Kutsal kitaplarda ne derler bilirsin...
Vatan hainlerinden beterdir,
kendi kanına ihanet edenler...

ÇÖLLERİN PRENSİ

ALWYN HAMILTON

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.
Bir kadının gücünde saklı.

Amani ürkek bir çöl kızından,

kaderini ellerine almak isteyen Mavi Gözlü Haydut'a dönüştü önce,

sonra Cindölü olduğunu keşfetti...

Şimdi Sultan'ın sarayında. Geçmişinin hayaletleri ve çölün bahşettiği yetenekleri ona hayatta kalma gücü veriyor.

Amani'nin, Sultan'ın oğulları Jin ve Ahmed ile ateşlediği isyan,

büyük bir savaşa dönüşüyor.

Çöllerin Asisi ile başlayıp *Çöllerin Prensi* ile zenginleşen asi bir kızın hikâyesi; İslami, Hindu, Kızılderili mitolojilerinden *Binbir Gece Masalları*'na, Vahşi Batı mekânlarından sonsuz çöllere, Tolkien'den Rowling'in dünyasına kadar, sıradışı yaratıcılıkta...

ISBN 978-605-09-4838-7
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺33
www.dexkitap.com
/DEXpub

ÇÖLLERİN PRENSİ

ÇÖLLERİN PRENSİ

Özgün adı: *Traitor to the Throne*
© 2017 Alwyn Hamilton
Yazan: Alwyn Hamilton

Çeviri: Pınar Polat
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.
Bent Agency ve Aslı Karasull Ajansı aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2017
ISBN: 978-605-09-4838-7
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 ***E-posta:*** satis@de.com.tr

ÇÖLLERİN PRENSİ

ALWYN HAMILTON

Karakter Listesi

İsyan Cephesi

Amani – Keskin nişancı, Cin izi mavi gözleri olan bir Cindölü

Prens Ahmed Al-Oman Bin Izman – Asi Prens, İsyan Cephesi'nin lideri

Jin – Miraji Prensi, Ahmed'in erkek kardeşi, tam adı Ajinahd Al-Oman Bin Izman

Shazad Al-Hamad – Bir Miraji generalinin kızı, isyanın asıl üyelerinden biri, iyi eğitilmiş bir dövüşçü, strateji geliştirmek konusunda usta

Delila – Cin izi mor saçları olan bir Cindölü, havadaki ışıktan sanrılar yaratabilme becerisine sahip. Ahmed'in öz kardeşi, Jin'in üvey kardeşi

Hala – Cin izi altın renkli teni olan bir Cindölü, insanların zihinlerini sanrılar görmelerine neden olacak şekilde bulandırma becerisine sahip, Imin'in kardeşi

Imin – Cin izi altın rengi gözleri olan bir Cindölü, her türlü insan görünümüne bürünebilme becerisine sahip, Hala'nın kardeşi

Izz ve Mazz – Sırasıyla mavi teni ve mavi saçları olan ikiz Cindölleri, her türlü hayvan görünümüne bürünebilme becerisine sahipler

Bahi (Öldü) – Shazad'ın çocukluk arkadaşı, unvanı elinden alınmış bir Kutsal Şifacı

Izman

Sultan Oman – Miraji Hükümdarı, Ahmed ve Jin'in babaları

Prens Kadir – Sultan'ın büyük oğlu, Sultim, Miraji tahtının veliahdı

Prens Naguib (Öldü) – Sultan'ın oğullarından birisi; Fahali'deki çarpıma sırasında isyancılar tarafından öldürüldü.

Lien (Öldü) – Xichalı bir kadın, Sultan'ın karısı, Jin'in öz annesi, Ahmed ve Delila'nın üvey annesi, hastalanarak vefat etti.

Nadira (Öldü) – Ahmed ve Delila'nın öz anneleri. Bir Cin'in çocuğunu taşıdığı gerekçesiyle Sultan tarafından öldürüldü.

Son Eyalet

Tamid – Amani'nin en yakın arkadaşı, Kutsal Şifacı olmak için eğitim görüyor, doğuştan bir kusur yüzünden topallayarak yürüyor. Öldüğü varsayılıyor.

Farrah – Amani'nin teyzesi, annesinin en büyük kız kardeşi

Asid – Farrah'nın kocası, Tozluyol'da bir at tüccarı

Sayyida – Amani'nin teyzesi, ortanca kız kardeş, Izman'da güzel bir geleceğe kavuşma umuduyla Amani doğmadan önce Tozluyol'u terk etti.

Zahia (Öldü) – Amani'nin annesi, kocasını öldürdüğü için asılarak idam edildi.

Hiza (Öldü) – Amani'nin annesinin kocası, Amani'nin öz

babası değil, karısı tarafından öldürüldü.
Shira – Amani'nin kuzeni, Farrah'nın tek kızı. Şu anda nerede olduğu bilinmiyor.
Fazim – Shira'nın sevgilisi
Noorsham – Cin izi mavi gözleri olan bir Cindölü, bütün bir şehri yok edebilecek türden bir cin alevi üretebilme becerisine sahip. Sazi'deki bir madenci kasabasında doğdu. Şu an nerede olduğu bilinmiyor.

Masallar & Efsaneler

İlk Varlıklar – Cin, Burak ve Zümrüdüanka Kuşlarını da kapsayan Tanrı'nın yarattığı ölümsüz varlıklar.
Âlemlerin Yıkıcısı – Ölüm ve karanlık getirmek amacıyla yerin merkezinden yer yüzüne çıkan bir varlık. İnsanlık tarafından mağlup edilmiştir.
Kulbastılar – Karabasanlar, Ten Değiştirenler ve diğer benzer varlıklar gibi Âlemlerin Yıkıcısının hizmetkârları
İlk Kahraman – Âlemlerin Yıkıcısına karşı çıkması için Cin tarafından yaratılan ilk fani. Kumdan, sudan ve havadan yaratılmış ve Cin ateşiyle canlandırılmıştır. Ayrıca İlk Fani olarak da bilinir.
Prenses Hawa – Şarkı söyleyerek güneşi gökyüzüne koyan efsanevi prenses
Kahraman Attallah – Prenses Hawa'nın sevgilisi

Birinci Bölüm

Yabancı Prens

Bir zamanlar Miraji çöl krallığında, babasının tahtına geçmek isteyen genç bir prens varmış. Taht üzerinde hak iddia edecek konumda değilmiş ama babasının zayıf bir hükümdar olduğuna, kendisinin de daha güçlü bir hükümdar olacağına inanıyormuş. Bu nedenle de zor kullanarak tahta geçmiş. Kanların döküldüğü tek bir gecede Sultan ve prensin erkek kardeşleri genç prensin kılıcı ve emrindeki yabancı askerlerden oluşan orduya yenik düşmüş. Şafak söktüğünde o artık bir prens değil; sultanmış.

Genç Sultan'ın kadınları haremine aynı ülkesini aldığı şekilde aldığı biliniyormuş. Yani zorla.

Hükümdarlığının ilk yılında, bahsi geçen karılarından ikisi aynı yıldızların altında iki oğul dünyaya getirmişler. İlk karısı çöllerde doğan bir kızmış. Onun oğlu

çöle aitmiş. Diğer karısı suyun diğer tarafındaki Xicha adında bir krallıkta doğmuş ve bir geminin güvertesinde büyütülmüş. Onun oğlu çöle ait değilmiş.

Ama bu oğullar yine de kardeş olarak büyümüşler. Anneleri saray duvarlarının koruyamadığı şeylere karşı onlara siper olmuşlar. Bir süreliğine de Sultan'ın harem inde her şey çok güzelmiş.

Ta ki ilk karısı dünyaya bir çocuk daha getirene kadar... ama bu kez kocasının değil, bir cinin sıra dışı saçları ve kanında sıra dışı bir ateş olan kızını. Sultan'a ihanet etmek gibi bir suç işlediği için de Sultan öfkesini karısından çıkarmış. Kadın Sultan'ın yumruklarının şiddeti yüzünden can vermiş.

Bu öylesine bir öfkeymiş ki Sultan ikinci karısının, iki oğlu ve cinin kızıyla birlikte çaktırmadan giderek eskiden kaçırıldığı yer olan denizin diğer tarafındaki Xicha krallığına kaçtığını hiç fark etmemiş bile. Orada ikinci karısının oğlu Yabancı Prens, o yere aitmiş gibi yapabilmiş. Ama Çöl Prensi öyle yapamamış. Erkek kardeşi nasıl babalarının memleketinde kendini yabancı gibi hissettiyse, o da şimdi o ülkede yabancıymış. Ama iki prensin kaderinde de orada uzun bir süre kalmak yokmuş. Kısa bir süre sonra ikisi de orada kalmak yerine, açık denizlere açılmak üzere Xicha'yı terk etmişler.

Bir süreliğine her yere giden ve herhangi bir yerden gelen gemilerde, hayat bu iki erkek kardeş için çok iyiymiş. Bir yabancı ülke kıyısından diğerine sürükleniyorlarmış. Bu sırada da her yere eşit derecede aitmişler.

Ta ki bir gün Miraji geminin pruvasında tekrar belirene dek.

Çöl Prensi ülkesini gördü ve gerçekten nereye ait olduğunu hatırladı. O tanıdık kıyıda gemiyi ve kardeşini bırakıp gitti. Çöl Prensi kardeşinin kendisine katılmasını istese de Yabancı Prens ona katılmadı. Babasının toprakları gözüne boş ve kurak göründüğünden o toprakların kardeşinde ne tür bir bağlılık hissi uyandırdığını anlayamadı. Böylece de yolları ayrıldı. Yabancı Prens kardeşinin deniz yerine çölü tercih etmiş oluşuna sessizce söylenerek bir süreliğine denizde kaldı.

Sonunda Yabancı Prens'in kardeşinden artık ayrı kalamayacağı gün gelip çattı. Miraji Çölü'ne geri döndüğünde erkek kardeşinin oradaki insanları isyan çıkarma fikriyle ateşlediğini gördü. Çöl Prensi büyük şeylerden, büyük fikirlerden, eşitlikten ve refahtan bahsediyordu. Çevresi çölü onun kadar çok seven yeni erkek kardeşler ve kız kardeşlerle sarılıydı. İnsanlar artık onu Asi Prens olarak tanıyorlardı. Ama yine de bütün hayatı boyunca erkek kardeşi olan adamı kollarını açarak hoşgörüyle karşıladı ve işler İsyan Cephesi'nde bir süre çok iyi gitti.

Ta ki bir kız ortaya çıkana kadar. Adı Mavi Gözlü Haydut olan çöl kumları arasında doğmuş ve çöl tarafından iyice bilenip çölün bütün ateşiyle yanıp tutuşan bir kız. Ve Yabancı Prens erkek kardeşinin bu çölde neyi bu kadar çok sevdiğini ilk kez anlamış oldu.

Yabancı Prens ve Mavi Gözlü Haydut, ta Sultan'ın yabancı müttefiklerinin kök salarak iyice yerleştiği Fahali şehrindeki büyük bir savaşa kadar çölleri birlikte geçtiler.

O Fahali Savaşı'nda isyancılar ilk büyük zaferlerini

kazandılar. Çölü, onu içindeki insanlarla diri diri yakacak Sultan'a karşı korudular. Cindölü'nü, o istemese de Sultan'ın bir silaha dönüştüreceği başka bir cinin çocuğunu serbest bıraktılar. Sultan babasından övgü almayı başarabilene dek kan dökecek olan genç kumandanı öldürdüler. Sultan'ın çölü onlarca yıldır cezalandıran yabancılarla olan ittifakını bozdular. İsyancılar da çölün bir kısmını kendilerine aldılar.

Fahali Savaşı'nın hikâyesi çok çabuk yayıldı. Onunla birlikte çölün tekrar ele geçirilebilecek bir ödül olduğu haberi de yayıldı. Çünkü Miraji eski sihrin ve yeni makinelerin bir ara var olabildiği tek yerdi. Ayrıca kuzeydeki milletler arasındaki büyük ve çetin savaşta insanları silahlandırmaya yetecek kadar çabuk silah üretebilen tek ülkeydi.

Yabancı kıyılardan yeni hem de aç gözler Miraji'ye çevrildi. Her yandan gelen, her biri yeni bir ittifak kapmaya ya da ülkenin kendisi üzerinde hak iddia etmeye çalışan daha da çok yabancı ülke orduları çöle indiler. Dışarıdan düşmanlar Sultan'ın sınırlarını aşındırırlarken ve onun ordularını meşgul ederlerken, isyancılar içeriden şehirleri Sultan'ın ellerinden zorla alıp insanları kendi saflarına çekerek birbiri ardına ele geçirdiler.

Ve bir süreliğine İsyan Cephesi'nde, Mavi Gözlü Haydut ve Yabancı Prens için işler yolunda gitti.

Ta ki dezavantaj tekrar Asi Prens'e geçmeye başlayana kadar. İki düzine kadar isyancı çölde kendileri için kurulan tuzakta can verdiler. Etrafları sarılmıştı ve düşmanlarının onlara kıyasla daha çok silahı vardı. Bir şehir gece bastırınca Asi Prens'in adını haykırarak Sultan'a karşı ayaklandı. Ama o insanlar ertesi gün şafağı can-

sız bedenlerinden bakan gözlerle gördüler. Mavi Gözlü Haydut'sa dağlardaki bir savaşta kendisine isabet eden bir kurşun yüzünden ağır yaralandı ve yaşam mücadelesi verdi. Bu noktada, Mavi Gözlü Haydut ve Yabancı Prens'in yolları, hikâyeleri iç içe geçtiğinden beri ilk kez ayrı düştü.

Mavi Gözlü Haydut hayatına tutunurken, Yabancı Prens çölün güney sınırına gönderildi. Orada Xicha'dan gelen bir ordunun karargâhı bulunuyordu. Yabancı Prens bir üniforma çalıp oraya aitmişçesine Xichalıların kampına girdi. Orada, artık bir yabancı gibi görünmediği o yerde işler daha kolaydı. Asi Prens için casusluk yaparak Sultan'ın ordularıyla savaşırken saflarında yer aldı.

Ve yabancı bir ordunun içinde saklanmak bir süreliğine gayet iyi gitti.

Ta ki düşman kampından bir mektup gelene dek. Onu getiren ulağın üstünde Sultan'ı temsil eden altın rengi ve beyaz bir üniforma vardı. Elinde de bir barış bayrağı tutuyordu.

Yabancı Prens o mektupla ne tür bir haberin geldiğini kendi cephesi için öğrenmek adına katil bile olurdu ama buna gerek kalmadı. Onun çöl dilini konuştuğu biliniyordu. Sultan'ın elçisi ve Xichalılar arasında çeviri yapmak üzere Xichalı generalin çadırına çağırıldı. İki taraf da onun kendilerine düşman olduğundan habersizdi. Çeviri yaparken Sultan'ın onları ateşkese davet ettiğini öğrendi. Mesaja göre kan dökülmesinden bıkmıştı ve müzakere etmeye hazırdı. Yabancı Prens Miraji hükümdarının bütün yabancı hükümdarları kendilerine yeni bir ittifak sunmaya davet ettiğini öğrendi. Sultan çölde hak iddia eden

bütün krallar ya da kraliçeler ya da imparatorlardan niyetlerini açıklamak için sarayına gelmelerini istiyordu.

Mesaj ertesi gün Xicha İmparatoru'na gitti ve silahlar durdu. Ateşkes başlamıştı. Ondan sonra da müzakereler gelecekti. Sonra da Sultan ve işgal kuvvetleri arasında barış olacaktı. Sınırlarından endişe etmesine gerek kalmayınca da çölün hükümdarı gözlerini tekrar içeri çevirecekti.

Yabancı Prens erkek kardeşine dönmesinin zamanı geldiğini anladı. İsyanları bir savaşa dönüşmek üzereydi.

İkinci Bölüm

Bu gömleği hep çok sevmiştim. Kana bulanması yazık olmuştu.

En azından kanın çoğu bana ait değildi. Hatta gömlek de benim değildi. Onu Shazad'dan ödünç almıştım ve geri verme zahmetine de girmemiştim. Zaten Shazad da onu artık istemiyordu muhtemelen.

"Dur!"

Aniden durdum. Ellerim bağlıydı ve sicim bileklerimin yaralı derisini acı verici bir şekilde tahriş ediyordu. Tozlu botlarıma doğru eğik kafamı sonunda kaldırıp çöl güneşinin kavurucu bakışlarıyla göz göze gelirken dişlerimi sıkarak kendi kendime söylendim.

Güneşin batmadan önceki aydınlığında Saramotai'nin duvarları heybetliydi ve uzunca bir gölgeleri vardı.

Bu duvarlar efsaneviydiler. Kahraman Atallah ve Âlemlerin Yıkıcısı arasındaki İlk Savaş'ın en çetin çatışmalarından biri karşısında hiç etkilenmeden dimdik dur-

muşlardı. O kadar eskilerdi ki bizzat çölün iskeletinden inşa edilmiş gibi duruyorlardı. Ama kapıların tepesine eğri büğrü beyaz boyayla yazılmış kelimeler var ya... işte onlar yeniydiler.

Özgür Şehir'e Hoş Geldiniz.

Boyanın sıcakta kurumadan önce tarihi taşların aralarındaki yarıklara sızdığı yerleri görebiliyordum.

Bu sözde Özgür Şehir'e çevirmesi yapılacak bir oğlak gibi bağlanmış bir halde zorla getirilmemle ilgili edeceğim birkaç çift laf vardı ama ben bile şu an ağzımı açmamanın akıllılık olacağını biliyordum.

Birisi şehrin duvarından "Kendinizi tanıtın yoksa vururum!" diye seslendi. Bu sözcükler kulağa kendilerini telaffuz eden sesten çok daha etkileyici geliyorlardı. Sesin son sözcükte toyluğun etkisiyle çatladığını duyabiliyordum. Peçemin içinden gözlerimi kısarak duvarların tepesinden bana bir tüfek doğrultan çocuğa baktım. On üç yaşından daha büyük olamazdı. Upuzun, eklemleri belirgin kolları ve bacakları vardı. Canı pahasına olsa bile elindeki o silahı doğru düzgün tutabilecekmiş gibi görünmüyordu. Ama muhtemelen gerçekten de hayatı buna bağlıydı. Çünkü sonuçta burası Miraji'ydi.

Beni tutan adam kulağımın dibinde "Biziz Ikar! Seni küçük ahmak!" diye bağırdı. Yüzümü ekşittim. Bağırmaya pek gerek yokmuş gibi duruyordu. "Hemen şimdi aç kapıları yoksa Tanrı yardımcım olsun ki aklın biraz başına gelene kadar babana seni at nallarını dövdüğünden daha beter dövdüreceğim."

Ikar "Hossam?" dese de silahını hemen indirmedi. Haddinden fazla tedirgindi. Bir parmağı bir tüfeğin tetiğindey-

ken bu hiç de iyi bir şey değildi. "Yanında kim var?" diye sorarken silahını benden tarafa salladı. Namlusu rastgele sallanırken içgüdüsel olarak bedenimi yan tarafa doğru çevirdim. Çocuk denese de koskoca bir hedefi vurabilecekmiş gibi durmuyordu ama beni kazara vurabilecek olması ihtimalini göz ardı etmedim. Vurursa göğüsten vurulmaktansa omuzdan vurulmak daha iyiydi.

Hossam "Bu..." deyip avlanmış bir hayvanmışım gibi kafamı çekip güneşe doğru kaldırırken sesinde gururlu bir hava vardı. "...Mavi Gözlü Haydut."

Bu isim eskiden olduğundan daha ağır basarak ardından bir sessizlik çökmesine neden oldu. Ikar duvarın tepesinden bön bön bakıyordu. Ağzının açılıp bir an öyle kaldıktan sonra tekrar kapandığını bu kadar uzaktan bile gördüm.

Ikar sonunda ciyaklar gibi bağırarak "Kapıları açın!" deyip paldır küldür aşağı indi. "Kapıları açın!"

Kocaman demir kapılar gün boyu biriken kumlarla boğuşarak işkence gibi bir yavaşlıkta açıldı. Tarihi kapıların menteşeleri gıcırdarken Hossam ve yanımızdaki diğer adamları beni aceleyle ileri doğru itip kaktılar.

Kapılar tamamen açılmadı. Sadece tek seferde bir kişinin geçebileceği kadar açıldı. Kapılar, binlerce yılın ardından bile, göze insanlığın başlangıcındaki kadar güçlü görünüyorlardı. Baştan ayağa demirdendiler ve bir erkeğin açık kolları kadar kalındılar. Diğer hiçbir şehrin kopyasını üretemediği ağırlıklar ve dişli çarklardan oluşan bir tür sistemle çalışıyorlardı. Bu kapıları yıkmanın imkânı yoktu ve herkes Saramotai'nin duvarlarına tırmanmanın da mümkün olmadığını bilirdi.

Görünüşe göre, bu günlerde bu şehre girmenin tek yolu, tutsak olarak boynuna dolanmış bir elle kapılardan içeri sürüklenmekti. Amma da şanslıymışım demek.

Saramotai orta dağların batısıydı. Bu da onun bize ait olduğu anlamına geliyordu. Ya da en azından öyle olması gerekiyordu. Fahali'deki savaşın ardından Ahmed bu bölgeyi kendi bölgesi olarak ilan etmişti. Çölün bu yarısını çok uzun bir süredir ellerinde tutan Gallan işgalcileri sokakları boşaltırlarken, çoğu şehir çabuk sayılabilecek bir sürede bağlılık yemini etmişlerdi. Ya da biz onların Sultan'a olan bağlılıklarını kendimize çekmiştik.

Saramotai'yse bambaşka bir hikâyeydi.

Özgür Şehir'e Hoş Geldiniz.

Saramotai isyanı bir adım daha öteye götürerek kendi yasalarını ilan etmişti.

Ahmed eşitlik ve yoksullar için zenginlikten çok fazla bahsediyordu. Saramotai halkı eşitlik yaratmanın tek yolunun kendilerinden yukarıda olanları alt etmek olduğuna, zengin olmanın tek yolunun onların zenginliğine el koymak olduğuna karar vermişti. Bu yüzden de Ahmed'in kanunlarını kabul etme kisvesi altında zenginlere karşı cephe almışlardı.

Ama Ahmed zorla edinilmiş gücü nerede görse tanırdı. Malik Al-Kizzam'la, yani Saramotai'nin yönetimini eline geçiren adamla ilgili eskiden emirin hizmetinde çalıştığı dışında çok fazla bir şey bilmiyorduk. Şimdi de emir ölmüştü ve Malik onun görkemli malikanesinde yaşıyordu.

O nedenle daha fazla bilgi toplamak ve öğrendiklerimiz hoşumuza gitmezse bir şeyler yakmak üzere birkaç kişi gönderdik.

Ama o kişiler geri dönmediler.

Bu da bir problemdi. Başka bir problemse onların peşinden gitmekti.

Bu yüzden de ben ellerim arkamda uyuşmaya başlayacak kadar sıkıca bağlanmış ve köprücük kemiğimde az önce boynumu kıl payı es geçen bir bıçağın açtığı yarayla buradaydım işte. Başarılı olmanın tutsak düşmekle tam olarak aynı hissettirmesi garipti.

Hossam beni önünden kapıların arasındaki dar aralıktan içeri doğru itti. Sendeledim ve yüzüstü yere kapaklandım. Yere düşerken de dirseğimi demir kapıya canımı çok acıtacak bir şekilde çarptım.

Lanet olasıca şey tahmin ettiğimden daha çok canımı acıttı.

Yuvarlanarak sırtımın üstüne dönerken dişlerimin arasından acı dolu bir nefes verdim. Kumlar ellerimin iplerin altında terlerin biriktiği kısımlara bulaştı ve tenime yapıştı. Sonra Hossam beni tutup sertçe çekerek ayağa kaldırdı ve itip kakarak içeri soktu. Kapı arkamızdan çabucak çınlayarak kapandı. Neredeyse bir şeyden korkuyor gibiydiler.

Kapının iç tarafında ağzı açık seyretmek üzere küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. Yarısının ellerinde silahlar vardı. O silahların birkaç tanesinden fazlası bana doğrultulmuştu.

Demek namım gerçekten de benden önce almış yürümüştü.

Birisi "Hossam," diyerek öne çıktı. Beni tutsak eden kişilerden yaşça büyüktü. Ciddi bakan gözlerle zavallı halimi inceledi. Bana diğerlerinden daha aklı başında

bir ifadeyle baktı. Aynı heves onun gözünü kör etmiyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Hossam adeta böğürerek "Onu dağlarda yakaladık. Silah alışverişinden geri dönerken yolda bize pusu kurmaya çalıştı," dedi. Yanımızdaki diğer iki adam, onlara engel olamadığım için böbürlenircesine içleri silahlarla dolu çantaları gururlu ifadelerle yere bıraktılar. Silahlar Miraji yapımı değil, Amonpour yapımıydılar. Saçma sapan görünen şeyler... Süslü ve oymalıydılar. Makineler yerine elde yapılmış ve birisi onları güzelleştirme zahmetine girdiği için değerlerinin iki katı fiyat biçilmişti. Bir şeyin ne kadar güzel olduğunun bir önemi yoktu. İnsanı aynen güzel olmayanlar kadar öldürürdü. Yine de insanı öldürürdü. Bunu Shazad'dan öğrenmiştim.

Adam ciddi bakan gözlerle "Sadece onu mu? Tek başına mı?" diye sordu. Gözleri bana kaydı. Sırf bana bakarak gerçeği anlayabilecekmiş gibi. On yedi yaşındaki bir kızın gerçekten elinde bir avuç kurşundan başka bir şey olmadan yarım düzine adamla boy ölçüşebileceğini ve onları yenebileceğini düşünüp düşünmediğini, Mavi Gözlü Haydut'un gerçekten o kadar aptal olup olamayacağını anlayabilecekmiş gibi.

Ben *"gözü kara"* denilmesini tercih ederdim.

Ama çenemi kapalı tuttum. Ne kadar çok konuşursam, aleyhime ters tepecek bir şey söyleme ihtimalim de o kadar çok artardı. *Sessiz kal. Mahzun görün. Kendini öldürtmemeye çalış.*

Diğer her şey işe yaramazsa, en azından sonuncusuna bağlı kal.

Ikar damdan düşer gibi "Sen gerçekten de Mavi Göz-

lü Haydut musun?" diyerek bütün kafaların çevrilmesine neden oldu. Diğer insanlarla birlikte bana aval aval bakabilmek için duvardaki gözetleme noktasından paldır küldür aşağı indi. Silahının namlusunun üzerinden hevesle öne doğru eğildi. Silah şimdi patlasaydı ellerini ve suratının bir kısmını dağıtırdı. "Seninle ilgili söyledikleri doğru mu?"

Sessiz kal. Mahzun görün. Kendini öldürtmemeye çalış. "Bu ne dediklerine bağlı sanırım," dedim. *Kahretsin!* Pek de uzun sürmedi. "Ayrıca silahını o şekilde tutmamalısın."

Ikar gözlerini benden hiç ayırmadan silahını tutuşunu gelişigüzel bir şekilde değiştirdi. "İnsanı zifiri karanlıkta on beş metre öteden tam gözünden vurabildiğini söylüyorlar. Iliaz'da kurşun yağmurunun arasından geçip Sultan'ın gizli savaş planlarıyla elini kolunu sallayarak gittiğini de." Iliaz'da olayların biraz daha farklı geliştiğini hatırlıyordum. Mesela bir kurşuna hedef oluşumla sonlandı. "Izman'ı ziyaret ettikleri sırada, Jalaz Emiri'nin karılarından birini baştan çıkardığını da." İşte bu yeni bir söylentiydi. Emirin kendisini baştan çıkardığımla ilgili söylentiyi duymuştum. Ama belki eminin karısı kadınlardan da hoşlanıyordu. Ya da bu günlerde Mavi Gözlü Haydut'la ilgili hikâyelerin yarısı beni erkek olarak tasvir ettiği için belki hikâye anlatılırken çarpıtılmıştı. Erkekmişim gibi yapmak için sarınıp sarmalanmayı bırakmıştım ama görünüşe göre bazı insanları haydudun bir kız olduğuna ikna etmek için biraz daha dolgunlaşmaya ihtiyacım vardı.

"Fahali'de yüz Gallan askeri öldürmüşsün," diye devam etti. Sessizliğim karşısında yılmadan, dili dolanarak

konuşmaya devam etti. "Ayrıca devasa mavi bir Zümrüdüanka üstünde Malal'dan kaçtığını ve ardında bıraktığın ibadethaneyi su basmasına neden olduğunu duydum."

Ikar sonunda nefes almak için durakladığında "Duyduğun her şeye inanmamalısın," diyerek araya girdim. Gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Hayal kırıklığına uğradı ve omuzlarını düşürdü. Bütün hikâyelere inanmak için can atan bir çocuktu sadece. Aynı onun yaşındayken yaptığım gibi. Ama benim hayatımda olduğunda hissettiğimden çok daha küçük görünüyordu. Elinde silahla böyle burada olmamalıydı. Ama zaten çöl bize tam da bunu yapıyordu. Bizi silahlı hayalperestlere dönüştürüyordu. Dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. "Ayrıca Malal'daki ibadethane bir kazaydı... yani çoğunlukla öyle sayılırdı."

Kalabalığın arasında fısıldaşmalar başladı. Bunun bedenimin heyecanla karıncalanmasına neden olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum ve yalan söylemek günahtı.

Fahali'de, Ahmed, Jin, Shazad, Hala ve ikizler Izz ve Maz'la birlikte saf tutuşumun üzerinden neredeyse altı ay geçmişti. İki orduya ve Sultan tarafından bir silaha dönüştürülen, aynı zamanda benim erkek kardeşim de olan Cindölü Noorsham'a karşı bizdik sadece.

İmkânsız olasılıklara ve felaket derecede güçlü bir Cindölü'ne karşı bizdik. Ama hayatta kaldık ve o andan sonra da Fahali Savaşı hikâyesi çölde Sultim İmtihanları hikâyesinden bile daha büyük bir hızla yayılmıştı. Bu hikâyenin İsyan Cephesi'nin dinlediğini bilmeyen insanlar tarafından anlatılışına on kez falan şahit olmuştum.

Yaptığımız kahramanlıklar her anlatılışta daha muazzam oluyor, akla yatkın olmaktan daha uzaklaşıyordu. Ama hikâye her seferinde aynı şekilde, yani hikâyeyi anlatan kişi anlatmayı bitirse de hikâyenin bitmediği imasıyla bitiyordu. Öyle ya da böyle, çöl Fahali Savaşı'nın ardından aynı olmayacaktı.

Mavi Gözlü Haydut efsanesi Fahali hikâyesiyle birlikte büyümüştü. Ta ki ben, tam anlamıyla tanımadığım bir hikâyeye dönüşene dek. Hikâye Mavi Gözlü Haydut'un bir isyancı yerine bir hırsız olduğunu iddia ediyordu. Prensim için bilgi toplamak adına insanları kandırarak yataklarına girdiğimi ve savaş alanında kendi kardeşimi öldürdüğümü de. En çok da bu sonuncu iddiadan nefret ediyordum. Belki de bu iddianın, parmağım tetikteyken az kalsın gerçek olduğu bir an yaşandığı içindi. Onun kaçmasına izin vermiştim ki bu da en az bu iddia kadar kötüydü. O, bütün o güçle bir yerlerdeydi ve benim aksime, yanında ona yardım edecek başka hiçbir Cindölü yoktu.

Bazen gece geç saatlerde, kamptakilerin geri kalanı uyumaya gittiklerinde, onun hayatta olduğunu sesli bir şekilde dile getiriyordum. Sırf doğru olup olmadığını bilmek için. Şu ana kadar bunu hiç tereddüt etmeden söyleyebilmiştim. Ama artık söyleyemeyeceğim bir gün gelecek diye ödüm kopuyordu. Söyleyememem demek bunun bir yalan olduğu ve erkek kardeşimin bu amansız ve savaşla darmadağın olmuş çölde bir yerde yalnız ve korkmuş bir halde öldüğü anlamına gelirdi.

Kalabalığın arasından biri "Eğer söyledikleri kadar tehlikeliyse onu öldürmeliyiz," dedi. Göğsünde kumaş

parçalarının birbirine dikilmesiyle yapılmış gibi görünen sapsarı askeri kuşak vardı. Kalabalıktan birkaç kişinin o kuşaklardan taktığını fark ettim. Bunlar, gidip gerçek muhafızları öldürdükleri için Saramotai'nin yeni atanmış muhafızları olmalıydılar. Elinde bir silah vardı. Karnıma doğrultulmuştu. Karından alınan yaralardan hayır gelmezdi. İnsanı yavaş yavaş öldürürlerdi.

Başka birisi konuşarak "Ama o Mavi Gözlü Haydut'sa Asi Prens'in tarafındadır. Bu onun bizimle de aynı tarafta olduğu anlamına gelmez mi?" dedi. Şimdi bu milyon *fouza* değerinde bir soruydu.

"Kendi tarafınızdaki birine ne kadar da garip davranıyorsunuz," derken kıpırdanarak bağlı ellerimi işaret ettim. Kalabalık arasında konuşma uğultuları yükseldi. Bu iyi bir şeydi. Bu, onların delinemez duvarlarının dışından göründükleri kadar birlik içinde olmadıkları anlamına geliyordu. "Yani burada hepimiz dostsak ellerimi çözüp öyle konuşmaya ne dersiniz?"

Hossam "İyi denemeydi Haydut," derken beni daha sıkıca kavradı. "Eline bir silah geçirmen için fırsat vermeyeceğiz sana. Tek bir kurşunla bir düzine adamı nasıl öldürdüğüne dair hikâyeler duydum." Bunun mümkün olmadığına oldukça emindim. Ayrıca bir düzine adamın işini bitirmek için silaha ihtiyacım yoktu.

Bu neredeyse komik sayılırdı. Beni bağlamak için ip kullanmışlardı. Demir değil. Tenimin bir yerine demir temas ederse eğer, onlar kadar insan olurdum. Temas etmediği sürece de onlara karşı çölü ayağa kaldırabilirdim. Bu da ellerim bağlıyken elimde bir silah olduğundan çok daha büyük bir yıkıma neden olabileceğim anlamına ge-

liyordu. Ama plan yıkıma neden olmak değildi.

"Hem Haydut'la ne yapacağımıza Malik karar vermeli zaten." Ciddi bakışlı adam, kendi kendini liderleri ilan eden kişiden bahsederken, bir eliyle endişeli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Benim bir adım var. Biliyorsunuz değil mi?" dedim.

Bana silahını doğrultan adam "Malik henüz geri dönmedi," diyerek çıkıştı. Gergin bir tipe benziyordu. "O gelmeden bu kız her türlü şeyi yapabilir."

"Amani. Yani benim adım," dedim ama kimse dinlemiyordu. "Merak ediyorsanız eğer." Bu tartışma biraz uzun sürebilirdi. Kurulla yönetim hiçbir zaman hızlı işlemezdi. Hatta neredeyse hiç işlemezdi.

Kalabalığın arkasında bir yerden "O zaman Malik gelene kadar onu bir yere kilitleyin," diye bir ses duyuldu.

Başka bir taraftan, göremediğim başka bir yüz "O haklı. Onu sorun çıkaramayacağı bir yere hapsedin," diye seslendi.

Kalabalığın arasından onları destekleyen nidalar yükseldi. Sonunda gözleri üzgün bakan adam kafasını onaylarcasına bir kez belli belirsiz salladı.

Hossam beni çekiştirerek götürmeye başladığında kalabalık acele acele ikiye ayrıldı. Ama çok uzaklaşmadılar. Herkes Mavi Gözlü Haydut'a iyice bakmak istiyordu. Ben aralarından çekiştirilerek geçirilirken dikkatlice bakıp yer kapmak için itişip kakıştılar. Tam olarak ne gördüklerini biliyordum: bazılarının kızlarından daha genç, dudağı çatlamış ve siyah saçları kan ve terden yüzüne yapışmış bir kız. Efsaneler onları yakından gördüğünüzde, beklediğiniz gibi değildir asla. Ben de bir istisna de-

ğildim. Beni diğer cılız, bronz tenli çöl kızlarından farklı kılan tek şey gökyüzünün gün ortasındaki halinden daha parlak kıvılcımlar çakan mavi gözlerimdi. Bir ateşin en harlı kısmı gibi.

"Sen onlardan mısın?" Bunu diyen kalabalığın uğultusu arasından yükselen yeni, tiz bir sesti. Sarı peçeli bir kadın kalabalığı ittirerek öne doğru geldi. Kumaşın üstüne neredeyse benim gözlerimle aynı renkte çiçekler işlenmişti. Kadının yüzünde beni tedirgin eden çaresiz bir telaş ifadesi vardı. Sözcükleri telaffuz edişinde tuhaf bir şey gizliydi. "Onlar" derken Cindöllerini kastediyor olabilirmiş gibi tuhaf bir şey.

Cindöllerini bilen insanlar bile genelde benim onlardan biri olduğumu ayırt edemezdi. Biz, yani Cin çocukları ve fani kadınlar, birçok insanın tahmin ettiğinden çok daha insan gibi görünüyorduk. Hatta ben neredeyse on yedi yıl kadar bir süre kendi kendimi bile kandırmıştım. Genel olarak anormal görünmüyordum. Sadece kısmen yabancı gibiydim.

Beni ele veren şey gözlerimdi ama o da sadece ne aradığınızı biliyorsanız. Bu kadın da biliyor gibi duruyordu.

"Hossam." Hossam beni sürükleyerek sokaktan götürürken kadın ayağı ayağına dolarak bize yetişmeye çalıştı. "Bu onlardan biri. Benim Ranaam kadar değerli. Onun yerine bunu verebiliriz. Biz..."

Ama Hossam beni şehrin daha da içine doğru çekiştirirken, onu bir kenara iterek tekrar kalabalık tarafından yutulmasına neden oldu.

Saramotai sokakları tarihi oldukları kadar dardılar ve biz ilerlerken kalabalığı incelmeye sonra da dağılma-

ya zorluyorlardı. Duvarlar uzayan gölgeleriyle etrafımızı sarıyorlar, bazı yerlerde omuzlarımın iki yana da değeceği kadar daralıyorlardı. Kapıları patlatılmış, göz alıcı renklere boyanmış iki evin yanından geçtik. Duvarlarda barut izleri vardı. Girişler ve pencerelere tahta çıtalar çakılmıştı. Biz ilerledikçe savaşın izleri gittikçe daha da arttı. Savaşın duvarların ötesi yerine içeriden geldiği bir şehirdi burası. İsyan diye buna denirdi sanırım.

Ben daha cesetleri görmeden burnuma çürümüş et kokusu geldi.

Güneşte kuruyan bir halıyla kısmen kaplı dar bir kemerin altından geçtik. Kafamı eğerek altından geçerken püsküller enseme değdi. Tekrar kafamı kaldırıp baktığımda boyunlarından asılmış iki düzine kadar ceset gördüm. Kocaman dış duvara fenerler gibi yan yana asılmışlardı.

Gözleri akbabalar tarafından oyulmuş fenerler...

Yaşlı ya da genç, güzel ya da korkmuş olup olmadıklarını kestirmek güçtü. Ama hepsi varlıklıydılar. Kuşlar yoğun bir boyama işleminden geçmiş ipliklerle dikilmiş *kurta*'larına ya da kaftanlarının narin muslin kumaştan kollarına zarar verememişti. Koku yüzünden neredeyse öğürecektim. Ölüm ve çöl sıcağı cesetleri çabucak çürütmüştü.

Güneş ardımda batıyordu. Bu da güneş doğduğunda cesetlerin ışığa boğulacağı anlamına geliyordu.

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.

Üçüncü Bölüm

Hapishane neredeyse cesetlerden daha beter kokuyordu. Hossam beni hapishane hücrelerinin olduğu alt kata inen merdivenlerden aşağı doğru itti. Beni hücrelerden birinden içeri itmeden önce uzunca bir sıra halinde dizili demir parmaklıklı hücrelere şöyle bir bakma fırsatım oldu. Omzum yere sert bir şekilde çarptı. *Off!* Kesin moraracaktı.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadım. Hossam hapishane hücresini arkamdan kilitlerken kafamı soğuk taşa yaslamış bir halde yattım. Demirin demire çarpma sesi dişlerimi gıcırdattı. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarak uzaklaşırken de kıpırdamadım. Üç derin nefes almayı bekledikten sonra bağlı ellerim ve dirseklerimi kullanıp debelenerek ayağa kalktım.

Hücremin tepesinde, ancak karanlıkta bir şey görmeden hareket etmeme gerek bırakmayacak kadar ışık girmesini sağlayan küçük bir pencere vardı. Demir parmak-

lıkların arasından karşımdaki hücrenin içini görebiliyordum. On yaşından daha büyük olmayan bir kız bir köşeye kıvrılmış, pasaklı soluk yeşil bir kaftanın içinde titrerken gözlerini kocaman açmış beni izliyordu.

Suratımı demir parmaklıkların arasına doğru soktum. Soğuk demir Cindölü tarafımı adeta dağladı.

Hapishanenin ilerisine doğru "Imin? Mahdi?" diye seslendim. Nefesimi tutarak bekledim ama bana sadece sessizlik verdi. Sonra hapishanenin ta diğer ucunda demir parmaklıkların arasına yaslanmış bir yüzün kenarını ve çaresizlikle parmaklıklara dolanan parmakları gördüm.

Birisi "Amani?" diye seslendi. Ses susuzluktan çatladı ama sinir bozucu derecede genizden çıkan, otoriter havasından bir şey kaybetmedi. Mahdi ve Izman'daki âlim kesiminden birkaç kişi şehirden yürüyerek ayrılıp bizim kampımıza geldiğinden beri son birkaç aydır tanıma fırsatı bulduğum bir sesti bu. "Sen misin? Burada ne işin var?"

"Benim," derken rahatlamamın etkisiyle omuzlarım gevşedi. Hâlâ hayattaydılar. Çok geç kalmamıştım. "Sizi kurtarmak için buradayım."

"O zaman yakalanman talihsizlik olmuş, değil mi?"

Dilimi ısırdım. Mahdi'nin bir hapishane hücresinin içinden bile hâlâ kaba olmayı başarabileceğini tahmin etmeliydim. Mahdi ya da İsyan Cephesi'nin kalbine çok geç gelen, biz çölün yarısı üzerine hak iddia etmek için o kadar çok kan döktükten sonra gelen çelimsiz şehirli çocuklarla ilgili çok fazla bir fikrim yoktu. Ama yine de bunlar Ahmed ilk Izman'a geldiğinde onu savunan adamlardı. Felsefe sohbetleri yaptığı ve isyanın ilk kıvılcımlarını

alevlendirmeye başladığı adamlar... Ayrıca sinir bozucu olduğunu düşündüğüm herkesin ölmesine izin verseydim, müttefiklerimizin sayısı bayağı bir az olurdu.

En tatlı ses tonumu takınarak "Ee... Siz görevinizi adamların bütün şehri kilit altına almasına neden olacak kadar berbat ettikten sonra kapılardan başka nasıl girecektim ki?" dedim.

Bu dediğime karşılık hapishanenin diğer ucunda tatmin edici derecede kasvetli bir sessizlik oldu. Bir hapishane kapısının yanlış tarafında dururken başarısız olmadığını iddia etmek Mahdi için bile zor olurdu. Yine de daha sonra zevkten dört köşe olabilirdim. Şimdi gün ışığının son saatleri de tükenmeye başlamıştı ve çabuk hareket etmek zorunda kalacaktım. Demir parmaklıklardan geriye çekildim. Parmaklarımı birleştirip ovuşturarak ellerime tekrar kan gelmesini sağlamaya çalıştım.

Kapılarda ayağım takılmış gibi yaptığımda parmaklarımın aralarına yapışan kumlar beklentiyle kıpırdandılar. Kumlar kıyafetlerimin katlarına ve saçlarımın arasına da dolmuş, tenimdeki tere yapışmıştı. Çölün güzelliği de buydu. Kum her şeyin içine girerdi. İnsanın ruhuna kadar inerdi.

Bunu bana bir keresinde Jin söylemişti.

Gözlerimi kapatarak o anıyı bir kenara ittim. Derin bir nefes aldım ve kumları tenimden çektim. Çağrıma yanıt veren ve sonrasında benden uzaklaşarak havada özenli bir şekilde asılı kalan her bir taneciği her bir zerreyi.

Gözlerimi açtığımda hücreye sızan öğleden sonra güneşinin son demlerinde altın renginde parlayan bir kum bulutu etrafımı sarmıştı.

Karşımdaki hücredeki yeşil kaftanlı küçük kız hafifçe doğrularak daha yakından bakmak için karanlıktan öne doğru eğildi.

Bir nefes aldım ve kumlar birleşerek kırbaç şeklini aldılar. Bağlı ellerimi bedenimden elimden geldiğince uzaklaştırarak bu hareketle kumları da hareket ettirdim. Diğer Cindöllerinden hiçbirisi gücümü kullanırken neden hareket etmem gerektiğini anlamıyormuş gibi duruyorlardı. Hâlâ bunun Izman pazarlarındaki en alt sınıftan bir tür şarlatan gibi görünmeme neden olduğunu söylüyordu. Ama o gücü parmak uçlarında doğmuştu. Benim geldiğim yerde, silah kullanmak için ele ihtiyaç vardı.

Kum bileklerimin arasında bir bıçak gibi inerek ipi kesti. Kollarım serbest kaldı.

İşte şimdi gerçek bir hasar yaratabilirdim.

Kumları tuttum ve kolumu savurarak aşağı doğru net bir hilal çizdim. Aynı bir kılıç darbesi gibi. Kumlar da hareket etti ve tek bir darbede toplanmış kocaman bir çölün gücüyle hücrenin kilidine sertçe indi.

Kilit tatmin edici bir çatırtıyla paramparça oldu. İşte böylece de özgür kaldım.

Kapıyı tekmeleyip açarken yeşilli küçük kız şaşkınlıkla baktı. Demire dokunmamaya özen göstererek kumları tekrar avucuma aldım.

"Eee?" diyerek kolumda parçalanan ipten kalanları çekiştirerek koridor boyunca koşuşturdum. İp sağ elimden kolaylıkla çıktı; ardında da kırmızı bir iz bıraktı. Sol elimdeki düğümle uğraşırken Mahdi'nin tutulduğu hücrenin dışında durdum. "Şu diplomatik müzakerelerin nasıl gidiyor?" Ellerimdeki ipin son parçaları da kayarak yere düştüler.

Mahdi'nin suratı sirke satıyordu. "Buraya bizimle dalga geçmek için mi yoksa bizi kurtarmak için mi geldin?"

"İkisini birden yapamamam için bir neden görmüyorum." Dirseklerimi hücrenin kapısından içeri doğru uzattım ve çenemi yumruğuma yasladım. "Shazad'a kadınlar politik müzakerelerde bir türlü ciddiye alınamayacakları için bizim sizinle gelmemize gerek olmadığını söyleyişini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Hücrenin arkasından bir ses yükseldi. "Aslında söylediği senin ve Shazad'ın 'gereksiz dikkat dağıtıcı unsurlar' olacağınızdı sanırım."

Imin onu erkek halinde daha net görebilmem için kapıya doğru geldi. Yüzünü tanımadım ama o alaycı sarı gözleri nerede görsem tanırdım. Bizim Kılık Değiştiren Cindölümüzdü. Imin'i en son kamptan ayrılırken gördüğümde, atın yükünü hafifletmek için büyük beden erkek kıyafetleri giymiş minyon bir kadın formundaydı. O onun şu ana dek birden çok kez büründüğünü gördüğüm bir kılıktı. Ama o da Imin'in bürünebileceği erkek çocuk, kız çocuk, adam ya da kadın gibi sonsuz insan kılığı yelpazesinden bir kılıktı sadece. Şimdiye kadar Imin'in daima değişen yüzüne alışmıştım. Bu onun bazı günler bindiği atın yanında cüce gibi kalan kocaman gözlü küçük bir kız ya da birini tek elle yerden kaldırmak için yeterli güce sahip bir dövüşçü olduğu anlamına geliyordu. Diğer günler de Saramotai'de bir hücrenin arkasındaki sinirli ama zararsız görünen çelimsiz erkek bir talebe olurdu. Ama erkek ya da kız, adam ya da kadın fark etmez, o altın sarısı gözler asla değişmezdi.

"Doğru," derken tekrar Mahdi'ye döndüm. "Belki de o

an, orada bütün dişlerini dökmemesi karşısında şaşkına döndüğüm için unutmuş olabilirim."

"Bitti mi?" Mahdi limon turşusu yemiş gibi görünüyordu. "Yoksa kaçmak için kullanacağımız zamandan biraz daha harcamak ister misin?"

"Peki, peki, tamam." Geriye doğru adım atarak bir elimi uzattım. Kum bana cevap vererek elimde toplandı. Gücün yoğunlaştığını göğsümde hissederek elimi geriye çektim ve kumu bir süre tuttuktan sonra yere çarptım. Kilit patladı.

Mahdi "Sonunda," derken sanki ben ona yemeğini getirmekte geç kalmış bir hizmetçiymişim gibi çileden çıkmış bir ses tonuyla konuşuyordu. Beni itip geçmek istedi ama kolumu uzatarak onu durdurdum.

Öfkelenerek "Ne ya..." diye konuşmaya başladı. Elimi ağzına kapatarak onu susturup dinledim. Sesi o da duyduğunda yüz ifadesindeki değişikliği gördüm. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Muhafızlar bizi duymuşlardı.

Ben elimi çekerken "Bu kadar gürültü çıkarmak zorunda mıydın?" diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere seni kurtarma zahmetine bile girmeyebilirim. Biliyorsun değil mi?" Onu tekrar hücresinin içine ittim. Zihnim daha şimdiden bizi buradan nasıl canlı çıkarabileceğime dair düşüncelere savruldu. Imin Mahdi'yi itip geçerek hücreden dışarı adım attı. Onu durdurmadım. İstesem de durduramazdım. Daha giderken bile kılık değiştiriyordu. Boyu benden elli santim daha uzun ve iki kat daha iri bir hal alana kadar zararsız talebe kılığından kurtuldu. Imin'in bu kılığıyla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim. Omuzlarını artık

üstüne dar gelen gömleğinin içinde rahatsız olmuş gibi devirdi. Omzundaki bir dikiş patladı.

Hava tamamen kararmıştı. Hücreleri sadece loş bir ışık aydınlatıyordu. Merdivendeki lamba ışığının sallantısını görebiliyordum. Güzel diye düşündüm. Bu bir avantaj olurdu. Merdivenlerin dibindeki kör noktaya sırtımı iyice yaslayarak sokuldum. Imin de beni örnek alarak diğer tarafta aynı şeyi yaptı.

Merdivenlerdeki ayak seslerini dinleyerek bekledik. En az dört çift bot sesi saydım. Belki de beşti. Sayıca bizden üstünlerdi ve silahlıydılar ama tek sıra halinde gelmek zorundaydılar ki bu sayılarının hiçbir önemi olmadığı anlamına geliyordu. Onlar aşağı inerken duvarlara vuran lamba ışığı dalgalanıyordu. Şaşırtma unsuru gibi bir avantajım vardı. Shazad'ın her zaman söylediği gibi, kendi cüssenin iki katı biriyle dövüşürken ilk darbenin sağlam inmesini sağlamak zorundaydın. Karşı tarafın zaten hiç beklemediği darbenin... Aynı darbenin son darbeniz olmasını sağlayabiliyorsanız daha da iyi olurdu tabii.

Karşımda yeşilli küçük kız demir parmaklıklara yaslanarak büyülenmiş bir ifadeyle bizi izliyordu. Onun anlamasını sağlamaya çalışarak parmağımı dudaklarıma bastırdım. Kız kafa sallayarak onayladı. *Güzel.* Yaşı küçüktü ama yine de bir çöl kızıydı. Hayatta kalmasını biliyordu.

İlk muhafızın kafası görüş alanıma girdiği an hareket geçtim.

Ani bir kum patlaması doğruca adamın şakağına inerek küçük kızın hücresinin parmaklıklarına doğru yalpalamasına neden oldu. Muhafızın kafası demire çarpıp

çatırdayınca kız sendeleyerek geri çekildi. Imin arkadaki askeri tutarak onu havaya kaldırdı ve duvara fırlattı. Askerin lambası yere çarparak paramparça olup sönmeden hemen önce en son gördüğüm şey yüzündeki korku dolu ifadeydi. Sonra da gözüm karardı.

Bir silah sesi geldi; hücrelerin içlerinden ve dışlarından çığlıklar yükselmesine neden oldu. Bütün o seslerin arasından bir sesin bağırarak dua ettiğini duydum. Bedenimi duvara yaslarken dua etmek yerine kendi kendime söylendim. Ulu orta açıkta olmazsam bir kurşuna hedef olma ihtimalim daha da azalırdı. Düşünmek zorundaydım. Onlar da aynı bizim gibi hiçbir şey görmüyorlardı. Ama silahlıydılar ve kör bir kurşunla bir mahkûmu vurmayı en az benim kadar sorun etmezlerdi. Bir el daha ateş edildi ve bu kez korkudan ziyade acı dolu bir çığlık yükseldi. Ben seslerin nereden geldiğini anlamak için dikkatlice kulak kesilirken, zihnim aniden yoğunlaşan paniğe rağmen düşünmeye çabalıyordu. Bir kavgada yalnız başıma olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Shazad burada olsaydı bundan paçayı kurtarmanın bir yolunu bilirdi. Ben karanlıkta saldırıya karşı koyabilirdim ama düşman olarak Imin'e ya da yeşilli küçük kıza vurma ihtimalim de vardı. Işığa ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Sonra sanki bir dua gerçekleşircesine hapishanede güneş doğru.

Gözlerimde ışık patlamaları oldu. Hâlâ göremiyordum ama bu kez yakıcı güneş ışığı yüzünden. Güneşin gözlerimde oluşturduğu güneş lekelerini savuşturmak için telaşla gözlerimi kırpıştırdım.

Görüş alanım tehlikeli bir yavaşlıkta açıldı. Panikle

atan kalbim bana bir işe yaramadığımı, hiçbir şey görmediğimi ve etrafımın silahlı düşmanlarla sarılı olduğunu hatırlattı. Etrafım gözümde parça parça netleşti. Yerde iki tane muhafız vardı. Kıpırdamıyorlardı. Üç tanesi daha gözlerini ovuşturuyorlardı. Silahlarını parmaklarının arasında gevşek bir halde duruyordu. Imin omuzundan kanlar akarak duvara yaslandı. Hücrenin içindeyse yeşilli küçük kız yumruk kadar küçük bir güneşi avuçlarının içinde tutuyordu. Yüzü soluk ışıkta parlıyordu. Tepesindeki ışık onu olduğundan çok daha yaşlı gösteren tuhaf gölgeler düşmesine neden oluyordu. Beni az önce izleyen o kocaman gözlerin benimkiler ya da Imin'inkiler kadar sıra dışı olduğunu ancak şimdi görebiliyordum. Alevi sönen kor rengindeki o gözlerin... O bir Cindölüydü.

Dördüncü Bölüm

Daha sonra, yeni Cindölü yol arkadaşım konusunda endişeleneceğim bir zaman da gelecekti. Şimdiyse onun bize verdiği armağandan faydalanmalıydım. Muhafızların silahları çoktan bana doğru kalkıyordu. Bir kum fırtınası ellerine çarparak silahlarını düşürdü. Bir muhafız geriye, Imin'e doğru sendeledi. Imin onu tuttu ve tek bir keskin bükme hareketiyle boynun kırılışını duydum.

Bıçak çekmiş bir muhafız bana doğru atıldı. Kumu ikiye bölerek yarısını o yaklaşamadan elini kenara itmek için kullandım. Bu sırada da diğer yarısını elimde katılaştırarak kumdan kıvrımlı bir bıçak yarattım. Kumdan bıçak muhafızın boğazını pürüzsüzce keserek kanattı. Imin yere düşmüş bir silahı aldı. Benim gibi keskin bir nişancı olmayabilirdi ama bu kadar kapalı bir alanda ıskalamak zor olurdu. Imin ateş ederken ben kafamı eğdim. Hücrelerin içlerinden başka çığlıklar da koptu. Taş duvarlara çarparak yankılanan silah sesleri çığlık seslerini bastırıyordu.

Sonra sessizlik oldu. Doğruldum. Bitmişti. Imin'le ben hâlâ hayattaydık. Muhafızlar değillerdi.

Mahdi hücresinden dışarı çıktı. Katliamı incelerken cesetlere hafifçe yargılarcasına dudağını büzdü. Âlim tiplerin böyle bir huyu vardı. Dünyayı yeniden yaratmaya çalışıyorlardı ama bunu hiç kan dökmeden yapabileceklerini sanıyor gibi görünüyorlardı. Mahdi'yi görmezden gelerek yeşil kaftanlı küçük Cindölü kızın olduğu hücreye doğru döndüm. Hâlâ küçük güneşi ellerinde tutarak bana kızarmış hüzünlü gözlerle bakıyordu. Gözleri huzursuz edici derecede parlaktı.

Bir kum patlamasıyla onun kilidini parçalara ayırdım. Kapıyı çekerek açarken "Sen..." diyerek konuşmaya başladım ama küçük kız çoktan ayağa kalmıştı ve beni itip yanımdan geçerek hücresinden çıkıp hapishanenin diğer ucuna doğru gitti.

"Samira!" diye seslendi. Demir parmaklıklara yaklaştı ama dokunmadı. Demirden uzak durması gerektiğini biliyordu. Benim onun yaşındayken bildiğimden daha da çok. Taş duvara yaslandım. Artık mücadele bittiği için üstüme yavaş yavaş çöken bitkinliği hissetmeye başlıyordum.

"Ranaa!" Başka bir kız hücrenin ön tarafına gelerek küçük Cindölü kızla göz seviyesinde olacak şekilde yere diz çöktü. Hapishane onu yıpratmadan önce güzelmiş gibi görünüyordu. Şimdiyse sadece yorgundu. Kara gözleri süzülmüş suratına gömülmüş gibi duruyordu. Herhangi bir cin izi bulmak için onu çabucak inceledim ama gayet normal bir insandı. Muhtemelen benim yaşlarımdaydı. Kızın annesi olacak kadar büyük değildi. Belki de ablasıydı.

Demir parmaklıkların arasından uzanarak elini küçük kızın suratına koydu. "İyi misin?" diye sordu.

Küçük Cindölü kız Ranaa bana döndü. Daha dönerken bile dudağını kızgınlıkla büzdü. "Onu dışarı çıkar," dedi. Bu bir emirdi, rica değil. Ayrıca emir vermeye alışkın birinden gelmiş bir emirdi.

"Sana kimse lütfen demeyi öğretmedi mi çocuk?" Burası görgü kuralları dersi vermenin yeri olmasa da birden ağzımdan çıktı. Muhtemelen ben de ders verecek kişi değildim.

Ranaa bana küçümseyen bir ifadeyle baktı. Bu muhtemelen çoğu insan üzerinde etkili oluyordu. Cindöllerine alışkındım ama ben bile onun o kırmızı gözlerini huzursuz edici buluyordum. Fatih Adil'in kötülüğünden gözlerinin ateş gibi kıpkırmızı olduğunu anlatan hikâyeleri hatırladım. O gözlerle istediğini almaya alışmıştı. Ama ben bana söyleneni yapmaya pek de alışkın değildim. Bekleyerek kumları parmaklarımın arasında döndürdüm.

"Onu dışarı çıkar lütfen," demeyi denedikten sonra çıplak ayaklarından birini yere vurdu. "Hemen."

İç geçirerek yaslandığım duvardan çekildim. Denemiştim en azından. "Geri çekil." Ben de emir verebilirdim.

Kilit parçalandığı an Ranaa öne doğru atılarak küçük kollarını yaşça büyük kızın boynuna doladı. Bir elinde ışık topunu hâlâ dikkatlice tutarken, diğer eliyle kızın kaftanının kirli kumaşını sıkıca tuttu. Elindeki küçük güneş sayesinde hücrenin geri kalanının içini görebildim. Dar alan, birbirlerine çok yakın durdukları için yatacak yerleri olmayan mahkumlarla tıka basa doluydu. Bir düzine kadar kadın dipdibe duruyorlardı. Çoktan debe-

lenerek ayağa kalkıyor, kendilerini rahatlama hissiyle hücrelerinden dışarı atarak yere çöküyorlardı. Özgürlük karşısında güçlükle nefes almaya çabalıyorlardı. Aynı zamanda Imin ve Mahdi'yi onları bir tür düzene sokmaya çalışmak zorunda da bıraktılar.

Hepsi kız ya da kadındı. Etraftaki bizden ürken ama tedirginlikle kurtarılmayı umarak karanlıktan demir parmaklıkların arasından dışarı uzanan, tedbirli ama hevesli yüzlere şöyle bir bakınca, geri kalan hücrelerin de bundan farklı olmadıklarını anladım. Mahdi ve Imin ölen adamların birinde bir dizi anahtar bulmuş ve tutsakların geri kalanını serbest bırakmaya koyulmuşlardı. Anahtarla açmak kilitleri parçalamaktan daha kolaydı sanırım. Mahkumlar hücrelerden peş peşe dışarı taştılar. Bazen aceleyle koşuşturarak başka birine sarılıp bazen de ürkek hayvanlar gibi görünerek sadece ayakları birbirine dolanarak dışarı çıkıyorlardı.

Samira, Ranaa'nın kollarının arasından geri çekilirken "Erkekler nerede?" diye sordum ama cevabı zaten bildiğimi fark ettim.

"Onlar daha tehlikeliydiler. En azından Malik öyle söyledi. Şey sırasında..." Gerisini getirmedi ve onların şehirde zorla güç elde eden adamın ellerinde öldüğünü görmesine engel olabilecekmiş gibi gözlerini kapattı. "Ayrıca değerleri daha azdı."

Bana Ranaa'nın tepesinden imalı gözlerle baktığını anlamam bir dakikamı aldı. Sonra taşlar yerine oturdu. Hücrelerden telaşla çıkan kadınlar gençlerdi. Son zamanlarda köle tüccarlarının savaştan faydalandığına dair bir sürü dedikodular çıkmıştı. Çölün bize ait tarafından kız-

ları kaçırıp onları karılarından uzağa konuşlandırılmış askerlere ya da Izman'daki zengin adamlara satarak. Bir de bir Cindölü'nün değeri meselesi vardı tabii.

"Ranaa," derken zihnimi yokladım. Bugün bu ismi daha önce duymuştum. Mavi çiçek işlemeli eşarp takan bir kadından duyduğumu fark ettim. Benim bir Cindölü olup olmadığımı merak eden kadından. Beni neden tanıdığını şimdi anladım. "Annen senin için endişeleniyordu."

Küçük kız suratı hâlâ Samira'nın göğsüne sokulmuş bir halde kibirli bir ifadeyle beni süzdü. "O zaman neden gelip beni çıkarmadı?"

Samira sitemle "Ranaa," diye çıkıştı. Küçük Cindölü'ne görgü kurallarını öğretmeye çalışan bir tek ben değildim sanırım. Samira destek için hücrenin kapısına yaslanmıştı. Ona bir elimi uzatarak diz çöktüğü yerden ayağa kalkmasına yardım ettim. Ranaa hâlâ onun kirli kaftanının kenarına sıkıca tutunuyor, zaten güçsüz olan Samira'nın hareket etmesini çok daha zorlaştırıyordu. Samira bana "Onu affet," dedi. Bana Shazad'ınkini hatırlatan incelikle örülü bir aksanı vardı ama onunkinden çok daha yumuşaktı. "Genelde yabancılarla konuşmasına gerek olmuyor." Bunu derken küçük kıza sert bir bakış attı.

"Kız kardeşin mi?" diye sordum.

"Öyle sayılır," derken küçük kızın kafasına bir elini koydu. "Benim babam..." deyip tereddüt ederek "Saramotai Emiri'ydi ama öldü." Sesi altta yatan incinmişliği gizleyerek kayıtsız ve gerçekçi çıktı. Bir ebeveynin ölüşünü izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Onun annesi babamın evinde hizmetçiydi. Ranaa böyle doğduğunda... yani farklı, annesi onu Gallanlardan saklaması için ba-

bama yalvardı." Samira yüzümü inceledi. Mavi gözlerime rağmen genelde insan sanılabilirdim. Ama Jin'in yaptığı gibi beni fark edebilecek Cindöllerine biraz daha aşina bazı insanlar da vardı. "Nedenini anlarsın diye tahmin ediyorum."

Benim şansım yaver gitmişti. İnsan gibi görünebildiğim için on altı yıl boyunca ne olduğum anlaşılmadan Gallanlara karşı hayatta kalmayı başarmıştım. Ranaa asla yapamazdı. Gallanlar için de insan olmayan her şey bir canavardı. Onlar için Cindölü'nün bir Tendeğiştiren'den ya da Karabasan'dan farkı yoktu. Ranaa da kırmızı gözleriyle onlara göründüğü an ölürdü.

Samira parmaklarını küçük kızın saçlarının arasında nazikçe gezdirdi. Korkmuş küçük bir kızı uyutmak için tatlı dil dökmekle geçen bir sürü gecenin özeti gibi yatıştırıcı bir hareketti bu. "Onu himayemize aldık ve sakladık. Bunu yapmaya başladıktan sonra..." derken Samira'nın parmakları Ranaa'nın ellerindeki ışığın üstünde gezindi. "...babam onun kesin Prenses Hawa'nın dirilmiş hali olduğunu söyledi."

Prenses Hawa'nın hikâyesi çocukluğumdan beri en sevdiğim hikâyelerden biriydi. İnsanlık tarihinin ilk zamanlarından, Âlemlerin Yıkıcısı hâlâ dünya üzerinde dolaştığı zamandan bir hikâyeydi. Hawa Izman'ın ilk Sultan'ının kızıymış. Prenses Hawa'nın sesi öylesine güzelmiş ki duyan herkese diz çöktürüyormuş. Tendeğiştiren'i hizmetçilerinden birinin kılığına bürünmüş bir halde ona getiren de şarkı söylemesiymiş. Tendeğiştiren kafasından gözlerini çalmış onun. Prenses Hawa çığlık atmış ve Tendeğiştiren onun dilini de alamadan kahraman Attallah

onu kurtarmaya gelmiş. Kulbastı'yı kandırıp prensesin gözlerini geri kazanmış. Hawa tekrar görmeye başlayıp Attallah'ı ilk kez gördüğünde göğsündeki kalbi durmuş. Hawa'nın o an hissettiği öylesine yeni ve tuhafmış ki öldüğünü sanmış. Hawa Attallah'a bakmak kendisine çok acı verdiği için onu yanından göndermiş. Ama Attallah gittikten sonra Hawa'nın kalbi sadece daha da çok acımış. Hikâyelere göre, ilk kez âşık olan fanilermiş onlar.

Bir gün Izman'daki Hawa'ya çölün diğer ucundaki bir şehrin Kulbastıların istilasına uğramış olduğu ve Attallah'ın orada mücadele ettiği haberi gelmiş. Şehirdekiler her gün yeni surlar dikmeye çalışmışlar ama Kulbastılar her gece gelip onları yıkmış, şehirdekileri onların geri çekildikleri şafak vaktinde tekrar sur dikmeye başlamaya mecbur etmişler. Hawa Attallah'ın sonunun büyük ihtimalle ölüm olacağını duyunca Izman'dan yürüyerek çöle çıkmış ve öylesine ıstırap dolu gözyaşları dökmüş ki kum ve rüzgârdan yapılan ölümsüz bir at olan Burak ona acıyıp yardıma gelmiş. Hawa çölü Burak'ın sırtında geçmiş. Attallah'ın yardımına koşarken gökyüzünde güneş doğmuş. Saramotai'ye ulaştığında yani Saramotai halkının gece gündüz çalışarak görkemli, delinip geçilemez duvarlarını yıkmalarına yetecek bir zaman olan yüz gün boyunca güneşi gökyüzünde tutmuş. Böylece Kulbastıları da uzakta tutmuş. Sonunda iş bittiğinde güneşi bırakmış ve muhteşem şehrin duvarlarının ardında güven içinde aşkı Attallah'la evlenmiş.

Attallah her akşam atıyla tekrar savaşmaya gidip şafak vakti dönerken Hawa o duvarların tepesinde gözcülük etmiş. Yüz gece daha Attallah şehri savunmak için

o kapıların ötesine geçmiş. Savaşırken dokunulmazmış. Hiçbir Kulbastı onun bir yerini bile çizemezmiş. Hawa her akşam nöbet tutmuş. Nöbetinin yüz birinci gecesinde, savaştan gelen kör bir ok Prenses Hawa'ya isabet ederek onu aşağı düşürmüş.

Attallah onun duvarlardan düştüğünü görünce, ıstıraptan kalbi durmuş. Onu yüz gece boyunca çok iyi koruyan surlar yıkılmış ve Kulbastılar başına üşüşerek kalbini göğsünden koparıp almışlar. Ama ikisinin de öldüğü o anda gecenin köründe güneş son bir kez doğmuş. Kulbastılar güneş ışığında savaşamamışlar. Savaşmak yerine yanmışlar ve şehir, Hawa'yla Attallah'ın son nefesinde kurtarılmış. Şehir halkı şehre Hawa'nın şerefine Saramotai ismini vermişler. Bu isim ilk lisanda "prensesin ölümü" anlamına geliyormuş.

Hawa'nın şehrinde doğan kızına Hawa'yla aynı yeteneği bahşetmenin bir cinin mizah anlayışı olup olmadığını merak ettim.

Ama Hawa insandı. Ya da en azından hikâye öyle olduğunu anlatıyordu. Daha önce bunu hiç merak etmemiştim. Eski hikâyelerdeki insanların bazen gaipten gelen güçleri olurdu. Ya da belki de Hawa da bizden biriydi ve hikâyenin yüzlerce yıl boyunca tekrar tekrar anlatışı Hawa'nın gerçek bir prenses değil de bir Cindölü olduğu gerçeğini sümen altı etmişti. Ne de olsa Sultim İmtihanları'nın tekrar anlatımları nazik ve güzel Delila'yı kafasından boynuzlar çıkan korkunç bir yaratık olarak tasvir ediyordu. Mavi Gözlü Haydut'la ilgili bazı hikâyeler de benim bir kız olduğuma dair ufak detayı atlıyordu.

Samira "Fahali'den sonra onun artık güvende olaca-

ğını düşündük," derken Ranaa'yı kendine daha da yaklaştırdı. "Görünüşe göre onu mahvetmek istemeseler bile, bazı insanlar onu başka şeyler için istiyorlarmış." Bir Cindölü'nün bir parçasının bütün hastalıkları iyileştirebildiği aptalca bir hurafeydi. Bizim altın rengi teni olan, Imin'in kız kardeşi Cindölü'müz Hala her gün bunun bir hatırasını üstünde taşıyordu. El parmaklarından ikisi kesilip satılmıştı. Muhtemelen zengin bir adamın rahatsız midesini tedavi etmek için. "Söylentilere göre Sultan bile Cindöllerinin peşindeymiş."

"Orasını biliyoruz," diyerek istediğimden daha sertçe konuşarak onun sözünü kestim. Bu söylentiyi duyduğumuzdan beri, her şeyden çok Sultan'ın Noorsham'ın izini sürmesinden endişeleniyordum. Erkek kardeşiminkiyle aynı saf yıkım gücüne sahip olan başka bir Cindölü'nün daha olması ihtimalinin bayağı bir düşük göründüğünü düşündüm. Ben bile bir şehri Noorsham'ın yaptığı gibi yerle bir edemezdim. Yine de son birkaç aydır Mavi Gözlü Haydut'la çöl fırtınalarını çağıran Cindölü'nün aynı kişi olduğu söylentilerinin yayılmasına müsaade etmemeye özen göstermiştik. Bir önemi olduğundan değil... Sultan'ın beni canlı ele geçirmesine asla izin vermeyecektim. Ama şimdi Ranaa'nın ellerindeki küçük güneşi düşündüm. Öyle avuçlarının içinde tutarken yeterince zararsız görünüyordu. Yüz katına çıkarıldığında o kadar da zararsız olmayabilirdi. Sultan'ın artık daha çok fırsatı varmış gibi duruyordu.

Samira "Sizin isyanınız şu ana kadar onu çölün bu tarafından uzak tuttu. Onu ne kadar uzun süre dışarıda tutabilirsiniz dersin?" dedi.

Ne kadar gerekirse diye düşündüm. Sultan'ın Noorsham'a

yaptığını başka herhangi bir Cindölü'ne yapmasına asla izin vermeyecektim. Ranaa hayatı boyunca efsanevi bir prensesin tekrar hayat bulmuş hali olduğu anlatıldığı için burnu büyümüş, dünyayla bağı kopuk bir velet olabilirdi. Ama o bir Cindölüydü ve biz kendimizden olana sahip çıkardık.

"Onu güvenli bir yere götürebilirim," dedim. Onu burada bırakamazdım. Onu bulabilmeleri, benim de kendimi onun yanında bir silahın namlusuna bakarken bulabilme ihtimalim varken böyle bir şey olmazdı. "Şehir dışında."

Ranaa "Ben seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," diye itiraz etti. Samira da ben de onu duymazdan geldik.

"Prens Ahmed bu ülkeyi Cindölleri için güvenli bir hale getirmek istiyor ama o zamana kadar onun nerede koruma altında olabileceğini biliyorum."

Samira bir an tereddüt etti. "Ben de onunla birlikte gelebilir miyim?"

Omuzlarım rahatlama hissiyle gevşedi. "Bu sana bağlı. Yürüyebilir misin?"

Samira merdivenlere doğru sendeleyerek giderken Imin onun ayakta durmasına yardım etti. Ranaa hâlâ ona tutunuyordu. Ranaa'nın gözleri arkadaki duvara kaydığında arkamı dönmek üzereydim. Hücre tam boşalmamıştı. Soluk sarı kaftanlı bir kadın hâlâ bir köşe kıvrılmış duruyordu. Hareket etmiyordu.

Bir anlığına onun karanlık ve sıkışık hapishanede zayıf düştüğünden öldüğünü sandım. Sonra sırtı kalkıp indi. Çok hafifçe. Hâlâ nefes alıyordu. Yere çömelip bir elimi onun kolunun çıplak tenine koydum. Burada, güneşten uzakta olması gerektiğinden daha sıcaktı. Hasta-

lıktan ateşlenmişti. Dokunuşum onun sıçrayarak uyanmasına neden oldu ve gözleri telaşla kocaman açıldı. Kirli saçlarından bir perdenin ardından bana ağzı açık halde, panik içinde baktı. Kan ve mukus yanağında birikerek kurumuştu ve dudakları susuzluktan çatlamıştı. "Ayağa kalkabilir misin?" diye sordum. Cevap vermedi. Sadece kocaman kara gözlerle bana baktı. Bu hücrelerden sendeleyerek çıktığını gördüğüm herkesten daha beter görünüyordu. Koşarak kaçmak şöyle dursun, zar zor ayakta durabiliyordu.

"Imin!" diye seslendim. "Burada yardıma ihtiyacım var. Sen..."

"Zahia?" Kupkuru bir boğazdan tahta gibi çıkarak fısıltıyla telaffuz edilen bu isim adeta bir duaydı. Hemen sonra da kafası geriye düştü ve tekrar ateşli bir uykuya daldı.

Bense donakaldım. Her yanım kaskatı kesildi. Göğsünde kalbi durduğunda Hawa'nın hissettiği şey bu muydu diye merak ettim.

Birdenbire Mavi Gözlü Haydut değildim ben. Emirler yağdıran bir asi değildim. Hatta bir Cindölü bile değildim. Tozluyol'dan bir kızdım yine. Çünkü birinin annemin adını telaffuz ettiğini en son duyduğum yer orasıydı.

Beşinci Bölüm

"Ne oldu?" Imin dirseğimde belirdi.

"Ben..." Zihnimi geçmişten uzaklaştırmaya çalışırken dilim dolandı. Çölde Zahia adında başka kadınlar da vardı. Bu sıradan bir isimdi. Ama bana beni tanıyormuş gibi bakmıştı ve annemin adını söylemişti. Buysa hiç o kadar sıradan bir durum değildi.

Hayır. Ben çölün sonundaki huzursuz, pervasız bir kız değildim artık. Ben Mavi Gözlü Haydut'tum. Bu da bir kurtarma operasyonuydu. Yerdeki kendinden geçmiş bedeni kafamla işaret ettim. "Onu taşıyabilir misin?" diye sorarken sesim hissettiğimden daha sakin çıktı.

Imin hâlâ savaştığı kılığa bürünmüş bir halde baygın kadını tüy gibi yerden kolaylıkla kaldırdı.

Ben de onun peşinden hücreden çıkarken, Mahdi serbest bırakılan kadın kalabalığını yararak gelip kızgınlıkla "Saçmalık bu Amani," diye çıkıştı. Kadınlar çok iyi görünmüyorlardı ama hayattaydılar ve iki ayakları üstün-

de duruyorlardı. "İnsanları serbest bırakmak tamam ama birini dışarı taşırken nasıl kaçacağımızı sanıyorsun sen?"

"Onu geride bırakmayacağız." Daha önce kendimi kurtarmak için yardıma ihtiyacı olan birini, yani Jin'le Tozluyol'dan kaçtığım gece arkadaşım Tamid'i bırakıp gitmek gibi bir hata yapmıştım. Korkmuştum, çaresizdim ve çok telaşlıydım. Düşünmeden Jin'in elini tutmuştum ve Tamid'i kumların üstünde kan kaybederken bırakıp gitmiştim. Onu ölüme terk etmiştim. O gece olanı geri alamazdım. Ama ben artık Tozluyol'daki o kız değildim. Bir daha kimsenin geride bırakılmamasını sağlayabilirdim.

Kadınlara "Kim silah kullanmayı biliyor?" diye sordum. Kimse kıpırdamadı. "Off... Hadi ama! O kadar da zor değil. Hedef alıp ateş edeceksiniz." İlk önce Samira'nın eli kalktı. Birkaç kişi daha tedirginlikle onun gibi el kaldırdılar. Kendim için de bir tane yürüterek "Cesetlerdeki silahları alın," diye emrettim. Silahın mermi haznesini açtım. Demire hafif bir dokunuş bile gücümün hemen uçup gitmesine neden oldu. Ama mermi haznesi tam doluydu. Tekrar kapatıp hiçbir tarafının tenime değmemesine özen göstererek silahı belime taktım. Bir silaha kesinlikle ihtiyacım yoktu. Bütün çöl benimdi. Ama insanın tercihleri olması güzel bir şeydi. "Hadi harekete geçelim."

Hava kararmıştı ve Saramotai sokakları boştu. Gece çöktükten sonra bu kadar erkenden, olması gerektiğinden çok daha boştu.

Biz ilerlerken Mahdi fısıldayarak "Sokağa çıkma yasağı," diye açıkladı. "Köylü diktatörün nüfusu kontrol altında tutma yöntemi." Köylüyü öylesine küçümser bir tonda söylemesine neden yoktu ama Saramotai'yi zorbalıkla ele geçirip Ahmed'in adını kirlettikten sonra Malik'i savunacak değildim.

Sokağa çıkma yasağı ya her şeyi çok daha kolaylaştıracak ya da çok daha zorlaştıracaktı. Hapishanenin hemen önünde yol ayrıldı. Tereddüt ettim. Nereden geldiğimi hatırlayamadım.

Alçak sesle "Hangi yol kapılara gidiyor?" diye sordum. Peşimizden gelen kadınlar kocaman açılmış, dehşete düşmüş gözlerle bana baktı. Sonunda Samira kolunu Ranaa'nın sıkıca tuttuğu elinden kurtardı ve sessizce sağ tarafı işaret etti. Titrediği gerçeğini gizlemeyi neredeyse başarmıştı. Hep birlikte ileri doğru giderken parmağımı tetiğin üzerinde tuttum.

Mahdi'nin haklı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama yırtık kaftanlı zengin görünümlü düzinelerce kadınla gizlice hapishaneden tüyerken hiç de çaktırmıyorduk. Ben de silah verdiğim kadınlara güvenmiyordum. Silahları silah yerine marketteki sepetler gibi tutuyorlardı. Mahdi'nin birini konuşarak öldürebileceğine dair şüphelerim vardı ama onun dışında hiçbir halta yaramazdı. Imin'in bana annemin adıyla hitap eden baygın kadını taşıması da eğer bir sorunla karşılaşırsak dövüşmesini zorlaştıracaktı.

O zaman da ben başımızı dertten kurtarmak zorunda kalacaktım sanırım. Bu da benim yetenekli olduğum konulardan biri değildi.

Yine de günün daha erken saatlerindeki adımlarımı izleyerek boş Saramotai sokaklarından sessizce geçerken hiçbir karşı koymayla karşılaşmadık. Tam da başaracağımızı düşünmeye başlamıştım ki en son köşeyi döndük ve ellerinde tüfekler olan iki düzine adamla burun buruna geldik.

Kahretsin!

Göz kamaştıran beyaz ve altın rengi Miraji üniformalarıyla şehrin kapılarının etrafında toplanmışlardı. Acemice hapishaneye ve ölümlerine koşan sahte muhafızlardan değillerdi. Gerçek muhafızlardı. Bu da onların Sultan'ın adamları oldukları anlamına geliyordu. Fahali'den beri ilk kez çölün bize ait olan tarafındalardı.

İçgüdüsel olarak elim aniden silaha giderken Jin'in bana Xicha dilinde öğrettiği en okkalı küfrü bastım. Ama silahıma davranmak için çok geç olduğunu biliyordum çünkü yakalanmıştık. Arkamdaki kadınlardan birisi paniğe kapıldı ve ben onu durduramadan gizlenecek bir yer arayan ürkek bir tavşan gibi şehrin labirent sokaklarına doğru depar atarak gitti.

Yırtıcı kuşların nasıl avlandığını izlemiştim. Tavşan gizlenemedi.

Tek el ateş edildi. Ardımda çığlıklar koptu ve acı dolu bir haykırış ikinci bir kurşunla kesildi.

Kadın sokakta boylu boyunca yatıyordu. Kanı toprakla karışıyordu. Kurşun tam kalbini delip geçmişti. Başka kimse kıpırdamadı.

Parmağımı kıpırdatmadan tetiğin üzerinde tuttum. İki düzine silah kaldırılmış ve bize doğrultulmuştu. Bendeyse sadece bir tane silah vardı. İnsanlar Mavi Gözlü

Haydut'la ilgili ne duymuş olursa olsun, bir tek kurşunla iki düzine adamı indirmek pek de mümkün değildi. Hatta benim Cindölü becerimle bile. Başka biri vurulmadan değildi.

"Demek efsanevi Mavi Gözlü Haydut bu." Konuşan adamın üstünde üniforma yoktu. Onun yerine birbirine hiç uymayan mor bir eşarpla süslü püslü mavi bir *kurta* giymişti. Kafama tüfek doğrultmayan tek kişi oydu.

Demek Saramotai'nin diktatörü Malik geri dönmüştü.

Kapının tepesindeki gözetleme noktasına kurulmuş, boynunu uzatarak manzarayı izlerken bacaklarını aşağı sarkıtan İkar'ı belli belirsiz fark ettim. "Şanlı şöhretli varlığınla şehrimizi şereflendirdiğin bilgisi bana daha yeni verildi."

Ağzından hiç de rahat çıkıyormuş gibi durmayan aşırı büyük laflar kullanmıştı. İçine çökmüş suratı lambanın kaygan görünümlü ışığı altında bir deri bir kemikti. Ben çaresiz bir yerde büyümüştüm. Hayatın ezip geçtiği birini bir bakışta anlardım. Ama diz çöküp kaderini kabullenmek yerine başka birinin kaderini elinden almaya karar vermişti. Üstündeki *kurta*'nın emire ait olduğunu tahmin edebiliyordum. Çalışmış, ekmeğini taştan çıkartmış, bir şeyler arzulamış ve acı çekmiş birinin fiziksel yapısına sahipti; üstünde gerçek arzunun ne olduğunu hiç bilmemiş birinin kıyafetleri vardı. Parmağım tetiğin üzerinde seğirdi. Bir şeyi vurmak için sabırsızlanıyordum ama öyle yapmam bizi buradan sağ çıkartmazdı.

Sultan'ın adamlarından oluşan küçük grup benim gerçekten Mavi Gözlü Haydut olup olmadığıma karar vermeye çalışırcasına bana bakarak tedirginlikle hareket ediyorlardı. Benimle ilgili hikâyeler ta Izman'a kadar ulaşmış gibi duruyordu.

"Sen de Malik'sin. Biliyor musun? O kadar çok insanı asarken bunu Prens adına yaptığını duydum. Ama bana öyle geliyor ki sen başka birine sadıksın." Boştaki elimle askerlere alaylı bir selam verdim. "Görünüşe bakılırsa fırsat düşkünü olduğun kadar devrimci değilsin."

"Aa... Ben Asi Prens'in davasına bütün kalbimle inanıyorum." Malik yakında duran askerlerin tuttuğu lambaların ışığında gülümsediğinde, dişlerini gösteriyor gibi görünüyordu. "Prensiniz çölümüzde özgürlük ve eşitlik çağrısı yapıyor. Hayatımı benden iyi olduklarına inanan adamlara boyun eğerek geçirdim. Eşitlik bir daha asla boyun eğmek zorunda olmamam gerektiği anlamına geliyor. Sultan'a da Prens'e de ve..." diye konuşurken Samira'ya doğru tükürükler saçarak "...senin babana da," diyerek onun bakışları altında irkilmesine neden oldu. Hareketleri Saramotai'nin duvarlarına ışık ve gölgeler saçtı. Bu taraftaki kapıları taşa yontulmuş iki devasa resim yanlardan süslüyordu: Kemerin kıvrımının ötesinde el ele tutuşan Hawa ve Attallah.

Sırtım onlara dönük olduğu için onları içeri girerken görmemiştim. Dışarıdan kurtarmak için o kadar uzun süre boyunca mücadele verdikleri şehrin içeriden çürüdüğünü bilselerdi ne düşünürlerdi diye merak ettim.

Taşın üstündeki boyalar çoktan silikleşmişti ama Attallah'ın kırmızı eşarbını hâlâ seçebiliyormuşum gibi geldi. Hawa'nın gözlerinin de hâlâ pul pul olmuş bir mavi olduğuna yemin edebilirdim.

Malik dikkatimi tekrar kendine çekerek "Ben kendi eşitliğimi kendim yaratıyorum. Herkes sonunda aynı kumlara ayak bastığı sürece, alttakileri üste çıkarıp te-

pelerdeki insanlara diz çöktürüyorsam ne fark eder ki? Ve o..." deyip Ranaa'yı işaret etti. "... bize özgürlüğümüzü satın alacak."

Samira Ranaa'yı korumacı bir tavırla arkasına iterek "Senin ayakların kuma basmıyor," dedi. Korkusunu gizlemek konusunda harika bir iş çıkarıyordu. Ailesinin neredeyse tamamını öldürmüş olan adamla ailesinden kalan tek bir küçücük parça arasında dururken nefretten başka bir duygusu yoktu ortada. "Ölülerin sırtlarının üstünde duruyorsun."

"Asi Prens bu savaşı kaybedecek." Sultan'ın askerlerinden biri öne çıktı. "Malik bunu gördüğü için akıllı bir adam." Bu sözcükler kulağa zorlama ve asılsız geliyordu. Çıkarı uğruna bu laflarla Malik'e yağ çekmek askere acı veriyormuş gibi. "Sultan çölün bu yarısını yeniden ele geçirdiğinde Saramotai'yi Lord Malik'e vermeyi kabul etti. Cindölü kız karşılığında." Sultan Noorsham'ın yerine başka bir Cindölü'nü koymak istiyor olabilirdi ama onun karşılığında çölün bu kısmından feragat etmeye razı olduğuna bir tek *louzi*'sine bile bahse girmezdim. Malik Sultan'ın verdiği sözleri tuttuğunu düşünmekle aptallık ediyordu sadece.

Malik "Sayıca bizden azsınız," dedi Bunun benim için daha önce hiç önemi olmamıştı. Aşağılarcasına "At silahı Haydut!" diye ekledi.

"Bana sadece bir erkeğin böyle hitap etme hakkı var ve yakışıklılık konusunda onun eline su dökemezsin."

Malik'in şalterleri beklediğimden de çabuk attı. Göz açıp kapatıncaya kadar kibirli bir tavırla yanında tuttuğu silahını çekip havaya kaldırarak bir an sonra alnıma bastırdı. Arkamda Imin'in bir şey yapmaya çalışabilirmiş gibi öne

geldiğini hissettim. Mesajı alıp ikimizi de öldürtmemesini umarak elimi avucum açık bir şekilde havaya kaldırdım. Yan gözle onun hareketsiz kaldığını gördüm. Hapishaneden çıkan kadınlar kocaman açılmış korku dolu gözlerle olan biteni izliyordu. Bir tanesi sessizce ağlamaya başlamıştı.

Tenime temas eden demir namlunun yakıcı hissi bana alışılmadık bir hismiş gibi gelse ne güzel olurdu. Ama bu, ilk kez böyle tehdit edildiğim zamandan çok farklıydı. "Amma da bilmiş bilmiş konuşuyorsun. Sana bunu hiç kimse söylemedi mi?" Bunu da ilk kez duymamıştım. Ama ona böyle söylemek pek de akıllıca gelmedi.

"Malik." Konuşan asker öne çıktı. Sabrı tükenmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Sultan onu canlı isteyecektir."

"Sultan benim efendim değil," derken Malik'in suratında vahşi bir ifade belirdi. Silahı kafatasıma daha da sertçe bastırdı. Silahın namlusunun baskısını gözlerimin arasında hissedebiliyordum. Kalbim içgüdüsel olarak daha hızlı çarpmaya başladı ama o korku hissini bastırmaya çalıştım. Bugün ölmeyecektim.

İç geçirerek "Bak şimdi bana yirmi *fouza* zarar ettirdin. Kimse beni ölümle tehdit etmeden bu şehirden çıkabileceğime iddiasına girmiştim ve şimdi senin sayende kaybettim," dedim.

Malik gözlerinin arasına silah dayanmış birinin ağlamak ya da ürkmek yerine ona laf yetiştirmesinden endişelenecek kadar akıllı biri değildi. "O zaman..." deyip silahın horozunu çekti. "Şanslısın çünkü ödeme yapacak kadar uzun süre hayatta kalmayacaksın."

"Malik!" Asker tekrar öne çıktı. Artık siniri geçiyordu. Dengesiz bir adamla uğraştıklarını daha yeni anla-

mış gibi duruyorlardı. Komutanlarından görünmez bir işaretle silahlar yer değiştirerek arkamdaki kadınlardan Malik'e doğrultuldu.

"En son diyeceklerin var mı Haydut? Canını bağışlamam için yalvarmak ister misin acaba?"

"Ya da..." diyen bir ses Malik'in kulak hizasından havada dalgalanarak geldi. "Sen ister misin acaba?"

Malik tehlike altında olduklarında bütün erkeklerin yaptığı gibi görünür derecede kasıldı. Bu son altı aydır çok yakından şahit olduğum bir duruştu. Etrafında havadan başka bir şey yokmuş gibi görünse de boğazından aşağı ince bir çizgi halinde kan aktı.

Omuzlarımdaki gerginlik sonunda dağıldı. İnsanın görünmez desteğinin olması onun nerede olduğunun asla bilinemeyeceği anlamına geliyordu.

Delila'nın yarattığı illüzyon dağılırken hava titreşti ve bir saniye önce hiçbir şeyin olmadığı yerde duran Shazad'ı gözler önüne serdi. Koyu renk saçları kafasında bir taç gibi örülmüştü. Boynundan gevşek bir şekilde sallanan beyaz bir eşarbı vardı ve basit çöl kıyafetleri pahalı gibi duruyordu. Malik'in nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi o ve onu savunmasız yakalamıştı. Tehlikeli görünüyordu, sadece Malik'in boğazına bastırdığı bıçakları yüzünden değil; en büyük arzusu onları kullanma fırsatını yakalamak gibi göründüğü için.

Sonunda ve aşırı geç olsa da Malik'in suratını yavaşça bir korku kapladı.

"Senin yerinde olsaydım silahı bırakıp gökyüzüne el açmaya başlardım," dedim.

Altıncı Bölüm

Malik'e öylesine yakındım ki yüzünün umitsizlik ve çaresizlik arasında gidip geldiğini görebiliyordum. İkinci ifadeyi seçti. Ama ben onun aptal beyninin çalışabileceğinden çok daha hızlıydım. Silah ateşlenmeden bir saniye önce dizlerimin üstüne çöktüm. Kurşun bir zarara neden olmadan arkamdaki duvara saplandı. Bir saniye sonra da Malik yerde yanıma düştü. Boynunu Shazad'ın kılıcından armağan yeni kırmızı bir kolye süslüyordu.

Ama henüz işimiz bitmemişti.

Ayağa kalkarken ellerimi havaya kaldırarak "Amma oyalandınız," dedim. Saramotai duvarlarının diğer tarafında çölün kumları cevap vererek yükseldi. Hapishanede sadece bir avuç kumdan başkasını kullanmamamın ardından bütün çölün parmak uçlarımda olmasının verdiği güç neredeyse baş döndürücüydü.

"Görüyorum ki bu kez vurulmamayı başarmışsın." Shazad geriye kalan askerlere doğru dönerken ben de ay-

nısını yaptım. "Ama bana hâlâ yirmi *fouza* borcun var."

Sırtlarımızı birbirine yaslarken omzumdan geriye doğru "İki katı mı yoksa hiç mi?" diye teklif ettim.

Yeni bir düşmanın yoktan var olduğu göz önünde bulundurulursa komutan kendini inanılmaz çabuk toparlayarak kafaları karışmış askerlere çoktan emirler yağdırıyordu.

"Delila!" Shazad da kendi emrini verdi. "Gizimizi kaldır."

İllüzyon bir gösteriden önce kalkan perde gibi kalktı. Birdenbire bir saniye öncesine kadar ayakta duran Sultan'ın adamlarının yarısı yere yığılmıştı ve onların yerlerinde silahlarını çekmiş bir halde bizim isyancılarımız vardı. Onların arkalarında da Delila vardı. Yüzü hâlâ masumiyetle yusyuvarlaktı. Tamamen insan olmamasının bir göstergesi olan mor saçları kocaman açılmış, korku dolu gözlerine düşüyordu. Sarf ettiği çaba ve heyecandan titreyerek ellerini indirdi. Korkuyordu ama bu ona engel olmuyordu.

"Navid!" Arkamdan Imin onu asilerin arasından anında seçmişti.

Uzun boylu, çölde yaşadığından yapılı bir cüssesi olan Navid Fahali'den aldığımız yeni üyemizdi. Orada aramıza yeni insanlar katmayı planlamıyorduk ama savaştan sonra onların katılmalarına engel olmak güçtü. Navid en iyilerden biriydi. Birinin savaşımızda hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı kadar dayanıklıydı. Bir şansımız olduğunu düşünmek için ihtiyaç duyacağımız kadar azimliydi de. Onu sevmemek zordu. Ama Imin'in ona âşık olması beni yine de şaşırtıyordu.

Hangi kılıkta olursa olsun sevdiği, Imin'i görünce

Navid'in gözleri rahatlama hissinin etkisiyle kocaman açıldı. Bu bir anlık dikkat dağınıklığıydı. Imin'in hayatta olduğuna sevindiği için birden savunmasız kaldı. Ben bunu gördüm. Sağındaki asker de gördü.

Çöl kumları Saramotai duvarlarının kenarlarından akarak Prenses Hawa oymalarının etrafında adeta çağlayarak askerlerin ayaklarını yerden kesti. Kolumu aniden havaya kaldırarak Navid'i az kalsın öldürecek olan askere doğru bir kum dalgası saçarak onu yere düşürdüm ve Navid'in irkilerek dikkatinin Imin'den uzaklaşmasını sağladım.

"Arkana bak Navid!"

Ben bunu derken çoktan ona arkamı dönüyordum. Kum etrafımda bir kasırgaya dönüştü. Bir kolumu sertçe aşağı indirerek Delila'nın üstüne atılan bir askerin suratına kumların çarpmasını ve onun Delila'dan uzaklaşmasını sağladım. Arkamdan bir çığlık sesi geldi. Tam da bir askerin kılıcını çekmiş halde üzerime doğru atıldığını göreceğim anda arkama döndüm. Kumları bir bıçağa dönüştürmek üzere elimde biriktirmeye başlamıştım ama çok yavaş kaldım. Ama öyle yapmama gerek kalmadı. Çelik çeliğe çarparak yankılandı. Shazad'ın bıçağı boğazımdan milim uzağa inerek askerin kılıcıyla çarpıştı. Az kalsın askerin kılıcına saçılmış olacak kan kulaklarımda şiddetli bir şekilde uğuldadı. Benim göremeyeceğim kadar çabuk bir hamlede asker yerdeydi.

Shazad bana yedek bir silah atarken "Kendi tavsiyene kendin uymalısın," dedi.

"Sen arkamı kollarken benim arkamı kollamama neden ihtiyacım olsun ki?" Silahı ateş etmek için bir parça

geç yakaladım. Ateş etmek yerine silahın sapını en yakındaki askerin suratına indirdim. Darbenin şiddeti kolumdan yukarı doğru yayıldı ve askerin burnundan elime kanlar fışkırdı.

Mücadele kısa ve kanlı olacaktı. Daha şimdiden yerde ayakta duranlardan çok daha fazla asker vardı. Ateş ettim. Şimdi yerde bir asker daha oldu. Daha şimdiden bir sonraki hedefimi arayarak arkama döndüm.

Sonra ne olduğunu tam olarak görmedim. Sadece bölük pörçük anlara şahit oluyordum.

Ben kendi silahımı kaldırırken yan gözle bir silahın daha havaya kalktığını gördüm. Bitkinlik elimin ağırlaşmasına, gördüğümü anlamakta ağır kalmama neden oldu.

O silah bana doğrultulmamıştı.

Samira'ya doğrultulmuştu ve askerin bir parmağı çoktan tetikteydi.

Her şey o saniyede oldu.

Ranaa harekete geçerek Samira'nın önüne atıldı.

Askerin silahı patladı. Benimki de patladı.

Askerin kurşunu, yeşil kaftanı ve kızın tenini acımasızca parçaladı.

Kısacık bir süreydi bu ve sonra bitti. Mücadele başladığı kadar çabuk bitmişti. Sessizlikte tek duyduğum, küçük Cindölü Ranaa'nın kalbi sokağa saçılan kanlarını pompalarken ve elindeki küçük güneş de onunla birlikte ölürken, Samira'nın onun adını haykırışıydı.

Yedinci Bölüm

Ahmed kampın girişinde bizi bekliyordu.
Bu iyiye işaret değildi.

Asi Prensimiz birçok soylunun yaptığı gibi kendini olduğundan farklı göstermeye çalışmazdı ama genelde barda fazladan bir içki daha içmek için yalan söyleyen bir kocanın karısı gibi bizi beklemezdi de.

"Delila." Kemerin gölgesinden çıkarak kız kardeşine doğru bir adım addı. Shazad içgüdüsel olarak kanyonun duvarlarında tehlike var mı diye kontrol etti. Kampın bulunduğu yer bildiğimiz kadarıyla hâlâ güvenliydi ama düşmanlarımız nerede olduğumuzu öğrenirlerse etrafımızdaki kanyonların tepeleri, saldırganlara hedefi tüfekle hiçbir engelle karşılaşmadan vurma imkânı sağlardı. Kendisi yapmayacaksa bile, en azından bir kişi Ahmed'in güveliğiyle ilgilenmek zorundaydı. Shazad'ın endişesini fark etmiş gibi bile durmuyordu. Bütün dikkatini kız kardeşine vermişti. "İyi misin?"

Bir yanım Ahmed'e kız kardeşini tek parça halinde geri getireceğimiz konusunda bize yeterince güvenmesi gerektiğini söylemek istedi. Ama tişörtüm şimdi beyazdan çok kırmızıydı ki bu da tam olarak *Her şey yolunda* mesajı vermiyordu. Muhtemelen şu an için kendime dikkat çekmemem daha iyi olurdu.

Kan benim kanımdı; saldırganımın kanıydı, Ranaa'nın kanıydı.

Onu kurtarmaya çalışmıştık. Ama herkes bunun için çok geç olduğunu biliyordu. Samira'nın kolları arasında çok çabuk öldü.

İnsanlar ölürler. Bunu hatırlamaya çalıştım. Görevlerde böyle şeyler olurdu. İlk ölen o değildi ve yarın Sultan'ı öldürmeyi ve Ahmed'i tahta çıkarmayı başarmadığımız sürece sonuncu da olmayacaktı. Kafamda Malik'inkine fazlasıyla benzeyen nemrut bir ses *"Savaş başlatmanın bedeli budur,"* dedi.

Ama Ranaa bir Cindölü'ydü. Daha önce savaşırken hiçbir Cindölü'nü kaybetmemiştik... ya da bir çocuğu.

Bu, Sultan'ın hatasıydı. Bizim değil. Gallanların sınırlarımızın içine girmelerine ve en başından Cindöllerini öldürmelerine izin vermişti. Kendisi de artık bizi silah olarak kullanmak için türümüzün peşine düşmüştü. Ranaa'nın ölmüş olması onun suçuydu. Ama biz hâlâ hayattaydık: ben, Imin, Delila. Noorsham gibi de olmayacaktık. Başka bir Cindölü bulamadan Sultan'ı devirecektik. Ben bundan kesin emin olacaktım.

"Ben iyiyim." Kardeşi bedeninde herhangi bir hasar var mı diye bakınırken Delila huzursuzca kıpırdandı. "Gerçekten Ahmed. Ben iyiyim."

Shazad burnunu kaşırmış gibi yaparak gizlediği imalı bir bakış attı bana. Altı ayın ardından Shazad'ın her hareketinin ne anlama geldiğini anlayabiliyordum. Bu hareketi başımızın derde girmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Yani Delila'yı yanımızda götürmek için tam olarak iznimiz yoktu. Ama Saramotai'nin geçilmez duvarlarını geçeceksek yardıma ihtiyacımız olacağını biliyorduk. Ahmed'e Delila'yı bir göreve götürüp götüremeyeceğimizi sorsaydık hayır diyeceğini de biliyorduk. O yüzden de ona hiç sormadık. O bize bunu yapmamızı hiç yasaklamadığı sürece de yaptığımız teknik olarak itaatsizlik değildi. İkimiz de bu bahanenin işe yaramasının bizim ağzımızla kuş tutmamız kadar muhtemel olduğunu biliyorduk.

Ben kişisel olarak Ahmed'in Delila'nın gittiğini hiç fark etmeyebileceğini umuyordum. Bütün bir İsyan Cephesi'ni yönetmekle meşguldü ve biz sadece birkaç günlüğüne gitmiştik. Ama zaten benim aksime birçok insan kardeşlerinin nerede olduğundan haberdar olabiliyor gibiydi.

"İyi iş çıkardı Ahmed. O olmasaydı çok fazla insan ölürdü," dedim. Çok daha fazla. Ama bunu dışımdan söylemedim. Yine de Shazad'ın bu sessiz düşüncemi duyduğunu biliyordum. Ahmed içinde bulunduğumuz durumu ve arkamızdaki karmakarışık kalabalığı incelemek için sonunda gözlerini kız kardeşinden ayırınca Delila, ayaklarına bakarak coşkuyla gülümsedi. Arkamızdaki insanların bazıları ata binmişlerdi. Diğerleriyse yeterince güçlülerse yürümüşlerdi. Mahdi insanlara işkence çektirdikten sonra onun bir ata ihtiyacı olduğunu dile getirmiş olan insanların arasındaydı. İmin kız kılığına bürünerek kollarını korumacı bir tavırla ona dolamış olan Navid'le aynı ata binmişti.

Ahmed "Görüyorum ki Imin'le Mahdi'yi ve daha nicelerini getirmeyi başarmışsınız," derken hoşgörülü gülümsemesinin altında hafif alaycı bir ifade vardı.

Eski mahkumların bazıları Saramotai'de kalmışlardı ama geriye kalanların çoğu bizimle birlikte orayı terk etmeye karar vermişti. Kadınların geride uğruna kalacakları hiçbir şeyleri yoktu. Kocaları ve oğulları duvarlarda asılı olan cesetlerin arasında olan kadınların... Bana Zahia diyen kadın da onlardan biriydi. Saramotai'deki Kutsal Şifacı onu elinden geldiğince iyileştirmişti. Bana kamp yolculuğumuz sırasında ölmeyeceğini söyleyecek kadar. Mahdi onu getirmek konusunda itiraz etti ama kadını, onu öldürmeye çalışmış bir şehirde çaresiz bir halde bırakmanın doğru gelmediğini söylediğimde Shazad beni sorgulamadı. Shazad'ın ona anlatmadığım bir şeyler olduğunu bildiğini anlayabiliyordum.

Kadının bilinci şehirden ayrıldığımızdan beri kayıp düşmesin diye önündeki başka bir kadına bağlanmış bir şekilde at üstünde giderken bir açılıp bir kapanmıştı.

Görevlerden döndüğümüzde topluluktan ayrılan birilerinin bizimle gelmesi yaygın bir durumdu. Bunu en iyi ben bilmeliydim. Altı ay önce ben de öyle biriydim. Jin'in Sultan'ın sözde silahıyla ilgili haberlerle geri dönmesi gerekiyordu. Onun yerine yanında benimle geri döndü. O zamandan beri geçen altı ayda da isyancı kampının en yeni gelen üyesi olmayı çoktan bırakmıştım.

Fahali Savaşı'ndan sonra harekete geçme isteğiyle ateşlenen Navid gibi isyan sempatizanları aramıza katılmıştı. Kampa dönüş yolu boyunca Jin'in gömleğinin ucundan tutup bırakmayan Malal'dan topladığımız ye-

timler de. Shazad'ın babası General Hamad tarafından bizden tarafa yönlendirilen ordu kaçağı bir asker de. Bazen Shazad ağzından kaçırıp onlardan birlikler olarak bahsediyordu. Ahmed onlara mülteciler diyordu. Birkaç haftanın sonundaysa herkes sadece isyancıydı.

"Bilgilendirme toplantısı yapmamız gerek." Bu sözcükler özellikle bana ve Shazad'a atılan imalı bir bakış eşliğinde dile getirildi. Ahmed bizi herkesin içinde haşlayacak değildi. Ama bu paçayı kurtardığımız anlamına da gelmiyordu.

Kampa giden kapıyı itip geçerken Shazad çoktan konuşmaya başlamıştı ve Ahmed'e Saramotai'de neler olup bittiğini anlatıyordu. Benim yakalanmamı planladığımız kısmı es geçerek, Delila'yla onun illüzyonu altında görünmez olan kendisinin, benim kapıda ayağım takılmış gibi yaptığım sırada nasıl da çaktırmadan içeri girdiklerini, diğerlerini de arkamızdan içeri almak için gecenin çökmesini beklediklerini anlattı. Ahmed'e kız kardeşini tehlikeye attığımızı ne kadar az hatırlatırsa o kadar iyiydi. Anlatışına bakılırsa da neredeyse hiç kavga çıkmadı sanırdınız. Ahmed'e şehri yönetmek üzere Samira'yı bıraktığımızı söyledi.

Biz tepenin içinden kampa doğru yol alırken "Ona destek güçleri göndermemiz gerek. Yardım etmeleri için bırakabildiğimiz herkesi bıraktık," dedi. "Bırakabildiğimiz herkes" Saramotai'ye bizimle birlikte gelen yarım düzine adam anlamına geliyordu. Navid yedi koca adama bedeldi ama Imin'den bir daha ayrılmak istemedi. Kapı gibi sağlam bir ordu değildi tam olarak ama elimizdeki buydu. "Bu, orayı elde tutmaya yetmez. Başka birisi hırs yapıp

Malik'in yerine geçmeden önce elli tane iyi eğitimli asker göndermeliyiz. Ayrıca şehri Sultan'a karşı güçlendirmeliyiz. Ahmed..." Shazad sesini alçaltarak arkamızdaki karanlık tünelde tedirginlikle yol alan, aramıza yeni kattığımız güruha doğru bakarak "... babanın birlikleri çölün bize ait kısmındaydılar," dedi.

Ahmed ona hemen cevap vermedi ama tünelin sonuna yaklaştığımızda, onun durumun vahametini benden daha iyi anladığını görebiliyordum. Sahip olduğumuz gücün büyük bir kısmı iyi bir görünüş sergilemeye bağlıydı. Doğru söylemek gerekirse, çölü zor kullanarak bizden geri almaya çalışsalardı savaş alanında Sultan'ın ordusuyla boy ölçüşemezdik. Çölün bize ait yarısını elde tutmak, Sultan'ın sayımızın olduğundan daha çok olduğuna inanmasına bağlıydı. Bu aldatma unsuru da onun adamlarının gerçeği öğrenmek için çölün bize ait yarısına asla geçmemelerine bağlıydı.

Tepenin diğer tarafına geçtiğimizde, ani parlaklık karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Yaz ışığı, isyancı kampının kum ve ölüm dolu bu çölde, Delila'nın fazlasıyla güzel, hayat dolu illüzyonlarından biri gibi görünmesine neden oluyordu.

Kamp onu ilk gördüğümüzün iki katına çıkmıştı. Kendimi omzumdan geriye, peşimizden gelen Saramotaili kadınlara bakmadan alıkoyamıyordum. Kampı ilk kez gördüklerinde yeni mültecilerinin yüzlerini izlemeyi alışkanlık edinmeye başlamıştım. Bu kez de hayal kırıklığına uğramadım. Bir bir tünelden dışarı adım attılar ve yuvamı ilk kez gördüler. Bir anlığına ıstırap, korku ve bitkinlik gitti ve kadınlar önlerinde uzanan vahayı dik-

katlice incelerlerken, o hisler yerlerini hayranlığa bıraktı. Onları izlerken bir anlığına ben de kampı yeni baştan görüyormuşum gibi geldi.

Ama son altı aydır eve dönmeye alışmıştım. Kampla ilgili her şeyi biliyordum. Burada bekleyen yüzleri ve onların taşıdıkları yaraları biliyordum. Hem onları bizim savaşımıza getirenleri hem de bizimle birlikte savaşırken aldıkları yaraları. Hangi çadırların hafif yana yatık olduğunu, öğleden sonra yıkanmak için kullanılan su havuzlarından kuşların seslerinin nasıl geldiğini ve yeni pişirilmiş ekmek kokusunun yemek yapma görevinin bugün Lubna'da olduğu anlamına geldiğini biliyordum.

Jin'in geçen sefer onsuz gönderildiğim bir görevden geri döndüğümde yaptığı gibi, ağır adımlarla bana doğru gelmesini bekliyordum. Yüzünde bir gülümseme olurdu. Gevşek yakasından dövmesinin ucunu görebilirdim. Gömleğinin kolları da beni kendine çektiğinde kendi gömleğimin de yukarı sıyrılmasına ve kollarının soğuk teninin çöl sıcağıyla yanan tenime temas etmesine neden olacak şekilde dirseklerine kadar katlanmış olurdu.

Ama görünüşe bakılırsa hâlâ eve dönmemişti.

Shazad, Ahmed'le Saramotai'ye kimlerin ve kaç kişinin gönderileceği konusunun ayrıntılarını tartışıyordu. Yeni mültecilerimizin kontrolünü üstlenme görevi de bana düştü. Imin'le Navid'e onları yerleştirmeleri, hastaları Kutsal Şifacı'ya götürme, geri kalanların da işe koyulmalarını sağlama talimatını verdim. Navid'in talimata ihtiyacı yoktu. Kendisi de onların yerinde olmuştu. Ama yine de ben talimat verirken arkadaş canlısı bir ifadeyle gülümsedi. Talimat vermeyi bitirdiğimde Imin ka-

dınları kampın diğer tarafına götürmesi konusunda ona yardım etmeye başladı.

Shazad konuşmaya devam ederken, Mahdi de ara sıra araya girerken Shazad'ın omzunun yukarısından Ahmed'le göz göze geldim. Ahmed gözlerinde anlam yüklü bir ifadeyle Delila'ya baktı. Anladım. Onun bu duruma şu an olduğundan daha fazla dahil olmasını istemiyordu. "Delila," diyerek onun dikkatini kendime çektim. "Navid ve Imin'le birlikte gidip herkesi yerleştirmelerine yetecek kadar uzun bir süre birbirlerine dokunmamalarını sağlar mısın?"

Delila saf olabilirdi ama aptal değildi. Ne yaptığımı biliyordu. Shazad'la beni desteklemesiyle ilgili son bir laf sokabilir diye düşündüm. Ama kafasını eğerek yapmacık bir neşeyle mor saçlarını kulağının arkasına aldıktan sonra Imin, Navid ve Saramotai'den gelen kadın kalabalığının peşinden gitti.

Ahmed konuşmaya başlamadan önce onun duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledi. "Siz ikiniz ne düşünüyordunuz?" Gözlerini kız kardeşinin sırtından ayırmamıştı. "Delila bir çocuk ve savaşmak için eğitimli değil."

Mahdi lafa dalarak "Planınızın az kalsın senin kafandan vurulmanla sonlanmasından bahsetmiyorum bile," dedi.

"Senin hiçbir planınızın olmaması kodese tıkılmana neden oldu. O yüzden senin yerinde olsam başkasını suçlamazdım. Ne derler bilirsin. Başkalarını parmak göstererek suçlayan insanların o parmakları öyle bir kırılır ki doğruca kendilerini işaret eder." Shazad Mahdi'ye benim kadar bile katlanamıyordu. Onu daha uzun bir süredir

tanıyordu. Izman'daki Sultim İmtihanları'ndan önceki zamanlardan.

"Öyle bir deyiş olmadığına bayağı bir eminim," dedim.

Mahdi sanki anlamayacak kadar aptal olabilirmişiz gibi yine "Az kalsın ölüyordun," dedi.

Shazad gözlerini devirirken Mahdi'ye "Bunu kafama ilk kez silah doğrultulmuş gibi söylüyorsun," diye cevap verdim. "Bu ay içinde bile ilk kez değildi bu."

Ahmed "Kız kardeşim ölüme yaklaşmaya siz ikiniz kadar alışkın değil," derken yürümeye başladı. Bu onu takip etmemize dair sözsüz bir işaretti.

Biz Ahmed'e kolaylıkla ayak uydurarak ağır ağır yanından ilerlerken Shazad "Ona bir şey olmasına izin vermezdik Ahmed," dedi. Mahdi de dirseğini daldırarak araya girmeye çalışıp duruyordu.

"Ayrıca Delila da benim gibi bir Cindölü," derken kampın kenarındaki kavurucu güneş ışığını geçerek vahadaki ağaçlarının gölgesine girdik. Ahmed'in çadırına yöneldik. Ben hükümdarlık soyundan gelenlere cevap vermek konusunda ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamaya çalışıyordun. "O da buradaki diğer herkes gibi yardım etmek istiyor."

"Ama onu tam da bu yüzden götürmedin, değil mi?" Birlikte yürürken Ahmed bana bakmadı. "Onu bir şey ispatlamak için götürdün."

Jin'den bahsediyordu.

Jin'le ben Illiaz'dayken, benim vurulup ölüm tehlikesi atlatmamın üzerinden iki ay geçmişti. Hayatta kalacak kadar şanslıydım. Yaralarım dikilmiş ve sarılmış bir halde tekrar kampta uyandığımda Jin gitmişti. Ben baygın-

ken Ahmed onu sınıra göndermişti. Sultan'ın Gallanlarla ittifakı darmadağın olduğundan beri çölümüzde bir yer kapmaya çalışarak Miraji'nin doğu sınırlarına saldıran Xicha ordusunun içine sızması için.

Sırf Ahmed benim ölmek üzere olabileceğim bir zamanda kardeşini tehlikeye gönderdi diye ben de onun kız kardeşini tehlikeye sürükleyecek kadar alçak değildim.

Ama bunu dışımdan söyleyebileceğimden de emin değildim.

Shazad "Hem ona ihtiyacımız olabilir hem de bir şey ispatlamaya çalışabiliriz," diyerek araya girip benim yerime okların hedefi oldu. Neredeyse Ahmed'in çadırına varmıştık ki durup bize doğru döndü. Ben de sendeleyerek aniden durdum ve bir anlığına tek görebildiğim çadırının üstüne vuran altın sarısı güneşin belirginleştirdiği, her an tepemize adalet indirebilecekmiş gibi, arkadaşımız yerine hükümdarımızmış gibi duran ve bana bakan Asi Prens'ti.

Çadırın girişinin kapalı olduğunu işte o zaman fark ettim. Ahmed'in doğruca güneşin içinden çıkıyormuş gibi görünmesine neden olacak şekilde arkasında dalgalanan çadırın eteklerine dikilmiş güneşi görebilmemin nedeni de buydu. Onların kapalı olduğunu sadece bir kez, Ahmed savaş toplantısı yaparken görmüştüm. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Shazad da bunu benimle aynı anda fark etti.

Ahmed "Hala geri döndü," dedi. Kız kardeşi konusunu bu kadar çabuk kapatması için yolunda gitmeyen bir şey olması gerekiyordu. "Sizden hemen önce Izman'dan döndü. Maz havada sizi gözetledi. Biz de o nedenle bekleyelim diye dü-

şündük. Yani konuşmak için." Gözleri Mahdi'ye kaydı. Sonra onu bu kadar yakından izlemeseydim fark etmeyeceğim kadar çabucak gözlerini ondan kaçırdı.

Shazad "Ne oldu?" diye sordu. "Imin'e Hala'nın geri döndüğünü neden söylemedin?" Imin'le Hala kardeştiler. Babaları aynı cindi. Imin yakalandığında Hala çoktan Izman'da değildiyse o zaman hiç şüphesiz, Delila yerine onu götürürdük. Imin'i dışarı çıkarmak için Saramotai'nin tüm sakinlerinin zihinlerini paramparça ederdi.

Mahdi lafa dalarak "Sayyida da onun yanında mı?" diye sordu.

Sayyida. Hala'nın ilk başta Izman'a gönderilmesinin nedeni.

Sayyida'yla hiç karşılaşmamıştım ama onunla ilgili çok şeyler duydum. Benimle aynı yaştaydı. On beş yaşında Shazad'ın babasının askerlerinden biriyle evlendirilmişti. Onun asker kocasından daha çok kırık kemikleri olduğunu fark eden Shazad'di. Onu kocasının evinden İsyan Cephesi'nin Izman'daki sığınağı olan Gizli Ev'e taşınmasının bir yolunu bulan da Shazad'di. Sayyida oradan İsyan Cephesi'yle haşır neşir olmuştu. Görünüşe bakılırsa Mahdi'yle de öyleydi.

İlk zamanlarda, Sultim İmtihanları'ndan hemen sonra, Sayyida, İsyan Cephesi için bir casus olarak Sultan'ın sarayında kendisine bir iş bulmayı başarmıştı. Fakat bir ay öncesinde düzenli olarak gönderdiği raporlardan göndermedi. Ahmed bir hafta bekledi. Herkesin istediği en son şey de rapor göndermemesinin nedeninin gizli kimliğinin ifşa edilmesiydi. Mahdi'nin onun için birini göndermesi için her gün Ahmed'in başını yemesiyle geçen bir

haftanın ardından sonunda Hala ne olduğunu öğrenmek için gitti.

Mahdi "Sayyida iyi mi?" diye konuşmaya devam etti. Umutlu bir ifadeyle konuşuyordu ama prensin omzunun üstünden girişi kapalı çadıra bakarken gözlerinden ne olduğunu anladığını görebiliyordum.

Ahmed'in sessizliği yeterli bir cevaptı.

Çadırın içinde Hala yere diz çökmüş, Mirajili güzel bir kızın üstüne eğilmişti. Altın rengi ellerini kızın kafasının üstüne koymuştu. Biz içeri girerken kafasını kaldırmadı. Gözleri sımsıkı kapalı kaldı. Yorgun görünüyordu. Normalde yaptığı gibi eksik parmaklarını gizlemek için bir illüzyon yaratmayacak kadar yorgun. Cindölü teni erimiş altın gibi akıyordu adeta ve aldığı her titrek nefes karşısındaki lamba ışığını hareket ettiriyordu. Tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Sıcaktan değil kendini zorlamaktan olduğunu fark ettim. Cindölü becerilerini kullanıyordu ama kendi gösterişi için değil. Onları yerdeki kızın üzerinde kullanıyordu. O kızın Sayyida olduğunu tahmin ettim.

Sayyida'nın gözleri kocaman açılmıştı ve geri kalanımızın seçemediği uzaktaki bir şeye odaklanmış halde görmüyordu. Hala onun zihnindeydi.

Mahdi de onun diğer tarafına, Hala'nın karşısına diz çöktü. "Sayyida!" Onu kollarına aldı. "Beni duyabiliyor musun Sayyida?"

"Öyle yapmazsan sevinirim." Hala'nın çabuk çabuk çıkan tanıdık konuşma sesi kulağa gergin geldi. Gözlerini

hâlâ açmamıştı. "Bir haftanın büyük bir kısmında yardım etmeye çalışmak adına illüzyon yaratıyor olduğum göz önünde bulundurulursa kâbusmuşum gibi beni onun kafasından atmaya çalışmak biraz hakaret gibi geliyor." Bir hafta mı? Bu Hala'nın neden dağılmak üzereymiş gibi göründüğünü açıkladı. Özel güçlerimizi, bir hafta şöyle dursun tek seferde birkaç saatten daha uzun bir süreliğine kullanmak sadece Kılık Değiştirenler değil hepimiz için zordu.

"Onu beni bir hücrede beklerken bulmak yeterince kolaydı," derken yere yığıldı. Gözle görünür bir şekilde titriyordu. Zor dayanıyordu. "Onu ta buraya sessizce getirebilmemin tek yolu zihnine girmemdi." Çaresizce Ahmed'e baktı. "Onu bayıltacak bir şey getirdin mi?"

Ahmed olumlu anlamda kafa sallayarak cebinden şeffaf bir şeyle dolu küçük bir şişe çıkarttı.

"Ne oldu ona?" Mahdi Sayyida'yı kucağında tutacak şekilde pozisyon aldı. Ben Mahdi'yi hep bir korkak sanırdım ama onu daha önce hiç gerçekten korkmuş bir halde görmediğimi fark ettim. Bir hapishane kapısının yanlış tarafında dururken bile. Üstelik bu korku kendisi için değildi. Demek gerçekten de bu isyanın bir parçası olması mümkündü.

Hala izin istercesine Ahmed'e baktı. Ahmed bir anlığına tereddüt ettikten sonra kafa sallayarak onay verdi. Hala'nın gücünü kullanmayı bıraktığına dair verdiği tek işaret, geriye doğru topuklarının üstüne oturmadan önce dudaklarının arasından çıkan küçük bir of oldu. Ama Sayyida'daki değişiklik öğlenin ortasında gecenin çöküşünü izlemek gibiydi. Boş bakan huzurlu hali çığlığa dönüştü. Belini geriye doğru büküp kıvranarak

Mahdi'nin elinden kaydı. Kapana kısılmış bir hayvan gibi sarsılıyor, Mahdi'nin kıyafetlerini, yeri, eline ne geçerse tırmalıyordu.

Shazad Ahmed'in elindeki şişeyi ve kendi boynundaki eşarbı alıp şişenin içindekini kumaşın üstüne döktü. Sırf kokusu bile başımı biraz döndürdü. Bir kolunu sıkıca Sayyida'nın bedenine dolayarak çığlık atan kızın kollarını yanlarında kalacak şekilde sabitledi ve ıslak kumaşı onun ağzına ve burnuna bastırdı. Kızın beline hafifçe bastırarak onun derin, panik dolu bir nefes almasını ve kokuyu tamamen solumasını sağladı.

Mahdi yerinden kıpırdamamıştı. Sayyida'nın debelenmesi daha da yatışırken sadece baktı. Ta ki üstüne yoğun bir sersemlik çökene ve Shazad'ın kollarının arasında baygın düşene kadar.

"Mahdi." Ahmed sonunda sessizliği böldü. "Sayyida'yı Kutsal Şifacı'nın çadırına götür. Orada dinlenebilir."

Mahdi kaçma fırsatı yakaladığına minnettar olarak kafa sallayarak onay verdi. Güçlü bir adam değildi o. Dövüşçü değil, âlimdi. Sayyida'yı kaldırırken kolları zorlandığından titredi. Ama hiçbirimiz yardım etmeyi teklif ederek onun gururunu incitecek değildik.

Çadırın girişindeki etek onun arkasından kapanırken "Dinlenmenin ona bir yardımı dokunmayacak. Kız ölüyor," dedim. Bu gerçek ağzımdan çok kolay çıktı. Biz Cindölleri yalan söyleyemezdik. Ona ne yaptılarsa, bu onu öldürüyordu.

Ahmed "Biliyorum ama güven bana, birine sevdiği birinin öldüğünü söylemenin pek bir faydası dokunmaz," dedi. Bunu derken doğruca bana baktı. Ben ölüm döşeğindeyken onunla Jin arasında ne geçtiğini merak ettim.

"Ona ne yapmışlar?" diye sorarken Shazad'ın sesi gergindi. "Onlara bizimle ilgili herhangi bir şey söylemiş mi?" Shazad'ın riske attıkları bu kamptaki herkesten, hepimizden daha çoktu. Izman'ın kalbindeki bir ailenin parçasıydı ve Shazad'ın Asi Prens'in safında yer aldığı bir duyulursa Sultan'ın kolaylıkla ulaşabileceği ona çok yakın bir sürü insan vardı.

Hala "Ah, affedersin. Bir yandan bir Cindölü olan kendimi doğruca Sultan'ın ellerine teslim etmemeye çalışarak onu tek başıma kurtarırken, gördüğü işkencenin detaylarını sormadım," diye çıkıştı. "Sen geri gidip işe yaramaz bir bilgi edinmek karşılığında beni takas etmek ister misin acaba?" Hala normalde de çabuk sinirlenirdi ama Shazad'a değil. Çünkü insanlar Shazad'a bilmiş bilmiş konuştuklarında pek de iyi bir karşılık almazlardı. Hala fark ettiğimden de kötü bir durumdaydı.

Ahmed "Sultan'ın senden haberi olsaydı çoktan duymuş olurduk," dedi.

Shazad "Sarayda yeni bir casusa ihtiyacımız var," derken parmaklarıyla yanındaki kılıcının sapında ritim tuttu. "Belki de benim kutsal tapınağıma geri dönmemin zamanı gelmiştir." Izman'daki insanların bildiği kadarıyla, General Hamad'in çarpıcı derecede güzel kızı Shazad Al-Hamad kutsal şeylere kafayı taktığı kötü bir dönemden geçmişti. Sessiz bir ortamda dua etmek ve meditasyon yapmak için İlk Fani'nin yaratıldığı söyleyen kutsal Azhar bölgesine çekilmişti. "Auranzeb kutlamalarının zamanının gelmesine az kaldı. Bu da geri dönmek için iyi bir neden olurdu."

"Auranzeb'e davet mi edildin?" Bu dikkat kesilmeme

neden oldu. Auranzeb, her yıl Sultan'ın Miraji tahtına oturmak için yaptığı darbenin yıldönümünde düzenlenirdi. Gallan ordusuyla bir pazarlık yapıp kendi babasını ve üvey erkek kardeşlerini katlettiği kanlı gecenin anısına düzenlenen bir merasimdi.

Tozluyol'da bile kutlamalarla ilgili hikâyeler duyardık. Altın saçılmış sularla dolu çeşmeler, eğlence olarak ateşin üstünden atlayan dansçılar ve yapanları kör edecek kadar ustalıkla yontulmuş şekerden yapılmış yiyecekler olurmuş.

"General kızı olmanın ayrıcalıkları." Shazad daha şimdiden sıkılmış gibi konuşuyordu.

"Hayır." Ahmed çabucak önümüzü kesti. "Seni harcayamam. Senin kadar iyi strateji geliştiremiyor olabilirim ama eğer engel olunabilecekse en iyi generalin savaşın içine gönderilmeyeceğini ben bile biliyorum."

Hala çökmüş olduğu yerden sesinde bir parça iğneleyici bir ifadeyle "O zaman ben çok kolay harcanabilir biri miyim?" diye sordu. Ahmed onu duymazdan geldi. Hem Hala'nın söylediği her iğneli lafa cevap vermek hem de günün geri kalanında bir şeyler yapacak zaman bulabilmek imkânsızdı. Bir elimi uzatarak kalkmasına yardım etmeyi teklif ettim. Beni görmezden gelerek uzanıp sehpadan yarısı soyulmuş bir portakal yürüttü.

"Bir şey yapmak zorundayız." Shazad kendine hâkim olamayarak elleriyle masanın üstüne serilmiş haritayı düzeltti. O harita eskiden Miraji'yi gösteren temiz, jilet gibi bir kâğıt parçasıydı. Şimdiyse ülkenin ücra köşelerini gösteren bir düzine farklı parçadan oluşuyordu. İsyancıların bulunduğu şehirlerin isimleri yazılıp çizilmişti.

Diğer kâğıt parçaları da çöl ellerimizden kayarken birbirlerinin üstünü kapatıyorlardı. Saramotai'nin yanında yeni bir not vardı.

"Sonsuza kadar bu çölde saklanamayız ki Ahmed."

Shazad ve Ahmed'in aylardır girdikleri tartışmanın başlangıcını tanıdım. Shazad, bir kazanma şansımız olmasını istiyorsak isyanı başkente götürmemiz gerektiğini söyleyip duruyordu. Ahmed bunun çok riskli olduğunda diretiyordu. Shazad da hiç kimsenin savunma halindeyken asla savaş kazanmadığını söylüyordu.

Ahmed cevap vermeye başlarken, iki parmağıyla alnıyla saçlarının buluştuğu yeri ovuşturdu. Orada küçük, artık görünmeyen bir yara izi vardı. Birimizi ölümümüze neden olabilecek bir şey yapmaya gönderirken onu hâlâ acıyormuş gibi ovuşturduğunu fark etmiştim. Yara izi onun vicdanını sakladığı yermiş gibi. O yara izini nasıl aldığını bilmiyordum. Jin'le Ahmed'in Miraji'ye gelmeden önceki hayatlarından kalmaydı.

Jin bana bir keresinde yaralarından bazılarının ardında yatan hikâyeleri anlatmıştı. Kampla görev arasında, çöldeki o karanlık gecelerden birinde. Göğsündeki güneş dövmesinin hemen altında yeni bir iz bırakacak bir yara aldıktan hemen sonra. Kutsal Şifacı'nın yaralarımızı saramayacağı kadar uzaktaydık. O nedenle o iş bana kalmıştı. Jin'in çadırının karanlığında, elim çıplak tenin-de kabartılar ve izler bularak yukarı doğru gezinmişti. O da bana onların nerelerden geldiğini anlatmıştı. Bir Albis limanındaki bir bar kavgasında sarhoş bir denizcinin bıçak darbesi, bir fırtınada güvertede kırılan bir kemik. Ta ki parmaklarım onun sol omuzunda, kalbinin güneşin

olduğu tarafının karşısındaki pusula dövmesinin yakınında bir yara izi bulana dek.

"O..." demişti. Bana o kadar yakındı ki nefesi tepedeki topuzumdan çıkmış bir tutam saçı uçuşturmuştu. "... erkekmiş gibi numara yapan baş belası bir kız beni bir kargaşanın ortasında ektiğinde omzuma isabet eden bir kurşundan."

Şakayla "O baş belası kızın yaralarını da dikmesi iyi bir şey o zaman," deyip baş parmağımı dövmesinin üstünde gezdirdim.

Gözümün kenarından Jin'in dudağının hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. "Off! Başımın dertte olduğunu o zaman bile anlamıştım. Canım pahasına kaçıyordum. Senin dükkanının zemininde kan döküyordum ve tek düşünebildiğim seni öpmek ve yakalanırsak da yazık olacağıydı."

Ona öyle yapmasının aptalca olacağını söylemiştim. Sonra da beni ikimiz de sersemleşene kadar öpmüştü.

"Jin'den ne haber?" Bu soru, kafam çölün ortasında bir çadırdayken her zamanki adımlarıyla ilerleyen bir tartışmayı bölerek istemeden ağzımdan kaçmıştı.

Ahmed parmaklarının boğumlarını hâlâ alnına değdirerek kafasını iki yana salladı. "Haber yok."

"Peki Sayyida'ya yaptığımız gibi onun arkasından da birini göndermemize değeceğini düşünmüyor musun?" Bunlar da dışa vurduğum öfkeyi kontrol altına alamadan ağzımdan çıkmıştı.

Ahmed "Yani Jin konusunda öfkelisin," dedi. Sesi bitkin çıkıyordu.

"Bir savaşın ortasındayız." Benim hayatım pamuk ipli-

ğine bağlıyken Ahmed'in Jin'i uzağa göndermesine sinirlenmem alçaklık olurdu. O zaman alçaktım ben sanırım.

"Evet, öyleyiz." Onun sakinliği bir şekilde durumu daha da beter bir hale getirdi. Gözümün kenarından Shazad'ın imalı bakışlarından birini yakaladım. Ama bu bana değil Hala'ya yöneltilmişti ve anlamını çözemeyeceğim kadar çabuk olup bitmişti. Hala portakalın son dilimini de ağzına attı ve sonunda ayağa kalkarak benden uzakta olacak şekilde çekildi.

Ahmed bana "Bu bir cevap değildi. Jin'i Xichia'lılar arasına casusluk yapması için göndermekle hatalı olduğumu mu düşünüyorsun? Özellikle de yabancılarla savaşması babamı köşeye sıkıştıran tek şeyken mi?" dedi.

Hışımla "Ama artık bunun bir önemi yok gibi görünüyor," diye çıkıştım. "Saramotai'de bıraktığımız bütün o ölmüş askerlere bakılırsa Sultan zaten tekrar bizim bölgemizde." *Kahretsin!* Öyle demek istememiştim. Farklı bir açıdan yaklaşmaya çalıştım. "Sadece başka bir yol olabilirdi diye düşünüyorum." Tam olarak böyle de demek istemedim. Aylardır böyle düşünüyor olsam bile.

Ahmed ellerini tepesinde birleştirdi. Bu hareket öylesine Jin'i andırıyordu ki daha da öfkelenmeme neden oldu. "Senin hatırına ülkenin iyiliği için kardeşimi göndermemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence onu göndermek için bekleyebilirdin." Öfkem patlak verdi ve birdenbire bağırmaya başladım. Shazad pişman olabileceğim bir şey söylememe engel olacakmış gibi öne doğru yaklaştı. "En azından ben senin isyanın için vurulduktan sonra kendime gelene kadar."

Daha önce Ahmed'in öfkesinin ateşlendiğini hiç gör-

memiştim. Ama onun sesi yükselmeden bile önce fazla zorladığımı biliyordum. "O gitmek istedi Amani."

Bu sözcükler yeterince basitti ama yine de onları algılamam biraz zaman aldı. Shazad da Hala da donup kalarak aramızda olup bitenleri izlediler.

"Onu ben göndermedim." Ahmed'in sesi artık yüksek değildi ama etkisinden hiçbir şey de kaybetmemişti. "Onu buradan ve senden uzaklaştıracak bir şey istedi benden. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştım ama senin ölümünü izlemek zorunda kalmasını istemeyecek kadar çok seviyorum kardeşimi. Son iki ayı da seni korumak için yalan söyleyerek geçirdim ama onun gidişinin benim hatam olduğunu düşündüğün için asılsız bir konuda bana cephe almana engel olmakla uğraşacak zamanım yok."

Acıyla öfke içimde savaş verdi ve önce hangisiyle ilgilenmek istediğimi bilemedim. Ahmed'e yalancı olduğunu söylemek istedim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Söylediği her şey kulağa doğru geliyordu. Ahmed'in ikimizin de hislerini umursamadan Jin'i göndermesinden daha doğru. Jin'in istemeye istemeye gittiğinden daha doğru. Az kalsın ölüyordum ve Jin bunu yalnız başıma yapmama müsaade edecekti.

"Amani..." Ahmed de beni herkes kadar tanıyordu. İçimden ilk geçenin kaçmak olduğunu biliyordu. Bunu ben de biliyordum. Bacaklarımda başlayan kaşıntıyı hissedebiliyordum. Ahmed hükümdardan tekrar arkadaşa dönüşerek bana doğru uzandı. Beni durdurmaya çalıştı. Ama ben çoktan onun dokunamayacağı kadar uzaklaşmıştım ve çadırın boğucu karanlığından dışarı, vahanın alay edercesine parlak güneşine çıktım.

Sekizinci Bölüm

Jin'i en son karnımdan vurulmadan birkaç saniye önce görmüştüm.

Orta dağların kilit noktası olan Illiaz'daydık. Illiaz Sultan'ın elinde olduğu için Doğu Miraji'ye girmenin kolay bir yolu yoktu. Bu da Izman'ı, onunla birlikte de tahtı ele geçirmenin başka yolunun olmadığı anlamına geliyordu.

Basit bir keşif görevi olması gerekiyordu.

Ama anlaşılan oydu ki Illiaz'ı kazanmanın Miraji'yi kazanmak anlamına gelebileceğini çözen Sultan'ın tek düşmanları biz değildik. Illiaz hem Albis hem de Gamaniks ordularının kuşatması altındaydı. Bu iki ülkenin de nerede olduğunu bilmiyordum ama biz dağın tepesinde yere uzanmış bir halde yukarıdan onların kamplarını izlerken, Jin çadırlarındaki bayrakları işaret etmişti. Illiaz'daki orduyu yöneten genç prensin, abisi Naguib'in olduğundan çok daha iyi bir komutan olduğu belli oldu.

Ufak tefek kayıplarla, tek seferde iki orduya karşı da

dağdaki sağlam kalelerinde dayanıyordu. Shazad bile etkilenmişti. Ama yine de ablukanın içine sızmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu.

Illiaz Emiri'nin ilk komutanıyla iki yabancı ordu arasındaki bir çatışmanın ortasına da aşağı yukarı böyle düşmüştük. Illiaz'ın ilk komutanı herhangi birimizin beklediğinden çok daha büyüktü.

O çatışmadan hatırladığım çok fazla bir şey yoktu. İki yandan da gece havasını aydınlatan barut patlamaları, bilmediğim dillerde haykırışlar ve tozlu kayalardan akan kanlar... Shazad bizi mücadeleden çıkaran çelikten bir girdaptı, ben parmak uçlarımda çölü taşıyordum, Jin de hem Mirajililere hem de yabancılara aynı şekilde silahını doğrultmuştu. Kolumu bir kurşun sıyırıp geçerek tek bir demir temasıyla gücümü sarstı. Jin görmeden onun sırtına saplanmak üzere olan bıçağı gördüm. Bu onun hayatta kalması için önemli olan kısacık bir süreydi. Kemerimdeki tabancayı elime aldım.

Gizlendiğim yerden dışarı çıkarak doğruca ateş hattına girdim. Elinde bıçağı olan adamın işi silahımın tetiğini bir kez çekmemle bitti. Ama onun arkasında başka bir silah vardı. Eli sağlam duran kumral bir Miraji askeri tarafından hedefinde benim olduğum bir silah. Kurşunu bedenimi direkt delip geçti. Sanki ben cin ateşinden ve çöl kumlarından değilmişim de sadece can ve kandanmışım gibi.

Sonra olan bitene dair bildiğim tek şey uyandıktan sonra bana anlatılan şeylerdi.

Jin ben düşerken beni tutmuş, bu arada da aramızdaki üç adamı kesmiş. Öyle çok kan kaybediyormuşum ki Jin bana ulaştığında canımın yarısı çoktan kıyafetlerime ya-

yılmış gibiymiş. Shazad kılıçlarını son birkaç kez daha suvararak çarpışmanın sonundan da bir çıkış yolu açmış ve beni Izz'ın sırtına koymuşlar. O sırada Izz bizi kurtarmak için gelen devasa bir Zümrüdüanka şeklindeymiş. Ama beni ta kampımıza geri getirecek kadar zaman yokmuş. Oraya ulaşmadan önce ölürmüşüm. Bir ibadethane gördükleri ilk kasabada durmuşlar. O kasaba ülkenin Sultan'a ait kısmındaymış. Yani düşman sahasıymış. Tekrar insan haline dönüşen Izz, Kutsal Şifacı'nın beni iyileştireceğine, bana zarar vermeyeceğine dair yemin etmesini sağlamış. Sonra da doğru olduğundan emin olmak için dediklerini tekrar ettikten sonra beni ona teslim etmişler. Jin, Kutsal Şifacı'yı kafasına doğrulttuğu bir silahla çalıştırmayı denediğinde Shazad onu zorla çekip uzaklaştırmış.

Kutsal Şifacı beni öldürmeye çalışmamış ama kendi çabalarımla ölüme bir ya da iki kez çok yaklaştığımı duydum. Kurşun beni öldürebileceği üç farklı yolu ıskalamış. Beni tekrar hareket ettirmek zorunda oldukları zaman da kanamam tam durmamış bile. Kutsal Şifacı beni hareket ettirmemeleri konusunda onları uyarmış ama Izz fark edilmiş. Beni ellerinden geldiğince çabukça kampa getirip kendi Kutsal Şifacımıza teslim etmişler.

Anlaşılan o ki beni kurtaran şey bir Cindölü olmammış. Her türlü hızlı yayılan ve ateşli enfeksiyon riskini kendi kendime yakıp yok etmişim. Bu nedenle de Kutsal Şifacı'nın endişelenmesi gereken tek şey kanama meselesiymiş.

Mücadele vererek bana suyla birlikte zorla verilen ilaçların sersemliğinden çıkıp bir daha gözlerimi açtığımda neredeyse bir hafta geçmiş. Shazad yanımda uyuya kalmıştı.

Ölüme yaklaşmış olduğumu da işte o şekilde anladım. Hasta çadırı Bahi'nin alanıydı. O öldüğünden beri Shazad çadırın içine ayak basmamıştı. Bir kılıcın onun savunmasını geçtiğini ilk kez gördüğüm zaman kendisi yaralandığında bile. Oraya gitmek yerine kolundaki ince kesiği ben dikmiştim.

Ben kıpırdar kıpırdamaz anında uyanmış, gözlerini açmış ve bana odaklanmadan önce, eli aslında orada olmayan bir silaha gitmişti. "Bak baaak! Kim ölümden dönmüş?"

Shazad beni yıkanmak için kullanılan havuzlardan birinde buldu. Kamptan görülmesine engel olmak için her yanına koyu renk kumaşlar asılmıştı. Havuz, içinde oturabileceğim ve omuzlarıma kadar kapalı olabileceğim kadar sığdı ve dibinde ayak parmaklarımı görebileceğim kadar berraktı. Havuzun dibinde suyun düzleştirdiği beyaz ve siyah çakıl taşları vardı. Saçımdaki kumları arındıracak kadar uzun bir süredir oradaydım ve saçım çoktan tuhaf, dağınık dalgalar halinde kurumuş, yüzümün çevresinden kıvır kıvır dökülüyordu.

Köprücük kemiğimdeki Saramotai'de aldığım yaraya hâlâ yapışıp kalmış olan kan pıhtılarını ovalamak için dikkatlice kum kullandım. Dikiş atsın diye Kutsal Şifacı'ya gitmeyi düşündüm ama mülteci kadınlar varken ellerinin kollarının yeterince dolu olduğu aklıma geldi. Bana annemin adıyla hitap eden kadın da o kadınlardan biriydi. Onun henüz ayılıp ayılmadığını bilmiyordum

ama ayıldıysa da hasta çadırından uzak durmak için başka bir nedendi bu.

Shazad da üstüne yapışan kumlu kıyafetleri çıkardı. Bana Miraji üniformasını hatırlatan beyaz-sarı bir kaftan giymişti. O da çöl teninin keten kumaşın solukluğunda daha koyu görünmesine neden oldu. Bir kolunun altında bir top kumaş vardı.

"Jin'in içinde savaşmak için ne kadar güç varsa kaçmak için de o kadar istek var. Biliyorsun. Ahmed de en başında Izman'da bu şekilde yalnız kalmış," dedi. Bu hikâyeyi biliyordum. Ahmed doğduğu ülkede kalmaya karar verdiğinde, Jin çalıştıkları gemide kalarak yoluna devam etmeye karar vermiş. Birkaç ay sonra, annesinin ölümünün ardından Delila'yla birlikte geri dönmüş.

"Sultim İmtihanları'nda da aynısını yapmış." Ayakkabılarını çıkarttı. "Önceki gecesinde kaybolmuş, mor bir göz ve çatlak bir kaburgayla geri dönüp hiçbirimize bir açıklama yapmadı."

"Bir kız yüzünden bir barda bir askerle kavga etti."

"Demek öyle." Shazad şalvarını yukarı doğru sıyırırken bunun üzerine düşündü. Havuzun kenarına oturarak serinlemek için ayaklarını daldırdı. Etrafımızda esen hafif meltemle kampın sesleri de geliyordu. Ötüşen kuş sesleriyle karışan belli belirsiz insan sesleri...

"Peki. Çok zamanımız yok. O yüzden çabuk olacağım. Sen bana onun gitmeyi istediğini bilip bilmediğimi soracaksın. Ben de sana bilmediğimi söyleyeceğim. Sen de bana inanacaksın çünkü daha önce sana hiç yalan söylemedim. Bu da senin beni bu kadar çok sevme nedeninin yarısını oluşturuyor."

Yani bu konuda haksız sayılmazdı. "Madem bu kadar zekiysen diğer yarısı ne o zaman?"

"Ben olmasaydım daima kıyafetsiz olacağın gerçeği." Kolunun altındaki kumaş topunu açınca daha önce kıyafet sandığının dibindeki kaftan ortaya çıktı. Gökyüzünün, tam bir çöl gecesi çökmeden önceki son dakikalarındaki halinin rengindeydi ve küçük yıldızlara benzeyen şeylerle süslüydü. Shazad'ın elinden şıngırtı sesi gelince kıyafetin dikilmiş olmadığını fark ettim. Altın rengi boncuklar vardı. İsyana bir savaşta mücadele vermeye yetecek kadar kıyafetle gelmemiştim ama Shazad'ın ikimize de yetecek kadar kıyafeti vardı. Ona ait hiçbir şey üzerime tam olarak oturmasa bile. Ama bu o kıyafet sandığından şimdiye dek çıkarttığını gördüğüm en güzel şeydi.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordum. Havuzun kenarında onun yanına yaslanmak için sudan çıktım.

"Navid nasıl olduysa Imin'i kendisiyle evlenmeye ikna etmiş."

Öyle keskin bir nefes aldım ki suyun bir kısmını soludum ve öksürmeye başladım. Shazad birkaç kez sırtıma vurdu.

Navid kampa geldiği ilk andan itibaren Imin'e tam anlamıyla kapılmıştı. Imin'in hangi kılığa büründüğünün bir önemi de yok gibi görünüyordu. Navid ilgisinin odağını kampın diğer ucundan hiç tereddüt etmeden seçebiliyordu. Birkaç ay önce gündönümünde çok sarhoşken bütün kampın önünde aşkını ilan etmişti. Imin'den gelecek kaçınılmaz alay ve redde kendimi hazırlayarak Shazad'ın kolundan tuttuğumu hatırlıyordum. Hangi afallatıcı nedenleyse artık, beklediğim olmadı. Afallatıcı çünkü Imin,

Hala dışındaki herkese sadece gerçek bir ıstıraptan kaynaklanan bir tür küçümser tavırla davranıyordu. İsyan Cephesi'nin en başında o Cindölü'nü kurtardığı türden gerçek bir ıstıraptan...

Imin etrafında dikkatlice bakan yüzlere küçümseyen sarı gözleriyle şöyle bir baktıktan sonra bizim neden bakacak daha ilginç bir şeyimiz olmadığını sormuştu. Sonra da elini Navid'in eline koyarak onu çekip ateşin ışığından ve bizim şaşkın sessizliğimizden uzaklaştırmıştı.

Shazad "Katılmak zorundasın ve bunun için güzel giyinmiş olman gerek," dediğinde ben su soluma girişimimin etkilerini üstümden atıyordum. "Imin bu etkinlik için benden çoktan üç tane kaftan çaldı çünkü 'Kendi kıyafetlerimin hiçbiri şu an bana olmuyor,' dedi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Imin'in bir Kılık Değiştiren olduğunu ve her şeyi üstüne oldurabileceğini belirttin mi?"

"Belirttiğimi biliyorsun." Shazad gıcık olmuş gibi bir surat ifadesi takındı. "Ama tahmin ettiğin oranda işe yaradı ve şimdi üç kaftanım daha eksik."

"Bu gidişle kıyafetlerin bitecek."

"O gün geldiğinde de çalıntı mallara tekrar el koymak için Imin'in çadırına bir operasyon düzenleyeceğim. Ama şimdilik bunu kurtarmayı başardım." Üstüne mükemmel bir şekilde oturan beyaz keteni gösterdi. "Bir de bunu. Bunu nereden geri alacağımı biliyorum çünkü benim dört adım uzağımda uyuyorsun."

İşaret parmağımı ve baş parmağımı onun benim için uzattığı kaftanın eteğinin ucunda gezdirdim. Elim amansız güneşin altında çoktan kurumuştu. Shazad'ın bana

bir keresinde, ikimizin de uyuyamadığı ve konuşacak şeyimiz kalmayana, gece bitene dek uyanık kaldığımız o karanlık gecelerden birinde söylediği bir şeyi hatırladım. Annesiyle babasına Ahmed'e katılacağını söylediğinde, babası İsyan Cephesi'yle birlikte savaşması için ona bu kılıçları vermiş. Annesi de ona bu kaftanı vermiş.

"Bu senin Izman'da giymen gereken kaftan. Bu savaşı kazandığımızda." *Kazanırsak eğer.*

Dile getirmediğim "eğer"i duyarak "Izman'a hâlâ çok yolumuz var. Sandığımın dibinde çürümesine izin vermesem daha iyi. Kan lekesi bulaştırmayacağına yemin edersen sen de giyebilirsin," dedi.

"Bir Cindölü'nden söz vermesini istemek tehlikeli," dedim. Sözler, gerçekleri konuşmak gibiydi. Gerçekleşirlerdi. Ama beklenen şekilde değil.

"Bu bir düğün Amani," deyip sudan çıkmama yardım etmek için elini aşağı uzattı. "Sen bile başını belaya sokmak konusunda o kadar başarılı değilsin."

Tozluyol'da evlilikler çok çabuk olurdu. Çoğu kızlar, ablalar ve annelerin yıllar boyunca birbirlerine devretmesinden incelmiş en güzel kaftanlarını gizlendikleri yerden çıkarır ve bir Kulbastı ya da Cin kimseye ait olmayan, artık bir evlat olmayan ama eş de olmayan bir kadını fark edebilir ve ona kendini sahip olmaya çalışabilir diye endişelenerek yüzlerini nişanla evlilik arasındaki o belirsiz zamanda gizlemek için eşarplarını kafalarına sararlardı.

Kampta bir ibadethanemiz yoktu ama her zaman bir

şekilde idare ediyorduk. Kutsal Şifacı günün son ışığında, tam da bütün kampı çok güzel görecek şekilde yükseldiği kumların kenarındaki açık bir alanda bir merasim hazırlamıştı. Düğün günbatımında başladı. Güneş kanyonun ardını aydınlatıyordu. Düğünler her zaman bu zamanda başlardı. İki hayatın değiştiği bir an için gün içinde zamanın değiştiği bir an.

Imin duruma uydurulmuş bir eşarp takmamıştı. Parlak ipliklerle dikilmiş lüks kumaştan yapılmış gerçek bir düğün örtüsüydü ve üstüne güneş vurduğunda seçtiği yüzün hatlarını ince sarı muslin kumaşın içinden belli belirsiz görebiliyordum. Bu daha önce büründüğünü görmediğim bir kılıktı. Imin bizim en iyi casusumuzdu; sıradan görünerek hayatta kalıyordu. Ama bugün seçtiği yüz göz kamaştırıcıydı ve onun daha önce hiç gülümsediğini görmediğim bir şekilde neşeyle gözlerinin içi bile gülüyordu.

Imin ve Navid kumda yan yana diz çökerlerken Hala'yla göz göze geldik. Navid'in ona aşkını ilan ettiği geceden sonra, Imin'e göz kulak olmak biz Cindölleri arasında dile getirilmemiş bir söz olmuştu. Navid'den önce hiçbirimiz Imin'in etrafına ördüğü duvarları yıktığını görmemiştik.

Imin ve Hala'nın babaları aynı cin olabilirdi ama görünüşe bakılırsa anneleri bir hayli farklıydı. Söylentilere göre Hala annesinden çok nefret ettiği için kadının zihnini paramparça ederek onu bilerek delirtmişti. İsyan Cephesi Imin'i bir hapishanede Gallanların elinde idamı beklerken bulmuş. Imin on altı yılını, kızlarının Cindölü kızını herkesten gizleyen anneannesiyle dedesinin evinde geçirmiş. Kimsesiz ve yalnız ama güvende. Ta ki anneannesinin sıcaktan kapılarının eşiğine yığılıp kaldığı güne

dek. Imin'in evde yanında ondan başka kimse yokmuş. On altı yaşındaki haliyle bir komşunun fark edeceğini umarak beklemiş. Ama sonunda çaresizlikle o sabahın sıcağıyla mücadele etmek için büründüğü ince bir kız kılığında yardım istemek için dışarı koşmuş. Ama o kılığın bedeni yetişkin bir kadını sürükleyemeyecek kadar güçsüzmüş. Imin öylece uluorta bir erkek kılığına bürünmüş.

Bu da Gallanların kulağına gitmiş. Imin'in bütün ailesini, askerlerin önünü kesmeye çalışırlarken aynı kapının eşiğinde öldürmüşler.

Navid karşısına çıkana kadar Imin Cindölü olmayan herkese güvensizlikle yaklaşıyordu. On altı yıldır insan olduğumu sandığım gerekçesiyle bana bile.

Navid'in atacağı tek bir yanlış adım Imin'i tekrar o duvarların ardına iterdi. Ama Hala bile Navid'le ilgili herhangi bir kusur bulamamıştı ve bulmak için çok uğraşmıştı. Kim olsa Navid'in Imin'e bakışını görebilirdi. Üstelik o bakış; bizim Kılık Değiştirenimiz kadın ya da erkek, Mirajili ya da yabancı, hangi kılığa bürünürse bürünsün; göre değişmiyordu.

Kutsal Şifacı bağdaş kurarak kumların üstünde oturmuş bir halde bize dönük olan Navid'le Imin'in arasında duruyordu. İki büyük kil kâseyi ateşle doldururken bir düğünde her zaman edilen duaları etti. Kaselerden birini Imin'e, birini de Navid'e verdi. İnsanlığın nasıl da İlk Fanilerin sudan ve topraktan çıkarılıp, rüzgârla oyularak şekillendirilip, Cin ateşinin bir kıvılcımıyla aydınlatılmasıyla yaratıldığından bahsetti. Bize Prenses Hawa'yla Attallah'ın evlenen ilk faniler olduğunu, ateşlerinin bu uğurda birbirine dolanıp daha alevli yandığını hatırlattı.

Bütün o yüzyılların ardından hâlâ onların söylediklerini aynı kelimelerle söylüyorduk.

O konuşurken de biz kampın kadınları bir bir Imin'in yanına geldik. Kampın erkekleri de Navid'in yanına gitti. Her birimiz kendimize ait bir şeyi evlilik birliğini kutsamak için onların ateşine bıraktık. Tozluyol'da her zaman boş bir mermi kovanı ya da bir tutam saç bırakırdım. Verecek başka bir şeyim yoktu.

Hayatımda ilk kez daha fazlasına sahiptim ve Shazad'la birlikte hazırlanırken ne vermeliyim diye düşünmek zorunda kaldım. Bir anlığına parmaklarım kırmızı eşarbıma gitti. Jin'in bana yanmış dağ madeni kasabası Sazi'de verdiği eşarba. Shazad'ın göz kapaklarıma siyah sürme çekmesi için gözlerimi kapatırken o eşarbı ateşe attığımı, kırmızı kumaşın tutuşmasını izlediğimi hayal ettim. Saniyeler içinde yanıp kül olurdu. Öfkeliydim ama Jin'den nefret edemiyordum. Onu eşarp yerine Shazad'ın kıyafetlerine her zaman yaptığım şekilde belime bir kuşak gibi bağlamıştım.

Elini ateşin üstünde tutarak sol elinde kalan üç parmağından her birine sırasıyla iğne batıran Hala'nın arkasında durdum. Kan, aile üyelerinden geleneksel bir armağandı. Imin ve Hala'nın babalarının kanı akmasa da. Hala'nın altın rengi parmaklarının uçlarında kıpkırmızı noktalar belirdi. Sonra da kan ateşle buluştuğunda cızırdadı. Hala yoldan çekilirken ben de armağanımı ateşin üstünde havaya kaldırdım ve bir avuç dolusu çöl kumu parmaklarımın arasından kayarak alevlerin içine saçıldı. Kenara çekilip Shazad'ın küçük bir tarağını ateşe atması için ona yer bırakırken Imin'in hafifçe güldüğü gö-

züme çarptı. Onun yanında da Ahmed Navid'in kasesine bir Xicha parası bıraktı. Üstünde onu isyandan daha çok bir saraya aitmiş gibi gösteren kenarları kırmızı işlemeli tertemiz siyah bir *kurta* vardı. O ve Shazad, ikiz düğün ateşlerinin önünde yan yana dururlarken çok uyumlu bir çift görüntüsü sergiliyorlardı.

Ahmed'in arkasında mavi bir tüy tutan ikizler Izz ve Mazz vardı. Tüyü sırayla birbirlerinin ellerinden çekip alarak kimin onu ateşe atacağı konusunda sessiz bir mücadele içinde birbirlerini itip kakıyorlardı. Shazad'ın arkasına dönerken ikisine attığı uyarı dolu bakış ikisinin de uslu durmasını sağlayacak kadar etkiliydi. Beni Imin'in tarafındaki ateşin önünde dururken gördüklerinde, çılgınca el salladılar. Yaralandığımdan beri ikizleri görmemiştim. Biz Saramotai'deyken geri dönmüş olmalılardı. Bütün kamp ateşe bir şeyler bırakmayı bitirdiğinde, Imin ve Navid sonunda yeminlerini etmek için birbirlerine döndüler.

"Kendimi sana teslim ediyorum," derken ateşini dikkatlice Kutsal Şifacı'nın aralarında tuttuğu üçüncü kâsenin içine eğdi ve armağanlarımızın külleri harlı kömür korlarına karıştı ve bir kâseden diğerine dökülürken kıvılcımlar çıkmasına neden oldu. "Bütün benliğimi sana teslim ediyorum ve neyim varsa senindir. Hayatım paylaşmak için senindir. Öleceğimiz güne kadar."

Navid de kasesinin içindekileri onunkinin ardından boşaltırken aynı yemini tekrarladı. Ta ki aralarında, tek başlarına tuttukları ateşlerden daha büyük ve parlak bir ateş yanana dek.

Güneş kanyonun yükseltisi ardında tamamen gözden kaybolarak kampı sadece ateşin böldüğü bir karanlığa

boğarken bir anlık sessizlik oldu. Sonra Navid ayağa fırladı ve utanmadan ellerini beline dolayıp Imin'i kucağına aldıktan sonra öpmek için onu kendisine çekti. Bütün kamp tezahüratlarda bulundu. Merasim bitmişti. Artık kutlamaların zamanıydı.

"Amani!" Kimin bana seslendiğini görmek için arkama dönme fırsatım olmadı. Bir çift masmavi kol beni belimden yakalayarak neşeyle döndürdü. Sendeleyerek ayaklarım tekrar yerle buluşurken gülerek Izz'ı üstümden ittim. Maz'ın üstünde kıyafetler vardı ama Izz çoktan sadece pantolonu kalacak şekilde soyunmuştu. İkizler kıyafetlere karşı gerçek bir memnuniyetsizlik besliyorlardı. Hayvan halleri onlara ihtiyaç duymuyordu ve insan hallerinin ihtiyaç duyması kafalarını karıştırıyor gibiydi.

Izz göğsünün mavi tenini ve benim kaftanımı işaret etti. "Uyumluyuz," derken bana sersem bir ifadeyle kocaman gülümsedi.

"Neyse ki sadece birimizin gömleğini çıkarması gerekti. Görüyorum ki ikiniz de Amonpour'dan sağ salim kurtulmuşsunuz." Albisliler Miraji'yi yirmi yıl önce Gallanlara kaptırdıktan sonra batı komşularımız olan Amonpour'la ittifak kurmuşlardı. Shazad'a göre, bu durum sadece birkaç adamın kâğıt üzerindeki imzalarından başka bir şey değildi. Ta ki Albisliler birdenbire Gallanların çölden dışarı atıldıkları haberini alana kadar. Sonra da birdenbire o kâğıt parçasını, Amonpour'u kendilerinin Miraji'ye tekrar bir ödül olarak el koymaya çalışacakları uygun anı bekleyerek, onların sınırlarında kamp yapmalarına ikna etmek için kullanıyorlardı. Bize biraz fazla yaklaşmaya başlamışlardı. O nedenle ikizler batı sınırı-

mızda kamp halindeki Albisli birliklere casusluk etmek için gönderilmişlerdi. Oradan ayrılmak isteyip çölün bize ait olan yarısına yürümeye karar verirlerse diye. En son ihtiyacımız olan şey iki cephede de savaşmaktı.

"Filler!" Izz kollarını öylesine heyecanla kaldırdı ki bu tuhaf ve yabancı kelime karşısında sendeleyerek neredeyse ateşin içine düşecek gibi oldum. "Amonpour'un filleri var. Filleri biliyor muydun sen?"

Maz "Bizden gizlediğin bir bilgin mi var?" diyerek kolunu kardeşinin çıplak omuzlarına atarak suçlar gibi parmağıyla beni işaret ediyordu. Bu haldelerken, yani tek bir insan gibi hareket edip konuşurlarken birinin mavi olduğunu, diğerinin de sadece mavi saçı olduğunu unutmak kolaydı. Maz'ın bronz tenli kolu neredeyse kardeşinin bedeninin bir uzantısı gibi görünüyordu.

Izz göz kırptı. "İtiraf et Cindölü."

Onlara gözlerimi devirerek baktım. "Bilgim olsaydı da gözlerinizdeki deli gibi ifadeye bakılırsa muhtemelen sizden saklardım zaten."

"Onlardan bir tane görmek ister misin?" Maz çoktan ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı.

Izz insanların yoldan çekilmelerini sağlamaya çalışırmışçasına etrafını işaret ederek "Daha çok yere ihtiyacımız olabilir," dedi.

Bunun iyi sonlanmasına imkân yoktu. "Bu da gergedanın ne olduğunu öğrendiğiniz zaman gibi mi olacak yine?"

İkizler donup kalarak sersem sersem birbirlerine baktılar. "Yani..."

"Filler..."

"Biraz daha büyükler. O yüzden..."

"O zaman bana bunu etrafta böylesine çok sarhoş insan yokken göstermeye ne dersiniz?" diye önerdim.

İkizler birbirlerine bakış atarak, sessizce dediğimin mantığıyla bana yeni numaralarını göstermeye yönelik yoğun istekleri arasında gidip geliyor gibi göründüler. Sonunda kafa sallayarak onay verdiler ve bana Amonpour'da işlerin nasıl gittiğine dair hiçbir şey anlatmadan, fillerin nasıl göründüklerini bana çok detaylı bir şekilde anlatmaya razı oldular. Yani henüz işgal edilmedik nasılsa diye düşündüm.

Meşaleler yakıldı. Müzik başladı ve müzikle birlikte de dans, yemek yeme ve içki içme faslı başladı. Birkaç saatliğine bir savaşta mücadele vermeyeceğimizi bildiğim için minnet duydum. İşte isyan kampındaki böyle gecelerde bunu yapabileceğimize her şeyden çok inanıyordum. Herkesin savaşmayı, Miraji'nin geri kalanının yapabileceğine söz verdiğimiz gibi yaşayacak kadar, bıraktığı gecelerde.

Onu kalabalığın arasında fark ettiğimde karanlığın çökmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti.

Yeterince çok içki içmiştim ki ilk başta gözlerime inanamadım. Ben dönerken anlık bir sanrı gibiydi. Kafasını geriye doğru eğmiş huzur içinde kahkaha atıyordu. Onu daha önce binlerce kez gördüğüm gibi. Ayağım takıldı ve tökezleyerek ateşe fazla yaklaştım. Biri beni tutarak ben Shazad'ın kıyafetlerini ateşe veremeden önce beni geriye çekti. Dans edenlerin arasından sıyrıldım ve arkaya

bakarak karanlıktaki bulanık suratların arasında onu aradım. Ama o, onu hayal ettiğim kadar çabucak yok olmuştu. Hayır, işte oradaydı. Kalabalık ikiye ayrıldı.

Jin.

O geri dönmüştü.

Üstünde hâlâ yolculuk kıyafetleri ve saçlarına yapışmış kumlarla ateşin diğer tarafında duruyordu. Yakın zamanda tıraş da olmamış gibi görünüyordu. Beni en son öptüğü zaman aniden kafamda canlandı. Kalbim titreyerek ona doğru gitti ama onu yakalayarak ona karşı koydum.

O beni fark edemeden hemen önce arkamı döndüm. Şu an hiç onu görecek durumda değildim. Kafam alkolün ve yorgunluğun etkisiyle bulanıktı. Shazad'ı aradım. Birkaç adım ötede Ahmed'le derin bir muhabbete dalmıştı. Bir şeyi hararetle, birazcık da alkol sersemi bir halde savunurken elleri ateşin etrafında dans eden sinekler kadar hızlı hareket ediyordu. Shazad ayıkken pek gereksiz hareketler yapmazdı. Ama göz göze geldik ve yine de adeta aklımı okudu. Kafamı hafifçe sallayarak ona arkamı işaret ettim. Bakışları keskinleşti. Bir kavgada bir düşmanın izini sürmeye çalıştığında olduğu gibi. Jin'i görür görmez yüzünde beliren şok ifadesini gördüm. *Güzel.* Bu gördüğümün Hala'nın bana işkence etmek için yarattığı bir illüzyon değil de gerçekten Jin olduğu anlamına geliyordu.

Onu tekrar gördüğümde, onunla doğrudan yüzleşmeye hazır olmayı umdum. Ama şimdi göğsüm iki parçaya bölünmüş gibi hissediyordum. Onunla karşı karşıya gelirsem her şey sözcükler halinde dökülüverecekmiş gibi. Boynumdaki teri sildim. Elim kırmızı oldu.

Aptalca bir anlığına Jin'i görmenin beni gerçekten de parçaladığını sandım. Ama öyle olmamıştı. Köprücük kemiğimdeki yara yeniden açılmıştı. Saramotai'deki aceleyle atılan dikiş dans etmeyi ve içki içmeyi pek kaldıramamıştı. Shazad bir çizik olduğunu söylemişti ama şu an daha ziyade benim için bir kaçış fırsatı gibi görünüyordu.

Jin kaçıp gitmişti. Öyle olsun. Ben de aynısını yapabilirdim.

Kutsal Şifacı'nın kampın uzak bir ucuna kurulmuş çadırına doğru yol alırken kampın sıcaklığı ve gürültüsü arkamda gittikçe azaldı. Kampta, Bahi'nin alanında, yıldızlardan bir tavanın altında ilk kez uyandığımdan beri burası biraz değişmişti. Ama içeri girmek zorunda olduğumda, bu, durumu pek de kolaylaştırmadı. Bahi'nin erkek kardeşimin ellerinde ölmesinin üzerinden altı ay geçmişti ve onun çalıştığı yere fazla yaklaştığımda hâlâ yanık et kokusunu alabiliyormuşum gibi geliyordu. Shazad'ın buradan uzak durmasına şaşmamak gerekiyordu. Ben onu sadece birkaç haftadır tanıyordum. Shazad'se onu hayatının yarısı kadar bir süredir tanıyordu. Yeni Kutsal Şifacı onun yıldızlardan yama işini saklamıştı. Çadırın girişindeki kanadı itip içine girerken ilk gördüğüm o oldu.

Yataklardan birindeki bir kadının aniden kafası kalktı. Orada kimsenin olmasını beklememiştim. En azından uyanık kimsenin. Girişe en yakındaki yatakta Sayyida ölü gibi hareketsiz bir şekilde uyuyordu. Onun karşısında da adını unuttuğum, dirseğinden eskiden elinin bağlı

olduğu bileğine kadar sargılı olan genç bir isyancı vardı. Duruma bakılırsa, ona hâlâ on parmağı varmış gibi rüya görmesini sağlayacak bir uyuşturucu ilaç verilmişti. Üçüncü yataktaysa... Saramotai'den baygın bir halde getirilen kadını neredeyse unutmuştum. Bana annemin adıyla seslenen kadını.

Artık baygın gibi görünmüyordu.

"Ben... özür dilerim," dedim. Bir bahane bulmaya çalışırken çadırın bir kanadını geriye kıvrılmış bir halde tuttum. Ama bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Olmam gereken yer burasıydı. O kadından daha çok. O zaman neden tekrar Tozluyol'da bir çocukmuşum gibi ağırlığımı bir o ayağıma bir bu ayağıma veriyordum?

"Sizi uyandırmak istemedim. Sadece kanamam var da." Elimi kaldırdım. Söylediğimi bu yabancıya kanıtlamam gerekiyormuş gibi.

"Kutsal Şifacı burada değil." Kadın dirseklerinden destek alarak doğruldu. Loş lamba ışığında gözleri telaşla etrafta gezindi. Sanki kendisi de kaçacak bir yer arıyormuş gibi.

"Hâlâ kutlamalarda." Sonunda eşiği geçtim ve çadırın kanadı kapandı. İleri doğru giderken Sayyida'ya bakmamaya çalıştım. "Ben sadece malzemeleri almak için geldim."

Az kalsın ölmek üzereyken ayıldıktan sonra bayağı uzun bir süre bu çadıra kısılı kalmıştım. Her köşesini aklımdan çizebilirdim. Kutsal Şifacı'nın malzemelerini bulundurduğu, üstüne kutsal sözcüklerin işlenmiş olduğu demir ve ahşaptan sandığa kadar.

Ben sandığın yanına çömelirken kadın "Kilitli," dedi.

"Biliyorum," deyip hasta çadırında gece kalan biri var-

sa her zaman yanar halde tuttuğu küçük mavi gaz lambasına uzandım. Kimse karanlıkta acı çekmeye ve ölüme terk edilmemeliydi. Kutsal Şifacı'nın oraya taktığı küçük demir anahtarı bulana kadar parmaklarımı lambanın tabanında gezdirdim. Sandık tatmin edici bir çıt sesi çıkararak açıldı.

İçinde dizi dizi şişeler, iğneler, pudralar ve düzenli bir şekilde sıralanmış küçük bıçaklar vardı. Bu, Bahi'nin yere saçılmış eşyalarının ve malzemelerinin dağınıklığından öylesine farklıydı ki neredeyse insanın içini acıtacak gibiydi. Sanki o öldüğünden beri, her gün kamptan bir parçası gidiyormuş gibi.

Kutsal Şifacı'nın daha önce yaraları temizlediğini gördüğüm şeffaf bir şeyle dolu bir şişeyi alırken omzumdan geriye doğru "İster inanın ister inanmayın ama bu benim burayı ilk kez ziyaret edişim değil," dedim ve şişeyi bir kenara koydum. İğne setini ışığa tutup gözlerimi kısarak baktım. Şu ana kadar ne kadar büyük olduklarını hiç fark etmemiştim ama bir tanesinin diğerlerinden daha küçük olduğunu bulmak zorundaydım.

Kadın afallaması mı etkilenmesi mi gerektiğini bilemiyormuşçasına arkamdan "Kendi kendini mi dikeceksin?" diye sordu.

"Onu da ilk kez yapışım değil," deyip rastgele bir iğne alıp yüzümü doğruca kadına döndüm. Onu Saramotai'deki bir hücrede bulduğumuz ve bana güçlükle odaklanabildiği zamankinden çok daha iyi görünüyordu. Ateşi düşmüşe benziyordu. Artık daha canlı duruyordu. Yüzü neredeyse normal bir renge dönüşmüştü.

"Ben..." diye konuşmaya başladı ama sonra tereddüt

ederek dilini çatlak dudaklarında gezdirdi. "Benim iyileştirme konusunda bazı becerilerim var. Eğer kendin yapmak istemezsen."

Yardıma ihtiyacım yoktu. Malzemeleri alıp gidebilirdim. Bir zamanlar Zahia adında bir annesi olan Tozluyol'dan bir kız olduğumu unutabilirdim. Ama şimdi gidersem Jin'le yüzleşmek zorunda kalacaktım. Sorunlarımdan kaçmanın gerçekten işe yaradığı tek bir zamanı bile hatırlamakta güçlük çekiyordum. Ayrıca kendi derime keskin bir nesneyi sokmak konusunda da heyecandan kendimden geçiyor değildim.

Kadının karşısına oturup ona şişeyi, ipliği ve iğneyi verdim. Kaftanımın yakasını geriye doğru açarken ürkek görünüyordu. Parmakları yaranın üzerinde gezindi. Şişedeki sıvıyı yavaşça kanın pıhtılaştığı yere dokundurarak yaranın altında yüzlerce iğne batıyormuş gibi bir acının oluşmasına neden oldu. Ama acı pek umurumda değildi. Lambanın loş ışığında kadının yüzünü izliyor, orada bilebileceğim bir şey tanımaya çalışıyordum.

Sonunda "İçki içmişsin," dedi. "Kokusunu alabiliyorum. Kanamanın tekrar başlamasının nedeni de bu olmalı. Alkol kanı sulandırır. Dikişe ihtiyacın yok. Sadece sargı bezi yeter ve fazla içmemeyi öğrenmen gerek."

Emin olmamı sağlayan şey "içmek" deyişiydi. Aksanı yıllardır başka yerlerde, bu sözcüğü her daim susuzlarmış gibi yutmayan yerlerde düzleşmişti ama diğer sözcüklerin vurgularının alçalıp yükselişine bakılırsa yanılmama imkân yoktu. Bu aksanı bir pazarın gürültülü kalabalığında bile seçebilirdim. Bu benim aksanımdı.

Öylesine hızlı harekete geçmiştim ki cesaretimi kay-

betmeye zamanım kalmadan "Bana Zahia dedin. O benim annemin adıydı. Zahia Al-Hiza," dedim. Tepkisini görmek için onu yakından izledim.

"Ama bekarken adı Zahia Al-Fadi'ymiş."

Kadının yüzü kötü bir el iskambil kâğıdı gibi çöktü. Kaftanımın yakasını bırakarak geriye çekildi ve ellerinin tersini dudaklarına bastırarak hıçkırık gibi çıkan sesini bastırdı.

Ne yapacağımı bilemeyerek ona öylece baktım. Onu yalnız bırakmalı ya da rahatlatmalıydım. Ama gözlerimi ondan alamadım.

"O zaman bu da senin Amani olduğun anlamına geliyor," diyerek tekrar konuştuğunda sesi boğuk geldi. Gözyaşlarını savuşturmak istercesine öfkeyle kafasını iki yana sağladı. Çöl kızları ağlamazlardı. "Aynı Zahia'nın senin yaşındaki haline benziyorsun." Bunu daha önce de duymuştum. Bana dokunacakmış gibi elini uzattı. Gözleri yaşlarla doluydu. "Bu sanki kız kardeşimin Tozluyol'dan ayrıldığım günkü halini tekrar görüyormuşum gibi."

"Kız kardeşin mi?" Parmakları yanağıma hafifçe bile değemeden geri çekildim. "Sen Safiyah Al-Fadi misin?" Bunu konuştuğu an görmüştüm. Ben anneme tıpatıp benziyor olabilirdim ama bu kadında da ondan bir parça görüyordum. O Al-Fadi kızlarının ortancasıydı. Annemin ve Farrah Teyze'nin bir nevi hayali üçüncü kız kardeşi. Kendi hayatını kurmak için Tozluyol'dan kaybolmasıyla meşhur olan hani. Annemin her zaman kaçıp bulmamı istediği, Tozluyol'dan ilk ayrıldığımda bulmak için gittiğim kardeşti. Jin ve İsyan Cephesi'ni seçmeden önce. "Senin Izman'da olman gerekiyordu."

"Izman'daydım zaten." Birdenbire Kutsal Şifacı'nın sandığından şişeler çıkarıp onları seri ve deneyimli bir gözle kontrol etmekle meşgul oldu. "Oraya talihimi bulmaya gittim. Neredeyse on yedi yıldır oradaydım." Gözlerini benden özenle kaçırarak üstünde etiket olmayan bir şişenin mantarını çıkarıp içindekini kokladı.

Burada olması hoşuma gitmedi. Bu alabildiğince uzanan çölde, ikimizin de aslında olmaması gereken bir yerde birbirimizi bulmamız doğru gelmedi. Dünya bizi bir araya getirmek için tersine dönmeye başlamış gibiydi adeta. Bunu ben mi yapmıştım? Jin'le çölü yürüyerek geçtiğimiz günlerde, hâlâ sonunda Izman'a gideceğimi sandığım zaman dediğim şeyleri hatırlamak için kafa yordum. Yanlışlıkla bir gerçeği mi dile getirmiştim? Cindölü olduğumu ve yalan söyleyemediğimi öğrenmeden önce, gelecekle ilgili gerçeklerden konuşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu, onları gerçekleştirmek için evrenin dengesinin bozulacağını anlamadan önce...

Tek yapmış olmam gereken Jin'e teyzemi bulacağımı söylemek olurdu ve evren bunu gerçekleştirmek ve asıl gerçeğin zararlı halini sunmak için düzeni bozup yeniden yapardı.

Yoksa bu sadece aptal şansı mıydı?

Teyzemin telaşlı parmakları sonunda bir şişeye kapandı. Yoğun ve kötü kokulu bir şeyi parmak uçlarına dökerek yaramın üstüne dokundurdu.

"Peki nasıl oldu da Izman'ı terk ettin?"

"Çünkü talih tuhaf bir şey." Bekledim ama Saramotai'ye yolunun nasıl düştüğü konusunda duyacağım tek açıklama buymuş gibi görünüyordu. "Ama onun beni dünya dü-

zenini tersine çevirmek isteyen bir devrimci tarafından hapse atılmaya götüreceğini düşünmediğimi itiraf etmeliyim."

"Malik bizden biri değildi," diye karşı çıktım. Parmaklarının köprücük kemiğime uyguladığı baskı karşısında yüzümü ekşittim.

"Bütün çiçeklerinizi kendi ellerinizle mi seçiyorsunuz?" Yarama gerektiğinden biraz daha sertçe bastırdı. "O sizin prensiniz adına bir şeyler yaptı. Bu da benim için yeterli. Öyle yaparken de beni az kalsın öldürüyordu. Bu çöldekilerin bir kısmı olarak, bizi öldürebilecek bir isyan istemedik. Biliyorsun değil mi?" Parmaklarını bir beze silerek benden uzaklaştı. "Ama sanırım Tozluyol'daki Kutsal Şifacı'nın da diyeceği üzere talih başka kader başka sanırım."

O dört kelimeyi duyunca tekrar Tozluyol'daki ibadethanede duruyor, vaaz dinliyormuşum gibi hissettim. Söylediği zor zamanlarda Kutsal Şifacı'nın kullandığı eski bir deyişti: *Talih başka Kader başka.* Bu talihle kaderin her zaman aynı olmadığı anlamına geliyordu.

Ben bu deyişi herkesten iyi anlıyordum.

"Al." Teyzem Safiyah ellerini çabucak çırparak Kutsal Şifacı'nın sandığından başka şişeler de çıkarttı. "Ağrı için bunu al. Uyumana yardımcı olur."

Bu karışık aksanı, uyku ve ilaç muhabbeti bir anıyı zihnimin bir kenarından çekip çıkardı.

Tamid.

Göğsüme bir yumruk gibi indi.

Şu ana kadar, yani aylardır ona dair bütün düşünceleri bastırmıştım. Ama teyzem Tozluyol aksanıyla, loş ışık-

taki küçük ilaç şişesiyle onu, eskiden tanıdığım insanlara duyduğum aşırı özlemi buraya çağırmıştı sanki. Tamid bu yerden ve İsyan Cephesi'nden önce sahip olduğum, yaralarımı diken ve acım dinene kadar bana gizlice bir şeyler veren tek arkadaştı.

Kumların üstünde ölüme terk ettiğim...

Teyzemle ilgili kendi kendime gerçek bir şey söylemem, geri gelip beni böyle mi vuracaktı? Bana Ahmed'in isyanından önce kim olduğumu, yaptığım şeyleri yaptığım için acı çeken ve ölen insanları hatırlatarak mı?

Birdenbire beni uyutacak bir şey alıp o anıdan uzaklaşma fikri aşırı cazip geldi.

Ama ben şişeyi alamadan çadırın kanadı şiddetli bir şekilde açıldı. Kafamı aniden geriye döndürdüm. İlk önce Jin'in peşimden buraya geldiğini sandım. Ama içkiden kalan sersemliğin arasından lambanın ışığında arkalarında karanlık olan iki kişi gördüm. Jin peşimden yalnız gelirdi. Bu iki kişiyse yalnız kalacakları bir yer ararken yanlış çadıra dalan, birbirine dolanmış düğünde eğlenen iki sarhoş gibiydiler.

Sonra hareket ettiler ve bıçaklarına ışık vurdu.

Çok iyi tanıdığım bir sesin boğuk bir sesle adımı söylediğini duyarken aynı anda hemen ayağa fırladım.

O ses Delila'ya aitti.

Dokuzuncu Bölüm

İki suret sendeleyerek çadırdan çıktılar. Ama kaçmak için çok geçti artık. Ben çoktan ayağa kalkmıştım.

Safiyah'a "Burada kal," deyip giderken bıçağımı çektim.

"Durun!" Ben onların peşinden hasta çadırından çıkmadan bu emir ağzımdan çıktı. Onları net göremeden, ikinci suretin Delila'yı rehin aldığını fark etmeden önce. Kumral saçları kibirli alnına düşmüş, gözleri daha önce görmediğim bir şekilde panik doluydu. Şaşkınlık sesimin etkisini yitirerek titremesine neden oldu. "Mahdi?"

Delila'yı belinden tutuyordu. Boğazına bir bıçağı öyle sertçe bastırıyordu ki daha şimdiden kanının akmasına neden olmuştu. Akan kanın teninden aşağı, kaftanının altına doğru süzülerek onu lekelediğini görebiliyordum.

Mahdi "Daha fazla yaklaşma," derken zangır zangır titriyordu.

"Mahdi."

Zihnimdeki çarklar bir açıklama bulmak için çılgın gibi dönüp dursa bile sakin bir ses tonuyla konuştum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Onu kurtarıyorum." Mahdi'nin sesi telaşla yükseldi. Düğünden ne kadar uzakta olduğumuza baktım. Sesini ne kadar yükseltse de kimsenin onu duyamayacağı kadar uzaktaydık. "Sayyida'yı kurtarıyorum. Ellerini görebileceğim bir yere kaldır."

Mahdi'nin dediğini yaparken, her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çabalayarak Delila'nın gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Mahdi telaşla "Elindeki ne?" diye seslendi.

Bıçaktı.

Sesimin sakin kalmasına özen göstererek "Bırakıyorum," dedim. Yumruğumu açtım ve bıçağın yere düşmesine izin verdim. Bıçak kuma saplandı. "Artık silahsızım."

"Hayır, değilsin." Mahdi Delila'yı çekiştirdi ve Delila hafifçe inledi. Mahdi çok telaşlıydı ve çılgına dönmüştü. Bıçak da Delila'nın boğazına aşırı yakındı. "Etrafında koskoca bir çöl var."

Haksız sayılmazdı. İstesem onu birkaç saniyede yere sererdim. Ama o düşerken bıçağın Delila'ya batmadığından emin olamazdım.

Çok dikkatli, ürkek bir ata karşı kullanacağım ses tonuyla konuşarak "Mahdi, Delila'nın boğazına bir bıçak batırmanın Sayyida'ya tam olarak nasıl bir faydası olacağını düşünüyorsun?" dedim.

"O bir Cindölü!" Niyeti çok barizmiş gibi kurdu bu cümleyi. "Bazı insanlar bir Cindölü'nün bir parçasını almanın hastalıkları iyileştirdiğini düşünüyorlar. Ama yanılıyor-

lar. Bu sadece köylülere özgü bir batıl inanç. Birkaç tutam mor saç Sayyidam'ı geri getirmeyecek." Dengesizdi. Çaresizdi. Delila'nın boğazına bir bıçak dayamıştı. Bedenimi kıpırdatmama gerek olmadan çölü hareket ettirebilmeyi daha önce hiç bu kadar çok dilememiştim. Yine de sadece zihnimle kumların kenarlarını çekiştirmeyi denedim. Kumlar isteksizce kıpırdadıktan sonra tekrar çöktüler. Yardıma ihtiyacım vardı. "Ben kitaplar okudum. *Kim bir Cindölü'nün canını alırsa kendisine o oranda bir ömür kazanmış olur.*" Daha önce vaaz edildiğini hiç duymasam da bunu kutsal bir deyiş gibi ezberden okudu.

"Bu da ne demek oluyor?" Zaman kazanmak zorundaydım. Dikkat dağıtacak bir şey düşünmeme yetecek kadar zaman.

"Delila'yı öldürürse Sayyida'nın hayatta kalabileceği anlamına geliyor. Sayyida'nın hayatı uğruna herhangi bir Cindölü'nün hayatını feda ederim. Anında."

İşte. Arkasında bir şey vardı. Ay ışığında anlık bir kıpırtı. Sessizce bir gölgeden diğerine geçiyordu. Bir anda bir ağaçtan diğerine geçerken onu net bir şekilde gördüm.

Jin.

Kendime çabucak hâkim olarak o benim nereye baktığımı fark edemeden önce gözlerimi tekrar Mahdi'ye çevirdim. Demek gerçekten de peşimden gelmişti. Mahdi'nin dikkatini yeterince uzun süre çekebilirsem Jin'in kan dökülmeden hepimizi buradan kurtarma ihtimali vardı. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacım yoktu. Ben dikkat dağıtacak bir şeydim.

"Peki sonra ne olacak?" Ona yaklaşması için Jin'e bir fırsat vermek zorundaydım. "Planın ne? Ahmed kız karde-

şini öldürdüğün için seni asla affetmez. Bunu bilmelisin."

"Ahmed umurumda değil." Mahdi'nin aksanı telaşı arttıkça daha da pürüzlü bir hal alıyordu. "Bütün bu isyan zaten büyük bir hızla felakete sürükleniyor zaten."

"Bu durumda felakete sürüklenenlerin biz olmadığımızdan çok eminim," dedim. Jin şimdi onun sadece on adım gerisindeydi. Gözleri kız kardeşinden ayrılmasa da Mahdi'ye soktuğum laf karşısında dudağının kenarının yukarı doğru kıvrıldığını görebileceğim kadar yakındı.

"Bunu sen bile göremiyorsun."

Mahdi beni duyuyormuş gibi durmuyordu. Beni de ikna edebilecekmiş gibi çaresizlikle öne doğru eğiliyordu. Kenara çekilip onun geçmesine izin verebilirmişim gibi. "Ahmed çiğneyebileceğinden daha büyük bir lokma aldı. Saramotai sadece bir başlangıç. Başka başkaldırılar da çıkacak, yabancılarla savaş bitecek ve Sultan bizi mahvedecek. Ahmed bütün bu ülkeyi elinde tutamayacak kadar zayıf. Herkesi kurtaramayız. O nedenle ben de kurtarabileceğim birini kurtarıyorum."

Jin artık yakındı. Çok yakın. Ağaçların gölgesinden çıktığında ay ışığı üstüne vurarak Mahdi'nin önüne gölgesinin düşmesine neden oldu. Mahdi yüzünü bu yeni tehdide doğru dönerken gözleri kocaman açıldı. Ani hareketiyle bıçağı Delila'nın boğazının yumuşak tenine battı ve kanamasına neden oldu.

Delila çığlık attı.

Dikkat dağıtma zamanı dolmuştu. Kolumu yarım daire şeklinde savurarak Mahdi'nin suratına bir kum patlaması fırlatarak Jin öne doğru atılırken görmesini engelledim. Jin'in eli Mahdi'nin elinin üstüne kapanarak bıçağı

Delila'nın boğazından başka tarafa büktü. Bıçak yön değiştirerek Jin'in göğsüne doğru indi. Avucumu dümdüz açarak savurdum, kum Mahdi'nin ayaklarının altında yer değiştirerek onun dengesini sarstı ve bıçak zararsız bir şekilde Jin'in omzundan geriye savruldu.

Mahdi yere düştü. Parmakları Jin'in ellerinde kuru otlar gibi çatırdadı. Bıçak elinden fırladı. Jin Delila'yı yakalarken, Mahdi acı dolu bir çığlıkla kumlara çarptı.

Sonra her şey bitmişti. Delila kendini Jin'e bırakarak hıçkırıklara boğuldu. Boynundan akan kan Jin'in beyaz çöl gömleğinde koyu bir leke bırakıyordu. Jin onun kafasının üstünden benimle göz göze geldi.

İyi ki ondan uzak durayım demiştim.

Onuncu Bölüm

Çadırın tavanının ortasına dikilmiş güneş lambanın löş ışığında hafifçe parlıyordu. Bütün çadırı aydınlatmaya yeterli değildi ve karanlık beşimizin etrafını da sarıyordu.

Ben, Shazad, Hala, Jin ve Ahmed.

Bizden daha çok kişi olmalıydı. Bahi hayatta olsaydı, Delila'nın yarası teyzem tarafından sarılıyor olmasaydı. Mahdi şu an kilit ve gözetim altında tutulan bir hain olmasaydı. Hepimiz Imin'e düğün için isyandan uzak kalacağı bir gece verilmesi gerektiği konusunda hemfikir olmasaydık.

"Bana sorarsan onu anında öldürmeliydin." Hala'nın gözleri uzaklara dalmıştı ama benimle konuştuğunu biliyordum.

"Kimse sana sormadı," diye cevap verdim. Tek düşünebildiğim, titreyerek Delila'yı tutarken Mahdi'nin gözlerindeki korkuydu. Yalvarmayacak kadar gururlu olduğu

için Sayyida'nın hayatı için benim aklımı çelmeye çalışıyordu. "O çadırda ölen Imin olsaydı aynı şeyi yapmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Hala'nın sesi alçaldı, kız kardeşi söz konusu olduğunda dönüştüğü gibi tehditkârdı. "Sana Delila'nın yerinde Imin'in de olabileceğini söylemeye çalışıyorum sadece. Ya da senin ya da benim ya da ikizlerin. Her birimiz her gün Mahdi gibi bencil insanlar için hayatımızı riske atıyoruz ve bize bu şekilde geri ödüyorlar." Bencillik çölün en iyi olduğu konuydu. Ben bunu herkesten çok daha iyi biliyordum.

Jin "Sevgi insanları bencilleştirir," dedi. Bunu öylesine alçak bir sesle söyledi ki duymamam gerektiğine inanıyordum neredeyse. Birdenbire içimde kızgın ve yoğun bir öfke kabardı. Ama ben hışımla herhangi bir şey söyleyemeden önce Hala tekrar konuştu.

"Bana yapılanların yarısının bile sevgiyle yapıldığına inanmıyorum. Parayı sevgi olarak saymak istemezsen tabii." Hala iki parmağı eksik olan sol elini doğruca ışığa tuttu. "Amani kimin yaşayacağına o günkü hislerine göre karar veriyormuş gibi görünüyor diye neden geri kalanımız acı çekelim ki?"

Shazad "Bu kadarı yeter Hala," diye uyardı.

Ama Hala onu duymazdan geldi. "Geri kalanımızı tehlikeye atmak konusunda parmakla gösterilecek kadar başarılı görünüyorsun. Bugün Mahdi'ydi. En son da erkek kardeşinin hayatının bu çöldeki herkesten daha değerli olduğunu düşünüyor gibiydin. Eskiden bir şehrin olduğu yerde yanıp kül olmuş bir oyuğun belirene dek ne kadar zaman geçecek? Ya da o bizi bulup içimizden birini daha

Bahi gibi küle çevirene dek? Ya da belki de birisi Imin'in izini sürdükleri gibi onu bulacak, sen ona acıyıp canını alabilecekken yavaşça ölebilsin diye ve gözlerini oyacak."

Silahtan çıkan bir mermi misali onun üstüne atıldım.

Shazad saniyesinde aramızda bitti. Ben Hala'ya ulaşamadan, Hala da karşılık olarak zihnimde dehşet dolu bir sahne yaratmadan önce.

"Yeter dedim," derken kollarını omuzlarıma koyarak beni geride tuttu. Omzunun üzerinden gördüğüm Hala diş gösterirken beni tuttu. Ona direndim ama tanıdık eller beni tutarak kavgadan geri çekti. Jin... Beni kolaylıkla kendine çekerken mücadele etme zahmetine girmedim. Sırtım göğsüyle temas ettiğinde bedeninin tanıdık sıcaklığını hissettim.

"Dur. Onunla gerçekten kavga etmek istemediğini biliyorsun Amani." Bunları onu sadece benim duyabileceğim kadar, nefesiyle ensemdeki tüyleri kıpırdatacağı kadar alçak bir sesle kulağıma söyledi. İçimdeki her şey kendimi ona bırakmamı, kalp atışını sırtımda hissetmemi, geriye yaslanarak onun varlığında rahatlamamı istiyordu. Ama öyle yapamadan hareketsiz kalarak önce kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım. Aramıza biraz mesafe koymak için...

"Bırak beni."

Bedenimin dokunuşu altında kaskatı kesildiğini hissettiğimde ellerini gevşetti. Çekilsin diye silkelendim ve ellerini bedenimden çekerek aşağı indirdi. Avuçlarının kollarımın üst taraflarındaki geçmeyen sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Yanık izleri gibi. Ama Cindöllerinin o kadar kolay yanmamaları gerekiyordu.

Shazad "Bu çadırdaki herkesin korumak için dünyayı

alt üst edeceği insanlar var," deyip Hala'ya döndü. "Bunun kanla ya da sevgiyle alakası yok, ihanetle alakası var. Mahdi bize karşı bir suç işledi ve bu konuda verilmesi gereken bir karar var."

Ahmed henüz tek kelime etmemişti. Ama şimdi hepimiz ona bakıyorduk.

Sonunda konuştu. "Babam idamı seçerdi."

Jin arkamdan "Kardeşinin de seçeceği o," dedi. Aramıza yeterli bir mesafe koyacak şekilde geri çekilmişti. Ona bakmadan bile farkındaydım.

Ahmed "İntikamı mı savunuyorsun? Göze göz mü?" dedi.

Jin "Göze göz değil. Delila hâlâ hayatta. Amani sayesinde. O yüzden sadece bir gözü almayı savunuyorum," dedi.

Ahmed parmaklarıyla harita üzerinde ritim tuttu. "Bana göre bir sultan nefretle hüküm vermemeli."

Mahdi'nin söyledikleri zihnimde fısıltılar halinde tekrarlandı: *Bütün bu ülkeyi elinde tutamayacak kadar zayıf.*

Jin Ahmed'e doğru bir adım attı. "Kız kardeşimiz..."

"O senin kız kardeşin değil," derken elini masaya vurarak anında bir sessizlik oluşmasına neden oldu. Hiçbirimiz daha önce Ahmed'in Jin'e bu şekilde çıkıştığını duymamıştık hiç. Shazad bile geri çekildi. Gözleri iki erkek kardeş arasında gidip geldi. Sanki o da birini geri çekip tutmak zorunda kalabilirmiş gibi. Jin ve Delila, Ahmed'le Delila'nın annelerinden dolayı ya da Jin'le Ahmed'in babalarından dolayı aynı kanı taşıdıkları gibi aynı kanı taşımıyor olabilirlerdi ama birlikte yetişmişlerdi. Jin Delila'ya kız kardeşinden başka bir şey demedi ve Delila iki prensi de abileri olarak görüyordu. Ama onları

birleştiren Ahmed'di. "Ayrıca bu senin kararın değil. Benim kararım."

Jin dişlerini sıktı. "Peki. Sen kararını verirken, ben gidip senin kız kardeşine göz kulak olacağım. Annem öldükten sonra ona göz kulak olduğum gibi. Unutmayalım ki senin hayatını kurtaran annem. Sen burada onu tutsak eden ve senin kız kardeşini öldürmeye çalışan ülkenin kahramanı olma oyununu oynarken ölen annem."

"Herkes dışarı çıksın." Ahmed bu emri verirken gözlerini asla kardeşinden ayırmadı. "Bu konuşma kardeşimle benim aramda."

"Hiç zahmet etme." Jin hışımla çadırın kanadını tek hamlede açtı. "Burada işimiz bitti." Onun arkasından gece havası çadırın içine doldu ve Ahmed'in çadırındaki ışık da bir işaret fişeği gibi kumların üzerine vurdu.

İşte silah sesi o anda geldi.

Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışarak donup kaldığımızda dünya etrafımızda ağırlaşmış gibiydi. Bir kurşun masanın ortasına isabet etmiş, Ahmed'in elinin kıl payı soluna saplanmıştı. Onun hemen üstünde de çadırın tepesinde, sarı güneşin kumaşında bir delik vardı.

Önce Shazad tepki verdi. Ahmed'i gömleğinin önünden yakalayarak onu yere çekip masanın altına soktu. Ondan bir saniye sonra da diğer silah sesi geldi. Sonra bir tane daha.

Jin de beni aynı anda tutup yere yatırdı. Bu arada da ciğerlerimdeki nefesin kesilmesine neden oldu. Sertçe yere çarptım ve sağ omzuma bıçak gibi bir acı saplandı. Çığlık attım. Ama bir kurşun gelmemişti. Onun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Kurşunlar çadırın daya-

nıksız ince kumaşını delip geçerlerken bedeniyle bana siper oldu.

Sayyida.

Bu fikir zihnimde bir kurşun kadar sert ve ani bir şekilde belirdi. Zamanlama fazla mükemmeldi. O aslında Hala'yla birlikte kaçmamıştı. Yem olarak kullanılmıştı. Bir tuzaktı. Onu takip ederek doğruca bize gelmişlerdi.

Dışarıda çığlıklar kopmaya başladı. Ardından da daha çok silah sesi geldi. Bir başka kurşun daha yakınımıza isabet ederek Jin'le olduğumuz yere tehlikeli derecede yakın bir yere kum püskürmesine neden oldu. Askerler görmeden ateş ediyorlardı ama bu onların bizi vurmayacakları anlamına gelmezdi.

Gücüme erişmeye çalıştım ama elimden alay edercesine kaçtı. Kasığıma temas eden soğuk bir şey hissettim. Daha iyi bakabilmek için döndüm. Gömleğim yukarı sıyırılmıştı ve Jin'in kemer tokasının demiri çıplak tenime değerek beni Cindölü yanımdan mahrum bırakıyordu. Bir kurşun daha Ahmed'le Shazad'ın kafalarının üstündeki masaya saplanırken ikimiz de yüzlerimizi buruşturduk.

"Jin." Düşüş ciğerlerimdeki nefesi kesmişti ve sağ kolumda kırık gibi zonklayan bir acı vardı. Jin'in sert ağırlığı üstümdeyken konuşmak zordu. Sonunda göğsüm yanarken nefes nefese "Kemer tokası," dedim.

Jin anladı. Çabucak üstümden çekildi. Demirin tenimden uzaklaştığını hissettim. Birdenbire panik göğsümde kapana kısılmış bir kükreme hissi olmaktan çıkmıştı artık. Bedenimden dışarı taşıyordu; çöle, kumlara.

Çölü fırtınaya çağırdım.

Dışarıdaki kumun yükseldiğini ve gücünün arttığını

hissettim. Onu bizden mümkün olduğunca uzağa, kampın kenarlarına doğru ittim ama kum yine de çadırın yırtık duvarlarına çarptı. Gözlerimi kapattım ve çölün kendi kendine çılgına dönmesine izin verdim. Silah sesleri durdu ve çadırın yanlarına çarpıp onu yerden kaldırarak hiçbir şeymiş gibi taşırken girdabın şiddeti altında etkisini kaybetti.

Dışarıda kum fırtınası kampın korkusunu kaosa dönüştürmüştü. İsyancılar aceleyle eşarplarını yüzlerine sararlarken diğerleri malzemeleri topluyor ya da atları sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Herkes kampı boşaltma planımızın ne olduğunu biliyordu. Ama bilmek başka gecenin köründe havada kurşunlar uçuşurken o planı uygulamak başkaydı.

Ben de daha iyi kontrol edebilmek için mücadele verdim. Dizlerimde yükselirken nefes almaya çalıştım. Silahlar yukarıdan ateşleniyordu. Bu da onların kanyonun duvarlarının tepesinde oldukları anlamına geliyordu. Yer değiştirerek ellerimi dışa doğru ittim. Gücümü onlara doğru çevirerek ateşlenen kurşunlara karşı elimden geldiğince bir siper oluşturdum.

Kumlar hareket ederken ilk isyancının cesedini gördüm. Göğsündeki kurşun yarasından kıpkırmızı kanlar akıyordu. Kontrolümü kaybettiğimi hissettim ve onu tekrar elime aldım.

Shazad çoktan ayağa kalkmış ben etrafımızdaki havayı döndürürken emirler vererek kaosu bir düzene koyuyordu.

"Amani! Gitmek zorundayız!" Shazad bana uzanarak uğuldayan kumların sesini bastıracak şekilde çığlık attı.

"Ben siz kaçarken sizi kollayabilirim," diye seslendim. "Diğer herkesi dışarı çıkar."

"Sensiz olmaz." Shazad kafasını iki yana salladı. Kumral saçları çoktan örgüsünden çıkmış, deli gibi suratına çarpıyordu. Onun arkasında insanların telaş içinde atlara eyer taktıklarını, bazılarının devasa Zümrüdüanka kalar şeklindeki ikizlerin sırtına tırmandıklarını görebiliyordum.

"Evet. Bensiz olur!" diye bağırarak cevap verdim. Ona bana bir şey olmayacağını söylemek istedim. Ama Cindöllerinin söz vermesi güvenli bir şey değildi. "Diğer herkesi güvenli bir yere götür. Ahmed'i güvenli bir yere götür. Onların senin yanlarında olmana ihtiyaçları var. Senin de benim burada olmama ihtiyacın var."

Shazad bir anlığına tereddüt etti. Arkadaşım olarak karşı koyuyordu ama generalimiz olarak haklı olduğumu biliyordu. Bir tür siper olmadan kampın yarısı ölürdü. Şu an da sahip olduğumuz tek siper bendim.

Shazad hafifçe arkasına döndü. Omzundan geriye, Ahmed'in paniği insanları uzaklaştırmaya yetecek kadar yatıştırmaya çalıştığı yere doğru baktı. Sonra da tekrar bana baktı. "Peşimizden gelmezsen," deyip önüme çöktü ve bir anlığına omzumu kavradı. "... benim senin peşinden geleceğime inansan iyi edersin."

Sonra da gitmişti. İçimdeki her şeyi dışa vurdum. Varımı yoğumu çöle boşaltarak kampın kenarlarına kalkan oluşturacak mükemmel bir siklon yaratıp insanlarımızın kaçışını görmelerine engel olacak şekilde askerlerin görüş alanını bulandırdım.

Buna ne kadar uzun bir süre dayandığımı bilmiyor-

dum. Kollarım titremeye başlamadan önce elimden geldiğince uzun bir süre. Etrafımdaki kaosun belli belirsiz farkındaydım. Yüklenen eşyalarımızın, kampın girişine sürülen atların, kurşun yağmuru altında havaya hızla uçan Izz'la Maz'ın, uzaktan gelen bağırış çağırışların da.

Ama gerçekten tek farkında olduğum şey çöldü. Toza dönüşüp onunla birlikte uçup gidebileceğimi sanana kadar kum fırtınasıyla bütünleşmiştim. Kontrolümü kaybediyordum. Sadece kollarımda değil. Bütün bedenim zorlanmanın etkisiyle titriyordu. Kumlar düşmana doğru gitmek yerine şiddetle saçlarımın arasından geçiyordu. Kendimi serbest bırakmam gerekiyordu. Buradan çıkmaya yönelik herhangi bir şansım vardıysa da bunu şimdi yapmalıydım.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bacaklarım altımda şiddetle sarsıldı. Ben yere düşemeden belime dolanan kollar beni yakaladı.

Jin kulağıma "Seni tuttum. Kendini bırak. Seni tuttum," dedi.

Bir at şahlanıyor ve tepiniyor, ben kontrolümü kaybederken etrafımıza toplanmaya başlayan fırtına yüzünden paniğe kapılıyordu. Nefes almaya çabalarken "Neden... hala... buradasın?" dedim. "Shazad..."

Kafam kumlara hâkim olma çabasıyla dönüp duruyordu. Bırakırsam kumlar coşar ve bu yeri gömerek henüz dışarı çıkmayan herkesi boğardı. "O neredeyse herkesi dışarı çıkardı." Jin'in bedeninin sertliği şu an beni ayakta tutan tek şeydi.

"Seni çıkarmamış ama."

Bedeniyle beni sararak "Seni kendini öldürtesin diye

geride bırakacak değildim. Asla," derken sesi kulağıma alçak ve kendinden emin geliyordu. Atı gitsin diye dürterken beni koruyordu. Beni eyere oturup kendisi de arkama atladı. Yakınlarda bir silah ateşlendi. Rahatsız edici derecede yakında. "Bırak kendini Amani. Ben seni tutuyorum. Söz veriyorum. Güven bana."

O yüzden ben de kendimi bıraktım.

On Birinci Bölüm

Atla ufuk çizgisine doğru ilerlerken günbatımıyla yarış yaparak onu yenmeye çalışıyor gibiydik. Ordu arkamızdaydı. Onları atlatmak için dağların arasından uzaklaşmak zorundaydık.

Kamptan ayrıldığımız sıralarda kendimden geçmiş ve elimizdeki son birkaç saatlik karanlığı uyuyarak geçirmiştim. Jin'e yaslanmış bir halde uyandığımda, yeni bir şafak üzerimize doğuyordu ve peşimizde bir ordu vardı. Gücümün son kalanı da arkamızdaki çölü kaldırarak askerlerle küçük grubumuz arasında elimden geldiğince bir kalkan oluşturmaya gitti.

Jin'le yalnız değildik. İkizler ya da Shazad'ın atlarla giden ilk partisiyle kamptan çıkmayı başaramamış gruptan kopan bir düzine kadar insan da vardı. Bazıları son atlarımızın üstüne ikişer ikişer binmişlerdi. Kavurucu kumların arasından hızla ilerlerken yüzlerini seçemedim. Kimin Ahmed ve Shazad'la kaçtığını ya da hızımıza

ayak uyduracak kadar iyi at binebilen kimlerin bizimle olduğunu bilmiyordum. Artık pek bir şansları yoktu aslında.

Kolumla arkayı her kontrol ettiğimde daha da beter bir hal alan zonklayan daimi bir acı vardı. Dayanıp acının dikkatimi darmadağın etmesine engel olmak bütün gücümü aldı.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Atlar da dayanamadılar. Onları şu ana dek atlatamadıysak, durup mücadele etmek zorunda kalacaktık. Arkamızdaki kalkanı indirdim. Jin bedenimdeki gerginliğin kaybolduğunu hissetmişe benziyordu. Nefes nefese hayvanı döndürerek silahını çekmiş bir halde arkamızdan gelenler var mı diye kontrol etti. Gözlerim, artık gücümü kullanmamanın katıksız rahatlığıyla bulandı. Çöl güneşinin son demlerine karşı gözlerimi elimle gölgeledim. Herhangi bir hareket var mı diye ufuk çizgisini tararken hepimiz kıpırdamadan durduk. Ama ardımızda alabildiğine uzanan kumlardan başka bir şey yoktu. Onları kaybetmiştik.

Jin göğsünden sırtıma titreşerek gelen bir sesle "Burada kamp kurabiliriz," diye komut verdi. Susuzluktan sesi pürüzlü çıktı.

"Güvende değiliz," diye karşı çıkmaya çalıştım.

Sadece benim duyacağım şekilde "Hiçbir zaman güvende değiliz," dedi.

"Bizi gizleyen hiçbir şey yok ve atlar..."

Jin kulağıma "Atlar dinlenmeden daha ileri gitmezler ve onları yürüyerek atlatamayız. Onları sen olmadan da atlatamayız. Bir nöbetçi dikeriz ve ufukta bir toz bulutu bile olursa tekrar harekete geçeriz," dedi.

Atımızdan inip çadırların kurulması ve kampı boşaltırken insanların aldıkları malzemelere bakılması için emirler yağdırmaya başladı. Yan tarafındaki bir şeyin kapağını açtı ve bir yudum aldıktan sonra bana uzattı.

Kırbayı ağzıma götürdüm ve incinmiş omzumu bedenime yakın tutarak titreyen ellerle yavaşça yudumladım. En fazla bir düzine kadar insandık. Bu da Ahmed ve Shazad'la birlikte kaçamadılarsa kumların arasında artık sadece birer cesetten ibaret olan bir sürü kayıp yüzün olduğu anlamına geliyordu. Ben aramızdaki tek Cindölüydüm. Bu da, Hala ve Delila'nın birlikte oldukları ve onların aralarında hareket halinde daha büyük bir grup isyancıyı saklayabilecekleri anlamına gelirdi umarım. Bizi bekliyor olacaklarına güvenmek zorundaydım.

Teyzem Safiyah da Saramotai'den diğer iki kadın da bizimle birlikte kaçanların arasındaydı. Kaçış planını bilmeyince onu uygulamak zordu sanırım. Safiyah yemeklerin idareli bir şekilde dağıtılması konusunda yardımcı oluyordu. Diğer birkaç tanıdık yüz de etrafta dolanıyordu. İçim biraz rahatlayınca kalbimdeki yük bir parça kalktı.

Bu akşam ateş olmayacaktı. Ateş bizi Karabasanlara ya da Kulbastılara karşı savunmasız bırakırdı ama bir işaret fişeği yakarsak Sultan'ın ordusuna karşı çok daha savunmasız olurduk. Sadece elimizde ne kadar demir varsa kampı onlarla çevreleyip en iyisini ummak zorundaydık.

Herkes kaçıştan bitap düşmüştü. Bazıları ağızlarına ekmek tıkıştırıp güneş batarken bitkinlikle yatıyorlardı. Bir gözcü dikmemiz ve malzemeleri atlara bölüştürüp çadırları kurmamız gerekiyordu. Ayrıca düşünülecek daha

bin bir tane başka şey vardı ama kafam dönüyordu ve onları düşünebilecek durumda değildim.

Kafam yerine gelene kadar suyu mideme indirdim. Hem zaten bu suyla o kadar uzun süre idare etmek zorunda kalmayacaktık. Şimdiye kadar çölün bize ait olan kısmını öğrenmiştim. Liman şehri Ghasab'dan üç günlük mesafedeydik ama tutturduğumuz bu hızla, bütün gece ve gündüz boyunca atla ilerleyerek yarın gün batımında orada olurduk. Orada da yeniden ihtiyaçlarımızı stoklardık ve dağdaki buluşma noktasında diğer herkese yeniden katılabilirdik. Yani kaçan herkese.

Suyu kaldırdım ve atın eyerine yaslanırken incinmiş koluma ağırlığımı vermeyi deneyerek temkinli bir şekilde attan inmeye çalıştım. At hemen teslim olarak beni tortop olmuş bir halde kumlara bıraktı.

Jin "Sakatlanmışsın," deyip yayılmış bir halde yattığım yere uzandı. Onun elini görmezden geldim ve atın üzengisini kullanarak sağlam kolumla kendimi yukarı çektim. At öylesine yorgundu ki neredeyse hiç itiraz etmedi.

"Ama ölmem." Ona arkamı dönerken kolumu mümkün olduğunca normal tutmaya çalıştım. "Hep öyle yaptım zaten."

"Amani!" Ben uzaklaşırken Jin sesini yükseltti. Birkaç isyancının bizden tarafa bakıp sonra çabucak işlerine dönmelerine yetecek kadar yükseltti. Herkes bu işe karışmayacak kadar akıllıydı. "Senin kocaman bir çölü yürüyerek geçişini izledim. Nasıl hareket ettiğini ezberledim. Şimdi de omzun çıkmış gibi hareket ediyorsun. Ona bir bakmama ihtiyacın var."

Safiyah parmaklarındaki kumları çırparak araya gir-

di. "Sana ağrın için bir şey verebilirim." Neredeyse herkes bu işe karışmayacak kadar akıllıydı.

Jin sakince "Ağrısı için bir şeye ihtiyacı yok," dedi. Safiyah'la konuşuyordu ama gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. "Kesmek zorunda kalmadan önce birinin kolunu tekrar yuvasına oturtmasına ihtiyacı var."

Bu beni durdurdu.

Yüzümü ona döndüm. Eşarbını açmış ve boynuna sarmıştı. Yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Jin blöf yapma konusunda hep çok iyi olmuştu. Ne düşündüğümü benden daha kolay anlayabiliyormuş gibi hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. O gülümseme her zaman bela demekti. "Riske atmak ister misin Haydut?"

Yalan söylediğine neredeyse emindim. Ama çalışan iki kolum olmasını istediğimden daha çok emindim.

"Peki," deyip kolumu ona, çölde bulduğu yaralı bir hayvanı tutan bir çocuk gibi uzatabildiğim kadar uzattım. Jin kolumu tutmadı. Onun yerine sırtıma bir elini koydu. Sırtımdan yukarı doğru o tanıdık karıncalanma yayıldı. Bedenimin ona kızgın olduğumdan haberi yok gibiydi. Biz yoldayken el koyduğum küçük mavi çadıra soktu beni. Birisi onu benim için kurmuştu. Çadırın kanadının ardımızdan düşerek bizi baş başa bırakacak şekilde kapanmasına izin verdi.

Çadır ayakta durulamayacak kadar alçaktı. Jin beni yere çekip önüne oturtana kadar inatla ayakta oyalandım. Gece etrafımıza hızla çöküyordu ama hâlâ görmeye yetecek kadar aydınlık vardı. Dışarıda çölde bir geceye hazırlanan kampın hareketliliğini duyabiliyordum.

"Görmem gerek." Jin'in sesi artık yalnız olduğumuz

için daha nazikti. Neyi kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

Gözlerine bakmadan tekrar "Peki," dedim.

Çok dikkatlice bir elini kolumun üstüne koydu, diğerini de kaftanımın yakasından içeri soktu. Parmakları sıcak ve tanıdıktı. Eskiden olsa ellerini kıyafetlerimin altına sokabilmiş olmasıyla ilgili şaka yapardı. Ama şimdi aramızda sessiz bir gerginlik vardı. Ta ki ben daha fazla dayanamayana dek. "Ne yaptığını bildiğine emin misin?"

"Güven bana." Jin yüzüme bakmıyordu ama bana öylesine yakındı ki yüzüm bakabileceği neredeyse tek yerdi. "Bütün bunlar başlamadan önce Siyah Martı'da öğrenmek zorunda kalmıştım."

"Bu" derken kastettiğinin isyan olduğunu biliyordum. Neredeyse gülecektim. Bu hepimizi, yaptığımız her şeyi ve yapacağımız her şeyi kasteden öylesine küçük bir sözcüktü ki. "Birçok denizci iplere takılarak sakatlanıyorlar."

Yan tarafıma bıçak gibi bir acı saplanmasına neden olan bir şey yaptı. Dişlerimi sıkarak nefes verdim.

"Özür dilerim."

"Dilesen iyi edersin." Acı dilimi de sivrileştirdi. "Bu, sen beni ittiğinde oldu. Biliyor musun?"

Jin parmaklarıyla hâlâ beni hafifçe dürterken "Doğru," diye hemen lafı yapıştırdı. "Vurulmana izin vermeliydim. O şekilde yaralanıp iyileşmek çok daha kolay."

"Hem sen o konuda ne bileceksin ki?" Canımız pahasına kaçıyorduk. Şu an, bir savaşın ortasında kavga çıkarmanın sırası değildi. Ama konuyu açan ben değildim. "Ben yaralandığımda sen ortalıklarda değildin."

Jin "Kalıp ölümünü izlememi mi tercih ederdin?" derken dişlerini sıkıyordu.

"Ölmedim."

"Ama ölebilirdin."

"Sen de Xichalılar arasında casusluk yaparken ölebilirdin." Aramıza bir sessizlik çöktü. Kıpırdamadık. İkimiz de geri de çekilmedik, öne doğru da eğilmedik. Jin parmaklarıyla hâlâ sızlayan omzumu inceliyordu.

Sonunda tekrar konuştu. "Yerinden çıkmış. Ama kırık değil." Şu an hemen tepemdeydi ve tek görebildiğim ağzı ve çenesindeki kirli sakallarının gölgesiydi. Omzumu iki elinin arasına aldı. "Bu kısım felaket canını acıtacak. Hazır mısın?"

"Sen öyle deyince nasıl hayır diyebilirim ki?" Dudağı, bana her zaman bunda birlikte olduğumuzu hissettirecek şekilde hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Hazırım."

"Tamam." Yüz yüze bakacağımız şekilde yer değiştirdi. "Üç deyince omzunu geri yerine oturtacağım." Dişlerimi gıcırdattım ve kendimi hazırladım. "Bir..."

Derin bir nefes aldım.

"İki..."

Ben üçü beklerken gerilemeden önce, Jin kolumu çekip yukarı kaldırdı.

Dirseğimden omzuma doğru bıçak gibi bir acı saplandı ve büyük bir şiddetle ağzımdan dışarı çıktı. "Has*ktir!" Ondan sonra da ağzımdan Xicha dilinde bir küfür daha çıktı. Sonra çölü geçtiğimiz zaman Jin'in bana öğrettiği Jarpooria dilinde bir küfür daha. Acı bildiğim her dilde dışarı çıkıyordu. Gallan dilinde şöyle güzel okkalı bir küfür etmeye başlamıştım ki Jin beni öptü.

Ağzıma gelebilecek olan diğer bütün kelimeler onun dudakları dudaklarımla buluştuğu anda sarsıcı bir şekilde yok oldular. Düşüncelerim de hemen onların ardından darmadağın oldular.

Jin tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Off! Nasıl da biliyordu beni öpmesini.

Beni ilk kez ve son kez gibi öptü. İkimiz de o öpücükle diri diri yanacakmışız gibi. Ben de bu hiç umurumda değilmiş gibi ona sokuldum. İsyan hatta bütün çöl etrafımızda parçalara bölünüyormuş gibi olabilirdi ama şimdilik ikimiz de hayattaydık ve aramızdaki öfke ikimizi de ortasına çeken farklı türden bir yangına dönüştü. Ta ki ben hangimizin hangimizi tükettiğinden emin olamayana dek.

Aniden, iç burkucu bir hızla geri çekilerek bir araya geldiğimiz kadar çabucak bizi ayırdı. Kesik kesik nefeslerim de ondan sonra gelen sessizliği doldurdu. Artık hava tamamen kararmıştı. Tek görebildiğim Jin'in omuzlarının kalkıp inişi ve gömleğinin soluk rengiydi.

"Neden yaptın bunu?" Bu soru kısık bir nefes şeklinde çıktı. Yutkunduğunda boğazının kalkıp inişini göreceğim kadar yakındaydım. Dudaklarımı oraya koyup onun nefesinin de benimki kadar titrek ve belli belirsiz olup olmadığını tatmak için ani bir istek duydum.

Ama Jin konuştuğunda sesi güçlü ve sakindi. "Dikkatini dağıtmak için. Acın ne durumda?"

Bedenimin geri kalanı Jin'in öpücüğüyle canlanırken kolumdaki felaket acının dindiğini fark ettim. O haklıydı. Kolum artık onu bükerek yerine oturttuğu zamankinin yarısı kadar bile acımıyordu.

Yerden bir şey aldı. Onun kırmızı eşarbım olduğunu fark ettim. Kayıp düşmüş olmalıydı. Koluma tekrar dokundu ama bu kez eli dirseğimde sadece et ve kandan ibaretti, tenimi işgal eden alev gibi değil. Eşarbı koluma bağlayarak askı gibi boynumdan geçirdi ve ensemde sağlam bir düğüm yaptıktan sonra ayağa kalktı. "Ayrıca..." derken sesi, bütün bunlar şakaymış, biz de sadece tekrar yollarımız ayrılmadan önce flört eden iki yabancıymışız gibi neşeliydi. Bizim gibi birbirine dolaşıp düğüm olmuş iki insan gibi değil. Çölü birlikte geçmiş, ölümle tekrar tekrar birlikte yüzleşmiş. "Böyle dudaklara kim karşı koyabilir ki?"

Benden öyle çabuk bir öpücük daha koparttı ki ben daha onu tamamen hissedemeden Jin gitmişti.

O gittikten sonra uzun bir süre karanlıkta oturdum. Dışarıda alelacele hazırlanmış yemek yenirken çıkan sesleri duyduğumda bile kalkmadan. Hem o kadar aç değildim zaten. Tahrip olmuş, yanıp kül olmuş, kavrulmuş toprak gibi hissediyordum. Bu ifadeyi hayal meyal hatırlıyordum. Onu bana Shazad öğretmişti. Savaş stratejisiyle bir alakası vardı. Jin'le ben savaşta mıydık değil miydik emin değildim.

İkimiz de keçi gibi inatçıydık ama sonunda birimiz patlak vermek zorunda kalacaktık.

Düşünemeden bile önce ayağa kalkmıştım ve çadırın kanadını hışımla geriye doğru açtım. Kamp artık tamamen sessizleşmişti. Nöbet tutmak üzere belirlenen kişiler dışındaki herkes çadırlarına yerleşmişlerdi. Uzun adımlarda kampın diğer tarafına doğru yol aldım. Jin'in çadırını görür görmez tanıdım. Kırmızı, bir yanı yamalı ve hemen çadırımın karşısındaydı. Ne yapacağımdan emin

değildim. Ona bağıracak mı öpecek mi yoksa tamamen başka bir şey mi yapacaktım?

Onu gördüğümde karar verdim.

Neredeyse orada, Jin'in çadırından iki adım uzaktaydım ki ağzıma sertçe bir şey kapandı. Alkol dökülmüş gibi aşırı tatlı kokan ağız tıkacı gibi bir bez suratımı kapatırken göğsümü yoğun bir panik kapladı.

İçgüdülerim harekete geçti. Dirseğimle geriye doğru vurdum. Sakat omzum acıyla kavruldu. Böyle yapmam hataydı demek. Can havliyle nefes almak için ağzımı açtım. Nefes aldım ve ağzımı o koku sararak dilime, boğazıma, ta aşağı akciğerlerime kadar yapıştı.

Zehirleniyordum.

Etkileri hemen belli oldu. Bacaklarım sarsıldı ve dünya yan döndü.

Sultan'ın ordusu bizi bulmuştu.

Neden bir uyarı almamıştık ki? Ben bir şey yapabilirdim. Çölü ayağa kaldırabilirdim. Onları durdurabilirdim. Şu ansa zor mücadele ederdim. Çaresizce debelendim. Parmaklarımla ağzımdaki eli tırmaladım. Yan dönerek ağırlığımı aşağı vermek için çabaladım. Bunu yaparken de çok geç olduğunun farkındaydım. Düşerken kuma yığılmış kıpırdamayan iki beden gördüm.

Nöbetçilerdi onlar. Çoktan ölmüşlerdi.

Diğerlerini uyarmam gerekiyordu. Dünya kararıyordu. Kendimden geçiyordum. Ölecektim. *Jin.* Ona kaçması için bir fırsat vermem gerekiyordu. Diğerlerini kurtarması için de.

Uyarı olarak çığlık atmak için ağzımı açtım. Karanlık çığlığımı da benimle birlikte yuttu.

On İkinci Bölüm

Şiddetli bir mide bulantısıyla uyandım. Yanımdaki ahşap zemindeki bir kovanın yanına kusmuk saçılmıştı. İkinci kez öğüremeden kovayı aldım.

Midemde kalan her şey yukarı çıktı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve kollarımı metal kovada sıkıca sardım. Dibinden yukarı doğru gelen tiksindirici kusmuk kokusunu görmezden geldim. Başım hâlâ dönüyor, midem kıvranıyordu. Kovadan hemen geri çekilmedim. Kusarak çıkarabileceğim karaciğerimden başka bir şey kalmadığına emin olduktan sonra bile.

Hala hayatta gibiydim ki bu beklenmedik bir durumdu. Öğürerek içimi dışıma çıkarmayı bıraktığımda bu konuda iyi hissedecektim. Kusmam da zehirlenmediğim, ilaçla uyuşturulduğum anlamına geliyordu. Ordu beni öldürmüş olmalıydı. Hepimizi öldürmüş olmalılardı.

Belki de bir Cindölü olduğum ve değerli olduğum için beni hayatta tutmuşlardı. Ya da kız olduğum ve çaresiz

göründüğüm için. Ama kampın geri kalanını sağ bırakmak için hiçbir nedenleri yoktu. Her zaman baş belası gibi görünen Jin'e uyurken bir bakıp onu ayak altından çekmek amacıyla bir kurşunla işini bitirmemek için hiçbir nedenleri yoktu.

Bundan kesin emin olabilmemin tek bir yolu vardı. Ben, gerçek olmayan hiçbir şeyi dile getiremezdim. Sesli bir şekilde söylemezsem Jin ölmüş demekti.

Boğazımdaki safrayı yuttum.

"Jin yaşıyor."

Bu gerçek karanlığa edilmiş bir dua gibi ağzımdan çıkıverdi. Öylesine büyük, öylesine kesindi ki Prenses Hawa'nın şafağı nasıl çağırabildiğini sonunda anlamıştım sanki. Söylediğim bu cümle doğan güneş kadar önemli gibi hissettirerek göğsümdeki paniği dindirdi.

Jin hayattaydı. Muhtemelen bu yerde benim gibi tutsaktı.

Çabucak isimleri sıralamaya başladım: Shazad, Ahmed, Delila, Hala, Imin. Birbiri ardına sıraladım. Hepsi hayattaydılar. Dilim bir kere bile sürçmedi. Hepsi iyilerdi. Yani iyi olduklarını söylemeye çalışmak şansımı biraz zorlamak olabilirdi. Hepimizin daha yeni evimizi kaybettiğimiz göz önünde bulundurulursa. Ama hayattaydılar. Ben de hayattaydım. Bunun değişmesine izin vermek üzere de değildim.

Onlara geri dönmeme yetecek kadar uzun yaşayacaktım.

O anda odanın hareket ettiğini fark ettim. Bir trende miydim? Yer altımda hareket etti ve midem tekrar ağzıma geldi. Hayır, bu farklıydı. Sabit bir titreşim hissi yoktu.

Bu kocaman bir devin salladığı bir beşikte olmak gibiydi.

Kafamın bulanıklığı dağılırken bir şeylerin farkına vardım. Kovayı dikkatli bir şekilde yere bıraktım ve yavaşça kalkmaya çalıştım. Doğrulup oturabiliyordum. Bu, başlangıç olarak hiç yoktan iyiydi. Tepedeki küçük pencereden içeri giren ışık sayesinde de görebiliyordum.

Nemli ahşap duvarları ve zemini olan daracık bir odadaki bir yatağın üstündeydim. Işığa bakınca öğleden sonranın geç saatleri gibi geliyordu. Çölde uzun bir günün ardından yanmış gökyüzü gibi. Kaçırıldığımda geceydi. Bu da neredeyse koca bir gün boyunca uyumuş olduğum anlamına geliyordu. En azından koca bir gün boyunca.

Ayağa kalkmaya çalışarak kıpırdandım ama sağ elim bana engel oldu. Yatağın çerçevesine bağlıydım.

Hayır. Bağlı değil, zincirliydim.

Demir tenimi acıtıyordu. Gücüme uzandığım anda onu hissedebiliyordum. Bir bakabilmek için onu gömleğimin koluna doğru ittim. Demir bir çocuğun bileğini tutan öfkeli bir el gibi sıkıca sıkıştırılmıştı. Ama tamamen kapalı değildi. Tenimle demir arasında incecik bir ışık görünüyordu.

Bunun üzerinde çalışabilirdim.

Düşünmeden eşarbıma uzandım. Parmaklarım eşarp yerine çıplak ensemi çizdi. Eşarbımın yokluğu karnıma yumruk yemişim gibi hissettirdi.

Gitmişti. Şimdi hatırladım. Jin onu askı olarak bağlamıştı. İlaç burnumu ve ağzımı doldururken debelenmiştim ve eşarp üstümden kayıp kumlara düşmüştü.

Aptalca bir şeydi bu. Sadece bir nesneydi. Çöl güneşine karşı kullanılan aptal kırmızı bir kumaş parçasıydı sadece. Ama bana *Jin'in verdiği* aptalca bir şeydi. Tozluyol'dan

kaçtığımız gün Sazi'deki bir çamaşır ipinden yürütülmüştü. Onu o günden beri takmayı hiç bırakmamıştım. Jin'e kızgın olduğumda bile. O benimdi. Şimdiyse yoktu.

Ama bu durumdan başka çıkış yolları da vardı.

Gömleğimin yan tarafı açılana kadar dikişlerini çekiştirdim. Kumaştan bir parçayı koparark onu tenimle demir kıskaç arasına sokmaya başladım. Bu pek de kolay bir iş sayılmazdı. Kelepçe sıkıydı ve kumaş tuhaf ve kalındı. Ama yine de kumaşı zamanla biraz biraz sokarak uğraşmaya devam ettim.

İşte. Demirin tenime dokunmayı bıraktığı anı hissettim. Gücüm yoğun bir şekilde geri geldi.

Yorgundum ve susuzdum. Ağzımda kusmuk ve hâlâ ciğerlerime yapışıp kalmış olan bilinmeyen bir ilaç tadı vardı ama bunu yapabilirdim. Var gücümle dışarıdaki çöle uzandım. Cevap olarak yükseldiğini hissettim ama sonra elimden kayıp gitti. Tekrar çektim ama hiçbir şey gelmedi. Biraz fazla uzaktaki bir şeye uzanmak gibi geldi.

Paniğimi bastırmak için mücadele ettim. Hala başka yollar vardı. Saramotai'de olduğu gibi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Artık kendi kendimi sakinleştirdiğim için, Tenime yapışan kumları hissedebiliyordum. Odanın tuhaf sarsıntısına ve bulanık kafama rağmen bile.

Boştaki elimi tek bir şiddetli hamlede kaldırarak bulabildiğim her yanımdaki kumları, deriyi de beraberinde soyarak çekip aldım. Kumu tek bir sert darbeyle koluma doğru indirdim.

Kelepçenin zinciri, baltanın altındaki bir odun gibi parçalandı ve özgür kaldım.

Zihnime daimi bir çöl yorgunluğu gibi asılan sersem-

likle mücadele ederek hemen kapıya doğru fırladım. Yer altımda yana yattı beni uzun karanlık bir koridora fırlattı. Bir uçta yukarıda her ne varsa oradan içeri ışık sızıyordu. Yer altımda yine yukarı doğru kalktı.

Zihnimde hikâyelerden parçalar bir araya gelerek yerine oturdu. O hikâyelerin bazılarını kamp ateşlerinin etrafında duymuştum. Bazılarını da Jin bana anlatmıştı.

Bu bir tren değildi.

Bir gemideydim ben.

Beni güneş ışığı yerine yukarı çıkan ahşap merdivenler karşıladı ve yukarı çıkmaya uğraşırken uyluk kemiğimi bir basamağa çarptım. Yer yine eğildi. Sonunda güneş ışığının altında, temiz havanın içindeydim.

Karanlıktan sonra ani ışık karşısında gözlerim bir anlığına kararda. Ama ben sırf nereye gittiğini göremediği için duracak türden biri olmamıştım hiç. Gözlerim daha net görmeye başladığında geminin bitiyor gibi göründüğü yere odaklanarak öne doğru fırladım.

Peşimden bağırış çağırış sesleri geldi ama durmadım. Sonra bir deparla bacaklarımı ileri gitmeye zorladım. Büyük bir şiddetle geminin sonundaki tırabzanlara çarptım. Kaçışım orasıydı.

Ama aslında kaçış falan yoktu.

Bir keresinde Jin'e kum denizinin gerçek deniz gibi olup olmadığını sormuştum. Bana benim bilmediğim bir şeyi bildiğinde gülümsediği o bilmiş ifadeyle gülümsemişti. Onun bütün sırlarını öğrenmeden ve o gülümseme benim olmadan önce.

Ama artık biliyordum.

Göz alabildiğince su vardı. Bütün hayatım boyunca

gördüğümden çok daha fazla su, dünyada var olduğunun farkında olduğumdan bile daha çok su. Nehirler ve havuzlar görmüştüm. Şelale gibi bir lükse sahip bazı çöl şehirleri bile görmüştüm. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Çöl kadar genişti ve beni Tozluyol'da kilometrelerce uzanan kavurucu kumlar gibi tutsak ediyordu.

Beni arkadan eller tuttu ve birisi kendimi aşağı, denizin içine atabileceğimi düşünmüş gibi tırabzanlardan geriye çekerek uzaklaştırdı.

Dünyanın bulanıklığı geçmeye başlamıştı ve artık etrafımdaki başka şeylerin de farkına varıyordum. Tuhaf koku da sadece tahmin edebileceğim üzere etrafımdaki alabildiğince uzanan, bitmek bilmeyen deniz kokusuydu. Bağırış çağırışlar da birinin benim nasıl dışarı çıktığımı sormasından ibaretti.

Etrafımı bir grup adam sarmıştı. Mirajili olduklarına şüphe yoktu. Tenleri çöl bronzuydu ve bazılarınınki ondan da daha koyuydu. Yüzlerini canlı renkte eşarplar örtüyordu ve elleri çalışmaktan sertleşmiş, yara bere içindeydi. Biri beni vurmadan önce adamların yarısını alt edemeyeceğimi bilsem de elimdeki kuma tutundum. Daha şimdiden bana doğrultulmuş üç tane silah varken alt edemezdim.

Ve işte orada gözlerimi acıtacak kadar göz kamaştırıcı beyaz bir kaftanla bir grup adamın arasında duran, Jin'in hâlâ hayatta olma nedeniydi. Beni kaçıran Sultan'ın ordusu değildi demek ki.

Safiyah teyzemdi.

"Beni ilaçla bayılttın." Sesim pürüzlü çıkıyordu. Elleri deneyimli olmanın verdiği rahatlıkla Kutsal Şifacı'nın

malzeme sandığında gezinen teyzem. Yemekleri o hazırlamıştı. Kaçabilmek için isyancıları bayıltacak herhangi bir şeyi çaktırmadan yemeğe katmış olmalıydı. Ben hışımla Jin'in çadırına doğru giderken beni yakalaması ve ben Kutsal Şifacı'nın malzemeleri kilitli değilken onu yalnız bıraktığımda çaldığı bir şeyle beni bayıltması ne kadar da kolay olmuştur. İki kez beni uyutacak ilaç şişelerini zorla vermeye çalışmıştı. Ağrı için demişti.

Shazad bana arkamı kollamak konusunda başarısız olduğumu söylerdi hep. Bu nedenle de o benim arkamı kollardı. Shazad bunun çenemi kapalı tutmam gereken zamanlardan biri olduğunu da söylerdi. Ama Shazad burada değildi. Çünkü bu kadın beni kaçırmıştı. "Biliyor musun? En son bana güvenen birini ilaçla bayılttığımda onu olduğu yerde bırakma nezaketini göstermiştim," dedim.

"Tanrım! Keşke sesin de onunkine çok benzemeseydi." Bunu sadece benim duyduğumdan emin olmamı sağlayacak kadar alçak bir sesle konuştu. Etrafımda dolanarak denizcinin hâlâ kollarımdan tuttuğu yere geldi. Tenimle kelepçe arasına sıkıştırılmış yırtık gömlek parçasına dokunduğunu hissettim. "Zekice," derken benimle neredeyse gurur duyar gibiydi. "Cindölü becerilerini kullanabiliyorsun demek."

Geri çekilmeye çalıştım ama denizci beni sıkı tuttu. "Ne olduğumu biliyorsun." Bu bir soru değildi ama cevaplar istemediğim anlamına da gelmiyordu.

"Sen daha doğmadan Izman'da ilaç alıp satıyordum ben." Kumaşı kolumdan neredeyse nazik sayılabilecek bir şekilde çekti. "Gerçekten de karşılaştığım ilk Cindölü olduğunu mu sanıyorsun? Sizin türünüz nadir bir tür ve

her biriniz küçük bir hazineye bedelsiniz. Bizim sektördeki insanlar belirtileri tanımayı öğreniyorlar. Gözlerinden tahmin ettim ama çölde bizi çöl fırtınası kurtardığında kesin emin oldum. Annen de mektuplarında senden hep üstü kapalı bahsederdi."

Demek ki Saramotai'de olmasının iyi bir nedeni yoktu. Saramotai Emiri'nin elinde gözleri ateşi geçen korlar gibi olan, güneşi ellerinde oynatan bir çocuk olduğu konusunda dünyaya hava atmaya başlaması dışında hiçbir iyi nedeni yoktu. Ranaa'nın bir değeri vardı. Ama teyzem o küçük Cindölü kızını ele geçirme fırsatını kaçırmıştı. O yüzden de onun yerine beni almıştı.

"Doğru değil. Biliyorsun değil mi?" Delila'nın boğazına bıçak dayadığında Mahdi'nin bana söylediğini hatırladım. "Yani hastalıklarınızı iyileştirmek için bizi et gibi oymanızla ilgili söylenenler."

Teyzem kumaş parçasını kendi elinde dolandırırken bana pek bakmadan "Görüyorsun ya... Asıl önemli olan öyle şeyler söylenmesi zaten," dedi. Haklıydı. Hikâyeler ve inanç gerçekten daha büyük bir anlam ifade ediyorlardı. Ben Mavi Gözlü Haydut olarak bunu biliyordum. Ama o gözlerimi aldıktan sonra artık Mavi Gözlü Haydut olmazdım.

Sonra beni tutan adama "Onu güvende olması için diğer kızların yanına koy," dedi.

Geminin daha derinine indik. Çok daha derinine. Ahşap midesinin en derin karanlıklarına, oradan da daha da aşağı indik. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama yaklaş-

tığımızı biliyordum. Daha onları göremeden ağlama seslerini duydum.

Diğer kızların tutuldukları oda benim içinde uyandığım küçük hücreyi lüksün beşiği gibi gösteriyordu. Kızlar iki kollarından ahşap duvarlara zincirlenmişlerdi ve oturdukları yerin etrafında sığ bir su birikintisi çalkalanıyor, karanlıkta onların titreyen bedenlerine vuruyordu.

Bir düzine kadar kız vardı. Ben içeri geçirilirken yüzlerini kısa bir anlığına gördüm. Üstünde bir zamanlar zil şeklindeymiş gibi görünen yırtık pırtık garip mavi bir elbise olan platin sarısı bukleli saçları olan soluk bir kız; hâlâ hayatta olduğuna dair tek belirti dua ederken kıpırdayan dudakları olan gözleri kapalı, kafası geriye doğru eğilmiş bronz tenli bir kız; simsiyah saçları ve beni tutan adama bakarken gözlerinden adeta nefret alevleri saçan Xichalı bir kız; soğukta titreyen sade bir kaftan giymiş diğer bir Mirajili kız. Birbirlerinden günle gece, gökyüzüyle kumlar kadar farklı görünüyorlardı ama hepsi güzellerdi. Beni en çok korkutan şey de buydu.

Delila'dan Jin'in annesinin nasıl hareme getirildiğine dair hikâyeler duymuştum. Korsanlar tarafından istila edildiği gün ailesinin kanlarıyla ıslanan bir güvertesi olan bir gemide yaşayan Xichalı bir tüccarın kızıymış. On altı yaşındaki güzel Lien o olayda hayatta kalan tek kişiymiş ve zincirlenip ipek elbiseler giydirilerek, tahta el koymak amacıyla daha yeni babasını ve erkek kardeşlerini öldürmüş, soyunun devam etmesini garantilemek için bir harem oluşturan yeni Sultanına götürülmüş.

Daha sonrasında nefret ettiği bir adamın oğlunu taşıyacağı, sadece kız kardeşi gibi sevdiği bir arkadaşın

ölümünün ona, yeni doğmuş bir bebeği sıkıca kucağında tutarak eteklerine tutunan iki prensle birlikte kaçma fırsatını vereceği o duvarların içine yüz *louzi*'ye satılmış.

Bazen Jin'in annesiyle ilgili bu hikâyeleri bildiğinden bile şüphe duyardım. Bunlar kadınların oğullarına anlattıkları türden hikâyeler değillerdi. Kadınların başka kadınlara anlattığı türden hikâyelerdiler. Kızlarına *"Aman dikkat et! Güzel olduğun için insanlar seni incitecekler,"* diye anlatırlardı.

Ben güzel değildim. Bu nedenle burada değildim. Güçlü olduğum için buradaydım.

Bu kez demir kelepçe tenime iyice oturmuştu. Safiyah ve adam gitmek üzere arkalarını dönerek ışığı da yanlarında götürdüler. Onların beni burada zincirlenmiş bir halde bırakmasına öylece izin veremezdim. İzin vermem fazlasıyla teslim olmam anlamına geliyordu.

Safiyah'nın peşinden "Ne derler bilirsin. Kendi kanına ihanet etmek Tanrı'nın gözünde sonsuza dek lanetleneceğin anlamına gelir," diye seslendim. Su çoktan kıyafetlerime değmeye başladı. Hala Shazad'ın kaftanını giydiğimi fark ettim. Su, kaftandan tenime işliyordu. "Kutsal Şifacı da Tozluyol'da bununla ilgili bir sürü vaaz verdi."

Safiyah'nın durmasını beklemiyordum. Ama durdu. Adam önünden gidip gözden kaybolurken, o sırtı bana dönük bir halde uzunca bir süre kapının eşiğinde durdu.

"Gerçekten de verdi." Yüzüme bakmak için tekrar bana döndü ve ilk kez beni korkuttu. Korkutucu olan yüzündeki sakinlikti. O sakinlik bana bunu yaparken tereddüt etmediğini söylüyordu. Bir dakika bile. "Annenle ben hep dualara giderdik. Her gün. Sadece kutsal günlerde,

sadece ibadet günlerinde değil. Her gün. Yan yana duran dua kilimlerine geçer ve gözlerimizi sımsıkı kapatarak bize söylendiği gibi dua ederdik. Hayatlarımız için dua ederdik. Tozluyol'dan çıkmak için." Bunu, Safiyah'daki bu soğukluğu daha önce fark etmemiştim. Ama karşımda çömelirken bu, gün gibi ortadaydı. "Ben kız kardeşimi güneşin gökyüzünü sevdiği gibi severdim. Onun için her şeyi yapardım. Sonra da öldü ve seni bıraktı. Sen de ona öylesine çok benziyorsun ki kız kardeşimin yüzüne bürünmüş bir Tendeğiştiren görmek gibi bir şey bu. Bunun nasıl bir şey olduğuna dair herhangi bir fikrin var mı? Yani sevdiğin birini öldüren, tam anlamıyla insan bile olmayan ama öyle olduğunu sanan bir şeye bakmanın?"

Lamba ışığının tehditkâr bir havayla onun yüzünde sallanışını, önce onu göz kamaştırıcı ışığa, sonra da uzaklaşırken karanlığa boğuşunu izledim. "Annemi Tozluyol öldürdü."

"Çünkü seni koruyordu. Kendisini senin baban olarak adlandıran adama karşı seni koruyordu. Bana en son mektubunda ne dediğini bilmek ister miydin?"

Hayır demek istedim ama bu bir yalan olurdu.

"Bana senin aslında kocasından olmadığını, onun da bunu bildiğini, hep bildiğini, yaşın artık büyüdüğü için senin adına korktuğunu, artık kaçma zamanının geldiğini, mecbur kalırsa seni korumak için öleceğini ama ölürse kocasını da beraberinde götüreceğini söylemişti."

Tekrar çöldeydim, o gündeydim. Silahların patladığı o günde. Annemin keçileri kaçırdığını söylediler. Kaçırmamıştı. Kendisinin de ölebileceğini bile bile kocasını öldürmüştü ve bunu benim için yapmıştı.

"Gelip bana katılacaktı. Biliyor musun? Senden önce. Sana hamileyken ya da sen çok küçükken çölü geçemeyeceği için oradan ayrılmayı ertelemek zorunda kalacağını söylediği an senden nefret ettim. Yine de hayatımı, bir gün küçük kız kardeşimle paylaşabileceğimi düşünerek kurdum. İkimiz için de bir hayat kurmak için felaket şeyler yaptım. Tozluyol kız kardeşimi öldürdü. Ama o, senin annen olduğu için öldü. Şimdi de her zaman sahip olmam gereken hayatı alacağım. Sen onu benim için satın alacaksın."

"Benden bu kadar nefret ediyorsan neden burada, şimdi gözlerimi almıyorsun?" diye çıkıştım. Benden gerçekten de düşündüğü kadar nefret ediyorsa ona bunu göstermesi için izin verdim. "Hadi yap da bitsin."

Teyzem "İnan bana, seni çölün diğer tarafına geçirmekten kendimi kurtarabilseydim bunu yapardım," deyip bana ağır ağır gülümsedi. "Ama senin değerin ağırlığın kadar altın. Biliyorsun değil mi?"

Bunu daha önce de duymuştum. Saramotai'de Ranaa söz konusu olduğunda. Sonra da Sayyida'yı Izman'dan kurtardıktan sonra Hala söz konusu olduğunda.

Teyzem kalp yetmezliği çeken zengin bir Izmanlı'ya satmak üzere gözlerimi çıkartmayacaktı sadece. Beni Sultan'a götürecekti.

On Üçüncü Bölüm

Kördüm. Gördüğüm her şey zihnimin içindeydi ve dışarısı ara sıra gürültülerle bölünen sonsuza dek sürüp giden bir karanlıktı sadece.

Daha iyi hissettiğim anlarda da uyuşturucu ilaçlar yüzünden olduğunu biliyordum. Ateş ve kumlarla dolu kâbuslar diyarında sıkışıp kalmıştım. Yanan kumlar, bir çöl dolusu yalan insanlarla dolu kâbuslar... Tanıdığım ama bu rüyada isimleri var olmayan insanlar... Bir de bütün bunları izleyen benimki gibi bir çift mavi göz. Çünkü hâlâ gözlerim vardı. Sadece onları nasıl açacağımı çözemiyordum.

Bir noktada bir şeyin değiştiğinin farkına vardım. Hareket ettiriliyordum. Ayrıca sesler duyabiliyordum. Bir kuyunun dibinden dinliyormuşum gibi.

"Biliyorsun ki Sultim Mirajili kızları sever."

Sultim... bu ismi biliyordum. Zihnimde uzakta bir yerde, bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Bu harem için değil." Başka bir ses geldi. Bir kadın sesi. Bildiğim bir ses. Gücüme ulaşmak istememe neden oldu. Zihnimle ona doğru uzandım. Karanlık tekrar zihnimi doldurmaya başladı. Kumlar ve sesler üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim. Karanlık beni tekrar yutmadan önce en son duyduğum şey "... tehlikeli" oldu.

Zihnimin gerisinde bir bilinç kıvılcımı çaktı.

Tehlikeli.

Öyle olduğuma inansalar iyi ederlerdi.

Birdenbire kendime geldim. Onlarca farkındalık unsuru dikkatimi çekmek için birbirleriyle yarışıyordu. Altımdaki soğuk masa, bedenime yayılmış keskin acı, güneş ışığının göz kapaklarımdaki kristal beyazı parlaklığı, kuşların karmakarışık sesleri ve başka bir şey... anormal bir tadı olan bir şey. Bu tadın daha çok ilacın tadı olduğunu fark ettim.

Ama sonunda gözlerimi açmayı başardım. Oda parlak ve havadardı, tepemdeki mermer tavana çarpıp parıl parıl yansıyan ışıkla doluydu. Taş gördüğüm bütün gökyüzlerinin rengindeydi. Yaralı şafağın pembe ve kırmızısı, sakin bir günbatımının karanlık moru ve öğlenin ortasındaki apaçık mavi parlaklık kadar göz kamaştırıcı derecede huzursuz ediciydi.

Daha önce bu kadar zengin bir yerde bulunmamıştım. Saramotai'deki emirin evinde bile.

Saray... Sultan'ın sarayındaydım ben.

Uzun saatler boyunca Sultan'ın sarayına daha çok casus sokabilmenin yollarını bulmaya çabalamıştık. Kendi

tarafımızdan insanları mutfaklardan çaktırmadan içeri sokmak için aylar harcamıştık. Ben de hiç büyük bir şey değilmiş gibi baygın bir halde eşikten içeri taşınmıştım.

Şimdi de dışarı çıkmam gerekiyordu.

Canım bu kadar acımasaydı bu durumun ironisi karşısında kahkahalarla gülerdim.

Ben durumun farkına varırken dünyanın parçaları tekrar bir bir yerlerine oturmaya başlıyordu. Olmam gerekenden daha güçsüzdüm. Göz kapaklarımın daha şimdiden, uyumaya geri dönme isteğiyle tekrar ağırlaştığını hissedebiliyordum. Doğrulmak zorundaydım. Dirseklerimi soğuk mermer masaya bastırdım ve bedenimi doğrultmaya çalıştım. Hareket ettiğimde acı bütün bedenime bıçak gibi saplandı. Dişlerimi sıkarak nefes verdim ve üstümü örten örtü kayıp düştü.

Ona tutunmaya çalıştım ve cevap olarak kollarımı iğneler batıyormuş gibi bir acı sardı. Sonra kendimi ilk kez gördüm. Yumuşak beyaz bir örtünün altında sargı bezlerine sarılmıştım. Bedenimin neredeyse her yanını sarmışlardı. El bileklerimden omuzlarıma kadar, göğsümün etrafından sırtımın aşağısına kadar. Elim ten yerine kumaşa değdi. Ketenden dikilmiş oyuncak bir bebek gibi görünüyordum. Ama oyuncak bebekler benim gibi taze kan lekeleriyle dolu olmazlardı.

Ben de durmuş zincirlenmiş bir halde bir gemide uyanmaktan daha kötü ne olabilir diye düşünüyordum.

Tam olarak haksız da çıkmamıştım.

Sargıların altında her ne varsa onun acısı dinerken yalnız olduğumu fark ettim. Bu hoş bir sürprizdi. Yakındaki bir sandalyenin üstüne atılmış tanıdık mavi bir

kaftan gözüme ilişti. Shazad'ın Imin'in düğününden önce bana verdiği kaftan. O zamandan beri kaç gün geçtiğini bile bilmiyordum.

Acıyan kaslarım ve sargılı uzuvlarımla beceriksizce hareket ederek lekeli kumaşı aldım ve üstüme geçirerek ön tarafında yukarı doğru çıkan küçük düğmeleri iliklemeye çalıştım. En azından ellerim hasar görmemiş gibi duruyordu. Şimdi onları dolduracak bir avuç kum ya da bir tabanca olmasını diledim. Hatta şu aşamada bir bıçağı bile kabul ederdim. Ama odada ıvır zıvırın arasında hiçbir silah göremiyordum.

Kocaman bir kemerden tiril tiril perdeler uçuşuyordu. Temkinle onlara doğru yaklaştım. Ben balkona çıkarken, tanıdık çöl sıcağı tadındaki rüzgâr perdeleri dalgalandırıyordu.

Izman önümde alabildiğince uzanıyordu.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Foşur foşur akan bir şelalenin olduğu düz, mavi fayanslı bir çatı komşusuna ona şehrin sırlarını fısıldayacak kadar yakındı. Onun ötesinde de komşularının gölgesinde birbirleriyle yarışan güneşin pişirdiği duvarlardan aşağı sarkan sarı çiçekler vardı. Başka bir evin tepesini de mor tenteler taçlandırıyordu ve gökyüzüne meydan okuyan mızraklar gibi yukarı doğru çıkan minarelerle bitişik altın rengi bir kubbe vardı.

Jin bir keresinde Izman'ın gerçekten ne kadar büyük olduğunu anlayamadığımı söylemişti. Onu bir daha canlı görürsem, haklı olduğunu itiraf edecek kadar bile memnun olabilirdim.

Şehir dünyanın sonuna kadar uzanan karmakarışık

çatılardan ibaret gibi görünüyordu. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Oralarda bir yerlerde benim geldiğim çöl vardı. Zihnimle onlara uzandım. Kumlara ve çakıl tanelerine. Ama hiçbir şey hissedemedim. Çöl buradan acımasızca arındırılmıştı. Ona ulaşmak için saray duvarlarının ötesine uzanmak zorunda kalacaktım.

Duvarın tepesiyle balkon arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştım.

İyi bir günümde olsam muhtemelen o mesafeyi atlayabilirdim. Bedenimdeki zonklayan acı bana bugünün iyi bir gün olmadığını hatırlattı. Ama tek gereken inanç dolu bir atlayıştı ve şehirde olabilirdim. Tabii başarırsam. Başaramazsam aşağıdaki bahçede kırık bir ceset olurdum. O da yine de buraya kısılıp kalmaktan daha iyi olabilirdi.

Hayır. Benden söz vermemi istediği gibi Shazad'ı bir daha görmek için yaşayacaktım. Ahmed'i tahtta görecektim. Jin'e de beni bıraktıktan sonra neden öpebileceğini düşündüğünü açıklatmak için yaşayacaktım.

O kapıdan geçmek zorunda kalacaktım. Ama bir tutsak yerine bir misafirmişim gibi geçmeye çalışacak değildim. Dışarıda bir muhafız olacağına şüphe yoktu.

Odada silah yoktu ama kurumuş çiçeklerle dolu cam bir kavanoz vardı. Onu durduğu raftan aldım ve sırtımı kapıya yaslayarak pozisyon aldım. Sonra da bıraktım. Renkli fayansların üstünde paramparça oldu.

Bu, birinin dikkatini çekmeliydi.

En büyük cam parçasını ararken bedenimdeki yoğun acıyı göz ardı ederek yere diz çöktüm. İşe yaramıştı. Kapıdan ayak seslerini duyabiliyordum. Biri ne olduğunu öğrenmeye geliyordu. Elim ucu sivri ve keskin olacak şe-

kilde kırılmış, baş parmağım kadar bir cam parçasının üstüne kapandı. Kapıdan gelen her kimse ona hazır, sırtım kapının yanındaki duvara yaslı, çömelmiş bir halde durmaya devam ederek onu elimi kanatmayacak kadar sıkı tuttum. Bu, Saramotai'de işe yaramıştı ve Sultan'ın muhafızlarının Malik'inkilerden daha akıllı olduklarına inanmıyordum.

Kapı birden açıldı. Kalbim küt küt atarken çömelmeye devam ettim. Harekete geçmeden önce tek gördüğüm açık gri bir kumaştı. Dizlerin arkasına bir kesi atmaya çalıştım. Cam hemen altındaki yumuşak ete saplanmak üzere ince keteni kesti.

Ama cam, yumuşak et yerine sert bir şeye gürültülü bir şekilde sürtündü.

Pantolonun kumaşının yapma silahımın isabet ettiği yerinde bir açıklık vardı ve altındaki parlak bronz eklemleri gözler önüne seriyordu.

Bir an tek düşünebildiğim onu kontrol etmek için tasarlanmış bronz zırhının içindeki Noorsham oldu. Bir de boş bir kabuğun içinde yankılanan Son Eyalet aksanıyla dile getirilen ağır sözcükler... Ama şimdi çıkan ses farklı bir sesti.

"Dikkat et!" Bu ses tanıdık geliyordu ama benimle konuşmuyordu. Kafamı yavaşça geriye doğru eğerek bana tepeden kayıtsızca bakan adama baktım. "Silahlı."

Burada yüzleşeceğim her neyse ona hazır olduğumu sanıyordum. Fazlasıyla yanılmıştım. Çünkü kapıda kıyafetlerinde yeni bir kesikle, özenle ayırılmış saçları alnına yapıştırılmış duran Tamid'di.

Üniformalı bir muhafız silahını çekmiş halde onun etrafından dolanırken bile yer ayaklarımın altından kaydı.

Beni tutarak uyduruk cam silahımı elimden çekip aldı. Şok olmuş halde sıkıca tuttuğum için avucumu kestiğim tarafı çoktan kan lekesi olmuştu.

Elimi kestiğini hissetmedim bile. Muhafız beni tekrar zorla odanın ortasına götürüp üstünde uyandığım soğuk mermer masaya bastırırken mücadele bile etmedim.

O beni tutarken döndüm. Kaçmak için değil ama Tamid'i gözden kaçırmaya katlanamadığım için.

Birlikte büyüdüğüm Tamid, annem öldükten sonra Tozluyol'da umurumda olan tek kişi olan Tamid, yıllar boyunca tek arkadaşım olan Tamid, en son Jin'le birlikte bir Burak'ın sırtında uzaklaşırken kumda kan kaybederken gördüğüm Tamid.

Sen öldün. Bu sözcükler beynimden ağzıma kadar geldi ama orada kaldı. Doğru olmayan bu ifade daha öteye gidemedi. Çünkü o ölmemişti. Hayattaydı ve inatla yerdeki kırık camları topluyordu. Beni hiç tanımıyormuş gibi. Sadece kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık, böylesine basit bir görev için fazla odaklanmasıyla çelişiyordu. Ne pahasına olursa olsun bana bakmaktan kaçınıyordu.

Koltuk değneği kullanmadığını fark ettim. Tamid'i en son gördüğümde Prens Naguib, ben ona istediği cevapları vermeyince Tamid'in burkulmuş dizinin tam ortasına bir kurşun sıkmıştı. Onun çığlık atarak böğrünün üstüne yere düştüğünü görmüştüm. Benim hatamdı. İnsanların ondan daha hafif yaralar alıp bacaklarını kaybettiklerine şahit olmuştum ama Tamid iki bacağı üstünde karşımdaydı işte. Hareket ettiğinde metalin metale değmesinden çıkan, altıpatlar bir tabancadaki sistem gibi ufak bir çıt çıt sesi duruyordum. Pantolonunun bacağındaki yır-

tıktan pirinçten yapılmış gibi duran bir eklem gördüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Etten ve kandan bir bacakla metalik bir bacağı vardı.

Asker "Onunla ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Onu masaya bağla." Tamid son cam parçasını da aldı. Bana "o" demişti. Düşmana dönüştürmeyi seçtiği bir arkadaştan daha aşağı bir şeymişim gibi. İnsandan daha aşağı bir şeymişim gibi.

Beni tutmaya çalışırken asker elleriyle sargılı tenimi acıtacak şekilde bastırıyordu. İstemeden çığlık attım. Çıkarttığım ses Tamid'in irkilerek bana bakmasına neden oldu.

"Sakın..." diye konuşmaya başladı. Böylece de muhafızın dikkatini çekti. Ben de bundan doğan fırsatı değerlendirdim.

İlk darbeyi sağlam indir.

Kafamı öne doğru sertçe vurdum. Kafatasım onunkiyle çarpışarak kafamda keskin bir sancı oluşmasına neden oldu. Asker alnını tutarak geriye doğru sendelerken "Lanet olasıca!" diye söylendim. Masadan yuvarlanarak indim ve kapıya doğru fırladım. Ama fazla yavaştım. Asker çoktan kaftanımı önünden yakalamıştı ve suratımı hedef alarak yumruğunu kaldırıyordu. Shazad'ın bana öğrettiği gibi yumruğu omuzuma almayı amaçlayarak kafamı çevirdim.

Ama yumruk hiç inmedi.

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

Kafamı kaldırıp baktım. Bir adam askerin yumruğunu tutuyordu. Kısacık bir anlığına onun Ahmed olduğunu sandım. Karanlıkta geçen günlerin ardından güneş ışığı hâlâ gözümü sulandıracak şekilde dalgalanıyor, adamın

profilini altın sarısıyla çevreliyordu. Mağrur duran çöl bronzu bir alna düşen hafif dalgalı kumral saçlar, uykusuz bir gecenin izlerini taşıyan keskin ve kararlı kopkoyu gözler... Sadece ağzı farklıydı. Sabit, emin bir çizgi halindeydi. Ahmed'in dudaklarında beliren yumuşak, karasız soru ifadesinden eser yoktu.

Ama onunla aynı kalıptan çıkmıştı. Ya da Ahmed bu adamın kalıbından çıkmıştı. Şaşırmamalıydım. Oğullar babalarına çekmeye meyilli olurlardı.

Sultan askerin yumruğunu sıkıca tutarak "Biri tarafından alt edildiğinde bunu anlamalısın asker," dedi.

Askerin eli hemen gömleğimin önünü bıraktı. Ben de onun erişemeyeceği şekilde geri çekildim. Birden Sultan'ın dikkati bana çevrildi.

Sultan'ın benim prensime bu kadar çok benzeyeceğini hiç düşünmemiştim. Onu hikâye kitaplarındaki zeki kahramanlar tarafından alt edilen zalim hükümdarlarla ilgili rengi solmuş renkli çizimlerdeki gibi hayal etmiştim. Şişman ve yaşlı ve açgözlü, bir aileyi bir yıllığına doyuracak para değerinde kıyafetler giymiş bir hükümdar gibi. İşin aslının öyle olmadığını bilmeliydim. Mavi Gözlü Haydut olmaktan herhangi bir şey öğrendiysem o da hikâyelerle gerçeklerin nadiren aynı şeyler olduğuydu.

Sultan tahta geçtiğinde Ahmed'in şu andaki yaşındaymış. Ahmed de Jin de onun hükümdarlığı daha yeni birinci yılını doldurduğunda doğmuşlar. Aritmetiğim, bunun şu an önümde duran adamın henüz kırk yaşında olmadığı anlamına geldiğini bilecek kadar iyiydi.

"Bana bir savaşçı getirmişsin." Benimle konuşmuyordu. Kapıda duran dördüncü bir kişiyi fark ettim. O kişi tey-

zemdi. Öfkem bütün sağduyuma baskın çıktı. İçgüdüsel olarak ona doğru atılmak üzere tekrar harekete geçtim. Ona ulaşacak kadar ilerleyemeyeceğimi biliyordum ama ben daha bir adım atmadan önce sultan ellerini omuzlarıma koyarak beni yakaladı. "Dur," diye emretti. "Kendine ona vereceğinden daha çok zarar vereceksin."

Haklıydı. Ani hareket başımın dönmesine neden oldu. Mücadele etme isteğim azalmasa da gücüm gittikçe azalıyordu. Omuzlarımı düşürerek Sultan'ın ellerinde kambur durdum.

"Güzel," diyerek nazikçe beni övdü. Sanki güzel bir numara yapan bir hayvanmışım gibi. "Şimdi bir bakalım sana." Yüzüme doğru uzandı. İçgüdüsel olarak geri çekildim ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Daha önce de bu noktaya gelmiştim. Tozluyol'da karanlık bir gecede Sultan'ın diğer oğlu Komutan Naguib'le. Yanağıma bıraktığı morluklar haftalarca geçmemişti.

Ama Sultan çenemi nazikçe avucuna aldı. Tahtı ele geçirdiğinde o da bir savaşçıydı. O gün, erkek kardeşlerinin yarısını kendi elleriyle öldürdüğünü söylemişlerdi. Geçen yirmi yıl da onu o zamankinden daha güçsüz göstermiyordu. Parmakları kullanılmaktan nasırlaşmıştı. Avcılık için, savaş için, Ahmed ve Delila'nın annesini öldürmek için. Ama aynı parmaklar, beni daha net görebilmek için keçe gibi dolaşık saçlarımı yüzümden geriye almak konusunda aşırı derecede naziktiler.

Ellerini çekmeden "Mavi gözler... Mirajili bir kız için sıra dışı," dedi.

Kalbim göğsümde tekledi. Teyzem ve Tamid ona ne anlatmışlardı? Benim İsyan Cephesi'nden geldiğimi mi? On-

lara inanır mıydı? Mavi Gözlü Haydut'la ilgili hikâyeler Sultan'a kadar çıkmış mıydı? "Teyzen bana senden çok bahsetti Amani."

"O bir yalancı." Bu cümle ağzımdan hızla ve öfkeyle birden çıktı. "Size her ne anlattıysa, ona güvenilmez."

"Yani onun iddia ettiği gibi bir Cindölü olmadığını mı söylüyorsun? Yoksa onu kendi canından ve kanından olana sadık davranmamakla mı suçluyorsun sadece?"

Teyzem "Boşuna uğraşma Amani," diyerek araya girdi. "Tozluyol'daki herkesi kandırmış olabilirsin ama annen sırrını benimle paylaştı." Bana Sultan'ın omzunun üzerinden attığı ağır bakışların ne anlama geldiğini anladım. Ona doğruca Tozluyol'dan geldiğimizi anlatmıştı. Gerçekten de bir yalancıydı. Sadece benim için değil ama yine de yalan söylemişti. Sultan'a İsyan Cephesi'nden hiç bahsetmemişti ve o üstü kapalı laflarla beni uyarıyordu. Sultan benim aslında nereden geldiğimi öğrenirse ikimizin de sonunun kötü olacağını söylüyordu. Sultan'ın ona soracak soruları olurdu şüphesiz. Ayrıca ben bir Cindölü olarak değerliydim, isyancı olarak değil.

Sultan bana "Biliyor musun? Öyle yapan ilk kişi de olmazdı," dedi. "Yani bana sahte bir Cindölü getiren. Aynen seninki gibi ülkemin ucundaki küçük şehirlerden seyahat ederek, benim farkı anlamayacağımı düşünerek saçlarını sarı göstermek için safrana batırdıkları ya da tenleri maviye boyanmış kızlarını getiren bir sürü annelerle ve babalarla karşılaştım."

Elini elmacık kemiğimde gezdirdi. Orada bir yara vardı. Yaranın onun baş parmağının altında hafif zonkladığını hissedebiliyordum. O yarayı nasıl aldığımı hatır-

layamadım. Gözleri bir bana bir teyzeme kaydı. "Bu kadından nefret ediyorsun. Ben de seni suçlamıyorum. Dua etmeye gidiyor musun?" Sanki bir parçası olabilecekmiş gibi duvarın yanına çekilmiş Tamid'in beni izlediğini hissetsem de gözlerimi ondan ayırmadım. Tozluyol'da en son ibadete gittiğimde Tamid yanımdaydı ve ben huzursuzca kıpırdanırken beni susturmaya çalışıyordu. "Kutsal Kitaplar bize vatan hainlerinden daha beter olanların kendi kanından ve canından olanlara ihanet edenler olduğunu söylerler. Yeğenlerini satan teyzeler, babalarına karşı asilik eden oğullar..." Kasıldım. "O yüzden seninle bir anlaşma yapacağım. Senden önce gelen bütün o sahte Cindölleriyle yaptığım anlaşmanın aynısını. Bana bir cinin kızı olmadığını söylersen seni taşıyabileceğin kadar altınla serbest bırakacağım. Teyzen de senin seçtiğin bir şekilde cezalandırılacak. Eğer ilhama ihtiyacın olursa babasının tenini boyadığı kız onu bütün kanı beyninde toplanıp onu öldürene kadar ayaklarından astırmayı seçti." Sanki birbirimizle şakalaşıyormuşuz gibi yanağıma dokundu. "Tek yapman gereken şu beş kelimeyi söylemek: *'Ben bir cinin kızı değilim'* ve sonra özgürlüğüne kavuşabilirsin. Ya da sessiz kalabilirsin ve teyzen bütün o altınlarla çekip gider."

Bu çok iyi bir teklifti. Özgürlük ve intikam. Ama onun için yalan söylemek zorunda kalacaktım.

"Hadi buyur," dedi. Sözcükler oluşurken onun ağzına, Ahmed'e benzemeyen tek yanına odaklandım.

Yalan söyleyemezdim ama kandırabilirdim. Bunu daha önce de yapmıştım. Doğru olmayan tek bir kelime etmeden birçok durumdan yakamı kurtarmıştım.

"Babamı tanımıyordum." Tamid bana kefil olacaktır. Ama mecbur kalmadığım sürece onu bu işin içine sokmak istemedim. Tamid'le aramda bir bağlantı olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Tamid, Sultan'a beni bir Cindölü'nden daha öte tanıdığını söyleyebilirdi. Beni dizine kurşun sıkılmasına neden olan ve İsyan Cephesi'yle birlikte at sırtında çekip giden kız olarak tanıyordu. Ama şimdiye kadar söylemediyse bile ben de bizi satmak üzere değildim. "Annem bana onunla ilgili asla tek kelime bile etmedi. Tozluyol'un tamamı da onun bir Gallan askeri olduğu çıkarımını yaptı..."

Sultan parmaklarını dudaklarıma bastırarak sözlerimi bıçak gibi kesti. Şu an bana öyle çok yaklaşmıştı ki bütün dünyamı kaplıyordu. Huzursuz edici derecede tanıdık bir yanı vardı. Sadece Ahmed'le paylaştığı yüzden de daha öte. Ama tam olarak şudur diyemiyordum bir türlü.

"Kandırmaca laflar ya da kısmi gerçekler duymak istemiyorum." Öylesine alçak sesle konuşuyordu ki sadece ben duyabildim. "Benim babam bir aptaldı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle ellerimde öldü. Benim aptal olmadığım da apaçık ortada. Yoksa asi oğlum da şimdiye kadar bana aynısını yapardı. Şimdi..." Son bir tutam saçı da dikkatlice yüzümden kenara aldı. "Benim tek istediğim çok basit beş kelimeyi söylemen."

Mavi Gözlü Haydut kamp ateşi başındaki hikâyelerin bir parçası olabilirdi ama Cindölleri efsanelerin bir parçasıydı. Mirajı'nin yarısı bizim gerçek olduğumuzdan emin bile değildi. Ama Sultan bu konuda çok bilgili görünüyordu.

Yalan söylemek zorundaydım. Yalan söylemezdim ama

söylemek zorundaydım. Her şey buna bağlıydı. Sadece buradan çıkmam gerekiyordu ve bu, sadece kendi hayatım için değildi. Herkesin hayatı içindi. Şimdi yalan söylemezsem Sultan doğruyu dudaklarımın arasından çekip alabilirdi. Hatta İsyan Cephesi'yle ilgili gerçeği bile. Sessiz kalışlarımdan bilgiler koparırdı ve beni de Noorsham'a yaptığı gibi bir silaha dönüştürürdü. Bir köleye...

Var gücümle mücadele ettim ama var gücüm Cindölü gücümdü.

Cindölleri de yalan söyleyemezlerdi.

Sultan kahkaha attı. Bu beklenmedik derecede içten bir sesti. "Kendini zorlamana lüzum yok. Seni gördüğüm andan itibaren ne olduğunu anladım seni küçük Cindölü." Benimle alay ediyordu.

"Bu iyi kadını ödüllendirin." Umursamaz bir tavırla teyzemi işaret etti. Asker dikkat kesildi ve teyzeme kendisini takip etmesini işaret etti. Odadan çıkarken de rahatlamanın etkisiyle omuzları düştü. Teyzem de dönüp odadan çıkarak gözden kaybolurken kendisinden aşırı memnun görünüyordu. Ben de ondan nefret ediyordum. *Off!* Hem de nasıl nefret ediyordum.

Gözucuyla Tamid'in, kendisinin de gönderilmesini bekleyerek kıpırdandığını fark ettim. Sultan'ın bana yapmak üzere olduğu şey her neyse ona şahit olmaktansa gitmeyi tercih ediyormuş gibi.

Sultan "Otur Amani," diye emretti.

Oturmak istemiyordum. Ayakta durup düşmanımızla yüzleşmek istiyordum. Ama birdenbire ben istemesem de bedenim kendi kendine hareket ederek üstünde uyandığım mermer masaya oturana kadar bacaklarım altımda kıvrıldı.

Paniğim gittikçe yoğunlaşarak neredeyse beni boğdu. Daha önce kendi bedenim tarafından hiç böyle bir ihanete uğramamıştım. "Bana ne yaptınız?"

Sultan hemen cevap vermedi. "Gözlerin en başından beri sana ihanet etti." Hain gözler. "Senden önce bir Cindölü daha vardı. Onun da mavi gözleri vardı." Noorsham.

Noorsham'dan bahsediyordu. "Türünüzün güçlerine rağmen kelimeler karşısında bu kadar savunmasız olmanız dünyamızın en büyük adaletlerinden biri."

Ellerinde Noorsham'ın gerçek adı vardı. "Çölde mavi gözlü iki Cindölü'nün babalarının aynı olmaması ihtimali nedir sence? Ben olsam bayağı düşük olduğunu söylerdim."

Bu da Sultan'ın babamızın adını, benim de gerçek adımı bildiği anlamına geliyordu. Noorsham'ı içine hapsettikleri bronz bir zırhı arayarak odaya bakındım. Ama oda Kutsal Şifacı odasından öte bir şeye benzemiyordu. Tamid hep Kutsal Şifacı olmak istemişti.

Sultan "Ne yazık ki son Cindölümüzü kaybettik," diyordu. "İşleri bu kez biraz daha güvenli hale getirmek genç arkadaşımız Tamid'in fikriydi." Kafasını sallayarak eski arkadaşımı işaret etti. Tamid hâlâ benim dışımda her yere bakıyordu.

Sonunda sargıların altında ne olduğunu anladım.

"Tenimin altına metal koydunuz." Bronz olmalıydı. Üstünde gerçek babamın adının da dahil olduğu adımın, gerçek adımın yazdığı bronz. Eskiden Noorsham'ı kontrol ettikleri gibi. Sultan'ın elinde Naguib'in eskiden Noorsham'ı kontrol ettiği gibi bronz bir yüzük aradım. Parmaklarından zorla çıkarıp alabileceğim, böylece üzerimdeki hâkimiyetini kıracak ve kaçmayı denememe izin verecek

bir şey. Yüzük yerine Sultan'ın kolunda küçük bir sargı gözüme ilişti. Benimki gibi. Önlemler alıyordu demek.

"Bronz." Sultan yaralarından birine dokundu. "Bir de demir."

Demir.

Bunu duyunca midem ağzıma gelir gibi oldu. Derimi kesip açmışlar ve altına demir koyup tekrar dikmişlerdi.

Güçsüzdüm.

Ama... Sultan Noorsham'ı gücünü bir silah olarak kullanabilmek için istemişti. Beni o nedenle istemiyorsa o zaman neden az önce teyzeme o kadar yüksek bir meblağda ödeme yapmıştı ki?

"Nedenini merak ediyorsun," dedi. Anlaşılması bu kadar kolay olmasaydım diye düşündüm. "Geçen sefer bir Cindölü'nü kontrol edebileceğimi düşünmek gibi bir hata yaptım. Ama bir sürü açık var. Sana verdiğim emirlerde aradan sıyrılabileceğin bir sürü boşluk var. Bir kız olarak o açıklardan sıvışırsan büyük oranda zararsızsın. Ama bir Cindölü olaraksa... gücünden faydalanma fırsatı itaatsizlik edip bana karşı cephe almanın bedeline değmez. Bu seni sarayımda bir silahla serbest bırakmak gibi olur." Silahlardan laf arasında öylesine bahsetti ama yine de beni tedirgin etti. Benim Mavi Gözlü Haydut olduğumu bilemezdi. Bilseydi benim İsyan Cephesi'nin de bir parçası olduğumu bilirdi ve o zaman böylesine hoş bir sohbet edeceğimizden şüpheliydim. "Demir de yine Tamid'in fikriydi. Sarayıma geldiğinden beri çok faydası dokundu. Biliyor musun? O da Son Eyalet'ten. Neresiydi oğlum?"

Tamid "Sazi," dedi. Bu külliyen yalandı. Sazi, Tozluyol'a yeterince yakındı ama Jin'le birlikte gidene kadar oraya hiç

gitmediğim kadar uzaktı. Noorsham oralıydı. Naguib'in Tozluyol'a gelmeden önce kamp kurduğu yer. Tamid sultandan aynı yerden olduğumuz gerçeğini saklıyordu. Benden tenimin altına demir sokacak kadar nefret ediyordu ama boynuma bir darağacı ilmiği geçirecek kadar değildi görünüşe göre.

Tamid'in bana bakmasını istedim. Ama gözlerini kararlılıkla yere dikmişti. Çok aptaldım. Onu görmüş ve sadece bir anlığına hiçbir şey değişmemiş gibi hissetmiştim. Ama yanılıyordum. Bunu bilmeliydim. En son Tamid'le birlikteyken insanları geride bırakan bir kızdım ben. O da bana asla ihanet etmemiş bir çocuktu.

Sultan "Çölün sizin bulunduğunuz kısmı geriye kalanımızın büyük çoğunluğunun unuttuğu şeyleri hatırlıyor," dedi.

Dikkatimi temkinli bir şekilde tekrar Sultan'a çevirerek "Peki güçsüz bir Cindölü olarak size ne faydam olacak?" dedim.

Sultan gizemli bir ifadeyle gülümsedi. "Peşimden gel de öğren."

Hiç istemesem de ayaklarımın hareket ettiğini hissettim. Tam da omzumdan geriye gözucuyla bakınca Tamid'in sonunda kafasını kaldırıp bana baktığını gördüm. Kapı aramızda kapanmadan önce yüzünde endişeye çok benzeyen bir ifade belirdi.

On Dördüncü Bölüm

Onun peşinden gitmek zorundaydım ama bu konuda çenemi kapalı tutmak zorunda değildim. "Nereye gidiyoruz?" Biz sarayın içinde ilerlerken, pürüzsüz mermer kendi sözcüklerimi alay edercesine tekrar bana yankıladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Sultan, peşinden giderken arkasından bağırarak sorduğum soruların hiçbirine cevap vermedi. Sonunda bir koridorun ortasında durdu. Ben de onun birkaç adım gerisinde durdum. Arkamızda etrafta dolaşan tavus kuşlarıyla dolu küçük bir bahçeye açılan, boyumun iki katı yüksekliğinde bir kemer vardı. Karşısında da kapıdan bakıldığında çerçeveli gibi duran bir Prenses Hawa mozaiği vardı. Tahmin ettiğim kadarıyla Saramotai'nin duvarlarının üstünde duruyordu. Ellerini kocaman açmıştı ve güneş ardında yükseliyordu. Gözleri dümdüz ileri doğru bakıyordu. Bu resimde de maviydiler. Saramotai'de olduğu gibi.

Sultan bir elini Hawa'nın eline bastırdı ve bir çıt sesi duydum. Sonra duvarın Hawa'nın ellerinin birinden diğerine uzanan kısmı hareket ederek bir kapı gibi öne çıktı. Ardında uzunca bir merdiven karanlığa doğru iniyordu.

Sonuncu muhafızı bayağı bir süre önce geçmiştik. Burada da hiç muhafız yoktu. Merdivenlerin dibinde her ne varsa gerçekten de gizli kalması gerekiyordu. "Aşağıda ne var?" Sesim taş merdivenlerden ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Tanrı'nın görmediği yerlerde yapılması daha iyi olan bazı şeyler var." Âlemlerin Yıkıcısı'nın Tanrı'nın görmediği bir yerden geldiği söylenirdi. Dünyanın içinin derinliklerinden. "Önden sen buyur."

Dengemi korumak için duvardan bir elle destek aldım ve birlikte aşağı inerken basamakları saydım. Otuz üç kutsal bir sayıydı. Âlemlerin Yıkıcısı'na karşı savaşlarında İlk Fani'yi yaratmak için bir araya gelen Cinlerin sayısıydı bu.

Merdivenlerin dibindeki karanlıkta sendeledim. Sultan arkamda çok yakınımdaydı. Bir elini belime koyarak düzgün durmamı sağladı. Bir anlığına sanki tekrar kamptaydım ve Jin'in eli bedenimdeydi. *"Seni tutuyorum"* diyordu. Hemen geri çekildim.

Burası sarayın geri kalanı gibi değildi. Duvarlar pürüzsüz mermerler yerine kabaca yontulmuş taştandılar. Esas duruşta bekleyen eski zaman askerleri gibi gölgelerin içine doğru sıra sıra uzanan alçak sütunların desteklediği alçak bir tavan vardı. Tek ışık tavandaki bir delikten geliyor, karanlık mahzende aydınlık bir halka oluşturuyordu. Biz ışığa yaklaştıkça, sütunlara sanki yüzyıllar

onları düzleştirmiş gibi aşınmış desenlerin oyulmuş olduğunu görebiliyordum. Belki de yüzyıllardan da uzun bir süre... Ama burası her şeyin başlangıcında burada olan bir yere benziyordu. Yıllar burayı gömmüştü ama yine de bu yer ayakta kalmayı başarmıştı.

Işığın altında durmak bir kuyunun dibinde durmak gibiydi. Işık halkası kollarımı açtığımda oluşan mesafe kadar genişti. Ama tepesindeki gökyüzü sadece yarım *louzi* parası boyutundaydı. Çıplak ayak parmaklarım soğuk bir şeye değdi. Lamba ışığında bakınca yere demirden kusursuz bir dairenin oturtulmuş olduğunu gördüm. Üstüne de desenler işlenmişti. Sol tarafımda da aynı daireden biri parladı. Onun ötesinde de toz ve kirle kaplı bir tane daha.

"Bunlar ne?" diye sorarken demirden içgüdüsel olarak geri çekildim.

Sultan "Sen çölün ucundansın. Sen hikâyeleri çölün bir ucundan diğer ucuna yayan göçebelerin soyundan geliyorsun. Eski günlerde, Cinlerin aramızda alenen gezdikleri, fanileri hâlâ sevdikleri zamanlarla ilgili hikâyelerin hepsini biliyor olmalısın."

Bana kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Sen onların hâlâ ara sıra fanileri sevdiğinin kanlı canlı bir kanıtısın. Ama atalarımın Cinlerin yardımıyla hüküm sürdükleri bir zaman da varmış. Binlerce yıl önceki Sultim İmtihanları da buymuş işte. Cinlerin Sultan'ın oğulları arasından en değerlisini seçmek için ortaya koyduğu görevler. İnsanların birbirlerine karşı cephe almaları için tasarlanmış bir dizi aptalca sınav değil." Ahmed'in su götürmez bir şekilde kazandığı bir dizi aptalca sınav. "O günlerde prensler dağlara

tırmanıp tek bir tüylerini geri getirmek için Zümrüdüankalara binerlermiş. Hiç uyumayan Gezgin'in gözü önünde su içerlermiş. Bunlar gerçek beceriler. Ama o geleneklere bağlı kalsak da değerli prenslerin olduğu o zamanlar çoktan geçti. Sultanlar silahlarını bırakırken, Cinlerin de buraya gelip iyi niyetle güçlerini teslim ettikleri ve birbirlerine tavsiyelerde bulundukları günler de geçti."

Ayak parmağımı halkanın kenarında gezdirdim. Bunları hikâyelerde uymuştum. Sultan'ın bir cini gerçek adıyla çağırdığı, sonra da onu tekrar serbest bıraktığı bu yerleri. Yeniden bırakması bir güven göstergesiydi. Bu halkaları sayarsam, bunlardan da otuz üç tane mi olurdu?

"Sen buraya bir Cin çağıracaksın Amani," dedi.

Kalbim yerinden fırladı adeta. Fanilerden önce yaratılmış bir sürü şey görmüştüm. Buraklar, Karabasanlar, Tendeğiştirenler... Ama Cinler farklıydı. Onlar sadece efsanelerin kaynağı değillerdi. Bizim de yaratıcılarımızdı. Kimse artık bir cin görmüyordu ama Tozluyol'da birkaç kişi tesirli bir içki şişesinin dibinde bir tane bulduklarını iddia ediyordu. Sanırım annem de bir tane bulmuştu. "Bu zor zamanlarda daha üstün tavsiyelere çok mu ihtiyacınız var Yüce Sultan Hazretleri?" Sultan yemi yutmadı.

"Hikâyeler bunun kulağa basit gelmesine neden oluyor. Gerçek adını bildiğin sürece kolaylıkla bir İlk Fani'yi çağırabilirsin." Masalın başında erdemli bir iyilik sonucu kazanılmış gerçek bir isimle ihtiyaç duydukları zamanlarda onlara yardım etmeleri için seslenen hikâyelerdeki prensesler ve yoksul insanlar gibi. "Ama ondan çok daha fazlasına ihtiyaç var. Aynı zamanda onlara ilk lisanda seslenebilmen gerek." Sultan cebinden katlanmış bir

kâğıt parçası çıkardı. "Ayrıca bir şeye daha ihtiyacın var. Bir tahmin yürütmek ister misin?"

Kâğıdı almadım. "Rastgele bir tahmin yürütecek olsaydım," derken sesimdeki tiksinti ifadesini duydum. "Bir Cindölü olduğunu söylerdim."

Demek bu yüzden bir Cindölü'nün ağırlığı kadar altın ödemeye razıydı. Tenimin altına bu nedenle demir sokmuştu. Güçlerime ihtiyacı yoktu. Bana bir cin çağırmamı emredecekti.

Cinin insanlığın yanında savaştığı savaşlara dair hikâyeleri biliyordum. Bir cine demir bir tasma takan ve Gri Prens'le karşı karşıya gelmeden önce şehirlere diz çöktüren Fatih Adil'i de. Sevdiğine bir armağan olarak Izman duvarlarını tek gecede inşa eden cini de. Bir Cindölü'nün gücü bir cinin yapabileceğini bildiğime kıyasla hiçbir şeydi.

Sultan'ın bana kâğıdı almamı emredeceğini sandım. Ama sadece anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Gerçek bir lisan." Yalansız bir lisan. "Gerçek bir dil." Yalan söyleyemeyen bir Cindölü. İlk lisanda *"Bana geleceksin"* diyebilen ve bunu gerçekleştirebilen bir Cindölü.

"Ve gerçek bir isim. Bu durumda da teninin altına gömülen aynı isim. Senin gerçek adının bir parçası." Gözlerim istemeden kâğıda gitti hemen. "Babanın adı."

Benim babamın, benim gerçek babamın... Sultan bana kâğıdı almamı emretmemişti. Ama yine de tam tersini düşünmeme rağmen elim kâğıda doğru seğirdi. Babam uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı.

Sultan sonunda "Al," diye emretti. "İstiyorsan tabii."

Bana ihanet eden emir karşısında parmaklarım

kâğıdın üstüne kapandı. Kâğıdı bırakmak istedim. Karşı koymak istedim. Ama öğrenmek de istedim. Kâğıdı kuyunun ışığında görebileceğim şekilde havaya kaldırdım.

İşte oradaydı.

Beyaz kâğıda siyah mürekkeple yazılmış babamın adı: Bahadur.

On yedi yıldır ilk kez gerçek adımı biliyordum. Tenimin altına iliştirilen bronza kazınmış adı.

Ben, Amani Al-Bahadur'dum.

"Sesli bir şekilde oku." Bu bir emirdi ve itaatsizlik edemedim.

Dudaklarım istemeye istemeye hareket ederek kâğıda yazılmış olan eski lisanı telaffuz etti. Sözcükler konuşmadığım bir lisana göre öylesine kolay çıktı ki ağzımdan. Sanki oraya aitlermiş gibi. Sanki cin yarım bu lisanı diğer herkesten daha iyi tanımış gibi.

Çabucak sonuna geldim ve babamın adı dilimden ateşin üstünden kayan yağ gibi çabucak çıkıverdi. Sonra da işim bitmişti. Sessiz kaldım.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı.

Sonra demir halka alevlere boğuldu.

On Beşinci Bölüm

Önümdeki halkadan dev bir kolon şeklinde mavi alevler fışkırırken sendeleyerek geri çekildim. Ateş alçak kubbeli tavandan daha yüksekti. Gördüğüm bütün alevlerden daha sıcak, çabuk ve parlak yanıyordu. Demir halkanın kenarlarında, görünmez bir engelde birkaç dakika boyunca mücadele verdi. Sonra da ortaya çıktığı kadar çabucak dairenin ortasına çekilerek bir şekil aldı.

Gözlerimde, güneşe doğruca baktım ve bir anlığına kör olmuşum gibi dalgalanan ışık karşısında gözlerimi kırpıştırdım.

Sonra gözlerimin önü berraklaştı ve ilk kez babamı gördüm.

Bahadur ateşten yapılmış bir adama benziyordu.

Hayır. Bu doğru değildi. Bazıları kadar dindar olmayabilirdim ama kutsal hikâyeleri iyi bilirdim. Cinler ateşten yaratılmış insanlar değillerdi. Bizler onların bize hayat veren alevlerinden sadece bir kıvılcımla topraktan

ve sudan yaratılan Cinlerdik. Koskoca ateşten sadece bir kıvılcım. Biz onların çok daha soluk haliydik.

Bahadur'un teni koyu mavi alevlerle dönüşüyor ve hareket ediyordu. Benim gözlerimle aynı renkte alevler.

Ondan yayılan sıcaklığı hissetmedim. Ama başka bir şey hissedebiliyordum. Adını koyamadım ama tenimin içine işleyen ve ruhumu sarsan bir şey. Burada aşağıda, bu eski saraydaki mahzende devasa sütunlardan biri kadar uzun duruyordu. Ama sadece sarayı dik tutan bir sütun değildi o. Dünyayı dik tutuyordu. Bütün insanlık alemini yaratan İlk Fani.

Beni de yaratan...

Hissettiğim şeyin güç olduğunu fark ettim. Gerçek, saf güç. Bir unvan ya da taçla gelen değil dünyanın kendisinin ruhundan gelen türden bir güç.

Ben ona baktıkça dönüşmeye devam etti ve fark ettim ki aynı anda hem büzüşüp hem dönüşerek dış görünüşünü değiştiriyordu. Bana Imin'in kılık değiştirirken yaşadığı dönüşümü hatırlattı. Artık mavi ateş ve ışıktan ibaret olmayana kadar dönüştü. Koyu bir teni, koyu renk saçları ve herhangi bir çöl sakini kadar canı ve kanı vardı. Yine de bizim gibi görünmek için köreltilmiş halinde bile, farklı olduğuna şüphe yoktu. Fazla yakışıklı, hatları fazla özenle yaratılmış ve fani bir erkek gibi görünemeyecek kadar mükemmeldi. Ayrıca gözlerini insanlarınkine benzetmemişti. Gözleri de geri kalanı gibi aynı ateştendiler ama daha istikrarlı bir şekilde yanıyorlardı. Kenarları beyaz alevlerle, mükemmel siyah göz bebeğinin etrafı da parlak mavi bir alevle yanıyordu. Bir de beni içten dışa doğru kazıyor gibiydiler.

"Beni çağırdın." Yoğun bir ağırlığı olan öylesine alela-

de iki kelimeydi bunlar. Sonra dikkati yavaşça Sultan'a kaydı. "Ama görüyorum ki kendin için çağırmamışsın."

Sultan güçlü bir adamdı ama yine de sadece bir adamdı ve cinin yanında dururken kocaman bir ateşin etrafında gezinen küçücük bir kıvılcımdan başka bir şey gibi görünmüyordu.

"Şimdi." Bahadur Sultan'la konuşurken neredeyse sıkılmış gibi duruyordu. "Benden ne istersin? Altın mı? Güç mü? Aşk mı? Sonsuz hayat mı? Dördünü de mi acaba?"

"Senden herhangi bir şey isteyecek kadar ahmak değilim."

Bahadur gözlerini kırpmadan ölçüp tartan bir ifadeyle onu izledi. Yüz ifadesinde tanıdık bir şey, onunla gözlerimizden başka paylaşıyor olabileceğimiz bir şey arayarak onu yakından izlediğimi fark ettim. "Ben senin çölünde gördüğün kum tanelerinden daha çok gün gördüm ve daha çok faniyle karşılaştım. Yoksullarla ve krallarla ve aradaki her tür insanla karşılaştım. Hiçbir şey istemeyen bir kişiyle hiç karşılaşmadım. Sokakta dizi kirli bir çocuk olsa da ne yapacağını bilemeyeceğin kadar gücü ve parası olan bir kişi olsa da fark etmez. Her zaman bir şey istersiniz."

Sultan "Siz de her zaman o şeyleri bize karşı kullanırsınız. İhtiyaçlarımızı ve arzularımızı alıp tek dileğimiz sizden yardım istememiş olmayı dileyene kadar onları çarpıtırsınız," dedi. Yanılmıyordu. Ben de o hikâyeleri okumuştum. Massil'le, bir tüccardan intikam almak için bir denizin tamamını yok eden Cin'le, yakalanmış bir 'Cin'in kendisine vaat ettiği altını çölde ararken ölen bir tenekeciyle ilgili hikâyeleri.

"Sonunda da..." deyip ayağını alay edercesine halka-

nın kenarında gezdirdi. "...asla istediğimizi almayız."

"Yani bir şey istiyorsun demek."

Sultan "Tabii ki de. Herkes bir şey ister. Ama ben onu senden isteyecek kadar aptal değilim. Sen istediğimi bana vereceksin. Hiçbir şart ve koşul olmaksızın."

Bahadur kahkaha attığında sesi mahzenlerin sonuna kadar yankılandı. "Peki bunu neden yapacakmışım?"

"Bu seninkilerden biri. Biliyor muydun?" Beni kastediyordu ama gözleri Cin ödülünden asla başka tarafa kaymadı.

"Tabii ki de biliyorum." Bahadur da gözlerini sultandan ayırmadı. Bir yanım ona *'Bana bak!'* diye bağırmak istedi. Hayatım boyunca bir babam olmadan gayet de iyi idare etmiştim. Şu an da bir babaya ihtiyacım yoktu. "Onları neden işaretlediğimizi sanıyorsun?"

Sultan kemerinden bir bıçak çıkarttı. "Küçük Cindölü. Bunu al ve karnını kes." Bedenim buz kesti. Bu bir emirdi.

"Hayır." Bunu sesli bir şekilde söylemiştim. Sanki reddetmek bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi. Ama faydası yoktu. Ellerim çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Sultan "Yavaş yap ki acısın," diye emretti.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerim hareket ediyor, bıçağa uzanıyor, sapından tutup bıçağı ucu karnıma denk gelecek şekilde çeviriyordu. Karşı koymaya çalıştım. Kollarım zorlamaktan yoruldu. Ama faydası yoktu. Bıçak kendi kendini yavaşça karnıma doğru götürüyordu.

"Kızın burada ölecek." Sultan Bahadur'a hitap ediyordu. "Tabii ben o bıçağı durdurmadığım sürece." Karın yaraları insanı yavaş yavaş öldürürdü. "Bana Cin arkadaşlarının isimlerini verirsen ben de kızına bıçağı bırak-

masını emrederim."

Bahadur hâlâ benden yana gözucuyla bile bakmadı. Bıçak bedenime milim milim yaklaşırken gözlerinde kayıtsız bir ifadeyle sultanı izliyordu. O ölümsüz bir İlk Varlık'tı. Sadece Tanrı'dan sonra ikinci sırada gelirdi. Onun için bütün çölün hükümdarı sultan bile hiçbir şeydi. Ben hiçbir şeydim ve onun kızıydım. Halkanın içinde yere çökerek zarafetle bacak bacak üstüne attı.

"Sonunda hepiniz öleceksiniz." Anneler ve babaların çocuklarına karşı takındıkları hoşgörülü ifadeyle gülümsedi. Ama bana gülümsemiyordu. "Fanilerin en iyi yaptığı şey bu."

Bıçak hâlâ karnıma doğru ilerliyordu ama onun umurunda değildi. Ölmeme izin verecekti. Bıçak Shazad'ın kaftanının kumaşına bastırdı. Onun bana ödünç verdiği kıyafete kan bulaştırıyordum. Bu kez muhtemelen beni affetmeyecekti. Savaşın ortasında onu yüz üstü bırakıp öldüğüm için beni asla affetmeyecekti.

Sultan "Evet," diyerek onu onayladı. "Her şey eninde sonunda ölür." Önemsiz bir şey olan oymuş gibi cine arkasını döndü. Bahadur'un reddi karşısında hayal kırıklığına uğradıysa bile neredeyse hiç belli olmuyordu. "Bıçağı bırak." Bu emir bana verilmişti.

Bıçağı aniden karnımdan çekerek yere çarpmasına izin verdim. Bedenim tekrar benimdi. Bu bir blöftü. Ölümsüz bir varlığa karşı aptalca ve başarısız olmuş bir blöf. Ama korkunun hemen ardından hızla öfke geldi. Kendi bedenime, Sultan'a ama hepsinden çok Bahadur'un ben ölürken bana aşırı kayıtsız bir ifadeyle öylece bakmasına duyduğum öfke...

Sultan bıçağımı yere bıraktırmıştı. Ama bana onu geri almamamı söylememişti.

Parmaklarım tekrar bıçağın sapını kavradı ve hareketeye geçerek bıçağımı Sultan'ın boğazına doğru daldırdım. Her şeyi bitirmek için son bir hamle olacaktı bu.

"Dur." Bu emir ben istediğimi yapamadan hemen önce geldi. Bıçakla teni arasında sadece milim mesafe kaldığında kaslarımın kontrolünü ele geçirdi.

İlk kez Bahadur beni ilgiyle izliyordu.

Sultan'ın gözleri bıçaktan bana kaydı. Öfke dolu bir tepki bekledim. Karşılık vermesini bekledim. Ama hiçbirisi olmadı. Sadece dudakları seğirdi. "Sen tehlikeli küçük bir Cindölüsün değil mi?" Sonra dudaklarının neden tanıdık geldiğini anladım.

Yüzü Ahmed'inkine benziyordu ama o gülümseme... O gülümseme tamamen Jin'di.

On Altıncı Bölüm

Ben değerliydim.

O nedenle hâlâ hayattaydım.

O nedenle Sultan bıçağa engel olmuştu.

Haremde tutulacaktım. Sultan öyle demişti. Tutulacaktım. Bir tutsak gibi değil. Daha ziyade özellikle güzelce işlenmiş bir silah gibi. Tekrar ihtiyaç duyulana kadar saklanacak bir silah.

Ben, sarayın gölgeli koridorlarında çöl güneşinden endişe etmek zorunda kalacakmış gibi saçları bir eşarpla toplanmış, açık kum rengi bir kaftan giymiş hizmetçi bir kadına teslim edilirken başka emirler de gelmişti.

Sultan sakince "Sarayda kalacaksın," diye talimat verdi. Karşı koymak istedim. Ama zihnim buna karşı koyabilecek olsa da bedenim karşı koyamazdı. "Bir saray mensubunun izni olmadan harem duvarları dışına ayak basmayacaksın." Cindöllerini fazla iyi tanıyordu. Sözcüklerini dikkatlice seçti. *"Haremden ayrılma." "Kaçmaya*

çalışma" değil. Denemek ve başarmak bir Cindölü için iki farklı kavramdı.

Sultan bana tekrar yukarı çıkmamı emrederken merdivenlerden aşağı şöyle bir baktım. Bahadur'a. Yani babama. Bu kelime her ne kadar doğal gelmese de. Küçük bir halkanın içinde oturduğu yerden gidişimizi izliyordu. Lambamız çekilirken etrafına bir karanlık çöktü ama onu görebilmem gerektiğinden çok daha uzun bir süre sonrasında bile hâlâ görebiliyordum. İnsan kılığında bile hâlâ kendi ateşiyle yanıyormuş gibi. Benden bin kat daha güçlüydü. Ben daha doğmadan önce bile sayısız hayatlar yaşamıştı. Ama o da burada benim gibi tutsaktı. O çıkamazsa benim buradan çıkmaya yönelik nasıl bir umudum olabilirdi ki?

"Ayrıca buradaki hiç kimseye zarar vermeyeceksin. Ya da kendine." Kendimi öldüreceğimden endişeleniyordu. Onun avucunun içinden hiçliğe karışıp gitmeyi deneyeceğimden. Onun benim için, kendimi öldürmemin nispeten daha iyi olacağı ne kadar kötü bir şey planladığını bilmek istemiyordum. "Ama bana bir zarar gelirse, ölürsem eğer, bu saraydaki en yüksek kuleye çıkıp kendini aşağı atacaksın." O ölürse ben de ölecektim.

Kum rengi kıyafeti olan kadının yanından daha ışıltılı mermer koridorlardan götürülürken başka bir düzine kadar emir kemiklerimin içine işledi. Bacaklarım Sultan'ın son emirlerine itaat ettiler. "Onunla birlikte git. Ne derse yap."

Alçak taştan bir kemerin altından geçtik. Taşa kazınmış birbirine dolanmış dans eden kadınları zar zor seçebildim. Daha ileri gitmeden havadaki buharı hissettim.

Bedenime doğru yol alan çiçeklerin ve baharatların mide bulandırıcı kokularını aldım. Kurumuş çölde çok uzun süre kalınca bu kokular da alkol kadar kolay sarhoş ediciydiler.

Hayatımda gördüğüm en büyük hamamların içine girdik. Oda yerden tavana kadar rengarenk mavi, pembe ve sarı tonlarda çılgınca ve hipnotize edici mozaik desenli fayanslarla kaplıydı. Isıtılmış havuzlardan yükselen buhar, duvarlardan kızlara kadar her şeye ıslak bir parıltı kazandırmıştı.

Kızlar demişken bir sürülerdi.

Kadınların prenseslere hamile kalmaları için tutulduğu Sultan haremiyle ilgili hikâyeler duymuştum. O prensesler, Sultan'ın ve Sultim'in keyfi olsun diye, bir de taht için savaşmak üzere geleceğin prensleriyle politik müttefiklere satılsınlar diye. İşte buradaydılar onlar. Omuzlarına ağır ağır daireler çizerek sabun sürüyorlar ya da suyun kenarında yüzüyorlar, kendileriyle ilgilenen hizmetkârlar saçlarından yağlar akıtırken gözlerini kapatıyorlardı. Birkaç tanesi yakınlardaki yataklarda yatıyor, uyuklarlarken uzun uzuvları usta eller tarafından ovuşturuluyordu.

Hizmetkâr konuşmadan beni soymaya başladı. Ben ona dik dik bakarken Shazad'ın kaftanının önündeki küçük kopçaları açtı. Ben de ona izin verdim.

Sonra adamı fark ettim. Tavuk kümesindeki bir tilki gibiydi. Hem de aç bir tilki. Bir yatağa uzanmış, üst üste konulmuş yastıklara yaslanarak doğrulmuştu ve belden yukarısı çıplaktı. Muhtemelen benden bir ya da iki yaş büyüktü. Onları telafi edecek tek bir zarif inceliğin bile

olmadığı ağır, kare yüz hatlarıyla taştan oyulmuş bir şeye benziyordu. Aslında yakışıklıydı ama ağzının kıvrımında orada olmasını istemeyeceği bir uğursuzluk vardı.

Üstlerinde sarındıkları uzun keten çarşaflardan başka hiçbir olmayan, uzun koyu renkli saçları çıplak omuzlarına gür ve ıslak dalgalar halinde dökülen üç tane aşırı güzel Mirajili kız etrafına üşüşmüşlerdi. Bir tanesi ayakucuna oturmuş, bacaklarını tembelce buharları çıkan suda sallandırarak adamın yanına kıvrılmış daha ince bir kızın dizine doğru eğilmişti. Üçüncü kızsa kafasını adamın kucağına koymuş, adam parmaklarını dalgınlıkla saçlarında gezdirirken gözlerini kapatmıştı ve dolgun dudakları memnun bir gülümsemeye bürünmüştü.

Fakat adamın dikkati üçünün üzerinde de değildi. Gözlerini karşısındaki her bir milimleri bir hizmetkâr tarafından teftiş edilen doğdukları günkü kadar çıplak iki kıza dikmişti. Hizmetkârlar bu kızları bu mükemmel, güzel kadınların dünyasına kabul edilmekten alıkoyabilecek herhangi bir kusur arıyor gibiydiler. Kadın kaftanımı üstümden çıkarıp beni düz keten bir kumaşa sararken o kızları tanıdığımı fark ettim ama yorgun zihnimin onları nereden tanıdığımı anlaması biraz zaman aldı. Benimle birlikte gemidelerdi. Hareme sunulmak üzere köle tüccarları tarafından getirilmişlerdi.

Hareme seçilmeyen kızlara ne olmuştu? Daha az prestijli evlerdeki diğer adamlara mı satılmışlardı? Yoksa dedikodular doğruydu da köle tüccarları Sultan'ın hareminden reddedilen bütün kızları suda boğuyorlar mıydı?

Küçük kız benim baktığımı hissetmişçesine adamın yanına sokuldu. Adamın kucağına uzanmış kıza, güzel

bükülmüş dudakları olan kıza eğilip bir şey fısıldarken yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu. Kızın gözleri aniden açılıp bana öylesine çabuk odaklandı ki sadece uyuyormuş gibi yaptığı gün gibi ortaya çıktı. Diğer iki kıza bir şey fısıldamak için dönerken dolgun dudaklarını büzdü. Sonrasında yükselen kahkaha etrafımdaki fayanslarda yankılandı.

Bu da adamın dikkatini benden tarafa çevirdi.

Kızlar gülümsemelerini gizlemeye çalışıyormuş gibi yaparlarken adam bana hitap ederek "Sen yenisin," dedi. Sesinden anında nefret ettim. Sesi sanki onların tadına bakıyormuş gibi sözcüklerine yapışmıştı ve karşılığında da o sözcükler benim tenime yapışmış gibiydiler.

Dudak büken kız "Sultim'e boyun eğerek selam vermelisin," deyip esneyerek güneşin altındaki bir kedi gibi adamın bedeni boyunca dikkat çekici bir biçimde gerindi. Demek Sultim buydu. Sultan'ın oğullarından en önce doğan, Prens Kadir, uğruna savaştığımız tahtın veliahdı, Sultim İmtihanları'nın son görevinde Ahmed'le karşı karşıya gelen oğul.

Ben bir prensten etkilenebileceğim zamanı çoktan atlatmıştım. Sadece son birkaç gün içinde bile bir tanesini öpmüş, başka bir tanesine de bağırmıştım. Ama bu prens benim düşmanımdı.

O nedenle de hizmetkârlar sargılarımı dikkatlice açarken tenimin daha çok kısmı havayla temas ettikçe adamın gözlerinin üzerimde olmasından utanarak boyun eğerek selam vermedim.

Demirin derimin altına sokulduğu yerlerde çirkin kırmızı izler vardı. Yaralar tekrar ortaya çıkarken kızlar

bir kahkaha patlattılar. Dudak büken kız beni süzerek "Belki de terzi Abdul yaratmıştır onu aşkım," dedi. Diğer kızlar da kıkırdadılar.

Bu beni incitti.

"Terzi Abdul" karıları konusunda çok seçici olan bir adamın hikâyesiydi. İlk karısıyla yüzü çok güzel olduğu için evlenmiş. İkinci karısıyla vücudu çok çekici olduğu için evlenmiş. Üçüncüsüyle de çok iyi bir kalbi olduğu için evlenmiş. Ama ilk karısının zalim, ikinci karısının bakılmayacak bir yüzü olduğundan, üçüncü karısının da çirkin bir vücudu olduğundan yakınıyormuş.

Bu yüzden de ona mükemmel bir eş yaratması için terzi Abdul'ü tutmuş. Hünerli terzi kendisine söyleneni itiraz etmeden yapmış. İlk karısının kafasını ikinci karısının vücuduna dikmiş. Sonra da üçüncü karısının iyi kalbini o vücudun içine öyle ustalıkla dikmiş ki mükemmel göğsünde yara izi bile bırakmamış. Kadınlardan geri kalanlar çöle atılmış. Sonunda kocaları karılarının atılmış bütün parçalarına bürünmüş bir Tendeğiştiren tarafından diri diri yenildiğinde kadınlar intikamlarını almışlar.

Elimin kollarımdaki izlere gitmesine engel oldum. Ben bir Cindölüydüm, İsyan Cephesi'nin askeriydim, Mavi Gözlü Haydut'tum. Şımarık harem kızlarından çok daha beter şeylerle karşı karşıya gelmiştim.

Ama Kadir sadece gülümsedi. "O halde benim için yaratılmış."

Başka bir kız Sultim'in ruh halinin farkına varmayı başaramadan "Daha ziyade onu bir hayvanat bahçesi için yapmış gibi görünüyor. Ya da kollarını bir maymununkiyle karıştırmış." Kızların kıkırtıları kahkahalara dönüştü. Ama

Sultim'in dikkatini kaybetmişlerdi. Sultim ayağa kalktı. Kalkarken de kucağındaki kızı neredeyse düşünüyordu.

"Mirajili gibi duruyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatırken sesindeki ilgi belirtisi tehlikeliydi. "Bana çok nadiren Mirajili kızlar getirebiliyorlar. Ama sizin türünüz en sevdiklerim. Sen Batı Mirajili'sin sanıyorum," dedi.

Cevap vermedim. Cevap vermeme ihtiyacı varmış gibi durmuyordu. Çenemden tutarak yüzümü ışığa doğru kaldırdı ve beni bir tüccarın bir ata bakabileceği gibi süzdü. Ona vururdum ama Sultan'ın emirleri ellerimi yanlarımda tutmama neden oldu. "En azından kardeşimin isyanı bir işe yarıyor. Savaşlar demek daha çok tutsak demektir."

Haremin bulunulmasının tehlikeli bir yer olduğu uzun zamandır biliniyordu. Sultan Oman'ın babasının zamanında bazı kadınların ona kendi istekleriyle geldiklerini duymuştum. Ama ondan daha çok savaş esirleri olarak, yabancı kıyılardan satın alınan köleler olarak, Jin'in annesi gibi gemilerden ele geçirilen kadınlar olarak geliyorlarmış. Şimdiyse Miraji'de bir savaşın içindeydik. Bu da daha çok köle tüccarının Mirajili kadınları kaçırmak için kaostan faydalanacakları anlamına gelirdi.

Sultim'in kucağından atılan kız onun dikkatini tekrar kazanmaya çalışarak "Kutsanmış Sultima seni gördü mü?" diye seslendi.

Küçük yancısı başka birinin dediği şeyi tekrarlıyormuş gibi "Sultim için gelen yeni kızların hepsinin Sultima tarafından görülmeleri gerek," diyerek onu onayladı.

Sultim'in ayak ucundaki kız da memnun etmeye fazlasıyla hevesli bir havayla araya girerek "Evet, senin değerli olduğunu belirtmesi gerek," dedi.

Dudaklarını büken kız bilmiş bir ifadeyle gülümseyerek "Ya da değersiz," dedi.

"Sessiz ol Ayet. Sultima'yı rahatsız etmeye gerek yok." Sultim elini yüzümden çekerek boynumdan aşağı doğru indirip tüylerimi tiksintiyle ürperterek köprücük kemiğimde gezdirdi.

Kadir'in eli tam da beni örten beyaz keten kumaşın sınırına ulaştığında yanımdaki hizmetkâr "Ona dokunulmayacak," dedi. Sabırsız bir anneye özgü kesin, ağır başlı bir ses tonu vardı. Sultim memnuniyetsizliğini dile getirmek üzere ağzını açtığında kadın onun lafını keserek "Babanızın emirleri," dedi.

Sultan'ın adı geçince Kadir elini geri çekti. Bir an baş kaldırma isteğiyle yanıp tutuşuyormuş gibi göründü. Sonra o istek kaybolup gitti. Kolunu indirip omuz silkmesi ve zaten en başından beri niyeti böyle yapmakmış gibi bana değerek yanımdan çekip gitmesiyle üstü kapanmış oldu. Karıları toparlanarak onun peşinden gittiler. Ayet geçerken gözleri Shazad'ın yere atılmış kaftanına gitti. Birkaç gün önce düğünde ne kadar da güzeldi. Biz saldırıya uğramadan önce. Ben öpülüp kaçırılıp kesilmeden önce. Ama yine de güzeldi. Ayet'in sol ayağı kumaşa takıldı ve onu tekmeleyerek havuzlardan birine fırlatarak kumaşın ıslanmasına neden oldu.

Bana dişlerini göstererek "Tüh! Özür dilerim," dedi. Giderken de saçından bir damlayı bana doğru savurdu. Peşinden de hamamların duvarlarından yankılanan bir dizi kıkırtı ve fısıltıyı götürdü.

Ensemin ısındığını hissettim.

Ahmed bu sarayı aldığında, haremi yakıp kül edecektim.

On Yedinci Bölüm

Harem beni çölden arındırdı.

Hizmetkârlar kafamdan aşağı su boşalttılar ve tenim adeta feryat edip kıpkırmızı olana kadar kese yaptılar. Kum ve kanla, terle ve barutla, ateşle ve Jin'in elleriyle kaplı derimi soyana kadar.

Beni buharı tüten sudan çıkardılar. Kızlardan birinin beni büyük, kuru keten bir kumaşa sarmasına ve hamam havuzunun yanına nazikçe yatırmasına izin verdim. Tenime yağ gibi sıcak bir şey damladı. Bilmediğim çiçeklerden kokuyordu. Diğer kız kafatasımı nazikçe kazıyarak tarağı saçımda gezdirdi.

Bütün hayatımı savaşarak geçirmiştim. Silahlı bir kız olarak Tozluyol'da hayatta kalmak için savaştım. Çıkmaz sokak gibi çöl kasabasında ölümden kaçmak için savaştım. Çölü geçmek için savaştım. Mavi Gözlü Haydut olarak Ahmed için savaştım. İsyan Cephesi için. *Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.*

Ama tarak kafama tekrar tekrar sürtünürken, içimde hiç savaşma gücü kalıp kalmadığından emin değildim.

Uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Yarın. Yarın savaşacaktım.

Haremin, aslında orada yokmuş gibi olması istenen görünmez zincirler ve duvarlarla dolu olduğunu çözmem çok fazla zaman almadı.

İçeri nasıl gireceğimden ya da artık bir çıkışın olup olmadığından emin olana kadar beni tekrar tekrar etrafta dolandırmak üzere tasarlanmış bir labirent gibi hissettiriyordu. Arı petekleri gibi birbirlerine oturan onlarca bahçe vardı. Bazıları bitmek bilmeyen sular püskürten tek bir fıskiyenin ve etrafa saçılmış yastıkların olduğu göz alabildiğince uzanan dümdüz çim alanlardan ibaretti. Diğerleri çiçeklerle, sarmaşıklarla ve heykellerle öylesine doluydu ki duvarları bile artık göremiyordum. Ama duvarlar her zaman oradaydılar.

Haremde kaç kişinin yaşadığını sayamıyordum. Sultan ve Sultim'e ait birbirlerine benzeyen onlarca eş ve çocuklar, yani Sultan'ların eşlerinin doğurduğu hepsi sonunda haremden bırakıldıkları, babalarının ellerinden kocalarının ellerine geçirildikleri yaş olan on altı yaşından küçük prensler ve prensesler. Ya da Naguib gibi savaş alanında Sultan için ölsünler diye. Hepsi Ahmed'le Jin'in erkek ve kız kardeşleriydiler.

Sonunda sınırlardan birini buldum. Demirden ve altından ustalıkla işlenmiş, açık duran bir kapı... Geçmeye

çalıştığımda bacaklarım sendeleyerek durdu. Beni engelleyen hisse karşı koydum ama faydası yoktu. Bedenim görünmez bir el tarafından tutuluyormuş gibi durdu.

Gitmememem emredilmişti.

Daha ileri gidemiyordum.

İsyan Cephesi'ne haber uçurmam gerekiyordu. İsyan Cephesi'nin tam olarak nerede olduğunu bilmesem de. Ama Shazad'ın ailesi Izman'ydı. Izman da bu duvarların diğer tarafındaydı. Birkaç adım ötede olsa da aramızda kocaman bir çöl var gibiydi.

Ama bir açık, haremden çıkmanın bir yolu olmak zorundaydı. Ben çıkamasam da Sultan'ın elinde bir cin olduğuna dair dışarı bir uyarı göndermenin bir yolu olmalıydı en azından.

Babamın elinde olduğuna dair.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. O nasıl annemin kocası olmadıysa benim de babam değildi.

Babam olsaydı ölüp ölmediğim umurunda olurdu.

Annem beni cin tarafından kurtarılan kızlar, kulelerden kurtarılan prensesler, yoksulluktan kurtarılan köylü kızlarla ilgili binlerce hikâyeyle büyütmüştü.

Görünüşe göre o hikâyeler sadece hikâyelerdi.

Ben kendi başımaydım.

Bunun tanıdık bir his olması gerekiyordu. Tozluyol'da da tek başıma olduğumu düşünürdüm. Ama bu hiçbir zaman doğru olmamıştı. O zaman yanımda Tamid vardı. Şimdi bedenimde bana en eski arkadaşıma güvenemeyeceğimi hatırlatan onlarca küçük kesik vardı. Parmaklarım kolumun derisinin altındaki küçük metal parçalarından birini buldu.

Baş parmağımı ona bastırdığımda canım acıdı. Daha da çok bastırdım.

Hayatımda ilk kez yalnızdım.

Haremdeki üçüncü günümde hayvanat bahçesine rastladım.

İlk fark ettiğim şey gürültü oldu. İnce işçilikle şekil verilmiş kubbelerin taçlandırdığı demir kafeslerden gelen farklı bağırış çağırış seslerinden oluşan bir kargaşa vardı. Demir parmaklıkların arasına tünemiş, bir cini kıskandıracak renklerde yüzlerce kuş vardı. Taze limonların sarısı, biz kaçmadan önce Dev Vadisi'ndeki çimenler gibi yeşil, kaybettiğim eşarp gibi kırmızı, gözlerim gibi mavi ama tam da değil... Hiçbir şey aslında benim gözlerim kadar mavi değildi. Noorsham'ın gözleri hariç. Bir de Bahadur'un. Bıçak tenime doğru yaklaşırken kayıtsızlıkla ağır ağır yanarak izleyen, kırpmadığı ya da kafasını çevirip başka tarafa bakmaya tenezzül bile etmediği gözleri gibi. Beni izlemek hiçbir şekilde acı çektirmesine neden olamayacakmış gibi.

Kuşlardan başka tarafa yöneldim.

Başka bir kafese geçtiğimde, kocaman tavus kuşları kuyruklarını sallıyorlardı. Başka bir kafeste bir çift kaplan bir parça güneş ışığının altına uzanmış, birbirlerinin karşısında yayılmışlardı. Ağızlarını öylesine kocaman açarak esniyorlardı ki parmaklarım uzunluğundaki dişlerini görebiliyordum. İsyancı kampına açılan gizli kapının duvarlarına da yapılmış kaplan resimleri vardı. Ama

onlar bin yıllık ve elim kadar resimlerdi. Bunlarsa onlardan çok uzaktılar.

En uzaktaki kafeste tekleyerek durdum.

Kafesin içindeki şey neredeyse bir Zümrüdüanka kadar büyüktü. Gri derili ve kalın uzuvlarla anormal büyüklükte kulakları olan dev bir yaratıktı. Bedenimi kafese yasladığımı fark ettim. Parmaklıkların arasından geçebilecekmişim ve ona dokunabilecekmişim gibi.

Kafesin karşı tarafında dizlerini çenesine doğru çekmiş bir kız vardı. On beş yaşından daha büyük olamazdı. Sultim'in eşlerinden biri olamayacak kadar gençti. O zaman Sultan'ın kızı olmalıydı. Prensler hakkında konuşulduğunun yarısı kadar bile konuşulmayan prenses çocuklarından biriydi. Onun bir yanı bana Delila'yı hatırlattı ama Jin'le kan bağı olduğunu fark ettim. Delila'nınsa yoktu. Yine de yanaklarının kıvrımında bir yumuşaklık vardı. Henüz çocukluktan çıkmayı tamamen bitirmemişti sanki. Metal bir iskeletin etrafına kırmızı kille şekil verdiği oyuncağa benzer bir şeyle uğraşıyor, yaratığın küçük bir kopyasını yapıyordu. Ben izlerken bacaklardan bir tanesini dürttü. Bacak, içindeki küçük metal eklemler sayesinde doğal bir şekilde büküldü.

"O ne?" diye sordum. İrkilerek uğraştığı şeyden kafasını kaldırıp kafesin parmaklıklarının arasından bana baktı. Sözcükler ağzımdan istemeden çıkıvermişti.

Kız sessizce "Fil," dedi.

Izz'la Maz'm heyecanla bana filleri anlattıklarım düşününce kalbim burkularak acıdı.

Sınırlarımızın ötesinde gördükleri buydu. Gerçek, canlı bir fil.

"Aileni mi ziyarete geldin?" Arkamdaki aşağılayıcı ses hiç de hoş karşılanacak türden değildi. Yine de onunla yüzleşmek için ona doğru döndüm. Sesin sahibi Ayet'ti. Haremdeki ilk günümde kaftanımı tekmeleyerek havuza atan Sultim eşi. Yanında da her zaman bir tür özel koruma gibi dibinden ayrılmayan iki kız vardı. Edindiğim kulaktan dolma bilgilere göre o kızların isimleri Mouhna ve Uzma'ydı.

"Sizin aileleriniz de Sultan'ın köpek kulübelerinde sanıyorum." Hakaretimin üçünün de yüzünü tek seferde düşürüşünü izledim. Ayet çabucak kendini toparladı. "Bizim düşmanların olduğumuzu düşünüyor gibisin. Ama biz sana yardım edebiliriz? Nerede olduğumuzu biliyor musun?" dedi. Cevap vermemi beklemedi. "Burası Sultan'ın karısı Nadira'nın ona iblis bir çocuk verdiği Cin'le tanıştığı hayvanat bahçesinin ta kendisi." Nadira Ahmed ve Delila'nın annesiydi. Herkes bu hikâyeyi biliyordu. Bir gün Sultan'ın karısı sarayın bahçelerinde gezerken kazara Sultan'ın kuş kafeslerinden birinin içine atlayan ve oradan tekrar çıkış yolunu bulamayan bir kurbağaya denk gelmiş.

Göz ucuyla kafesteki kuşlara baktım.

Kuşlar kurbağayı gagalayıp durmuşlar. Nadira hayvancağıza acıyıp kafesi açmış ve kuşların kendi ellerini de gagalamalarını, kanatıp yaralamalarını umursamadan kafesin içine uzanmış. Kurbağayı tekrar yere koyar koymaz, kurbağa gerçek haline, yani cin haline geri dönmüş.

"Yani şöyle ki..." derken Ayet ve kızları başıboş dolanan bir hayvan sürüsü gibi etrafımı sardılar. "Haremde doğru yerini bulmayan kızlar genelde pek uzun süre dayan-

mazlar. Sultim Mirajili kızlardan hoşlanıyor." Ayet elini şaşırtıcı derecede sert bir şekilde göğsüme indirerek geriye, en yakın kafese çarpmama neden oldu. Kaplanlardan birisi merakla kafasını kaldırdı. "Ama sadece sergilemek için sadece üçümüze yetecek kadar yeri var. O yüzden de yeni biri geldiğinde, başka birinin gitmesi gerekir. Ama biz aramızdan kimsenin kaybolmasını istemiyoruz. Bu da senin burada bir amacın olmadığı anlamına geliyor."

"Sizin aptal kocanızla zerre kadar ilgilenmiyorum." Onun elini itmek istedim. Ama yapamadım. Sultan bana emirler vermişti. Karşı koyamazdım.

Ayet ikna olmadı. "Burada başka ne olduğunu biliyor musun? Burası Nadira menfur bir yaratık doğurduğu için Sultan'ın onu öldürdüğü yer." Bana doğru bir adım attı. "Çünkü burada kimse kuşların sesleri yüzünden çığlıkları duyamaz." Gerçekten de kafeslerdeki kuşlar o anda tam bir kaos halindelerdi. Sesleri hemen dibimizdeki haremin geri kalanının seslerini bastırıyordu. "Hadi. Yardım çağır."

"Onu rahat bırakmalısın," diyen ses güçlü değildi. Rengarenk tüylü kuş korosunun sesleri arasında sadece bir viyaklama gibi cansızdı. Ama duyulacak kadar yüksek bir sesti. Sesin sahibi fil oyuncaklı kızdı. Kafesinin karşı tarafından bütün olup biteni izliyordu. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Ama yine de konuşmuştu.

Ayet alaylı bir ifadeyle gülümsedi ama sivri dilinden hiçbir hakaret dökülmedi. "Bu bizim meselemiz Leyla. Sultan on yıldır yeni bir eş almadı ki bu da onun açıkça bizim kutlu kocamız Sultim için geldiği anlamına geliyor. Baban için değil."

Leyla "Bundan o kadar eminsen..." deyip kilden filini olduğundan on iki yaş falan küçük bir çocuk gibi sıkıca tutarak tereddütle ayağa kalktı. "Gidip babama sorabilirim."

Sultan'ın bahsi bile sihirli bir kelimeyi söylemek gibi bir şeydi. Güçlü ruhları çağıran ve tepelerin yüzlerinde kapılar açan türden bir kelime. Leyla'nın tek yapması gereken Sultan'dan bahsetmekti ve bahsedince Sultan sanki buradaymış gibi oldu.

Önce Ayet geri bastı. Benim zamanına değmeyeceğimi düşünmemi istercesine gözlerini devirip arkasını döndü.

"Bunu bir uyarı kabul et." Süzülerek çıkıp giderken de bu sözcükleri omzundan geriye doğru gelişigüzel bir şekilde söyledi. Ondan nefret ederek gidişini izledim. İstediğim gibi burnunu kıramadığım için ondan nefret ederek...

Hayvanat bahçesinin karşı tarafında Leyla elindeki mekanizmayı dalgınlıkla döndürüyordu. "Onlara alışırsın." Onlara alışmak zorunda kalmayı planlamıyordum. Öyle yapmaya fırsat bulamadan önce buradan gidecektim.

Hareme geldiğimden beri çıkış yolu aramadığım zamanlarda odamda kaldım. Hizmetkârlar görünüşe göre benim tek kelime etmeme gerek kalmadan ihtiyaç duyduğum şeyleri önceden kestirerek bana temiz kıyafetler ve içinde yıkanacağım bir leğen ve yemekler getirdiler.

Ama o gece hiç yemek gelmedi.

Ayet'in bu işte bir parmağı olabileceğini düşünmeden edemedim. Beni vahşi bir hayvan gibi paramparça edememiş olması, onun Sultim'ine karşı beslediğimi kafasın-

da kurduğu bazı niyetler yüzünden bana acı çektirmeye çalışmayı bıraktığı anlamına gelmezdi. En son ihtiyacım olan şey hayatımda bir prens daha olmasıydı. Zaten edindiğim iki prensle yeterince zorluk çekiyordum.

Sonunda guruldayan karnıma teslim olmadan önce havanın kararmasını bekledim. Ben bile açlıktan ölecek kadar inatçı değildim.

Kadınlar yemek servisinin yapıldığı bahçenin her yanına yayılmış, aralarında paylaştıkları yemek tabaklarının etrafında birbirlerine iyice sokularak oturmuşlardı. Öylesine sokulmuşlardı ki bir tanesini yemek almaya yetecek bir süreliğine geri çekmek imkânsız gibiydi. Birdenbire isyan kampındaki ilk geceme, hiç kimseyi tanımadığım zamana dönmüş gibi oldum. Davetsiz bir misafir olduğum zamana... Ama o zaman Shazad ve Bahi'nin bana yol gösterdiği davetsiz bir misafirdim.

O sırada Leyla'yı fark ettim. Tek başına oturduğunu görebildiğim tek kişi oydu. Görünüşe bakılırsa oyuncak fili yapmayı neredeyse bitirmişti ve kalıp hali verilmiş kil eklemli metal iskeletin etrafında şekil alıyordu. Ben onu izlerken, Leyla oyuncağın arkasına küçük bir anahtar soktu. Oyuncak sıçrayarak yürüdü, ona en yakında duran kadın grubuyla oturan küçük çocuklardan birine hiddetli adımlar attı. Küçük erkek çocuğu heyecanla ona uzandı ama annesi çocuğu çekerek kucağına alırken oyuncağı devirdi.

Küçük nesneyi çalıştırdığında Leyla'nın yüzünde beliren sevinç anı kafasını aşağı eğerken kayboldu. Böyle bir kız çölde diri diri yenirdi. Ama zaten çölden herhangi bir kız sarayda diri diri yenilebilirdi.

Bacakları hâlâ öne doğru seğiren oyuncağı yerde işe yaramaz bir halde durduğu yerden aldım. Leyla'ya uzattım. Kafasını kaldırıp bana bütün yüzünü kaplıyormuş gibi duran gözlerle baktı.

"Bugün bana yardım ettin. Hayvanat bahçesinde," dedim. Bana öylece bakıyordu. Kendi kendimi idare edebileceğimi söylemek istedim. Tenimin altına yerleştirilmiş yüz tane küçük metal parçası tarafından tutsak edilmiş olmasaydım bu doğru olurdu. "Teşekkürler."

Leyla kafa salladı ve oyuncağı aldı. Davet beklemeden onun yanına oturdum. Gidecek başka bir yerim de yoktu zaten. Ona iyi davranıyordum çünkü haremde dostlara ihtiyacım olacaktı. Kendime böyle söylüyordum. Bana Delila'nınkileri düşündüren kocaman şaşkın gözleri olduğu için değil.

Ayet ve iki paraziti biraz uzakta iyice kafa kafaya vermişlerdi. Bu kadar mesafeden bile üzerlerinden memnuniyetsizlik dalga dalga yayılıyordu. Ben de arkaya bakarken yakaladıklarında Ayet Mouhna'ya bir şey fısıldadı. Kargalar gibi sesler çıkararak kıkırtılara boğuldular.

Leyla "Senden korkuyorlar," diye yorum yaptı. "Kadir'in yanında onların yerini alacağını düşünüyorlar."

Alaylı bir şekilde güldüm. "İnan bana, abinle hiç ilgilenmiyorum."

Bir hizmetkâr gelerek bana enfes kokan etlerle dolu ağır bir tabak verdi. Midem minnet dolu bir tepkiyle guruldadı.

"O benim abim değil." Leyla dişlerini iyice sıktı. "Yani evet, sanırım öyle. İkimiz de çok değerli babam Sultan'ın çocuklarıyız. Ama haremde erkek ya da kız kardeş dediklerimiz sadece aynı anneyi paylaştıklarımız. Benim sade-

ce bir tane erkek kardeşim var: Rahim. O artık haremde yok." Sesi bu ortamdan kopuk çıkıyordu.

"Peki ya annen?" diye sordum.

"O bir Gamaniksli bir mühendisin kızıydı." Küçük oyuncağı elinde evirip çevirdi. Jin bana o ülkeden bahsetmişti. Ahmed'le hep yanlarında tuttukları ikiz pusulaların yapıldığı yerdi orası. Bu da Leyla'nın küçük mekanik oyuncaklar yapmayı nasıl öğrendiğini açıklıyordu. "Ben sekiz yaşındayken kayboldu." Leyla bunu öylesine sakince ve açıkça söylemişti ki beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne demek kayboldu?" diye sordum.

"Iıı... Haremde bu ara sıra olur. Kadınlar işlevlerini yitirdikleri zaman ortadan kaybolurlar. Ayet de bu yüzden senden bu kadar çok korkuyor. Sultim'den hamile kalmayı başaramadı. Sen onun yerine geçersen o da diğerleri gibi ortadan kaybolabilir. Bu her gün olan bir şey."

Leyla'nın konuşmasını dinleyerek yemeğimi dalgınlıkla çiğnedim. Dilime kor gibi değerek ağzımın adeta yakıp kavurdu. Deli gibi öksürerek yemeği çimlere tükürürken gözlerim yaşardı. Mouhna ağzına bir parça ekmek alarak tadını çıkarırken bana bakarak dudaklarını büzdü. "Kutsanmış Sultima'dan bir hediye."

Leyla tabağımdan kırmızı bir şey aldı. Yüzünü buruşturdu. "İntihar biberi," diyerek onu en yakındaki ateş ızgarasına attı.

"İntihar biberi de neyin nesi?" Hâlâ öksürüyordum. Leyla ellerimin arasına bir bardak tutuşturdu. Onu mideme indirerek dilimdeki yangını söndürdüm.

"Yabancı bir baharat. Babam onu haremden uzak tutmaya çalışıyor ama ..." Dili tedirginlikle dudaklarında

gezindi. "Kızlar onu burada bazen... kaçmak için kullanıyorlar."

"Kaçmak" derken neyi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı.

İntihar biberi.

Demek bazı insanlar bir çıkış yolu bulmuşlardı. Bu benim planladığım türden bir kaçış değildi. Ama o biberler dışarıdan geliyorsa, dışarıya bir şeyler göndermenin de bir yolu olmalıydı. Fısıltıların bu duvarlardan dışarı sızmalarının bir yolu.

"Kutsanmış Sultima kim?" Daha önce de ondan bahsedildiğini duymuştum. İlk geldiğimde. Hamamda.

"Sultim'in ilk karısı." Leyla şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı. "Yani aldığı ilk karısı değil. Sultim İmtihanları'nı kazandığından sonraki gün Ayet'i eş olarak aldı. Ama Kutsanmış Sultima Kadir'in karılarından tek hamile kalabileni."

Ondan nefret ediyor olmalıydılar. Farrah Teyzem de amcamın en genç karısı Nida'dan nefret ediyordu. Ama Farrah'nın ilk eş olarak yeri üç oğul sayesinde güvence altına alınmıştı. Herhangi bir şey elde etmek için onun ayağını öpmek zorunda kalan Nida'ydı. Bu kızlar da çöldeki bir at tüccarı yerine Sultim hakkında konuşuyor olabilirlerdi ama yine de sadece kıskanç eşlerdiler. Ben de bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. İlk eş her zaman evdeki, şu anki durumda da haremdeki, en güçlü kadındı.

"Bu Sultima nerede bulunur peki?"

On Sekizinci Bölüm

Sultima haremde bir efsaneydi.

Miraji'nin bir sonraki veliahdının annesi olmak üzere Tanrı tarafından seçilmişti. Sultim'in çocuğuna hamile kalmaya değer tek kadındı. Çoğu zaman kendini odasına kilitliyordu. Haremdeki kadınlar aralarında bunun nedeninin onun dua etmesi olduğunu fısıldaşıyorlardı. Ama ben Shazad'ın bana bir keresinde söylediği bir şeyi hatırladım: *Düşmanının gözüne görünmemeyi başarabilirsen her zaman güçlerinin olduklarından daha etkili olduğunu farz eder.*

Duyduğum fısıltılara göre de harem Sultima'nın düşmanlarıyla doluydu.

Ama efsanelerle ilgili bildiğim bir şey varsa o da hepimizin hâlâ kanlı canlı olduğumuzdu. Kanlı ve canlı da eninde sonunda odasından çıkmak zorunda kalacaktı.

Mouhna bana intihar biberini yedirdikten iki gün sonra Leyla beni müjde vererek uyandırdı. Kutsanmış Sulti-

ma sonunda yıkanmak için ortaya çıkmıştı.

Koridordan hamama daha tam giremeden Sultima'yı gördüm. Bir bacağını suda sallandırarak arkası girişe dönük oturmuştu ve karnının şişkinliğini görebilmeme yetecek kadar bana doğru döndü. Yaşı onu diğerlerinden ayırıyordu. Haremde başka hamile kadınlar da görmüştüm ama onlar Sultan'a aittiler. Neredeyse on yıl öncesinden beri kendine eş almayı bırakmıştı ve karıları artık yaşça ona daha yakınlar. Çoğu en az otuz yaşlarında ya da ona yakındılar. Uzaktan bile Sultima'nın henüz on sekiz yaşında bile olmadığını görebiliyordum. Ellerini yatıştırıcı hareketlerle karnında gezdiriyordu. Kafası düşünceli bir şekilde öne doğru eğilmişti.

Buradan Kutsanmış Sultima hamileliğinin sonlarına yaklaşmış diğer bütün hamile çöl kızları gibi görünüyordu. Onun inciler ve yakutlarla kaplı hamama girmesini bekliyor falan değildim ama bütün dedikodular ve fısıltıların ardından, karşıma ince beyaz bir kaftan içindeki bir kızdan daha başka bir şey çıkacağını düşünmüştüm.

Yalnız değildi. Suyun diğer yanında Kadir üstünde sadece bol bir şalvardan başka bir şey olmadan yayılmış yatıyordu. Belden yukarısı çıplaktı. Jin'in abisiyle hiçbir ortak yanı olduğunu düşünmemiştim ama gömlekten kaçınma huyu ailevi bir özellik olmalıydı.

Suda haremden tanıdığım yarım düzine kadar başka kızlar da vardı. Kadir'in eşleri kıkırdayarak yelpazeyle etrafa su sıçratıyorlardı. Uzun beyaz kaftanları üstlerine yapışıyordu.

Haremdeki kadınların çoğunun Mirajili olmadığını fark edecek kadar uzun süredir haremdeydim. Gemiler-

den çalınmış kuzeyli kadınlar, köle olarak satılan yabancı yüz hatları olan doğulu kızlar, sınır çatışmalarından kaçırılmış bronz tenli Amonpourlu kızlar. Ama bu kızın arkadan bile çölde doğduğunun aksi düşünülemezdi. Keten, havuzlardan yükselen buharlar yüzünden bedeniyle bütünleşmiş, nemli saçları yüzüne yapışmıştı. Çok nüfuzlu bir Sultima'ya, Miraji Sultanı'nın seçilmiş taşıyıcısına pek benzemiyordu.

Sonra ayak seslerimden irkilerek kafasını kaldırdı ve gözleri omzundan geriye, bana doğru ve kalbim ağzıma geldi.

Ah cennet ve cehennemdeki bütün güçlere lanet olsun! Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Hakkında çok fazla şey duyduğum Sultima'yla karşı karşıyaydım. Sultim Kadir'in çocuğuna hamile kalacak kadar saf tek kadınla, Miraji'nin geleceğini garantilemek için Tanrı tarafından gönderilen kızla.

Ama ben o kızı kuzenim Shira olarak tanıyordum ve Tanrı'nın onu göndermesinin tek amacı benim hayatımı cehenneme çevirmesine neden olmaktı.

Jin bana bir keresinde kaderin zalim bir espri anlayışı olduğunu söylemişti. Ona inanmaya başlıyordum. İlk önce Tamid, şimdi de Shira. Koskoca bir çölü geçmiştim ama sanki kaçarken ardımdaki tozda bıraktığım her şeyle yüzleşmek üzere tekrar zorla eve götürülmüş gibiydim.

Shira da benim kadar şaşkın görünüyordu. Dudakları yuvarlak bir şekil aldıktan sonra ince bir çizgi halinde birleşti. Uzun bir süre birbirimize baktık. İradelerimiz, teyzemin evindeki küçük yatak odasında yüzlerce kez yaptıkları gibi çatıştılar.

Shira "Bak sen," dedi. Aksanından kurtulmuştu. Bunu tek kelimede bile duyabildim. Ya da belki de kurtulmamış, kuzeyli aksanı gibi anlaşılan bir şeyin altında ezilmişti. "Yok daha neler? Bu en az sevdiğim kuzenim değilse ben de cin olayım yani."

Dilimin ucunda hazır bir cevap vardı. Ağzımdan kaçmasına engel oldum. Kendi kendime *"Sultan'ın bir Cini var,"* diye hatırlattım. *"Kendi emrinde tutsak bir İlk Varlık var elinde ve onu her an isyancılara karşı kullanmasına engel olacak hiçbir şey yok. Sonra da her şey bitebilir. Benim için. Ahmed, Jin, Shazad ve bütün İsyan Cephesi için."*

Diğer ailelerle ilgili fazla bir bilgim yoktu ama onlara karşı iyi davranıyormuş gibi yapmak zorunda kaldığında, bu kadar çok hayat tehlikede olmazdı.

"Öldüğünü sanıyordum," dedim. *Senin de Tamid'in de.* Shira'yı en son gördüğümde Prens Naguib'le birlikte Izman'a giden trendeydi. Benim nereye gittiğimi bilmesi gibi ihtimal olduğunu düşündükleri için esir alınmıştı. Beni bulurlarsa da Jin'i bulurlardı ve Jin'i bulurlarsa İsyan Cephesi'ni bulurlardı.

Jin'le ben trenden indikten sonra Shira işlevini kaybetmişti. Noorsham bana onun sarayda ölüme terk edildiğini söylemişti. Ama o sadece hayatta olmakla kalmamış, aynı zamanda zirveye doğru ilerliyordu. Tamid'in de terk edilmeyi atlatıp bu sarayda kendi başının çaresine baktığını biliyor mu, onun Sultan için ne yaptığını biliyor mu, azıcık bile umurunda mı diye diye merak ettim. Daha önce hiç umursamamıştı.

Sinirlenerek Tamid'e dair düşünceleri zihnimden

uzaklaştırdım. Shira'yla yüzleşmek daha kolaydı. Onunla aramızdaki ilişki hiç de o kadar karmaşık olmamıştı. Birbirimizden nefret ediyorduk. Eski nefretle yüzleşmek Tamid'in şimdi bana tepeden bakmasıyla yüzleşmekten daha kolaydı.

Kuzenim "Öyle olmayacağını bilecek kadar akıllı olmalısın," deyip baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana baktı. "Biz çöl kızları hayatta kalırız. Ama senin burada nasıl uzun bir süre hayatta kalmayı planladığını merak ediyorum." Kemerin yanar döner taşlarının altına doğru ilerledim ve hamamın içine tam olarak girdim. Yapışkan parmaklar gibi bedenime işleyen buhar dalgalarını görmezden geldim. "Seni en son gördüğümde isyancı bir hainle birlikte atla uzaklaşmıyor muydun? Hainler burada uzun süre hayatta kalmazlar." Gözleri imalı bir şekilde hamam havuzlarının diğer tarafındaki Kadir'in durduğu yere kaydı. Hamam Tozluyol'un tamamı kadar geniş, Kadir'in henüz beni göremeyeceği kadar uzundu. Dirseğinin yanındaki yığından bir şey alıp onu havuzun ortasındaki yüksek bir kemerin içine fırlattı. Işık vurduğunda onun baş parmağım kadar büyük bir yakut olduğunu fark ettim.

Özensiz bir şapırtı çıkartarak suya çarptı. Sonrasında sudaki altı kızdan kız çığlıklar ve kıkırtılar yükseldi. Yakut suda kaybolurken kızlar sular sıçratıp birbirlerinin üstlerine çıkarlarken Kadir onları aç gözlerle izliyordu. Ciyaklama ve su sıçratma sesleri bizim seslerimizi bastırdı.

"Şimdi prensime söylersem senin onun hain kardeşiyle dostluk etmen konusunda ne yapardı sence?"

Ani korkum yüzümün her yanına yayılmış olmalıydı

ki Shira kanarya yutmuş bir kedi gibi gülümsedi.

Lanet olsun ona. Buraya yardım için gelmiştim, onun beni satması için değil. "Shira." Girişten suyun kenarına kadar olan aramızdaki son birkaç adımlık mesafeyi kapatarak onun yanına çömeldim ve sesimi alçalttım. "Kadir'e... şeyin bir parçası olduğumu söylersen..." Neyin olduğunu dile getirmeden önce kendime hâkim oldum. Gözlerim suyun bize yakın bir tarafında daha yeni su yüzeyine çıkan bir kıza kayarken dikkatlice "Ne olduğunu biliyorsun işte," dedim. "Yemin ediyorum ki tek kelime bile edersen ben..." Eskiden Tozluyol'da oynadığımız pazarlık oyunları gibi onu tehdit edecek bir şey bulmaya çabaladım. O, annesine Tamid'le birlikte bütün gece dışarıda olduğumuzu söylemezdi. Ben de babasına ahırlara gidip Fazim'in elbiselerinin altına ellerini sokmasına izin verdiğini söylemezdim. Ama işler artık Tozluyol'daki gibi değildi ve beni ispiyonlarsa sadece arkalara itilmekten daha fazlasıyla karşılaşırdım. Kendimi ve muhtemelen diğer birkaç yüz kişiyi öldürtürdüm. Birden şu sözcükler ağzımdan çıktı: "Gidip ona senin şu çocuğunun ondan olmadığını söylemek zorunda kalırım."

Shira'nın bütün yüzü donup kaldı.

"Aman Tanrım!" Kendi sözcüklerimin doğruluğu beni şok etti. "Bebek Sultim'den değil."

Shira dişlerini sıkarak "Sesini alçalt," diye çıkıştı. Hamamın diğer ucunda kızlardan birisi zafer çığlığıyla sudan çıktı. Yakutu yumruğunda sımsıkı tutuyordu. Ayaklarını vura vura havuzun kenarına giderek kırmızı taşı gururla Kadir'e gösterdi. O da eğilerek ondan bir öpücük kopardı. Kız yakutu havuzların diğer tarafındaki renk-

li mücevherlerden oluşan küçük bir yığının içine bıraktı. Bunu da diğer kızlarınkilerden ayrı tutarak yaptı. İşleri bittiğinde de Sultim ödüllerini bir kolyeye takıp onlara hediye ederdi. Bu aynen küçük çocukların oyun oynamalarını seyretmeye benziyordu. Ama bu haremdeki oyunlar kelleyi kaybetmekle sonuçlanabilirdi. Sultim gittikçe azalan yığınından küçük sarı bir elmas daha aldı.

"Ne düşünüyordun ki sen ya?" Sadakatsizlik haremde ölüm demekti. Bunu ben bile biliyordum. Delila'yı doğurduğunda Ahmed'in annesinin başına da aynı şey gelmişti. Ayrıca başka kadınlara da olmuştu bu. Sayısız, göz ardı edilemeyecek kadar fazla hikâye vardı. Hareme izinsiz giren erkekler, hizmetkârlar, veliaht olmayan prenslerle ilgili hikâyeler... Her bir hikâyede de bu, dahil olan herkes hayatına mâl olmuştu. Shira birçok şeydi ama aptal değildi.

"Hayatta kalmak istedim," derken tırnaklarıyla havuzun kenarında tok sesli bir ritim tuttu. Kısacık kesilmiş gibi duruyorlardı. Tozluyol'dayken onları hep daha uzun tutardı. "Kendin hayatta kalabilmek için beni ve Tamid'i Tozluyol'da ölüme terk ettin."

Tamid'in adını Tozluyol'dakinden daha farklı telaffuz etti. İsim aşağılayıcı bir ifadeyle damağına yapışmadı. Birlikte atlattıkları her neyse onları müttefiklere dönüştürecek türden bir şey olduğunu tahmin ettim.

Alacağım cevaptan daha şimdiden ödüm patlayarak "Tamid mi çocuğun ba..." diye sormaya başladım.

Shira "Saçmalama," diye çıkıştı. "Sultan'a engelli bir oğul vermek gibi bir riski göze almazdım herhalde."

"Bir de senin neden berbat olduğunu düşündüğümü mü

merak ediyorsun gerçekten?" Tamid'i savunma dürtüme karşı koyarak yumruklarımı sıktım. Tamid benim için mücadele etmezdi. Onun benden artık nefret etmesinin nedeninin Shira olup olmadığını merak ettim. Shira onu yolda bana karşı nefretiyle mi zehirlemişti? Yoksa onun benden nefret etmesini kendi başıma mı başarmıştım?

"Benim hayatta kalmak için yaptığım şey senin yaptığından daha mı beter?" Ayağıyla suyun içinde ağır ağır daireler çizerek suda titreşimler yarattı. "Naguib ona artık faydam dokunmadığında beni buraya terk etti. Haremdeki diğer kızlardan daha ilginç olduğumu da kanıtlayamamıştım." Suya yeni bir mücevher düşerken kızlardan bir dizi ciyaklama sesi yükseldi. "Ama Sultim'in gözdesi olmak bile insanı burada sadece belirli bir süre hayatta tutar. Ben de gerçekten hayatta kalmamı garanti edecek tek şeyi yaptım." Ellerini şişmiş karnında gezdirdi. Çenesi de hâlâ işliyordu. "Ayrıca ne istersen söyleyebilirsin. Kimse sana inanmaz."

Yüce Tanrım! Shira işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. Tozluyol'da en son ağız dalaşı yaptığımız zamanın üzerinden uzun bir süre geçmişti. Ondan çok daha beter birçok insanla karşılaşmıştım. Ama o bana kendimi tekrar annesinin çatısının altındaymışız gibi hissettiriyordu ve sadece bir kez olsun onun karşısında üste çıkmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Evet inanacaklar Shira." O irkilmeyecekse ben de irkilmeyecektim. Çünkü bir şeyden kesinlikle eminsem o da Shira'nın karnında başka bir adamın çocuğunu taşıdığını ve Sultim'in çocuğuymuş gibi numara yaptığını herhangi biri öğrenirse Shira'nın kellesinden olacağıydı.

Nasıl benim hayatım onun avuçlarının içindeyse onun da hayatı benim avuçlarımın içindeydi. "Sanıyorum sen de bunu biliyorsun."

Shira bana dik dik baktı. Sultima olmak ona yakışıyordu. Bunu ben bile itiraf etmek zorundaydım. O gözlerde birçok insanda gözlerini kaçırma isteği uyandıran bir ağırlık vardı. Ama ben ateş ederek büyümüştüm. Ona baskın çıkabilirdim.

"Peki, anlaştık." Dediğimi kanıtlarcasına Shira önce gözlerini kırpıştırdı. "Sen beni ispiyonlamazsan ben de seni ispiyonlamam."

"Benim için bundan daha büyük bir iyilik yapmalısın kuzen."

"Başka bir şey mi istiyorsun?" derken ellerini hâlâ karnında gezdirerek alaylı bir şekilde güldü. Burada büyük bir gücü vardı. Ama bana karşı yoktu. Sonunda zorla ağzından dökülecek kelimeler ağzında acı bir tat bırakıyormuşçasına dudaklarını büzdü. "Tabii ki de istiyorsun. Peki." Sonra kafasını geriye doğru eğdi ve az önce dediğim dünyadaki en komik şeymiş gibi kahkaha attı. Bir anlığına aklını kaçırdığını sandım. Sesi fayans duvarlarda yankılanarak sudaki kargaşanın üstüne çıktı ve Kadir'in kafasını kaldırıp bakmasına neden oldu. O anda da beni gördü. *Kahretsin!* Shira tatmin olmuş gibi bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Çabuk konuşsan iyi edersin kuzen. Tahmin ediyorum ki Kadir'in bahsedip durduğu yeni oyuncak sensin. Sahip olmasının yasak olduğu oyuncak. O yüzden ne istediğini söylemek için o seninle oynamaya buraya gelene kadar zamanın var."

Onu suya atmayı gerçekten çok istedim. "Söylentilere

göre hareme kaçak ürünler sokup aynı şekilde dışarı da çıkarabilmenin bir yolunu biliyormuşsun."

"Kim diyor bunu?"

"İnsanlar." Kaçamak cevap verdim. "Biliyor musun? Bilmiyor musun?" Kadir ayağa kalkıp ağır adımlarla havuzun yanar döner mavi fayanslarının etrafından dolanarak bize doğru gelirken bir gözüm onun üzerindeydi. Bu aç bir Tendeğiştiren tarafından izimin sürülmesi gibi bir şeydi. O bana ulaşmadan buradan çıkmak istiyordum.

Shira lafı dolandırıp zaman harcayarak "Biliyor olabilirim," dedi. "Uğruna böyle hayatımı tehdit edecek kadar içeri sokmak istediğin şey de ne? Bir şişe içki mi? Yeni kıyafetler mi? Bu kesinlikle kelleme bedel gibi duruyor." Ona şantaj yaptığım için bana vicdan azabı çektirmeye yönelik pek de başarısız olmayan bir girişimdi bu. Karşımda başka birisi olsaydı gerçekten de vicdan azabı çekebilirdim.

"İçeriye hiçbir şeyin sokulmasını istemiyorum," derken şimdi bir gözüm de daha da yakında olan Kadir'in üzerindeydi. "Dışarı bir mesaj göndermeliyim. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım yapabilirim." Shira dilini kasıtlı olarak yavaş yavaş dişlerinin üstünde gezdirdi. Beni burada tutmaya çalışıyordu. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Benim o kadar çok zamanım yok. Bana yardım edebilir misin yoksa kocana başka bir adamın koynuna girdiğini söyleyip seni astırayım mı?" Kadir artık aramızdaki mesafenin yarısını aşmıştı.

Shira "Yarım edebilirim," dedi. Elini karnından çekmeden sinirle dişlerini sıktı. "Eğer sen de..."

Shira her ne diyecekse lafını keserek Kadir "Oyuna katılmaya mı geldin?" diye seslendi. Sesi duyulacak kadar yakındaydı. Gözleriyle bedenimi baştan aşağıya süzdü. "Biraz fazla giyiniksin."

Ayağa kalktım. Shazad alçak bir zeminde düşmanla karşılaşmamayı bileceğim kadar çok şey öğretmişti bana. "Ben gitmek için gayet uygun derecede giyiniğim Yüce Sultim Hazretleri."

Kadir boğazının derinliklerinden onaylarcasına mırıltı gibi bir ses çıkarttı. Ama kahkahaya da aşırı benziyordu. "Tabii ki de gitmekte özgürsün." Başparmağıyla işaret parmağı arasında mükemmel beyaz bir inciyi yuvarlıyordu. Etrafımda dolanarak benimle çıkış kapısı arasında durdu. Sonra inciyi umursamazca bir kenara attı ve suya düşmesine izin verdi. Aramızdaki alışverişi izleyen kızlar incinin başına üşüşmediler. "Bana o inciyi getirir getirmez."

"Ben yüzemiyorum," dedim. Başka bir yerde olsa kendimi savunabilirdim. Kadir'le mücadele edebilirdim. Ama çaresizdim. Öyle değilmişim gibi bir imaj çizmeyi denedim.

Kadir "O zaman gidemezsin," deyip ukala bir ifadeyle gülümsedi. "O inci benim için çok değerli."

Onunla mücadele edemezdim. Yumruğumu kaldırıp kendinden çok memnun görünen suratına indirememek Sultan'ın emirlerinin midemde burkulmasına neden oluyordu. Buradan çıkıp gidersem de ne yapacağından ya da Sultan'ın bana zarar vermemesi konusunda onu uyarıp uyarmadığından emin değildim.

Sultan'ın Cindölü ödülünün zarar görmesini umursayıp

umursamadığından da emin değildim. Neden hâlâ hayatta olduğumu bile bilmiyordum. Cini elindeydi nasılsa.

Sessizlik diğer kızlardan birisi suyun altına dalıp bir dakika sonra parmaklarının arasında inciyle geri sudan çıkarken çıkan su şapırtılarıyla bölündü. Dudaklarını güzel güzel bükerek "Beklemekten sıkıldım," dedi. İnciyi havada sallarken açık renkli saçları alnına yapışıyordu. Ama gülümsemesinde bir gerginlik vardı ve onun ne yaptığını anladım. Hem de benim için. Aldığı riski anladım.

Kadir aylak aylak yürüyerek ona doğru gittiğinde gerginlik dağıldı. Shira ayağa kalkıp beni dirseğimden tutarak hamamdan dışarı çıkardı. "Bu akşam," deyip beni tekrar bahçelerin güvenli ortamına doğru itti. "Karanlık çöktükten sonra benimle Ağlama Duvarı'nda buluş."

On Dokuzuncu Bölüm

Ağlama Duvarı haremin güneydeki en uç duvarıydı. Hayatımda gördüğüm en büyük ağacın büyük bir kısmını işgal ettiği bahçenin küçük, kapalı bir kısmıydı. Kollarımı gövdesinde kavuşturmak için benden üç tane gerekirdi ve dalları öyle uzağa uzanıyordu ki iki yandaki duvarlara da değiyordu.

Haremdeki kadınlara göre, orası bin yıl önce Sultima Sabriya'nın Sultim Aziz'i beklediği yermiş. Sultim Aziz uzaktaki doğu sınırına savaşa gitmiş ve sevdiğini haremde bırakmış. Ağlama Duvarı, Sultim Aziz savaştayken Sultima Sabriya'nin ona en yakın olabildiği yermiş. Her gün orada durup onu beklermiş. Gözyaşları ağacı sulamış. Ağaç da her gün daha da çok uzamış. Ta ki bir gün Sabriya'nın ona tırmanıp harem duvarlarının tepesinden kocasının ordusunun nerede olduğunu göreceği kadar uzayana kadar. O gün diğer kadınlar onu yerde çığlık atıp ağlayıp duvarı tırmalarken bulmuşlar. Onu teselli

edememişler. Sesi kısılana kadar ağlamış. Ağaç da daha da uzamış.

Üç gün sonra Aziz'in savaşta öldürüldüğü haberi gelmiş. Sabriya'nın ağacın tepesinden, duvarın ötesinde, çöllerin, şehirlerin, denizlerin ötesinde gördüğü de buymuş.

Duvar benim gaz lambamın loş ışığında aynen haremdeki diğer bütün duvarlar gibi görünüyordu. Batan güneşin her renginde çiçekleri açan sarmaşık topraktan taş duvarın yukarısına doğru tırmanarak bizim bir hapishanede olduğumuz gerçeğini gizlemeye çalışıyordu. Sarmaşığı bir kenara iterek ellerimi taş duvara koydum. Parmaklarım pürüzlü bir yüzeyle buluştu. Lambayı kaldırdığımda onun çizik hatta birçok çizik gibi göründüğünü fark ettim. Tırnakların bırakabileceği türden çizikler.

"Ve ağlaması yedi gece yedi gün boyunca sürmüş." Shira'nın sesi arkamdan gelince sıçradım. Onun karanlığa karışmasını sağlayan lacivert bir kaftana sarınmıştı. "Ta ki Sultan artık onun ıstırabını dinleyemeyene ve onu ağlamasını sadece yıldızların duyabildiği yere asana kadar."

Elimi indirdim. "Kim haremde böylesine bir aşkın var olabileceğini bilebilirdi ki?"

Shira sesimdeki alaycı tonu kaçırmadı. "Senden daha az bencil herhangi biri." Anında onun Kadir'i de Naguib'i sevdiğinden daha çok sevmediği cevabını yapıştıracaktım ama sonra ellerinin konuşurken hamile karnına gittiğini fark ettim. İnsanlar sevdikleri için felaket şeyler yaparlardı. Bunu hikâyelerden öğrenmiştim işte. Hatta kalçamda bunu kanıtlayacak Illiaz'dan kalma bir kurşun yarası izi bile vardı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. Beklenti dolu bir ifadeyle ona tek kaşımı kaldırdım. Bu Jin'den öğrendiğim bir numaraydı.

"Ah, şimdi bekleyeceğiz kuzen." Shira koca ağaca yaslanarak kafasını geriye doğru eğdi.

Shira'nın oyununa ayak uydurmak zorunda kalacaktım. Ağaçta onun yanına çöktüm. "Ne kadar?"

Shira kafasını daha da geriye doğru eğdi. "Biraz uzun sürebilir. Net bir şey diyemem. Şehirden gökyüzünü doğru düzgün görmek zor."

Kafamı geriye eğerek ağacın gövdesine yasladım. Saçlarım sert ağaç kabuğuna takıldı. Shira yanılıyor sayılmazdı. Devasa ağacın birbirine geçmiş dallarının arasından karanlık gökyüzünü görebiliyordum ama saraydan ve şehirden gelen ışıklar yüzünden yıldızları net göremiyordum.

Shira bir süre sonra sessizliği bozarak "Eee? Gerçekten Asi Prens'in yanında mısın?" diye sordu. Elinde bir şeyi kurcalıyordu ve onun bir makara gibi ağaç boyunca uzanan bir ip olduğunu fark ettim. İpi dalgınlıkla bir aşağı yukarı çekiştiriyordu. Tepede, harem duvarları hizasında rüzgârda bir kumaş parçası kıpırdadı.

"Gerçekten öyleyim." Birine işaret veriyordu. Bu bir tuzak olabilirdi. Geldiği zaman onunla yüzleşmek dışında yapabileceğim çok bir şey yoktu.

Shira "Kimin aklına gelirdi ki?" deyip gülümsedi. "Tozluyol'dan iki kız kraliyet ailesinin içinde. Kutsal Şifacı ne derdi eskiden?" Aksanı eski haline dönüyordu. Fark edip etmediğini merak ettim. "Gücün ayaklarına kapanan adamlar ya onunla beraber yükselirler..."

"Ya da çelmesine takılıp düşerler," diyerek sözü tamamladım. "O zaman iyi ki biz adam değiliz." Neden onun oyununa dahil olduğumu bilmiyordum. Ama bu yerde konuşabileceğim insan sayısı gerçekten çok azdı. Leyla yeterince tatlıydı ama yine de Sultan'ın kızıydı. Tamid de üzerinde düşünmeye değmezdi. Hayatta olabilirdi ama arkadaşım yine de Tozluyol'daki kumların üstünde ölmüştü. Shira'nın koyu renkli gözleri benim açık renkli gözlerimle buluştu. Aramızda bir anlığına birbirimizi anladığımızı gösteren bir ifade belirip kayboldu. İkimiz de kendi kulvarımızı bırakıp nüfuzlu insanların kulvarına geçmiştik ama sadece farklı taraflardaydık. Yükselmek ya da yere yapışmak bir seçim olsaydı büyük ihtimalle birimiz yükselip birimiz ölecektik.

"Shira..." diye konuşmaya başladım. Gerisini nasıl getireceğimden emin değildim.

Getirmeme fırsat da olmadı. Çünkü Ağlama Duvarı'ndan bir adam çıktı.

Ben bir sürü Cindölü'nün imkânsız şeyler yaptığını görmüştüm ama bunu beklediğimi söyleseydim yalan söylemiş olurdum.

Bu adam canlı kanlıydı ve ilk bakışta çöl kıyafetleri giymiş gibi görünse de Mirajili olmadığı çok fark edilebilirdi. Elleri olmayan biri tarafından bağlanmış gibi duran kum rengi saçları ve lambanın ışığında parlıyor gibi duran soluk bir teni vardı. Gözleri de en az benimki kadar maviydi. Bir anlığına onun bir Cindölü olduğunu sandım.

Alçak ve aksanlı bir sesle "Kutsanmış Sultima," dedi. O zaman bir Cindölü değil sadece bir yabancıydı.

Dimdik durarak onu daha iyi görmemi sağladı. Daha

önce çölde gördüğüm her şeyden farklı olan koyu renkli parlatılmış botları dizlerine kadar uzanıyordu. Bol pantolonunun bacakları botların içine sokuşturulmuştu ve yakası açık beyaz bir gömlek giymişti. Daha etkileyici olmak için öylece durduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldım. Bir an sonra abartılı bir şekilde öne doğru adım attı.

İşte o zaman kolu duvardan sarkan sarmaşığın dallardan birine takıldı.

Bu da etkileyiciliğini bir parça bozdu.

Kolunu sarmaşıktan kurtararak elinden geldiğince eski haline döndü. Sonra sarmaşıklardaki çiçeklerden bir tanesini koparıp saçma sapan bir reveransla onu Shira'ya uzattı. "Güzelliğiniz her geçen gün daha da çoğalıyor."

Uyduruk bağlanmış eşarbı açıldı ve yüzünü net bir şekilde görebileceğim şekilde düştü. Bizden yaşça çok da büyük değildi ve soluk tenli burnunun üstünde onu olduğundan daha da genç gösteren bir dizi çiller vardı. Kuzeyliydi ama Gallan değildi. Gallanlara göre sözcüklerinin tınısı yanlıştı. Ayrıca ben onun Gallanlardan biri olmadığını bilecek kadar çok Gallan görmüştüm. Doğrulup eşarbını bir pelerinin yakası gibi omzuna doğru attı. Shira çiçeği alıp burnuna götürdü.

Demek Shira hareme bu şekilde kaçak şeyler sokuyordu. Adamın Shira'ya bakışına bakılırsa da hamile kalmayı bu şekilde başarmıştı.

Yabancı adam sonunda beni fark etmişe benziyordu.

Shira "Bu..." diye söze başladı ama adam onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"İzin verin de kendimi tanıtayım," deyip sormadan birden sağ elimi tuttu. Elimi onun elinden çekme isteğime

karşı koydum. Shazad bunu diplomatik olmaktan uzak bir hareket olarak değerlendirirdi. "Özellikle de böylesine genç ve güzel bir kadına." Elimi dudaklarına götürdü ve tuhaf yabancı bir jestle öptü. "Bendeniz," diye açıklamaya başladı ve abartılı bir şekilde doğruldu. "Mavi Gözlü Haydutum."

Alaylı bir kahkahaya boğuldum ve kahkaham kontrol edilemez bir öksürük krizine dönüştü. Ben belden aşağı eğilip boştaki elimi dizlerime yaslarken, Shira yapmacık bir şekilde sırtıma hafif hafif vurdu.

"Evet, biliyorum. Ünüm benden önce alıp yürüyor." *Benim ünüm senden önce alıp yürüyor asıl.* Ama yine de öksürüğümün arasından konuşamadım. "Ünümün sizi korkutmasına izin vermeyin. Ben Fahali'de gerçekten de bin tane askeri bozguna uğratmadım." Hala elimi tutmaya devam ederek, hatta şimdi parmaklarını parmaklarımın arasına daldırarak gizli bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Sadece yüzlerce askerdi."

"Öyle mi?" Sonunda nefesimi toplamayı başarmıştım. Fahali'yi belli belirsiz hatırlıyordum. Barut, kan, kum ve hepsinin ortasında ben. "O zaman anlat bakalım. Malal'daki ibadethaneyi nasıl sular altında kalmasını sağladın?"

"Şey..." Gözlerinde bir ışıltı vardı. Gırtlaktan konuşan Gallanlar gibi konuşmuyordu. "Anlatabilirdim ama size tehlikeli fikirler vermemeyi tercih ederim."

Muhtemelen bundan keyif almayı bırakmalıydım. Ama bu kahrolası isyanda en son ne zaman hakkında gülebileceğim bir şey olduğunu hatırlayamadım. Dev Vadisi'nden kaçtığımızdan beri kesinlikle gülebileceğim

hiçbir şey yoktu. "Peki ya Illiaz'daki savaşta? Söyledikleri doğru mu? Yani Mavi Gözlü Haydut'un silah konusunda düşmandan altta kaldığı ve her yandan düşmanlarca kuşatıldığı..."

Yabancı hiç tereddüt etmedi. Beni kendine doğru çekerken göğsü kabardı. "Ah, bilirsiniz işte. Diğerlerinin sayıca altta kalmak olarak bahsettikleri şeye ben üstesinden gelinmesi gereken zorlu bir engel derim."

"Mavi Gözlü Haydut'un kalçasından vurulduğunu duydum," deyip beni artık neredeyse göğüs göğse olacağımız şekilde kendine çekmesine izin verdim. "Yara izini görebilir miyim?"

"Pek cüretkârsınız hanımefendiciğim," deyip bana kocaman sırıttı. "Benim geldiğim yerde, bir kız, kıyafetlerinizi çıkartmayı denemeden önce onu birkaç dakikadan daha uzun bir süreliğine tanımalısınız." Kafasını öne doğru eğerek bana göz kırptı.

"O zaman benim kıyafetlerimi çıkarmama ne dersin?" Daha akıllıca davranmam gerektiğini düşünemeden geri çekilip gömleğimin kenarını yukarı doğru çekiştirdim. Kocaman çirkin yarayı karanlıkta bile gözden kaçırmak zordu. "Çünkü ben yara izinin buna benzer bir şey olduğunu duydum." Hareme Shira için getirdiği hiçbir şeyin o anda yüzünün aldığı ifade kadar paha biçilmez olmadığına çok emindim. Ona kimliğimi açıklamakla girdiğim riske bedeldi neredeyse. Şimdi düşündüğümde bu yapılması akıllıca olan bir şey değildi ama kesinlikle tatmin ediciydi. Ben gömleğimin tekrar aşağı inmesine izin verirken elimi bıraktı ve geri çekildim. "Ayrıca görüyorsun ki ben Fahali'deydim ve senin orada olduğunu hatırlamı-

yorum."

Ben konuşmaya devam ederken sersem bir ifadeyle ensesini kaşıdı. "Kumların arasında Gallan askerleriyle savaştığımı hatırlıyorum. İki tarata da diri diri yanan adamları hatırlıyorum ama seni hatırlamıyorum." Şimdi maskesi düşmüştü ve beni gerçek bir ilgiyle izliyordu. "Ama herkesin benim aynı anda iki farklı yerde olamayacağımı düşünmesinin nedeni sensin sanıyorum. Mavi Gözlü Haydut'un bir sürü kadını baştan çıkarttığına dair dedikodular duyup durmamın nedeni de sensin." Bu kısmı şimdi mantıklı geliyordu. Adam gülünç görünürken bile aynı zamanda öylesine yakışıklıydı ki. Kendisi de bunun farkındaydı.

"Ne diyebilirim ki? Mücevherlerini almak için evlerine girdiğimde bana kalplerini veriyorlar," deyip kendisine verilen çiçeğe kestirilemez bir ifadeyle gülümseyen Shira'ya göz kırptı. Hayır, Shira gerçekten sahip olamayacağı bir adama herhangi bir şey vermeyecek kadar zekiydi. O ondan bir şey almıştı. Ondan olan çocuğunu kullanmıştı ve onu hâlâ kullanıyordu.

Kuzenime "Dış dünyayla bağlantın bu demek, öyle mi?" diye sordum.

Shira kendinden memnun görünerek onun kendisine verdiği çiçeği parmaklarının arasında döndürüyordu. "Sam gizlice içeri girip... Sultan'ın daha kolay kandırılabilir kızlarından Miassa'nın aklını başından alıyordu. Kızın kaybolup saçları ve kıyafetleri darmadağınık bir halde geri gelip durduğunu fark ettim. Onu yakalamam fazla uzun sürmedi. Bashib Emiri'yle evlenmek üzere nişanlıyken başka adamlarla kırıştırmaya başlaması çok

aptalcaydı. Sam bana yardım ederse ikisini de babasına teslim etmeyeceğime söz verdim."

Yabancı Sam "Her şey en iyi şekilde sonuçlandı," dedi. İlgilendiğinin zaten onun aklı olmadığını söylercesine yine omuz silkti. "Bashib Emiri karısını çok fazla yalnız bırakıyor. Mavi Gözlü Haydut'un da onu ara sıra ziyaret etmesi zor olmuyor."

Anlatmaya devam ederken yine benim adımı kullandı. Şalterlerim attı. "Sana şu dediğime inan: Ben Mavi Gözlü Haydut'u tanıyorum ve sen ben değilsin. O yüzden kimsin aslında?"

"Yani..." diyerek omzunu geriye, duvara yasladı. "Çok güzel bir hikâyeden para kazandığı için bir dostu suçlayamazsın. Kimse bana gerçek Mavi Gözlü Haydut'un bu kadar çok..." deyip beni baştan ayağa şöyle bir süzdü. Gözleri yakın zamanda dolgunlaşmaya başlayan yerlerimde daha uzun süre kalıyor gibiydi. İsyan Cephesi'yle altı ay boyunca doğru düzgün yemekler yemek demek artık erkek çocuğu olarak görülemeyeceğim anlamına geliyordu. Ona meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. Öksürdü. "... çok daha fazlası olduğunu söylememişti. Ayrıca ben gerçekten de bir haydudum. Yani daha ziyade bir hırsızım sanırım. Bütün bu hikâyeler yayılmaya başladığında Tanrı vergisi dış görünüşümden faydalanmam en mantıklısıydı." Bana alay eder gibi bakan mavi gözlerle göz kırptı. "İnsan resmen yaşayan bir efsane olduğunda daha iyi bir anlaşma yapmanın ne kadar kolay olduğuna inanmazsın. Çok yaman olduğunu söylüyorlar. Ama burada kilit altına düştüysen besbelli ki öyle yaman falan değilsin."

Ona yumruk atabilmeyi diledim.

Öyle yapmak yerine "Buraya nasıl girdin?" diye sordum.

Bu sanki her şeyi açıkhyormuş gibi "Ben Albisliyim," dedi. Boş bakan ifademi görünce konuşmaya devam etti. "Bizim ülkemiz büyü kaynıyor. Annem çeyrek Faye, babam da yarım." *Faye.* Bu kuzey dilinde onların Cinleri için kullandıkları bir sözcüktü. Ama onların Cinleri su ve yumuşak topraktan yaratılan canlılardı. "Bir şey taştansa, içinden geçebilirim. Gördün mü?" Benimle konuşurken tekrar içine girdi ve şimdi dirseğine kadar sarayın taştan duvarının içindeydi.

Bu benim yapabildiğim herhangi bir şey kadar etkileyiciydi. Ona hakkını vermeliydim. "Albisli bir hırsızın Izman'da ne işi var?"

"Benim yeteneklerim Albis'te heba oluyordu." Doğruldu ve taş tekrar bir parça yerine oturdu. "Onları insanların benim yeteneklerime sahip olan birinin mücevherlerinin peşinden geleceğini beklemeyecekleri sizin çölünüze getireyim diye düşündüm. Ziynet eşyalarını demir bir kutuya kilitleme taktiği henüz buraya ulaşmamışa benziyor." Yalan söylemiyordu. O kadarını anlayabiliyorum. Ama tam ne olduğunu çözemediğim bir şey saklıyordu. Peşinde olduğu şey sadece para olsaydı Izman'da gidilmesi daha kolay yerler vardı. Mesela savaşta olmayan ülkeler. Ama benim beklediğim tam da oydu. Saraya istediği gibi girip çıkabilecek biri. Ayrıca ben de üzümünü yiyip bağını sormadığımız Tozluyol'da büyümüştüm.

Kuzenimin kolundan tutup onu duvardan geriye çekerek Mavi Gözlü Haydut gibi davranan düzenbaz Sam'in duyamayacağı kadar uzaklaştırdım. Gözlerini devirerek

beni silkeledi ama şu an ona gıcık olmanın zamanı değildi. "Ona güvenebilir miyim? Gerçekten Shira. Ona önemli bir konuda güvenebilir miyim? Bir sürü insanın hayatını konusunda güvenebilir miyim?"

Bir süre sonra "Ona benim için Tozluyol'a mektuplar gönderttim," dedi. "Aileme." Ailem deyişindeki katılığı ben mi hayal ediyorum acaba diye düşündüm. Şimdi bile bana aynı kandan olduğumuzu, aynı çatının altında yaşadığımızı ama onun ailesinin asla gerçek anlamda bir parçası olmadığımı hatırlatmadan edemiyordu. "Yani mektuplar ve biraz para." Aylardır oradan kurtulduğum için Tanrı'ya şükretmek dışında Tozluyol hakkında neredeyse hiç düşünmemiştim. Ama şimdi aklım geriye, fabrikası olmayan, hiçbir şeyi olmayan, harap olmuş Tozluyol'a gitti. Şimdiye kadar bütün kasaba darmadağın olmadıysa ya da açlıktan ölmediyse bu bir mucize olurdu.

Shira ailesi konusunda bu adama güveniyordu. Ben de ona kendi ailem konusunda güvenebilirdim. Tekrar beceriksiz bir şekilde eşarbını bağlayamaya çalışan Sam'e döndüm. "Benim için bir mesaj ulaştırabilir misin?"

"Tabii ki de." Eşarbının ucunu tamamen yanlış bir şekilde içine sokunca yüzümü ekşittim. Bu manzaraya bakmak işkence gibiydi. Bir bebek bile ondan daha iyisini yapabilirdi. "Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

"Bu mesajı taşımam için bana ne kadar ödeyeceksin?" Konuştuğu Miraji lisanında bir hata olabilirmiş gibi dikkatlice tekrar etti.

Shira'ya göz ucuyla baktım. Bana boş ellerini apaçık bir şekilde açtım. "Sultim benim onun bana verdiği mü-

cevherleri takamayacak kadar mütevazi düşünüyor. Şimdi düşündüm de hareme göre şaşırtıcı derecede süslü olmaktan uzaktı. Ayet bazı günler bileğinden dirseğine kadar altın bilezikler takıyordu. Her hareketiyle metallerin şıngırdamasına neden oluyordu. "Gerçek şu ki onları çok faydalı bir yerde değerlendirdim. Harem duvarları arasında olan her şey bir ticaret. Bunu ne kadar çabuk fark edersen hayatta kalma ihtimalin o kadar yüksek olur."

Sam'e "Bende hiç mücevher yok. Sen de çoktan şöhretime el koymuşsun zaten. Bu kadarı yetmez mi?" dedim.

"Ama sen de pek faydalanmıyordun ondan zaten. Ben sana bir iyilik yaptım bence. Ayrıca hikâyeler insanlara aittir. Senin basbayağı tutsak olduğun göz önünde bulundurulursa bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

Düşünerek dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. Birkaç günüm olsa takas edebileceğim bir şey elde edebilirdim muhtemelen. Haremdeki kızlardan bazıları pek de dikkatli değillerdi. Uyuduklarında üstlerinden bir tane bilezik yürütmek zor olmazdı. Ama harcayacak o kadar zamanım olduğundan emin değildim. Ayrıca başka bir yolu olabilirdi. "Taşımana ihtiyacım olan mesaj General Hamad'in kızı Shazad Al-Hamad'e. General..."

"General Hamad'in kim olduğunu biliyorum," dedi ve ukala bir ifadeyle gülümseyen adam bir anlığına kayboldu.

"O zaman parası olduğunu da biliyorsundur. Hem de bir sürü. Kızının da var," deyip durakladım. Sonra "Nefes kesici derecede güzel kızının," diye ekledim. Shazad yabancı bir hırsıza onu böyle tarif ettiğimi duyabilseydi kellemi alırdı. Izman'da olduğundan bile emin değildim

ama yine de en iyi şansım oydu.

Sam "Onu zaten severim," dedi. Ama sesinde iğneli bir tavır gizliydi. Sol elindeki parmaklarından birinin dibini ovuşturdu. Bu dalgınlıkla, uzaklara giderek yaptığı bir hareketti. Ne yaptığının kendisinin de tam anlamıyla farkında olmadığına dair bir hisse kapıldım. "Neden bana inansın ki? Yani generalin zengin, şımarık kızı." Shazad ona şımarık dediği için kesinlikle Sam'in kellesini alırdı. Ben de burada durmuş Sam'in aynı şeyi onun yüzüne söylemeyeceğine dair iyi bir hisse kapılıyordum.

"Sadece ona Mavi Gözlü Haydut'un sarayda olduğunu söyle." Ona Shazad'a ileteceği başka herhangi bir bilgi vermeye cesaret edemedim. Sultan'ın bir cini olduğu ya da herhangi başka bir şeyle ilgili. En azından henüz. Ona kimliğimi ifşa etmekle yeterince risk almıştım zaten. "Gerçek Mavi Gözlü Haydut'un. Ayrıca birinin arkasını kollamasına ihtiyacı olduğunu da söyle."

Yirminci Bölüm

İsimiz Çocuk

Denizin diğer ucundaki bir krallıkta bir çiftçi ve karısı altı çocuklarıyla birlikte derme çatma bir evde yaşıyorlarmış. Öylesin fakirlermiş ki çocuklarına sevgileri dışında verecekleri bir şeyleri yokmuş. Sevginin de çocuklarının karınlarını doyurmaya ya da onları sıcak tutmaya yetmeyeceğini çok çabuk anlamışlar. O yüzden yedinci çocukları olan oğulları, çetin kışın en karanlık ve soğuk gününde doğduğunda, onun ölmesine öylesine hazırlıklılarmış ki ona bir isim vermemişler.

Ama isimsiz çocuk en karanlık günü hayatta kalarak atlatmış. Ondan sonraki günü de. İlk kışında ve sonrasındaki ilkbahar boyunca yaşamış. İkinci kışı boyunca da yaşamış. İkinci ilkbaharında sonunda bir ismi olmasına hak kazanmış.

Bir zamanlar isimsiz çocuk çevik ve zekiymiş; duvar-

lar taştan olduğu sürece olmaması gereken yerlere girmeye yönelik bir yeteneği varmış ve başkaları zenginken kendi ailesinin fakir olduğunu görmüş ve bunun adil olmadığını düşünmüş. O yüzden de çocuğun yedinci kışında annesi hasta olduğunda, annesini doyurmak için kendilerininkinden daha çok rafı olan mutfaklardan yemek almış ve annesine ilaç almak için diğer evlerden gümüş eşyalar çalmış. Kasabanın lorduna ait kaleye ve lordun kızının küçük kızının hayatına da işte böyle girmiş.

Lordun küçük kızı büyük kalede yalnızmış ama zenginmiş de ve istediği her şeye sahip olacağını öğrenmiş. O nedenle de çocuğun arkadaşlığını istediğinde, çocuk ona memnuniyetle arkadaşlığını sunmuş. Ona oyunlar öğretmiş. Kız da çocuğa okumayı öğretmiş. Kız aydınlık bir yaz gününde bir gölün üstünde taşları sektirebilme konusunda yetenekli olduğunu öğrenmiş. Çocuk da dünyanın ücra köşelerinde konuşulan lisanlar konusunda yetenekli olduğunu öğrenmiş.

Yaşları büyüdükçe çocuk sağlıklı, güçlü ve yakışıklı olmuş. Öylesine yakışıklı olmuş ki lordun kızı fark etmiş. Kız hâlâ zenginmiş. Dünyada sadece isteyip de alamadığı hiçbir şey olmamış asla. O yüzden de çocuğun kalbini istediğinde, çocuk kalbini de ona memnuniyetle vermiş.

İkisi çocukken birlikte buldukları bütün gözden uzak yerlerde gizli gizli buluşmuşlar.

Bir zamanlar isimsiz çocuğun erkek kardeşleri onu lordun kızına karşı uyarmışlar. Hepsi büyük kalenin gölgesinde yaşayan fakir kızlarla evlenmişler ve fakir olsalar da hepsi de yeterince mutlu yaşıyorlarmış. Ama bir zamanlar isimsiz olan çocuk prenseslerle evlenen değerli

çiftçilerin çocukları ve zengin kadınların kalbini çalan eşkıyalarla ilgili abilerinin uyarılarına kulak asmayacak kadar çok hikâye okumuş. Kendisi kalbini kıza hediye ettiği gibi kızın da kalbini çaldığına inanmış.

O yüzden lordun kızının komşu bir ülkenin lordunun ikinci oğluyla evleneceği bütün ülkeye duyurulduğunda çocuk çok şaşırmış.

Bir zamanlar isimsiz çocuk lordun kızına kendisiyle suyun kenarındaki gizli mekanlarında buluşması için haber salmış. Bütün gece orada beklemiş ama kız gelmemiş. Ertesi gece de beklemiş ama kız hâlâ gelmemiş. Ondan sonraki gece de gelmemiş. Sonunda lordun kızının evleneceği geceden önceki gece, bir zamanlar isimsiz çocuk kalenin duvarlarından içeri girmiş ve orada lordun kızını sarı saçları beyaz ipek bir yastığa saçılmış ve teni ay ışığında parlarken bulmuş. Yatağın yanına diz çöküp onu uykusundan uyandırmış ve ondan kendisiyle birlikte gelmesini, kaçıp kendisiyle evlenmesini istemiş. Çocuk diz çökmüş bir haldeymiş ama yalvarmamış çünkü yalvarmasına gerek olduğunu hiç düşünmemiş. Kızın kendisini reddedeceğini asla düşünmemiş. Ama lordun kızı onun elinden tutmamış. Öyle yapmak yerine ona kahkahalarla gülmüş ve muhafızlarını çağırmış. Böylece kaleden çıkarken ona kalbini geri vermiş.

Çocuk da böylece unvan sahibi kızların bir zamanlar isimsiz çocuklarla evlenmediklerini öğrenmişler.

Çocuk daha fazla isimsiz kalmamaya karar vermiş. O yüzden hayatını kraliçesine adamış ve bir üniforma giyerek adını egemenliği ve ülkesi için savaşarak kazanmaya ant içmiş. Denizin karşı ucundaki bir krallığa, kışı olma-

yan bir coğrafyaya yolculuk yapmış.

Orada kendine bir isim bulmak yerine kan, silahlar ve kumları bulmuş. Hiç kimsenin isimlerini ölüler kadar çabuk kaybetmediklerini biliyormuş. O yüzden bir kez daha kaçmış. Alabildiğince uzanan, daha önce hiç bilmediği manzaralar ve seslerin bir yelpazesi gibi olan Izman şehrine saklanmış. İlk kez acıktığında bir zamanlar hangi konuda usta olduğunu hatırlamış: ait olmadığı yerlere girmek. Şehirdeki ilk gecesinde bir somun ekmek çalmış. Onu da bir ibadethanenin çatısında oturup çatılara tepeden bakarak yemiş. İkinci gecede bir yatak karşılığında verdiği bir avuç dolusu yabancı demir para çalmış. Üçüncü gecesinde ailesinin bütün çocuklarını kolaylıkla doyurabilecek bir kolye yürütmüş. Sokaklarda rahatça evlere girip çıkmayı öğrendiğinde bir ismin fısıldandığını duymuş. Kimseye gerçekten ait olmayan bir ismin. Bir efsanenin. O ismi başka şeyleri çalmak için kullanmış: zengin insanların mücevherlerini ve dikkatsiz adamların karılarını. Bildiği hikâyelerdeki hırsızlar gibi bir prensesin kalbini bile çalmış. Ama bu kez karşılığında kalbini verecek kadar aptal değilmiş. İsteyen kimseye bir şeyleri öylesine vermemeyi öğrenmiş.

Böylece de bir ismi olmuş. Bu isim ona öylesine cuk oturmuş ki kendisi de onun gerçekten kendi ismi olduğuna inanmaya başlamış neredeyse. Ta ki ismin ait olduğu kızla tanışana dek. Haremde dünyayı ateşe verebilecek gözleri olan kızla. O kız kendisinden yardım istemiş.

Generalin kızına bir mesaj götürmesi gerekiyormuş. Kızın evini kolayca bulmuş. Şehrin en zengin kısmında kırmızı bir kapısı olan büyük bir evmiş. Bir köşede bek-

leyip kapıyı, hizmetkârların girip çıkışını izlemiş. İnsanların birbirlerine salladıkları ellerinde küçük bir hazine değerinde mücevherler taktıklarını görmüş. Kızı beklerken...

Sonunda generalin kızını görmüş.

Onu, kız daha elini kırmızı kapıya koymadan seçmiş. Kız, güneşe bakmak gibi bakmakta zorlanılacak kadar güzelmiş. Bir şey bütün hayatını sadece görülmesi ve imrenilmesi amacıyla işlemiş gibiymiş.

Çocuk kızı görür görmez onu tanımış. Daha önce hiç karşılaşmamış olsalar da.

Kızın saçları ve teni koyuymuş. Lordun kızınınkilerse süt kadar beyazmış. Kızın kıyafetleri Cinlerden çalınmış renklerdeymiş. Lordun kızınınkilerse yağmurlu gökyüzlerinin ve taze çimenlerin renklerindenmiş. Ama aynılarmış. Bu kız da hak ettiğini düşündüğü her şeyi sadece isteyerek alacağını sanan türden bir kızmış.

Çocuk da kırmızı kapıyı çalarsa alaylı bir kahkaha ve savurulan bir elle geri çevrileceğini biliyormuş. Çünkü isimsiz haydutlar generallerin kızlarıyla konuşmak üzere içeri çağırılmazlarmış.

O yüzden de çocuk şehirde gece olmasını beklemiş. Sokaktaki ışıklar bir bir yanmış, sonra da şehre bir sessizlik çökerken kararmışlar. Generalin kızına ait olan penceredeki ışık hariç. Çocuk pencereyi gecenin karanlık saatlerinde ta ki o ışık da sönene kadar izlemiş ve en iyi yaptığı şeyi yapmış, doğruca duvarın içinden geçip merdivenlerden yukarı kızın uyuduğu yere çıkarak gitmemesi gereken bir yere girmiş.

Kız renkli yastıklara yayılmış yatıyormuş. Koyu renk

saçları yüzünü örtüyormuş. Çocuk onu uykusundan uyandırmak için yatağının yanında diz çökmüş. Ama o tek kelime edemeden boğazında bir bıçak bulmuş.

Bu öyle çabuk olmuş ki çocuk generalin kızının hareket ettiğini görmemiş bile.

Kız "Sen kimsin?" diye sormuş. Korkmuş gibi durmuyormuş. Çocuk o anda tamamen yanıldığını görmüş. Kızın lordun kızıyla uzaktan yakından alakası yokmuş. Görülmek ve imrenilmek için işlenmemiş. Kız kendi kendini dünyayı kandıracak şekilde işlemiş. Adımlarındaki eminlik de, olduğundan aşağı görülmesini bilmesinden kaynaklanıyormuş. İstediğini de alıyormuş çünkü onu bıçağın doğru tarafından istiyormuş. "Bana hemen ve doğru bir şekilde cevap ver yoksa bir daha asla yalan söyleyemezsin." Bıçağı çocuğun boğazına bastırmış.

Birdenbire bir zamanlar isimsiz çocuk kullanmak üzere çalıntı ve lekelenmiş bir isim istemediğini anlamış. Çılgınlar gibi istediği şey, bu kıza verebileceği kadar güzel bir isimmiş. Ama o isme sahip olana kadar başka bir tanesini kullanmak zorunda kalacakmış.

"Mavi Gözlü Haydut adına geldim," demiş.

Yirmi Birinci Bölüm

Güneş değil de üç tane hizmetkâr tarafından uyandırıldığımda farklı bir şey olduğunu anladım. Oturur pozisyonda duracağım şekilde doğrultuluyordum ve *kurti*'m ben daha tam uyanmadan kafamdan yukarı doğru çekiliyordu.

"Neler oluyor?" Ucundan yakalamaya çalıştım ama daha şimdiden üstüme yeni bir şey geçiriliyordu.

"Sultim bugün avluda ona katılmanı emretti." Cevap veren hizmetkâr beni hareme getiren aynı hizmetkârdı. Ondan adını hiç öğrenememiştim.

Ben de burada durmuş dokunulmaz olduğumu düşünüyordum. Ama sanırım o sadece bir eş olarak davranılmam söz konusu olduğunda geçerliydi. Süslenip püslenip vitrine koyulacak bir şey olduğum zaman değil. Bir kadın tırnaklarıma bir şey sürerken kolumu geriye kendime doğru çektim.

"Bu büyük bir şeref." Hizmetkâr saçlarımı yukarı kal-

dırarak ensemde bir kopça ilikledi. Bir kolye olmadığını fark ettim. Bu üstümdekinin bir kaftan gibi görünmesi amaçlanmıştı. Saçımla uyumlu siyah iple dikilmiş kaliteli mavi kumaştan dikilmişti. Ama yarımı açıkta bırakıyordu. Kollarım, omzum ve sırtımın yarısı açıktaydı. Neredeyse gülecektim. Bu asla bir çöl kıyafeti olarak görülemezdi. Güneşin tende bulabildiği her bir milime vurduğu bir yerde asla. Burası şehrin lüks ortamı, haremin sefasıydı. Hizmetkâr kıyafet bol şalvarımın üstüne düşecek şekilde beni ayağa kaldırdı. En azından onun üstümde kalmasına izin vardı.

İstesem bunu onlar için gerçekten zorlaştırabilirdim. Karşı koyabilir ve Sultan'ın her hareketimi bir bir söylemesini isteyebilirdim.

Ayrıca saraydan olmasa bile haremden ayrılmama izin veriliyordu. Sam'i Shazad'a gönderdiğimden beri yedi gün geçmişti. Haremde her güne hâkim olan aynı tembel kayıtsızlıkla geçen yedi gün. Bu isyancı kampında uyanmaya benzemiyordu.

Kemiklerimdeki gerginlik başka kimseninkiyle aynı değildi. Ufukta bekleyen savaşın huzursuzluğu, bilmemenin korkusu... Bunlar sadece bana aittiler. İşaretin Sam'i geri getireceğini umarak koca ağaca beyaz bir kumaş parçası asmak için bir ya da iki kez Ağlama Duvarı'na bile gitmiştim.

Her şey bir eşarbı bile doğru dürüst bağlayamayan bir çocuğa bağlıydı ve haber beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sabriya'nın Prens Aziz'i beklediği gibi. Çaresiz ve savaşta kimin öleceğini görmeden. Aklımı yitiriyormuşum gibi hissettim.

Dışarıya bakmaya yönelik bir fırsatı kaçırırsam büyük aptallık etmiş olurdum.

Sarayın beni geçirdikleri kısımları Sultan'ın peşinden gittiğimde gördüğüm kısımlar kadar boş değildi. Hizmetkârlar kafalarını eğip selam vererek ellerinde renkli meyveler ya da jilet gibi temiz çarşaflarla dolu tepsileri taşıyarak aceleyle yanımızdan gelip geçiyorlardı. Üstlerindekiler seyahat kıyafetleri gibi duran bir grup Xichalı adam yanından geçtiğimiz bahçede oturuyorlardı. Birden aklıma Jin gelince içgüdüsel olarak boynumu onlardan tarafa uzattım. Bir emir olacak kadar şık giyinmiş bir adam ve peşinden giden aynı şekilde şık giyinmiş üç kadın önümüzdeki koridorda ilerleyerek bir merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Tuhaf üniformalı bir çift yabancı görünümlü adam geçerken kenara çekildiler. Onları görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Gallanlar gibi görünüyorlardı ama üniformaları farklıydı. Albisli olabilirler miydi acaba?

Bir köşeyi daha döndük. Gallanları gördüğüm anda anlıyordum. İki asker üstünde sade kıyafetler olan sıradan görünen bir adamın iki yanında duruyorlardı. Üniformaları göz tırmalayıcı derecede tanıdıktı ve içimin korkudan kıvranmasına neden oldu. Ama en huzursuz edici şey askerler değildi. Sade kıyafetli Gallan adamda bir şey vardı. Gözleri resmen içime işledi. Biz yürümeye devam ederken bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Sultan'ın misafir ağırladığı bahçeye giden kapılar

açıldığı an, iki düzine kadar meraklı yüz bana doğru döndü. O yüzlerin hepsi bahçede etraftaki minderlere gelişigüzel bir şekilde oturmuş erkeklere aitti. Hepsi yumuşak görünümlü âlim tiplerdi. Mahdi gibi. Güneş görmemekten, içeride dünya üzerine uzun saatler çalışmaktan ve o dünyayı yeterince yaşayamamaktan soluk benizlilerdi. Hizmetkârlar arı gibi başlarına üşüşmüş, ellerindeki yelpazeler ve tatlı meyve suyu dolu sürahilerle hizmet ediyorlardı.

Sürüden ayrı duran tek bir adam vardı sadece. Ahmed ve Jin'le aynı yaşlardaydı, beyaz ve altın rengi kusursuz bir üniforma giymişti. Oturmuyordu. Öyle yapmak yerine, kollarını arkasında kavuşturmuş, emir bekler gibi karşıya bakarak bir heykel gibi ayakta duruyordu. Ona baktığımda, nereden olduğunu pek çıkaramasam da tanıdık geldiği için bir sızı duydum.

Bahçenin başında, avlusundan daha yükseltilmiş bir noktada da Sultan vardı. Beni görünce kaşlarını birazcık kaldırdı. Demek ki oğlunun bana haremden dışarı çıkma izni verdiğini bilmiyordu. Kadir onun sağ yanına oturdu. Ayet de üstünde benimle aynı ama gümüş rengi ipliklerle dikilmiş kıpkırmızı kumaştan bir kaftanla kocasının omuzlarına sarılmıştı. Sergilenmek üzere buradaydı ve o da bunun farkındaydı. Çıplak sırtını avluya dönerek sırtını süsleyen karmaşık kına desenlerini gözler önüne seriyordu. Kadir'in ayak ucunda Uzma vardı. Üstünde de küçük bedenini örten aynı kaftanın yeşili vardı. Mouhna'yı görmek için etrafa bakındım. Ortalıklarda yoktu.

Kadir elini bariz bir şekilde Ayet'in karşı tarafındaki mindere koydu. Oraya oturmak zorunda kalmamak için

neredeyse her şeyi verirdim. Ama seçme şansım yoktu.

Bir hizmetkâr kaftanımın uzun eteğini tamamen örtülü olacağım şekilde bedenime dolamakla uğraştı. Kadir elini sallayarak onu uzaklaştırdı. O gider gitmez de çıplak ayağımı kaftanın eteğinden dışarı çıkarttım. Bu çok bir şey değildi ama en azından küçük başkaldırı hareketleri söz konusu olduğunda elimden gelenin en iyisiydi. Kafamı kaldırıp baktığımda asker üniformalı adamla göz göze geldim. Kaşını kaşıyormuş gibi yaparken gülümsemesini elinin ardına saklayarak beni izliyordu.

Sultan karşımda avlunun geri kalanının duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu. "Kadir, seni eğlendirecek yeteri kadar kadının yok mu zaten?" dedi.

"Vardı baba." Kadir ve Sultan'ın arasında anlayamadığım sessiz bir iletişim oldu. "Ama bir tanesini yanlış bir yere koymuş olmalıyım." Mouhna'dan bahsediyor olmalıydı. Haremden kadınların her zaman kaybolduğu konusunda Leyla'nın söylediklerini hatırladım. Aynı onun da annesinin kaybolduğu gibi. "Miraji setimi tamamlamak için bir tanesine daha ihtiyacım vardı." Kadir uzanıp elini sırtımdaki yaralardan birinin üstünde ağır ağır gezdirdi. Bedenim tepki olarak öfkeyle ürperdi.

Sultan'ın gülümseyişi avlunun geri kalanını onun, oğluyla dünyadaki en dostane sohbeti ettiğini düşündürerek kandırırdı. "O elini ona bir daha sürersen elinden olursun." Savunmama koştuğu için Sultan'a karşı beklenmedik yoğun bir minnet duydum. Ama onu hemen ezdim. Kendimi savunamaz bir halde burada bulmam onu suçuydu.

Sultan doğruldu. "İlk dilekçe sahibini getirin." Sesini

yükseltip ayağa kalkarak avluya açılan kapının girişinde durdu.

Bir hizmetkâr "On Birinci Komuta'dan Kumandan Abbas Al-Abbas," diye ilan etti.

İçeri gelen asker konuşmadan önce kafasını eğerek selam verdi. "Yüce Sultan Hazretleri, görevimden azledilmeyi istirham etmek için geldim."

"Bu, savaş zamanında ciddi bir istek." Sultan onu şöyle bir gözden geçirdi. "Azledilmeyi dilemenin nedeni açıkça görülüyor ki cesaretsizlik değil. Yoksa burada karşımda olmazdın." Asker cesur sıfatına layık görüldüğü için bir an gururla göğsünü kabartmış gibi göründü.

"Babamın evinden haber geldi. Babamın veliahdı kardeşim Tanrı tarafından Din Adamı olmaya çağırılmış. Babamın başka oğlu yok. Ben geri dönmezsem kız kardeşlerimin kocaları babamın toprakları için didişecekler. Babamın veliahdı olarak yerimi almak için eve dönmeyi istirham ediyorum."

Sultan düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Sen ne düşünüyorsun Rahim?" Genç askerle konuşuyordu. Hani bana tanıdık gelen. Rahim. Adını biliyordum. Onun Leyla'nın kardeşi olduğunu fark ettim. Sultan'ın oğulları arasında Leyla'nın gerçekten ailesi kabul ettiği tek kişi. Hakikaten de Leyla'yla aynı zeki ve dikkatli bakan gözleri vardı. Ama Leyla'nın haremde geçen yılları Gamaniksli annelerinin beyaz tenine Leyla'da şahit olabildiğim anlamına geliyordu. Saray duvarları dışında geçirilen yıllar Rahim'in tam anlamıyla bir Mirajili gibi görünmesine neden olmuştu. Hatta Ahmed'le babasının bazı belirgin hatlarını paylaşıyormuş gibi bile duruyordu.

"Benim fikrimin sizin zaten bilmediğiniz bir şey ekleyebileceğinden oldukça şüpheliyim Sultan Babacığım." Rahim söylediklerinde saygılıydı ama başka bir emare daha taşıyorlardı. İkisinin benim tam olarak anlamadığım bir oyun oynadıkları hissine kapıldım.

Sultan "Alçakgönüllülük sana hiçbir zaman yakışmadı Rahim," deyip elini sallayarak konuşmaya devam etti. "Artık bu kadar uzun bir zamandır asker olduğun için senin de işin iç yüzüne dair bilgilerin vardır eminim. Onları bizimle paylaş."

Rahim "Bence doğu sınırı saldırıya açık ve On Birinci Birliğin onları yönetmeyi isteyen bir askere ihtiyacı var," dedi. Sultan ondan sonra hemen konuşmadı. Başka bir şey bekliyordu. Sessiz bir irade savaşı avlunun diğer ucuna kadar ulaştı.

Rahim sessizliği önce bölerek "Ayrıca Kutsal Kitaplar bize bir adamın ilk görevinin babasına karşı olduğunu öğretirler," dedi.

Sultan bir zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Kumandan Abbas Al-Abbas. Rican onaylandı." Askerin omuzları rahatlama hissiyle düştü. "Birliğinden azledileceksin. Yerine geçecek kişinin adını verirsen onu senin yerine yükselteceğiz."

Bir sonraki dilekçe sahibinin sonsuz adı ve unvanını adam daha ilan etmeyi bitirmeden unuttum. Konuşmaya başlar başlamaz neyi istediğini de unuttuğum gibi. Ondan sonrakini de unuttum. Dilekçe sahipleri bir bir Sultan'ın önünde yer aldılar.

Bir adam para istiyordu. Ondan sonraki toprak istiyordu. Ondan sonraki şehirde kendi bulunduğu bölgede

daha çok muhafız istiyordu. İsyancıların güverte çalışanları arasında çoğaldığını bildirdi. Ondan sonraki Mavi Gözlü Haydut'un adalete teslim edilmesini istedi. Mavi Gözlü Haydut karısının mücevherlerini çalıp kızını baştan çıkarmıştı.

Sam adımı kirletmek üzere hâlâ hayattaysa bunun en azından Shazad'ın onu görür görmez delik deşik etmediği anlamına geldiğini düşündüm. Ya da henüz mesajımı iletme zahmetine girmemişti.

Sultan sabırla dinledikten sonra adama hükümdarlığın Mavi Gözlü Haydut konusunda ne yapabileceğini düşündüğünü sordu. Ellerini anlayışlı bir şekilde açarken onu dikkatlice izledim. Asi Prens'le iş birliği yaptığı için Haydut'un kafasına zaten bir ödül konulduğunu ama kimsenin onu bulamadığını açıkladı. *"Adam çölde bir ruh ya da bir hayal ürünü de denebilir,"* dedi.

Bir hayal ürünü olarak adlandırılmaktan nefret ettim. Ama zaten bulunup Sayyida gibi aklımı kaçıracağım şekilde işkence görmekten daha da nefret ederdim.

Ayağım uyuşuyordu ve sıkıcı talepler birbiri ardına gelirken tamamen uyuşmasına engel olmak için sürekli yerimde durmadan duruşumu değiştirmek zorunda kalıyordum.

Sonunda olduğumdan farklı görünmeye çalışmaktan vazgeçtim ve dizlerimi çeneme çekerek kendimi sabit tutabilmek için kollarımı bacaklarıma doladım.

Zincirlenmiş bir adam geldiğinde kısmen uyuyor sayılırdım. Öğleden sonra güneşinde solan herkes tekrar canlandı. "Aziz Al-Asif." Zincirlenmiş adamı önden çeken şık kıyafetli adam, hizmetkâr kendisini "Ve erkek kardeşi Lord Huda Al-

Asif," diye ilan ettiğinde kafasını eğerek selam verdi.

"Yüce Sultan Hazretleri." Aziz Al-Asif bayağı bir kambur duruyordu. "Söylemekten büyük üzüntü duyuyorum ki sizden erkek kardeşimi idama mahkûm etmenizi istemeye geldim."

"Öyle mi?" Sultan'ın sesinde eğlendiğine dair bir emare vardı. "Çünkü muhbirlerim bana öyle rapor vermediler. Bana rapor verdikleri şey senin güce aç olduğun ve oğlumun isyanıyla ittifak kurmak için gizli gizli plan yaptığındı. Bu da beni, senin kardeşini idam ettirmek için bana yalan söylediğine inandırabilir sadece. O gittiğinde babanın toprakları üzerindeki tek sahiplik hakkını kazanabilirsin." Bahçede hışırtı sesleri çıktı. "Lord Huda'yı bırakın." Sultan kapının yanındaki iki muhafıza işaret etti. "Ve genç Aziz'i esir alın."

Aziz "Sayın Sultanım," diye haykırdı. "Ben hiçbir suç işlemedim."

Sultan "İşledin," diyerek onun sözünü kesti ve sesindeki otoriteyi fark etmemek imkânsızdı. "Erkek kardeşini öldürmeye teşebbüs etmek bir suç. Sultan'ına yalan söylemek bir suç. Oğlumun isyanını kendi yararına koz olarak kullanabileceğini düşünmen bir suç değil ama asla hoş görmeyeceğim bir şey. Erkek kardeşin seni kurtarmaya değer görmediği sürece idamın gün batımında gerçekleşecek." Sultan bileklerini birbirine sürten Lord Huda'ya baktı. Adam karşı çıkmadı. Sultan "O zaman şehre haber gönderin. Izman'daki erkeklerin ve kadınların hükümdarlarını aldatmaya çalışmalarının bedelinin ne olduğunu görmelerini istiyorum," dedi.

Birdenbire Ahmed, Mahdi konusunda bir karar vere-

mezken onun yanında durduğum ana gittim tekrar. İdam emri vermeyi reddederken, doğru dürüst bir emir vermeyi başaramazken... Tek istediğim onun lanet bir karar vermesiydi. Bir hükümdar olması. İyi, büyük, güçlü bir hükümdar olması...

Sultan tereddüt bile etmedi.

Aziz'in itirazları bir sonraki insan çağırılırken etkisini yitiyordu.

Gün ağırdı ve güneş hareket ederken bütün yakıcılığını üzerimize yönlendirdi. Ensemde terlerin biriktiğini, kıyafetlerimin altından aktığını hissedebiliyordum. Öğle sıcağı üstüme çökerken gözlerimin kapandığını hissedebiliyordum.

"Shazad Al-Hamad'i takdim ediyorum."

Sırtımdan vurulmuş kadar çabucak uyandım. Bir anlığına rüya gördüm sandım. Gerçekten uykuya dalıp Shazad'ın gelip beni kurtaracağını hayal ettiğimi sandım. Ama işte orada, bahçenin girişinde, şafak söktüğündeki renkte bir kaftan giymiş ve aklıyla birini alt ettiğini bildiğine dair o hafif gülümsemesiyle Shazad duruyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Shazad buradaydı. Gemide uyandığımdan beri göğsüme oturan korkunun birazı uçup gitmişti. Mesajımı ona ilettiği için Sam aptalının suratını öpebilirdim.

Sultan "Pekâlâ... Bu beklenmedik bir şeref," dedi.

"O şeref bana ait Yüce Sultan Hazretleri," dediğinde Shazad'ın sesi, bu tuhaf yerde, öylesine iç sızlatan bir şekilde tanıdıktı ki. Kampta, çöl gökyüzünün altında, gizli planlarla, vatana ihanetle ve isyanla geçen yüzlerce gecenin sesiydi. "Hac ziyaretimden döndüm," deyip diz çöktü. "Yüce Sultan ve Sultim Hazretlerime hürmetlerimi sunmaya geldim." Kafasını burnu neredeyse yere değinceye dek dizlerine kadar eğerek selam verdi. Bu konuda çok da başarılıydı. İsyan Cephesi'nden önceki on altı yıllık pratikten kaynaklandığını düşündüm.

Sultan düşünceli gözlerle ona baktı. "Ben de babanın savaş cephesinden dönüşünden sonra bilgi almaya gelmiş olabileceğini sandım," dedi. Niyeti General Hamad'den

bahsederek Shazad'ı hazırlıksız yakalamaksa yanlış kızı seçmişti. Shazad cevap vermeye başladı ama ne dediğini hiç duymadım. Bıçağın demire sürtünmesi gibi gökyüzünü parçalayan, onun sözünü kesen tiz bir ses çıktı.

Bütün avlu donup kaldı. Ama içimde bir şey uyandı.

Ben o sesi tanıyordum.

Prens Rahim benim düşüncemi sesli bir şekilde dile getirerek "Bu bir Zümrüdüanka," dedi. Gözlerini gökyüzüne dikmişti ve ayağa kalkmıştı. "Ayrıca çok da yakında."

"Şehirde mi?" Kadir alaylı bir kahkaha attı ama artık çok rahat bir şekilde arkasına yaslanmıyordu. "Saçmalık bu."

"Tabii ki de abiciğim." Rahim bir asker gibi dimdik duruyordu ve elini eski bir alışkanlıktan aslında orada olmayan silahının üstünde tutuyordu. "Ben nereden bileceğim ki? Sadece beş yıldır Illiaz'ın dağlarında konuşlanmıştım. Sen haremde annenin yanında hâlâ uyurken ben her gece sadece Zümrüdüankaların çığlıklarını duyuyordum. Ama sen daha iyi bilirsin eminim ki."

Kadir Rahim'e doğru bir adım attı. Rahim olduğu yerde kaldı. Kadir kardeşinden bayağı bir iriydi. Ama Rahim yumruklarını sıkıp açarken, elindeki yara izini gördüm. Bu bana Jin'in yumruklarındaki yara izlerini hatırlattı.

Kadir'in elleri pürüzsüzdü. Rahim'in elleri bir mücadelenin belirtilerini taşıyordu.

Zümrüdüanka'nın çığlığı yine, bu kez daha yakından gelerek onları ayırdı. Biraz önce donup kalmış olan kalabalık kaosa boğuldu. Erkekler güvenli bir yere geçmek için koşuşturmaya başladılar ve Sultan askerlerine emirler yağdırarak onları duvarlara gönderdi. Askerler giderlerken de silahlarını çıkardılar.

Ben hareket etmedim. Kafamı arkaya doğru eğerek öylece olduğum yerde kaldım. Çünkü ben o çığlığı tanıyordum. Sonra bir gölge geçti. Net bir şekilde görülecek kadar alçakta ama silahların menzili dışında kalacak kadar yüksekteydi. Güneşi gizleyen devasa mavi kanatlarıyla tepede süzülürken avluyu gölgeye boğdu.

O herhangi bir Zümrüdüanka değildi. O Izz'dı.

İçimde bir heyecan kıvılcımı çakarak ayağa kalkmama neden oldu. Izz burada, şehirdeydi.

Izz'ın peşinden de bir şey geliyor, arkasından yayılıyordu. Bir anlığına onların beyaz kumaşlar olduğunu sandım. Ama rüzgârda uçuşarak aşağı inerlerken kâğıt olduklarını gördüm. Gökyüzünden yağan kâğıtlar...

İlk sayfa yakınıma gelir gelmez uzandım ve yere düşmeden onu yakaladım.

Tepeye Ahmed'in güneşi basılmıştı. Parmaklarımı, Jin'in göğsündeki dövmenin üstünde birçok kez gezdirdiğim gibi güneşin çizgilerinde gezdirdim. Onun altında da ıslak siyah mürekkeple şöyle yazıyordu:

YENİ BİR ŞAFAK. YENİ BİR ÇÖL

Miraji Sultanı, Sultan Oman Al-Hasim Bin Izman'ı tahtından inip vatan hainliği için yargılanmaya çağırıyoruz.

Sultan Oman, Miraji ve halkına karşı aşağıdaki suçları işlemekten suçlanmaktadır:

• *Ülkesini Gallan Ordusu'nun beceriksiz yabancı yönetimine maruz bırakmak*

• Gallan yasalarını ihlal etmekle suçlanan tarafların idamlarını sorgulamadan geçirmemek
• Kendi halkının nedensiz yere yargılanması
• Miraji vatandaşlarının kanlarındaki kanıtlanamayan Cin büyüsü nedeniyle yargılanması
• Çalışan vatandaşların adaletsiz maaşlarla bastırılması
• Miraji sınırları dahilinde kadınların köle edilmeleri

Liste böyle uzayıp gidiyordu.

Vatan haini Sultan Oman'ın suçları gerekçesiyle tahtından ayrılmasını ve hakiki veliahdı, Sultim İmtihanları'nın gerçek kazananı Prens Ahmed Al-Oman Bin Izman'ın onun yerine geçmesine ve bu çölü hak ettiği eski ihtişamına geri döndürmesine izin verilmesini talep ediyoruz.

Razı gelmez ve tahtı teslim etmezse biz tahta Miraji halkı adına el koyacağız.

YENİ BİR ŞAFAK. YENİ BİR ÇÖL.

İsyan Izman'a gelmişti.

Tekrar tekrar okudum. Öylesine kendimi kaptırmıştım ki ensemde bir el hissedene kadar kimsenin yanıma geldiğini fark etmedim. Dönmeye başladım ama Uzma çoktan bir gölge gibi arkama saklanmış kaftanın boynumda iliklenmiş kopçasını açıyordu.

Kumaş çözüldü ve üstümden yere kaydı. Ahmed'in güneşinin yere düşmesine izin vererek kumaşa tutunmaya yeltendim ama bedenimi tamamen gizlemekte geç kaldım.

Uzma'nın kötü bakan küçük gözleri bedenimi inceleyip yargıladı ve tek bir bakışta onu kusurlu buldu.

"Bak şimdi bu çok kötü bir yara izi. Terzi Abdul seni doğru dürüst dikmedi mi?" Sağ kalçamda, Illiaz'da kurşunun geldiği yeri kastediyordu. Parmaklarımla hâlâ ensemde kaftanı tekrar bağlamaya uğraşıyordum. Onun alay eden bakışları altında tenimin adeta alev aldığını hissedebiliyordum. "Şimdi her şey yerine oturdu. Dur, tahmin edeyim: sen hamile kalan bir fahişesin ve o şeyi keserek içinden çıkarmak zorunda kaldılar."

Hizmetkârlar bana yardım etmeyince kopçayı takmaya uğraşmayı bıraktım ve kumaşın boşta kalan uçlarını birbirine bağlamak için ellerimi kaldırdım. Ben çabalarken Uzma kibirli bir ifadeyle gülümseyerek bana doğru bir adım attı. Kâğıtlardan bir tanesi çıplak ayağının altında buruştu ve Ahmed'in güneşi kırıştı.

"Ondan hemen uzaklaşmaya ne dersin?" Sesin sahibi hem demir hem ipek gibiydi ve tamamen tanıdıktı. "Ben sana vurup devirmeden önce."

Shazad silahlı değildi ama Uzma'yla benim arama girerken iki bıçağını da çekseydi olacağı kadar tehlikeli görünüyordu. Düğümünü ensemin daha da yukarısına çektim. Kafamı kaldırıp baktığımda Uzma'nın yüzündeki kibirli sırıtış kaybolmuştu.

Shazad öne doğru eğilerek Uzma'nın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Aslında hiç de özür dilermiş gibi olmayan bir ses tonuyla "Özür dilerim. Dediğim kulağa bir öneri gibi gelmiş olabilir. Ama değildi. Kaybol," dedi.

Uzma geriye doğru iki adım atarak doğruca sütunlardan birinin gölgesinden olan biteni izleyen Ayet'e doğru

koştu. Sonra Izz tekrar çığlık attı ve ikisi de kaybolarak güvenli bir yere gitmek için kaçtılar. Beni de çabucak boşalan avlunun karmaşasında en yakın arkadaşımla karşı karşıya bıraktılar.

Shazad "Sana arkanı kollamanı söylemiştim," dedi.

"Ben de sana benim yerime arkamı kollayacağına güvenebileceğimi bildiğimi söylemiştim." Ona sarılmak çok içimden geliyordu ama etrafta hâlâ çok fazla kişi vardı. Konuşurken yakalanırsak bir açıklama yapabilirdim ama sarılırken yakalanmayı açıklamak daha zor olabilirdi. Kaftanının işlemeli kollarından çekiştirmekle yetinmek zorundaydım. "Üstünde bu kadar çok çiçek olan bir şey giyerken aynı anda böylesine korkutucu görünebilen tanıdığım tek kişi sensin sanırım."

Shazad bana şımararak gülümsedi. "Hafife alınmak çok daha iyi. Hadi gel." Shazad çabucak etrafa bakınarak elimden tuttu. "Buradan gidiyoruz. Hemen." Beni kapılara doğru çekiştirmeye başladı. Izz tekrar sarayın üstünden geçerek çığlık atarken kimse bize bakmıyordu. Sultan ortadan kaybolmuştu ve diğer herkes de güvenli bir yerlere kaçışıyorlardı. Bu, dışarı çıkmak için iyi bir fırsattı. "Bunun bir dikkat dağınıklığı olması mı gerekiyor?" derken yerde ayakların dibine saçılmış bildirileri işaret ettim.

Shazad "Bir şeyler hem dikkat dağıtıcı bir unsur olabilir hem de davaya hizmet edebilir," derken beni kapılara doğru çekiştiriyordu. "Bundan daha hızlı yürüyebilir misin?"

Jetonum fazla yavaş düştü. Shazad'ı durdurdum. "Bir Burak'tan daha hızlı koşabilseydim bile fark etmezdi. Bu-

rada sıkışıp kaldım." Etrafımıza hâlâ bir kaos hâkimken, onu olan bitenler konusunda elimden geldiğince çabucak bilgilendirdim. Derimin altındaki demirden ve Sultan'ın beni kontrol etmesine izin veren bronz parçasından bahsettim.

Shazad beni dinlerken yüzüne bir kasvet çöktü. Meseleler ciddi olduğunda hep yaptığı gibi keskin bir dikkatle her şeyi hazmetti. "O zaman onu içinden kesip çıkarırız."

"Senin kadar zeki olmadığımı biliyorum ama bu benim de aklımdan geçti," diye karşılık verdim. "Demir herhangi bir yerde olabilir ve sen bana bıçaklar batırmaya başlarsan kan kaybından ölmem de çok olası."

Shazad "Seni burada bırakmayacağım," diye karşı çıktı.

"Şu an bir şansın yok. Shazad..." Ona söylemek istediğim bir sürü şey ama çok az zaman vardı. Yakında Izz'ın yarattığı kaos dinecek ve birisi bizi fark edecekti. Önemli olan tek bir şey vardı. Ona söylemediğim son bir şey. "Sultan'ın bir cini var."

Shazad ağzını açtı, sonra kapattı. "Bir daha söyle."

Shazad'ın yapamayacağı çok fazla şey yoktu. Orduları kumanda edebilirdi. Herkesten sekiz adım ileride işleyişini görebildiği stratejiler kurabilirdi. Savaşabilir ve belki de insan ve silah sayısı açısından eksik kalsa da bir savaş kazanabilirdi. Ama bir silah sayısı açısından eksik kalmak vardı bir de bir silaha sopayla karşılık vermek vardı. Sultan'ın bir tane bile cini varsa bu fanilerden oluşan bir ordunun karşısında durabileceği bir şey değildi.

"O yüzden seni de bu cini de dışarı çıkarmamız ge..."

"Bahadur," diyerek bilgi verdim. Bunun neden önemli olduğundan emin değildim. O sadece diğerleri gibi bir cin-

di. Beni yaratan babaydı ve adının yarısı benimdi. Ama benim babam değildi. Izz çığlık atarak alçaldı. Silahlar patladı. Shazad da ben de içgüdüsel olarak eğildik.

"... seni de Bahadur'u da saraydan çıkarmamız gerek." Bu sanki çok kolay bir şeymiş gibi konuşuyordu.

"Bir cini serbest bırakmak Sayyida'yı hapisten kaçırmaya benzemez," dedim. Onun da sonu tam olarak hayırlı bitmemişti ya neyse. "O da benim gibi burada hapis."

"Birilerine bunu araştırmalarını söyleyeceğim." Shazad sabırsızca saçını yüzünden geriye doğru itti. Nasıl oluyorsa bir çiçek kadar zararsız görünecek şekilde giyinmiş olsa da neler başarabileceğini görmemek imkânsızdı. "Tanrı biliyor ya İsyan Cephesi'nin yarısı şu an işe yarar bir şey yapmıyor. Izman kendi başına bir hapishane. Ayrıca ateşkesten beri her yeri asker kaynıyor."

"Ateşkes mi?" diyerek araya girdim.

Shazad bir anlığına benim yok olduğumu unutmuş gibi sıçrayarak bana baktı. Haberi verirken dudakları ciddi bir ifadeyle çizgi şeklini aldı. "Sultan bir ateşkes ilan etti. Yabancı hükümdarlar yeni bir ittifak üzerinde müzakere yapmak için Izman'a gelebilene kadar işgalcilerle savaşmaya bir son vermeye çağırdı. Jin'in bize daha önce Xicha kampından getirdiği haber buydu," deyip tereddüt ederek "Bütün bunlar olmadan önce," diye ekledi.

Jin'in adı geçince kalbim sıkıştı. Shazad'ın onun adını telaffuz edişinde tuhaf bir şey vardı. Ama biz bir savaşın içindeyken onu sormayacak kadar gururluydum.

Onu sormak yerine buraya gelirken yanlarından geçtiğimiz üniformalı kalabalıkları ve tuhaf adamları düşünerek "Demek saray bu yüzden yabancılarla kaynıyor,"

dedim. "Sence yabancı hükümdarlar gelecekler mi?"

"Söylentilere göre Xicha Prensleri çoktan denize açılmışlar. Gallan İmparatoru da Albis Kraliçesi de önden elçilerini göndermişler." Gözleri beni ürperten sade kıyafetli adamı düşündüm. "Gelecekler. Gelmezlerse Sultan'ın onların düşmanlarından biriyle ittifak kurması ihtimali çok yüksek. Bu arada da her tür yerden askerler yolu açmak için her sınırdan şehre akın akın geliyorlar." Shazad parmaklarını çabuk bir döngü halinde tek tek baş parmağına dokundurdu. Bu heyecanlandığında yaptığı bir şeydi. Daha fazlası olduğu anlamına geliyordu. Bana anlatmadığı problemlerin, İsyan Cephesi'yle ilgili benim bilgim dahilinde olmayan zorlukların olduğu.

"Bu bizim için ne demek oluyor?" Yapılacak çok şey varken bu çaresiz olma hissini tanıdım. Eskiden Tozluyol'da böyle hissederdim.

"İyi bir şey değil." Heyecanın tetiklediği tikini fark etti ve elini yumruk yaparak ona engel oldu. "Özellikle de şimdi Sultan sadece tek bir ülkeyle ittifak kurabilir. Bir ittifak kurulur kurulmaz savaş yeniden kıvılcımlanacak. Söylentilere göre yeni müttefikini Auranzeb'de açıklamayı planlıyormuş. Ama o zamana kadar..." Gerisini getirmedi. Ne demek istediğini biliyordum. O zamana kadar sorunumuz var demekti. Sultan'ın emrinde ölümsüz bir varlık olduğu için de durum sadece daha kötüye gidebilirdi.

Zihnim allak bullak oldu. Bir cini serbest bırakmayı bulmanın başka bir yolu olabilirdi. Sadece ne olduğunu bulacak kadar uzun bir süre haremden dışarı çıkmak zorundaydım. Ama bir şey bundan Shazad'a bahsetmeme engel oldu. Zamanımız tükeniyordu. Izz'ın dikkat dağıt-

ma taktiği de bir süreye kadar işe yarayabilirdi ve gizli gizli plan yaparken yakalanabilirdik.

Ama sormadan gitmesine izin veremezdim. "Shazad, herkes iyi mi?" Sormak istediğim şeyi sormadım. Bu aptalcaydı ve bencillikti. Ama adı dışarı çıkmaya çalışarak dişlerime vuruyordu adeta. *Jin iyi mi?*

"Herkes değil." Shazad bir Cindölü olmasa da her zaman dürüst bir insan olmuştu. "Mahdi kamptan kaçarken öldü ve Sayyida'yı kurtaramadık. Birkaç kişiyi daha. Ama ölenlerin listesi beklenebileceği kadar kısa. Ahmed hayatta. Delila, Hala, Imin ve ikizler de. Hepsi şehirdeler."

"Peki ya Jin?" Kendime daha fazla hâkim olamadım. Shazad ondan bahsetmemişti ki bu iyi bir anlama geliyor olamazdı. Sorumun ardından gelen tereddüt de aynı şekilde.

Shazad sonunda "Kimse Jin'in şu an nerede olduğundan tam olarak emin değil," dedi. "O..." Açık saçlarını ensesinden yukarı doğru topladı. "Sen gecenin köründe kaybolduktan sonra buluşma yerine ulaşmak için bir atı neredeyse öldüresiye zorlamış. Sen orada olmayınca da Ahmed'in burnunu kırıp tekrar çölde dönüp durdu. Seni bulmak için. O planın ayrıntılarındaki eksiklik konusundaki şüphelerimi haklı çıkarttığın için teşekkür ederim en azından." Ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum ama içime bir endişe ateşi düştü. Jin'in isyancıların geri kalanıyla olmadığı aklımın ucundan bile geçmemişti hiç.

"Hâlâ hayatta," diyerek sözcükleri yüksek sesle sınadım. Sonra da Shazad'ın ne dediğini fark ettim. "Ahmed'in burnunu mu kırdı?"

Shazad onu daha önce hiç görmediğim kadar sersem

görünerek kulağını kaşıdı. "Ahmed Jin'e sana güvertedeki bir barda yeni tanıştığı herhangi bir kız gibi gelişigüzel davranmayı bıraksaydı belki de kaçmaya bir son verebileceğini ima etmiş olabilir." Ahmed'in İsyan Cephesi'ni bir âşık anlaşmazlığı yüzünden terk edeceğimi düşünmesine inanılmaz gücendim. "Jin Ahmed'e öyle çabuk vurdu ki ben bile aralarına giremedim. Aslında etkileyiciydi."

Izz yine çığlık attı. Daha da uzaktan. Kaos duruluyordu.

Shazad "Gitmek zorundayım," dedi. Zamanımız dolmuştu. "Seni buradan çıkartmanın bir yolunu bulacağım. O zamana kadar beladan uzak dur." Bu ağzından, generalimden bir emirle arkadaşımdan bir ricayla karışık bir şey gibi çıktı.

"Bir Cindölü'nden de söz vermesini istemeyecek kadar akıllısın," dedim. Bu onu son kez görüşüm olabilirdi. Bu her ayrıldığımız zaman için geçerliydi. Ama bu kez her zamankinden de daha çok. Şimdi düşman sahasındaydım ben. "Ayrıca beladan uzak duracağıma inanmayacak kadar da akıllısın."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir planım vardı. Yani plan fazla abartılı bir kelime olabilirdi. Shazad ikimiz arasında daha iyi plan yapan taraftı. Bu beni öldürtmeyeceğini umduğum bir fikrin başlangıcı sayılırdı daha ziyade. Bu da benim tarzıma daha yakındı.

Gerisini sonra çözebilirdim. Şimdilik saraydan kurtulmaya ihtiyacım yoktu. Sadece haremden dışarı çıkmak zorundaydım ve bunun gerçekleşmesini sağlayabilecek tek bir kişi vardı.

"Neden gitmek isteyesin ki?" Leyla nedenini bilmesem de haremin çocukları için bir oyuncak daha yapıyordu. Anneleri çocuklarının onun daha önce yaptığı oyuncaklarla oynamalarına izin vermiyorlardı. Bu Leyla'nın bu kadar uymadığı bir yerde kendi aklını koruma yöntemi miydi sadece? Bu seferki küçük bir insana benziyordu. Leyla iri ve içten gözleriyle bana bakarken ellerinde unutulmuş, uzuvları yayılmış bir halde duruyordu. "Harem

senin düşebileceğin diğer birçok yerden çok daha iyi."

Leyla'yı seviyordum. Bir yanım gerçeği oracıkta söylemek, onu bu yerde gerçek bir dosta dönüştürmek istiyordu. Ama o hâlâ Sultan'ın kızıydı. Kocaman gözler de sevdiğim herkesin hayatlarıyla kumar oynamaya yetecek kadar iyi bir neden değildi. Jin'in yüzü gözümün önünden geçti. Onu en son gördüğüm haliyle, kaçarken, çadırda yarı gölgede kalmıştı. Öpüşmemiz bittiğinde aramızda bir belirsizlik vardı. Onun yüzünün ardından hızla diğerlerinin yüzleri geldi: Shazad, Ahmed, Delila, ikizler. Hatta Hala'nın yüzü bile.

Sonunda "Abinin gözünün önünden çekilebilmek güzel olabilirdi," dedim. Bana annesinden olan tek gerçek abisi, Sultan'ın âlimleri arasındaki asker Prens Rahim'le ilgili söylediği şeyi hatırlayarak "Yani Kadir'in," diye düzeltim. Önceki gün Leyla'ya onu avluda gördüğümden bahsetmiştim ama Leyla hemen lafı değiştirmişti. "Bana kin güden Ayet ve Uzma'dan bahsetmiyorum bile." Shazad'ın Uzma'yı korkutması tatmin edici olabilirdi ama yaşadığım utanç hâlâ kor gibi yanıyordu ve tazeydi. "Babanı sarayda serbestçe dolaşmama izin vermeye ikna edebilirsem, birbirimizin karşısına çıkmayabiliriz."

Leyla'nın gözleri hemen yere gitti ve endişeli bir ifadeyle dudağını ısırdı. Bir şey hakkında düşündüğünü fark edecek kadar iyi tanıyordum artık onu. Benden daha akıllı biri düşünürken araya girmeyecek kadar da akıllıydım aynı zamanda. Bu Shazad'dan öğrendiğim başka bir şeydi.

"Bassam yarından sonraki gün on üç yaşına basacak." Leyla bu sözcükleri acele acele söyledi. Bulmasını bekle-

diğim çözüm her neyse bu değildi. "Bassam babamın karısı Thana'dan oğullarından biri. Babamın bir geleneği var. Oğullarından her birinin on üçüncü doğum gününde onlara ok atmasını öğretir. Kendileri öldürdükleri bir şeyi yiyene kadar yemek yemeleri yasak. Bunu oğullarının her birine yaptı."

Her birine değil. Ahmed'le Jin on üçüncü yaşlarını nasıl geçirmişlerdi? Babalarıyla avlanmıyorlardı. Bir gemide miydiler ya da yabancı bir kıyıda mıydılar? O günün anlam ve önemini anlayabilmek için hangi gün olduğundan haberleri bile var mıydı acaba?

Asla yaşanmayan bir görüntü canlandı kafamda. İkisi yan yana durmuşlar, babalarının elleri omuzlarında, onu etkilemek için rekabet ederek yaylarını geriye doğru çekmişlerdi.

"Bassam için hareme gelecek." Leyla gözlerini tekrar işine, kilden küçük adama verdi. Ona bir yüz yaratıyordu. "Ona bir şey sormak istersen eğer."

Harem bahçelerinden en büyüğü isyancı kampının iki katı büyüklüğündeydi ve sarayın duvarlarından akan, denize bakan tepenin ötesinden akan, oradan da sertçe başka bir duvara, başka bir sınıra, sarayın bir ucuna vuran mavi bir gölle taçlandırılmış kocaman, etrafı saran yeşillik bir alandı. Suyun üstünde göz kamaştırıcı derecede parlak tüylerini miskin miskin savurarak güneşin yarattığı aydınlık bir kemere su damlaları sıçratan tombul kuşlar vardı.

Tekrar haremin içine giden demir kapının yanında oturduğum yerden bakıldığında, bahçe bir masal kitabından çıkmış bir resim gibi görünüyordu. Sultan, Bassam olduğunu tahmin ettiğim bir çocukla kıyıda duruyordu. Sultan'ın bu oğlu ince ve sıskaydı ve olduğundan daha büyük görünmek için epey bir çabalıyordu. Bedenine doğru çektiği uzun bir yayı tutuyordu ve kolları zorlamanın etkisiyle birazcık titriyordu ve bunu bariz bir şekilde babasından gizlemeye çalışıyordu.

Daha şimdiden onun bir düzine kadar ıska atış yapışına şahit olmuştum. Oklar işe yaramaz bir şekilde suya çarpıyorlardı. Her atış geldikten sonra Bassam'ın göle bir avuç ekmek attığı, sonra da geri çekilip yerleşerek kuşlar, Bassam'ın onları öldürmeyi denemesine yetecek kadar kendilerini güvende hissedene kadar onları beklediği bir sabır alıştırması geliyordu. Şimdi babası uzanıp elini rahatlatıcı bir şekilde omzuna koydu. Çocuğun onun dokunuşu karşısında mutluluktan göğsünün kabarışına bakınca çocuğun babasıyla biraz daha zaman kazanmak için bilerek mi ıskaladığını merak eder gibi oldum.

Küçük Jin'i burada Bassam'ın yerinde dururken hayal ettim. Hayatımda birisine Jin'den daha az ihtiyaç duyan kimseyi görmemiştim hiç. Babasının elini omzuna koymasına nasıl tepki vereceğini hayal etmek güçtü. Babasının kendisiyle gurur duymasını sağlamak için hevesle dik mi dururdu acaba?

Bassam basit bir hamleyle yayı gevşetti. Tozluyol'dan deneyimli bir kız gözüyle bu atışın diğerlerinden farklı olduğunu anladım.

Ok dümdüz fırlayarak doğruca en yakındaki ördeğin

boynundan geçti. Sürünün geri kalanı panik içinde havaya uçarken kuş acı dolu bir viyaklama sesi çıkarttı.

Sultan kafasını geriye doğru eğip kahkaha atarak gururla oğlunun omzunu sıvazladı. Genç prensin suratında belirip kaybolan katıksız coşku ifadesini görmemek imkânsızdı. Bir anlığına, öğleden sonra güneşinde, bir mutluluk anı paylaşan herhangi bir baba ve oğul olabilirlerdi onlar.

Sonra Sultan'ın gözleri bahçenin kenarında durduğum yere, bana kaydı. Oğlunun omzuna yine hafifçe vurup gururla sıktıktan sonra çocuğu omzunda ölü kuşu taşıyarak yanından gönderdi.

Oğlu gözden kaybolunca bana yanına gelmemi işaret etti.

Duyulacak kadar yaklaştığımda "Kimse artık yay kullanmıyor. Biliyorsunuz değil mi? Silahlar daha temizler," dedim.

"Ama avlanmaya çalıştığında o kadar da sessiz değiller. Avını korkutup kaçırıyorlar. Ayrıca bu bir gelenek. Babam da bana aynısını yaptı. Onun babası da ona." Ayrıca Sultan babasını öldürmüştü ve şimdi bir avuç kadar oğlu o geleneği de sürdüreceklerine güveniyorlardı. "Ne istiyorsun küçük Cindölü?"

Dilimi heyecanla dişlerimin üstünde gezdirdim. Aklımı okuması ihtimali vardı. Ama Shazad kendisi de Sayyida'nın geri getirildiği gün de bunu söylemişti: "*Sarayda gözlere ihtiyacımız var.*" Bütün sarayda. Ben o gözler olabilirdim. "Haremden çıkabilmeyi istiyorum."

Ben saraydan çıkamazdım ama bilgi çıkabilirdi. Shazad Sam'i İsyan Cephesi'nin ödeme listesine almıştı. Son

üç gündür, yani Izz'ın gökyüzünden kâğıt bıraktığı zamandan beri Sam'le Ağlama Duvarı'nda şafak vakti sürekli görüşüyordum. Shazad onunla ilgili ne yapacağına daha sonra karar verirdi. Tek görevi benimle buluşmak için her gece hareme girmek ve Sultan'ın emriyle İsyan Cephesi'ni satmadığımdan emin olmaktı. Bu aşırı sıkıcı bir görevdi. Ya da Sam'in deyimiyle, her gece güzel bir kıza bakmak için ödeme alarak kazandığı en kolay paraydı. Burada başarılı olursam, onun işini biraz daha ilginç bir hale getirebilirdim.

Sultan yayının ipiyle oynadı. "Peki çıkmak istiyorsun çünkü?.."

"Çünkü buraya daha fazla dayanamıyorum." Bu gerçekti. Kısmen gerçekti ve yeterli olmayacaktı. "Ayrıca oğlunuza katlanamıyorum."

Sultan yayının üzerine doğru eğildi. Alaycı bir ifadeyle "Hangisine?" diye sordu. İşte yine ikimiz de bir sır biliyormuşuz, ikimiz de bir tür oyun oynuyormuşuz gibi tenimde o hafif karıncalanma oldu. Hayır, bu saçmaydı. Ahmed'e karşı bağlılığımı bilseydi tek yapması gereken bana onun nerede olduğunu söylememi emretmek olurdu. Shazad'a, oradan da İsyan Cephesi'nin geri kalanına gitmek için beni kullanabilirdi.

"Kadir," derken o hissi üzerimden attım. "Bana bahçede koparılmayı bekleyen bir çiçekmişim gibi bakıyor."

Sultan sanki bir enstrüman çalışıyormuşçasına yayının ipini yine tıngırdattı. "Benim tutsağım olduğunu biliyorsun Küçük Cindölü. İsteseydim sana bir konuda ihtiyacım olana dek, hareketsiz bir şekilde bir noktada yatmanı emredebilirim. Kök salmanı ve orada durup bir

emir beklemeni emredebilirim. Ya da..." Duraklayıp yayının ipini yine imalı bir şekilde tıngırdattı "koparılmanı." Tüylerim diken diken oldu. "Ama... beni bulmak için buraya gelmeni takdir ediyorum. Söyle bana bakalım Küçük Cindölü. Atış yapabilir misin?"

"Evet," dedim çünkü her ne kadar onun silah kullanmak konusunda ne kadar usta olduğumu bilmesini umursamasam da yalan da söyleyemezdim. Shazad en büyük gücümüzün hafife alınmak olduğunu söylerdi hep. Ama lafı gerçeğin etrafında dolandırıp kısmen gerçek bir şey söylemeye çalıştığımda Sultan her seferinde ne yaptığımı anladı. "Atış yapabilirim."

Yayını bana doğru uzattı. Onu hemen almadım. "Bir şey istiyorsun. Bir şeyler isteyen insanlar onları kazanmak zorundalar."

"Ben bir şeylerin nasıl kazanılacağını biliyorum. Sarayda büyümedim."

Sultan Jin'in gülümsemesinin ufak bir emaresiyle "Güzel. O zaman bunu da anlamalısın. Yayı al," dedi.

Bana denileni yaptım çünkü seçme şansım yoktu ama niyetinin bana emir vermek olup olmadığını bilmiyordum.

"Bir tane ördeği vurabilirsen sana sarayda serbest dolaşma hakkı vereceğim. En azından diğer herkes kadar. Vuramazsan... işte o zaman yatağın rahattır umarım çünkü çok uzun bir süre orada yatacaksın."

Parmaklarımı yayın gergin ipinden aşağı doğru indirdim. Eski bir silahtı bu. Masal kitaplarına, silahlardan önceki zamana ait bir şey. Bir okla bir Zümrüdüanka'nın gözünü çıkaran bir okçuyla ilgili bir efsaneyi hatırladım.

Atış pozisyonu aldım ve yayı geriye çekmeye çalıştım.

"Öyle değil," derken Sultan'ın elleri omuzlarımdaydı. Otomatik olarak kasıldım. Ama bana dokunuşunda ya pışkan bir tavır yoktu. Omuzlarımı küçük prensin omuzlarını tuttuğu gibi sıkı tuttu. Tozluyol'da babaların oğulları silahla ateş etmesini öğrettikleri zaman yaptıklarını gördüğüm gibi. Bana daha önce kimse bunu yapmamıştı. Babam sarhoşken kendi kendime ateş etmesini öğretmiştim. Hem zaten gerçekten de babam değildi zaten. Ama görünüşe göre yaşadığım ya da öldüğüm en az gerçek babam kadar umurundaydı. "Duruşunu genişlet," diye emrederek ayağının iç tarafıyla ayak bileklerime hafifçe vurarak aralarını açtı. "Ayrıca yayını vücuduna doğru çek."

Yayı geriye doğru çekerken onun beni izlediğinin son derece farkındaydım. Silahla yapacağım şekilde en yakındaki ördeği hedef aldım. Dikkatlice kendime dümdüz bir görüş alanı yarattım. Silahım olsaydı kurşunum doğruca kuşun içinden geçerdi.

Son birkaç aydır kuşları öldürmek konusunda ustalaşmıştım. Dağlarda kamp yaparken avlanabilmenin faydası oluyordu.

Yayı gevşettim. Canımı acıtacak şekilde koluma sürtündü. Ok uçtu ve kuşu bir adım kadar ıskalayarak suya daldı. Kuş sürüsü çıkan sesten korkarak çırpan kanatlar ve ciyaklama sesleriyle döne döne gökyüzüne doğru yükseldiler.

Yayı bırakıp sıyrılan kolumu tutarak söylendim.

"Bırak bakayım." Sultan bileğimden tuttu. Bu itaatsizlik edemeyeceğim başka bir emirdi. Kolum çoktan kıpkırmızı olmuştu.

"Bir kolluğun olmalı," diye buyurdu. "Al," deyip eşar-

bını boynundan çekip çıkardı. Haremdeki yemeklerdeki taze safran rengindeydi. Onu düzgünce koluma doladı.

Eşarbı görünce eski kırmızı eşarbımı hatırlayınca içim özlemle sızladı. *Jin.*

Sultan son bir kez çekip bileğimin etrafında bir düğüm atarak eşarbı bağlamayı bitirdi. "Kuşlar geri döndüklerinde tekrar dene. Bu kez yayı daha yukarıya çek. Yanağına daha yakın." İtaat etmek zorundaydım ama onun kiminle konuştuğunu unuttuğunu, onları emirden ziyade talimat olarak vermek istediğini düşünür gibi oldum.

Kuşlar geri dönüp tekrar yerleşene kadar sessizce bekledik. Onları böylesine rahatlıkla öldürebilecek bir şey için geri döndüklerinden onlara aptal demek istedim. Ama ben de kendi hür irademle Sultan'ın yanında duruyordum.

İkinci atışımı da ıskaladım. Üçüncü atışımı da. Sultan'ın tekrar tekrar kaçırışımı izlediğinin son derece farkında olduğum için ensemin utançtan karıncalandığını hissedebiliyordum. Kazanmaya ihtiyacım vardı. Haremden çıkabilmeye ihtiyacım vardı. Ailemi babamdan kurtarmaya ihtiyacım vardı.

"Yüce Sultan Hazretleri." Bir hizmetkârın sesi ikimizin de dönmesine neden oldu. Hizmetkâr kafasını aşağı doğru eğmişti. "Gallan elçisi tarafından müzakereler için bekleniyorsunuz." Kulaklarım kabarmıştı. Başlıyordu. Bu ülke için müzakereler. Bizi tekrar onlara teslim etmek için. Rapor verebilmemin gerekli olmasının nedeni de bu müzakerelerdi.

Sultan gitmek üzere arkasını döndüğünde "Bekleyin," diye seslendim. "Bunu yapabilirim."

Sultan bir anlığına düşünceli gözlerle baktı. Sonra kafa sallayarak onayladı. "O zaman yaptığında beni bul."

Ben denerken güneş gökyüzüne yayıldı. Terin ensemden aşağı aktığını hissedebiliyordum ve şeytan diyordu ki eşarbı kolundan çözüp kafana sar. Ama kolumdaki zonklayan sıyırık bana bunu yapmamamı söylüyordu. Parmaklarımın yer yer su toplaması konusundaysa yapılacak hiçbir şey yoktu. Ya da acı verici bir seferliğine daha kaslarımın aynı şekilde geriye çekilmesine itiraz ederken yayı bırakmak için titreyen kolumda gittikçe artan ağrıya da yapacak bir şey yoktu.

Güneş tepeye çıktığında bazı hizmetkârlar gelip yanıma bir sürahi su ve bir kâse dolusu hurma getirdiler. İkisini de görmezden geldim. Bunu yapabilirdim.

Geri çekildim. Bir tane ok daha suya daldı. Kuşlar etrafa saçıldılar.

Kendi kendime söylendim.

Başlarım bu işe!

Daha zor şeyler yapmıştım ben.

Kuşlar tamamen kaçamadan eğilip bir tane daha ok aldım. Onu çabucak yay kirişine yerleştirdim hâlâ kanat çırparak ciyaklayan kuş kalabalığını hedef aldım. Vurmak istediğim ördeği buldum. Tereddüt etmedim. Atışımı doğrultmaya çalışmaya zaman harcamadım. Hiç şüphe duymadan, silahla her zaman yaptığım şekilde hedef aldım.

Oku gevşettim.

Kalbim adeta yerinden fırlayacak gibi olurken, ördek sürüden ayrılıp hızla yere doğru inerek çimenlere çakıldı.

Ölü kuşu boynundan tutarken ardımda kan lekeleri bırakarak saraya daldım.

Sultan bana başarılı olduğumda gidip onu bulmamı söylemişti ve içimde emre doğru çekilen bir şey hareket etmeye devam etmemi sağladı. Beni durdurmaya çalışmayan muhafızın yanından geçip kapıları iterek paldır küldür içeri dalana kadar ne yaptığımı düşünmedim.

Ben içeri dalarken onlarca kafa bana doğru döndü. Aklımdan bunu yapmamam gerektiğine dair bir düşünce geçti. Ama bunun için biraz geçti. Gözlerimi Sultan'a dikmiş bir halde, uzun adımlarla masaya doğru gittim ve ödülümü bardağının titremesine neden olarak onun önüne attım.

Sultan ölü ördeğe baktı.

İşte o anda etrafımı fark ettim. Toplantı odası tıklım tıklım doluydu. Üniformalı adamlarla. Her türden üniformalı adamlarla. Altın Miraji üniformaları ve mavi Gallan İmparatorluğu üniformaları...

Üstelik hepsi de dikkatlice bana bakıyorlardı: Az önce boynunda ok olan ölü bir ördeği Sultan'ın önünde masaya çarpan, gözleri fıldır fıldır bakan kıza. Prens Rahim burnunu kaşırmış gibi yaparken gülümsemesini sakladı ama başka kimse eğlenmiş gibi durmuyordu.

Sultan'ın ateşkesin sonucuna ve bütün ülkemizin geleceğine karar vermesi için yapılan toplantılardan birini

ölü bir ördekle yarıda kesmiştim az önce.

Bunun bana kelleme mâl olup olmayacağını merak ettim.

Sultan kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle "Görünüşe göre kısmen iyi bir nişancıymışsın. Haremden istediğin zaman çıkacaksın," dedi. İçimde bana gerçekten de elinden kurtulup tekrar İsyan Cephesi'ne dönmeme izin verecek açık bir kapı bırakabileceğine dair bir parça umudun filizlendiği kısa bir sessizlik oldu. "Ama bunu yanında bir muhafızla yapacaksın ve saraydan ayrılmayacaksın." Umudum tuzla buz oldu. Zaten daha en başından umutlandığım için aptallık etmiştim. Sultan tedbirsiz bir adam değildi. Sonra sesini yükselterek "Birisi bu ördeği mutfağa, küçük Cindölümü de ait olduğu yere götürsün," dedi. Cindölü kelimesini duyunca Gallan heyetinin kafalarının kalktığını gördüm. Onlar bana iblis derlerdi ama yine de bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorlardı. Sultan'ın beni onların gözlerine sokup sokmadığını merak ettim. Bu pek de politik bir taktiğe benzemiyordu.

Bir hizmetkâr ördeği ihtiyatlı bir şekilde boynundan kaldırdı. Masaya saçılmış kâğıtlar da onunla birlikte kıpırdadılar. Solmuş siyah mürekkeple çizilmiş, çölün bize ait yarısında daha yeni mavi çizgilerle işaretlenmiş bir Miraji haritası gözüme ilişti. Sadece bir köşeye ait bir görüntüden ibaretti ama yeterliydi. Onu görmüştüm. Mavi ıslak mürekkeple etrafına daire çizilmiş ve özenli bir yazıyla "Saramotai" yazılmış küçük siyah bir nokta vardı.

Aklım hemen Samira'ya gitti. Shazad'ın şehri korumaları için göndereceği isyancılara, duvarların tepesindeki

İkar'a ve duvarların gerisinde kalmayı seçen kadınlara. Hepsi mavi mürekkeple çizilmiş bir halkanın içinde bir hedef gibi duruyorlardı.

Bir hizmetkâr çoktan kolumdan tutmuş beni ısrarla odadan dışarı doğru çıkarmaya, ilerlememi sağlamaya çalışıyordu. Ama gidemezdim. Özgür bırakmak için çok fazla şeyi feda ettiğimiz şehre ne olduğunu bilmeden asla. Zihnimdeki çarklar dönmeye, orada kalmanın, o kâğıtları almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Gallan elçisi şu an Sultan'la konuşuyordu. "Auranzeb için Ekselansları Kralımız'la birlikte anavatandan gelen bin tane güçlü adamlı bir taburumuz var. Saramotai'yi işgal edeceklerse silahlı olmaları gerekecek. Dahası..."

"Yalan söylüyor." Bu sözcükler ağzımdan birden çıktı. Kolumu tutan erkek hizmetkâr dişlerini sıkarak beni uyarıp artık daha sertçe kapıya doğru çekiştirdi. Ama Sultan elini kaldırarak onu durdurdu.

"Ne dedin Küçük Cindölü?"

Tekrar, bu kez daha yüksek sesle "Yalan söylüyor," dedim. Doğruyu arayarak sonraki sözcükleri dilimden çıkarmayı denedim. "Krallarıyla birlikte gelen Gallan birlikleri onun dediği kadar çok değil." İşte söylemiştim.

Sultan çalışmaktan sertleşmiş yüzüklü bir parmağını bardağının ağzında gezdirdi. Zekâsı Ahmed'inki kadar çevikti. Ben bir Cindölüydüm. Birinin yalan söylediğini söylüyorsam o zaman bu, Tanrı huzurunda dürüst bir gerçekti.

Sultan bana "Gallan dilini nereden öğrendin?" diye sordu.

Bu tehlikeli bir soruydu şimdi. Gerçeğin bir kısmı Jin ve çölü geçerken geçirilen uzun bir zaman ve nöbet tut-

mak için uykusuz geçirilen geceler sayesindeydi.

"Son Eyalet Gallan ittifakı yönetimi altında mustarip oldu." Bu aldatıcı bir ifadeyle karıştırılmış kısmi bir doğruydu ve genelde Sultan'ın inanmayacağı kadar bariz olurdu. Ama ona bir armağan sunuyordum. Yeterli olabilirdi. "Biz Cindölleri de becerileri çabuk kaparız."

Sultan düşünürken parmağını yine düşünceli bir ifadeyle bardağının ağzında döndürdü. "Mustarip olduğunuz için üzgünüm," dedi sonunda. "Çölümün çoğu oldu." Sonunda tercümana hitap etti. "Gallan elçisine kralıyla buraya gelen bin tane asker olmadığını bildiğimi söyle. Bir de gerçek sayıyı bilmek istediğimi."

Tercüman konuşurken gözleri tedirginlikle Sultan'la benim aramda gidip geldi. Sözcükler kendisine ulaştığında Gallan elçisi şaşırmışa benziyordu. Bu işte benim bir parmağım olduğunu anlamışçasına gözleri bana kaydı. Ama tekrar doğunun genizden konuşulan o lisanında konuşmaya başladığında hiçbir tereddüt belirtisi sergilemedi. Her kelimeyi duyamadım ama sayıyı duydum. Çabucak "Hala yalan söylüyor," dedim yine. "Beş yüz kişi yok."

Sultan tercümanıyla konuşurken düşünceli gözlerle bana baktı. "Elçiye yalan söylemenin Gallandie'de belki de daha hoş görülüyor olabileceğini ama Miraji'de bunun bir günah olduğunu söyle. Ona bunun, ittifakımız dağıldığından beri Gallandie'den birinin, kuzeydeki savaşlarına devam etmek için, sadece bizim çölümüze gelen müttefiklerin silahlandırılması kisvesi altında deniz aşırı yerlerde konuşlanmış askerlerine silah sağlamam için beni ilk kez aldatmaya çalışışı olmadığını söyle. Bana gerçek sayıyı söylemek için son bir şansı daha olduğunu yoksa

kralı gelene kadar müzakereleri tamamen durduracağımı söyle."

Tercüman sonunda gergin bir anın ardından "İki yüz," dedi. Odadakilerin geri kalanıyla birlikte Sultan'ın da gözleri bana çevrildi.

"Bu doğru," dedim. Bu cümle dilimden kolayca çıktı.

Sultan bardağının ağzına dokundu. "Bu azımsanmayacak kadar büyük bir fark. Öyle değil mi Sayın Elçi? Hayır, bunu çevirmeye gerek yok," diyerek konuşmak üzere eğilen tercümanı elini sallayarak durdurdu. "Elçi ne demek istediğimi anlıyor, bence o ve buradaki herkes bana yalan söylememekle daha iyi edeceklerini anlıyorlar. Otur Amani."

Yanındaki koltuğu işaret etti. Bu bir emirdi. İtaatsizlik edemezdim. Ayrıca kalmak istiyordum. İstediğim buydu. Ama Sultan'ın arkasındaki mindere çökerken bacaklarım yine de bir parça titredi.

Oturana kadar fark etmediğim şey bana adımla hitap ettiğiydi. Küçük Cindölü diye değil.

Artık dikkatini çekmiştim. Sadece onun bana Mavi Gözlü Haydut olarak seslenmeye başlamasına yetecek kadar çok dikkat çekmemiş olmayı diledim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Öldürdüğüm ördek şekerli portakallar ve narlarla birlikte Hala'nın ten renginde bir tabak üzerinde servis edildi. Okum hâlâ boynundaydı. Bunun dersin bir parçası olup olmadığını merak ettim. Kurşun ete saplanıp gözden kaybolduğunda neredeyse unutulabilirdi. Ok ise o türden bir şey değildi.

Toplantı gün batımından bayağı bir sonrasına kadar devam etti. Tercümanlar Gallan, Albis, Xicha ve Gamaniks lisanları arasında tercüme yaparak deli gibi çalıştılar. Kafam odada duyduğum her şeyle çalkalanıyor hepsini ezberleyene kadar bir dua gibi evirip çeviriyordu. Shazad'a haber uçurabilene kadar tek kelimesini unutmamak için elimden geleni yapmaya çalışacaktım. Tek bir yanlış ayrıntı, yanlış hatırlanan tek bir nokta olursa binlerce kişinin hayatına mâl olabilirdim. Kafamdaki her döngüde işe yaramayan her şeyi seçip sadece kullanabileceklerimi bırakmaya çalıştım.

Sultan Saramotai'yi geri almak için birlikler gönderecekti. Müzakereler başarılı olursa şehir tekrar Gallanların eline geçecekti. Bu, çölden Amonpour'a doğrudan bir geçiş noktasıydı. Amonpour'da Albisliler'le ittifak kurulmuştu. Sınırda onların önlerine çıkacak bir Albis kampı vardı. Üç gün yürüyeceklerdi. Sultan birlikleri Saramotai'yi geri almak için gönderecekti...

"Dikkatin dağılmış gibi duruyorsun." Sultan karşıma otururken düşüncelerimi yarıda kesti.

"Sizin daireniz benim büyüdüğüm kasabayla hemen hemen aynı büyüklükte." Bu dikkatini dağıtmak amacıyla çabucak kullandığım iğneli bir laftı. Bana ne düşündüğümü ona anlatmamı emretmesin diye. İsyan Cephesi'ne planlarınızla ilgili anlatacağım her şeyi gözden geçiriyordum.

Gerçeği konuşmak gerekirse, dairesi bütün çölün hükümdarının odasından beklenilecek bir boyuttaydı. Ben sadece giriş salonuna kadar getirilmiştim ama kalın kırmızı halısı olan bir yatak odasına ve başka bir tarafta özel hamamlara açılan başka kapılar da görebiliyordum. Arz odasının duvarları altın rengi ve beyaz mozaiklerle kaplıydı. Mozaikler etrafımızdaki gaz lambalarının ışığını öylesine güzel yansıtıyordu ki neredeyse hâlâ gündüz olduğunu sanıyordum. Ama tepemizdeki kocaman cam bir kubbe gökyüzünü net bir şekilde gösteriyordu. Bir yanda da tepelerden denize inen sarp uçurumlara bakıyordu.

"Tozluyol." Bu ismi zihninin derinliklerinden çekip çıkarmış gibi duruyordu. "Bana oradan bahset bakalım." Bu bir emirdi. Öyle olmasını istese de istemese de.

"Çölün sonunda küçük bir kasaba. Orada büyüdüm." Bu gerçekti ve emrine itaat gösteriyorum demekti. Peşinde olduğu şey bu olmasa da. Tozluyol'la ilgili tek yanlış kelime edersem her şeyi ifşa edebilirdim. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Sultan dairesinin büyüklüğüne rağmen oturduğumuz masa istese uzanıp oynadığı bıçakla boğazımı kesebileceği kadar küçüktü.

Sultan'ın etrafında zorunda olduğumdan daha uzun süre kalmak hoşuma gitmiyordu. Özellikle de üzerimde bu kadar çok kontrolü varken; kim olduğumu öğrenmesi için tek gereken şey tek bir yanlış kelime etmekken. Ayrıca hava kararmıştı ki bu da Ağlama Duvarı'nda Sam'le buluşmaya çoktan geç kaldığım anlamına geliyordu. Başarılı olup olmayacağımdan emin olmama imkân olmadığı için de ona haremden dışarı çıkma planımdan bahsetmemiştim. Sultan'ın karşısında oturmamla sonuçlanacak kadar çok başarılı olmayı planlamadığım kesindi. İlk defa Sam'e onun bana anlatacağından daha çok anlatacak şeyim vardı. Onunla buluşmaya yetişmek zorundaydım. Hem de bütün İsyan Cephesi'ni Sultan'a ifşa etmeden önce.

Sultan şimdi beni izliyordu. Memleketim konusunda ısrar etse mi etmese mi ya da beni emirden azletse mi azletmese mi diye merak eder gibi. Ama Sultan'ın zihninin nasıl işlediğini anlamaya başlıyordum. Ona kendi kendime bir gerçek, bir zayıf nokta sunarsam üstüme gelmeyi bırakırdı. "Tanrı'nın unuttuğu cehennem gibi kasabadan nefret ediyordum." Ona böyle bir itirafta bulundum. "Lütfen beni bu konuda konuşturmayın."

Beni düşünceli bakışlarla yavaşça süzdü. "Oraya dair her şeyden nefret mi ediyordun?"

Ona evet demek üzereydim ama bir türlü ağzımdan çıkmadı. Nedeninin Tamid olduğunu fark ettim. Bana engel olan oydu. Kolumda iyileşen yaralardan biriyle oynayarak altında kıpırdayan küçük metal parçasını hissettim. Tamid'den artık nefret etmeliydim. Ama o zamanlar da ondan nefret edebilir miydim bilmiyordum. Sonunda "Hayır. Her şeyden değil," dedim.

Beni konuşmam için zorlayacağını sandım. Ama sadece aşağı yukarı kafa salladı. "Yemeklerden ye." İtaatsizlik edemeyeceğim bir sır daha. Onun bana gitmemi emretmesini sağlamalıydım. Sultan küçük gerçekleri bir bir ağzımdan alıp dururken bütün yemek boyunca dayanamazdım.

"Neden buradayım ben?" Portakalları ördeğin üstünden çatalımı batırıp bir bir alarak tabağıma koymaya başladım. "Bir bahçe dolusu eşleriniz ve kızlarınız var. Yalnızsanız sizinle birlikte yemek yemeleri için bir tanesini çekip alabilirsiniz."

Artık tehlikeli sularda yüzdüğümün farkındaydım. Ama Sam'le buluşmaya yetişeceğim bir sürede haremin göreceli güvenli ortamına kovulacaksam lafımı esirgeyemezdim. Ama Sultan sadece iç geçirerek çatalıma vurup kenara iterek çıtır çıtır kızarmış kahverengi eti bir bıçakla oymaya başladı. "Belki de sadece yanımda olmandan keyif alıyorumdur."

"Size inanmıyorum." Bıçağın kemiğin üstünden mükemmel bir halka şeklinde keserek deri boyunca gidişini izledim.

Sultan "Haklısın. Belki de keyif fazla kaçtı." Eti dikkatlice benim için tabağıma yerleştirdi. "Seni ilginç buluyorum. Şimdi," deyip geriye çekildi. "Bir şeyler ye."

Eti görmezden gelerek onun yerine ördeğin derisinin hemen üzerinden şekerli bir portakala daha çatalımı batırmak için masanın karşısına doğru uzandım. Portakal dilimde daha önce yediğim hiçbir şeye benzemeyen tatlı ve acı bir lezzet patlaması yarattı. İlkini hâlâ çiğnerken bir parça daha almak için tekrar uzandım. Sultan'ın suratında hafif bir gülümseme gözüme çarptı. Ağzım doluyken "Ne var?" diye sordum.

"Yok bir şey." Sultan hâlâ elinde bıçakla oynuyordu. "Sadece yüzündeki ifadeyi görebilmeni dilerdim. Şişelenebilse Simyacı Midhat'ın aradığı iksir olurdu." Hikâyelere göre Midhat, dünyada bulamadığı neşeyi yaratıp şişelemeye çalışırken aklını kaçıran çok yetenekli ve çok ıstırap çekmiş bir simyacıymış. Sultan bıçağını tutuşunu değiştirip öldürdüğüm ördeğin etini keserek "Ama zaten sen bunu toplantı masasının üstüne bıraktığında yabancı arkadaşlarımızın suratlarındaki ifadeyi de şişeleyebilseydim, o da bana oldukça yoğun bir neşe verirdi," dedi. Ördeğin budunu kesti ve kendi tabağına yerleştirdi. En son ördek yediğimde, Izz'ın Illiaz'da yakaladığı bir ördekti. Üstünde hâlâ timsah diş izleri vardı ve üstündeki yağ ateşe fışkırarak biraz cızırdayıp bileğine sıçradığında Jin'in söylenmesine neden olmuştu. Şimdi Jin'le aynı yaştayken, muhtemelen bu aynı dairede, onun annesini zorla yatırıp ona zorla sahip olan Sultan'ın ellerinden yemek kabul ediyordum.

"Yüce Sultan Hazretleri." Hizmetkâr öylesine sessizce kapıda belirdi ki sıçradım. Kapının eşiğinde kafasını iyi-

ce eğmişti. "Gallan elçisi sizi görmeyi istedi. Ona meşgul olduğunuzu söyledim ama çok ısrarcıydı."

"Gallan elçisi benim kendi sarayımda beni ayağına çağırıyor." Sultan masadan geriye çekilirken her şeyden ziyade bıkkın gibiydi. "Affedersin." Gözlerim kapıya kadar onu izledi.

O gözden kaybolur kaybolmaz ayağa kalktım.

Onun çalışma odasına açılanı bulana kadar iki tane yanlış kapıyı açtım.

Karşımda bir duvar yerine Izman'a bakan kocaman camdan bir pencere vardı. Ta buradan, gecenin ortasında şehir aksi takdirde karanlık olan denizin üstündeki yıldızlar gibi ışıkların dans ettiği pencereleriyle ikinci bir gökyüzü gibi görünüyordu. Sultan'ın hükümdarlığı önüne serilmişti. Tamid'in çalıştığı odada uyandığımdan günden beri Izman'a en yaklaştığım an buydu. Elimi çocuk gibi cama yaslama isteğime karşı koydum.

Diğer üç duvar geceyi gösteren pencereyle uyumlu şekilde tasarlanmış gibi duruyordu. Gündüz güneş ışığının vuracağı sarı camdan yıldızlara benzeyen şeylerle işlenmiş mavi sıva yapılmıştı.

Burası bana Ahmed'in çadırını hatırlattı. Artık var olmayan evimdeki çadırını.

Şehri alıp barışı koruduğumuz zaman kendi prensimi burada hayal etmeye çalıştım.

Ama şu an hâlâ bir savaşın ortasındaydık ve o savaşı kazandıracak bir şey bulma fırsatını es geçmeyecektim.

Odayı üstü kâğıtlarla, kitaplarla, haritalarla ve kalemlerle kaplı kocaman bir masa işgal ediyordu. Bir tanesi kaybolsaydı yokluğunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Sultan geri geliyor. Bu sözcükleri sesli söylemeyi denedim ama ağzımdan çıkmadılar. Kâğıtları dikkatlice masadan kaldırıp onları pencereden içeri vuran şehir ışıklarının aydınlığına tutmaya başlarken şimdilik güvendeydim. Uğraşırken bu sözcükleri tekrar tekrar söylemeye çalıştım. Bu erken bir uyarı sistemiydi. Üstüne anlamadığım rakamlar ve sayıların karalanmış olduğu bir kâğıt parçası buldum. Başka bir kâğıt da Miraji haritasıydı. Birliklerin hareketlerini ayrıntılarıyla gösteriyordu ama onları daha önce toplantıda duymuştum zaten. Parmaklarım tanıdık görünen bir zırhın çizimi üzerinde durakladı. Noorsham'a giydirdikleri metal kıyafetti bu. Kenarlarına kelimeler karalanmıştı. Eskiden onu kontrol eden kelimeler.

Altında ona benzeyen başka şemalar da vardı. Diğerleri de makine parçaları için gibi görünüyordu. Kâğıtlardan birinin üstünde onu sabit tutan bozuk para boyutunda küçük bir metal parçası vardı. İlk lisanda bir kelime salatasının yanında adım da üstüne işlenmişti. Demek tenimin altında bu vardı. Onu pencereye fırlatıp camın paramparça oluşunu izlememek için kendimi zor tuttum.

Çizimlerden birini alıp incelemeye devam ettim. Birkaç tane ilginç görünen kâğıt parçasını çekip aldım. Bir tanesi ikmal yollarına benziyordu. Shazad bunu benden daha kolay bir şekilde çözebilirdi. Izman haritası gibi görünen başka bir kâğıt daha vardı. Kâğıdın üzerinde farklı yerlere serpiştirilmiş kırmızı noktalar da vardı. Neyi işaretliyor olabileceklerini çözmeye çalışarak onu ışığa tuttum.

"Sultan geri geliyor." Bu sözcükler odanın sessizliğinde ağzımdan kolayca çıkarak göğsümde yoğun bir paniğin baş göstermesine neden oldu. Cebim yoktu. Aceleyle çalış-

ma odasından çıkarken kâğıtları şalvarımın belinden içeri tıkıştırarak kaftanımı da tekrar onun üstüne indirdim.

Masaya geri dönmüş yemeğimi didikliyordum ki Sultan tekrar belirerek karşımdaki yerine oturdu. Bıçağı tekrar eline alırken "Ne istiyormuş?" diye sordum. Nefesimin ne kadar telaşlı olduğunu duyamaması için dua ettim.

Sultan beni hazırlıksız yakalayan gerçekçi bir tavırla "Seni," dedi. "Biliyorsun. Gallanların sözde inancında İlk Varlıkların kötülüğün yaratıkları, onların çocuklarının da canavar olduklarına inanıyorlar."

"Onların neye inandıklarını biliyorum." Ağzım birdenbire kurudu. Tatlı şarap dolu sürahiye uzandım. Bu ani hareket kıyafetlerimin içine tıkıştırdığım kâğıtların hışırdamasına neden olunca durdum.

"Seni onlara teslim etmemi istiyorlar." Sultan sesi fark ettiyse de bunu gizlemek konusunda oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. "Adalete teslim edilmek üzere olduğunu söylüyorlar. Ama tabii ki de bu bir bahane. Dini dürüstlük arkasına saklanıyorlar çünkü senin suratıma yalan söyleyebilmeleri ve ittifakımızı tekrar kendi yararlarına çekmelerinin karşısında ciddi bir tehdit olduğunu itiraf etmek istemiyorlar."

"Onlardan biri bana barbar dedi," dedim. Kendi dilimdeki nefreti duydum. Bana kalırsa İlk Varlıkları ve Cindöllerini öldürmek ördek öldürmekten daha barbarcaydı.

Sultan "Güzel. Hepsinin Miraji halkının kendi başlarının çaresine bakabileceklerini hatırlamaları iyi olur. Sadece bir ördeğe karşı olsa bile." Gururdan göğsümün kabarması da nereden çıktı emin değildim. "Neden burada, benim dairemde akşam yemeği yediğini bilmek

istiyor musun Amani? Bu bir mesaj veriyor. Gallanlarla ittifak kurduğumuzda seni asmaları için onlara teslim etmek zorunda kalırdım. Şimdiyse..." deyip daha fazla uzanmaya korktuğum sürahiyi kaldırarak "... misafirim olmakta özgürsün," dedi.

"Onlardan nefret ediyorsunuz." Bunu daha fazla içimde tutamayacaktım. "Onlar bizden nefret ediyorlar. Bizi kullanıyorlar. Neden onlarla bir daha ittifak kurasınız ki?" Sesim istemeden yükseldi.

Sultan bana sert bir ifadeyle baktı. Ahmed'in gözlerini nasıl da ondan aldığı beni yine adeta sarstı. Sonra da bir çocuğun özellikle zekice bir şey yapmasına şaşırmışçasına neşeyle güldü. "Asi oğlumun izinden giden insanlar gibi konuşuyorsun."

"Bana Tozluyol'u sormuştunuz," diyerek dikkatini Ahmed'den başka tarafa çektim. "Ben çölünüzün en derin, en karanlık yerlerindenim. Müttefiklerinizin halkımıza neler yaptığını birinci elden gördüm. Bir Cindölü'nü kafasından vurmanın yasa olduğu Gallan yönetimi altındaki şehirleri. Tozluyol'daki herkes yabancılar için silah üretmeye karın tokluğuna, neredeyse hiçbir şeye yakın paralara çalışıyor. Bu da fakir, açlıktan ölen, korkan bir çöle neden oldu."

"Kaç yaşındasın sen Amani?"

"On yedi," derken yaşımı göstermeye çalışarak, hareket ederken de tenime yapışan çalıntı kâğıtlara özen göstererek tamamen doğruldum.

Tabağındaki ördek budu bıçağının altında çatırdadı. "Ben babamın tahtını ele geçirdiğimde sen daha doğmamıştın bile. Doğmuş olanlar bile eskiden durumun nasıl

olduğunu unuttular. Savaştaydık ve savaşmamız gereken bir savaş değildi o. Gallanlarla Albisliler arasındaki bir savaştı. Biz bütün yabancı dostlarımızın arasında yarıştaki bir ödüldük. Dünyadaki ülkelerin yarısı topraklarımıza el koymaya çalıştılar. Ama sonunda iş, iki eski düşmana ve yanlış inançlar arasındaki bitmek bilmeyen bir savaşa kaldı."

Ördeğin budu sonunda Sultan'ın bıçağının kesme hareketiyle çıt diye bir sesle kıkırdaktan ayrıldı ve etleri tel tel ayrıldı. Kırılan kemik sesinin parlak mermer koridorlar ve cam kubbede yankılanışındaki bir şey sinirlerime dokundu. Sultan konuşurken sakince portakal sosunu kaşığıyla etin üstüne döktü.

"Babam da bunun olmasına izin verdi. Aptaldı ve korkaktı. Ülkemizin dedemin zamanında yaptığı gibi savaşabileceğimizi sandı. İki ordunun karşısında ayakta durup bir şekilde yok edilmeyebileceğimizi düşündü. General Hamad bile babama iki cephede savaş kazanamayacağına dair akıl verdi. Tabii o zamanlar Komutan Hamad'di. Verdiği aklın mantıklı olduğu kanıtlanınca onu general yaptım."

Shazad'ın babasından bahsediyordu. General Hamad Sultan'a karşı hiç sadık değildi. Shazad babasının hükümdarından nefret ettiğini hep biliyordu. Ama yine de yirmi yıl önce Sultan'ın fikirlerini desteklemiş. Hatta bizim tarafımızdan bir adamın bile düşmanımızın haklı olduğunu düşündüğü bir zaman bile varmış.

"Kazanmanın tek yolu bir ittifak kurmak, onların bizden istediklerine bizim şartlarımızla erişmelerini sağlamaktı. Babam bunu yapmadı. Sultim İmtihanları'nı kazanan abim de yapmadı. Bir arenada on bir tane erkek

kardeşimizden başarılı olabildi diye bu onu bir şekilde bu ülkenin kaderine karar vermeye uygun bir kişi mi yapıyordu?"

Kadir'den daha da uygun değil. Ama araya girmedim. Artık Sultan'ın yanından uzaklaştırılmak o kadar da önemli gelmiyordu. Okulda tarih öğrenmiştim. Ama tarihi Sultan'ın kendi dilinden duymak farklıydı. Faniliğin doğumunda diğer Cinlerle yan yana durmuş ve onun ölümü alt edişini izlemiş olan Bahadur'dan İlk Fani'nin hikâyesini dinlemek gibi olurdu.

Sultan dikkatimin tamamen üzerinde olduğunu hissetmişe benziyordu. Etini kestiği yerden kafasını kaldırıp baktı. Boş ellerime ve hâlâ dolu tabağıma baktı.

Sakince "Ben yapılması gerekeni yaptım Amani," dedi.

Bizim o iki ülke arasında parçalanmamıza engel olmak için bir taraf seçmişti. Sultan'ın oğulları arasındaki bir hiç, Sultim'de yarışmasına izin verilmeyecek kadar bile çok genç olan Prens Oman, tek bir kanlı gecede Gallan ordularını saraya sokmuş, kendi babasını öldürmüş ve kendisiyle taht arasında duracağını bildiği erkek kardeşlerini, Sultim'i ve imtihanlarda savaşmış olan diğerlerini katletmişti. Sabah olduğunda babasının yerine oturmuştu ve Gallanlar bizim müttefiklerimizdi. Ya da işgalcilerimiz...

"Benim yirmi yıl önce yaptığım şey, bu ülkenin onların ellerine düşmesine engel olmanın tek yoluydu. Gallanlar yeteri kadar ülkeyi topraklarına katmışlardı. Bizim de sıradaki olmamıza izin veremezdim." Konuşurken dikkatlice yemeğini kesti. "Dünya on yedi yaşındayken göründüğünden çok daha karmaşık Amani."

"Peki siz ülkemizi Gallanlara teslim ettiğinizde kaç yaşındaydınız?" Benim şu andaki yaşımdan çok daha büyük olmadığını biliyordum. Olsa olsa Ahmed'le aynı yaşlardaydı.

Sultan bir parça ördek etini çiğnerken gülümsedi. "Sonraki on dokuz yılı onları sınırlarımızın dışına çıkarmak için bir yol bulmaya çalışarak geçirecek kadar gençtim. Başarmaya da çok yaklaşmıştım. Biliyor musun?" *Noorsham.* Bir Cindölü olan kardeşimi Gallanları öldürmek için bir silah olarak kullanmaya çalışıyordu. Hem de kendi insanlarının da ateş hattında kalmasını hiç umursamadan. "Biraz daha zaman olsaydı bu ülkeyi sonsuza kadar onlardan temizleyebilirdim." Kadehini kaldırıp şarabından kocaman bir yudum aldı.

Biraz daha zaman. Biz araya girmeseydik. Fahali'yi kurtarmasaydık. İnsanlarımızı kurtarmasaydık. Kardeşimi kurtarmasaydık. Ama Sultan bütün ülkeyi kurtarabileceğini düşünüyordu. Onlar birçok insanın iyiliği için feda edilmiş olurlardı.

"Yemiyorsun."

Aç değildim. Ama yine de bir soğuk et parçasına çatalımı batırdım. Portakal etrafında donmuş bir jöleye dönüşmüştü. Şimdi dilime değdiğinde fazla tatlı geldi. *Yanılıyorsunuz.* Bu sözcük de dilimde yapış yapıştı. Ağzımdan bir türlü çıkaramadım. Shazad'ın burada olmasını diledim. O benden daha çok şey biliyordu. Tarih ve felsefe okumuş, babasının hocalarından benim çölün sonundaki yıkık dökük bir okul binasında aldığımdan daha iyi bir eğitim almıştı. O bir şeyler üzerine münazara yapma konusunda benden daha iyiydi. Ama ikimiz de Saramotai'ye

gitmiştik. Adil bir dava kisvesi altında bir güç savaşı vardı. "Bu ülkeyi kurtarmanın sizin Sultim İmtihanları olmadan Sultan olmanız anlamına gelmesi de inanılmaz bir tesadüf."

"Sultim İmtihanları köhneleşmiş geleneklerden bir başkası." Sultan şarabını tekrar masaya koyarak dikkatlice sapını inceledi. "Kardeşler arasında bilek güreşleri ve bir erkeğin kısmen akıllı olduğunu kanıtlayacak bilmeceler, biz, Âlemlerin Yıkıcısı'nın canavarlarına karşı savaşan çöldeki bir grup çadırdan ibaret olduğumuz zamanlarda bir lider seçmenin en iyi yolu olabilirdi ama savaşlar artık farklılar. Kıvrak zekâ ve bilgelik aynı şeyler değiller. Beceri ve bilgi birikimi de. Sultanlar da artık savaş alanına bir kılıçla çıkmıyorlar. Yönetmenin daha iyi yolları var."

"Yine de bir Sultim İmtihanı düzenlediniz," dedim. Belimde gizlice çaldığım ikmal yolu haritasını hışırdatmamak için yavaşça hareket ederek ördeğin üstünden bir portakal daha almak için uzandım.

"Evet ama bunun ne kadar işime yaradığına bir bak. Sonucunda tahtıma göz koymuş asi bir oğlum oldu." Altın rengi tabağı bana doğru iterken kendi kendine güldü. Bu bana Jin'i hatırlatan alçak sesli, mütevazi bir sesti. "İmtihanları düzenlemek zorundaydım. İnsanlara ben kendi tahtımı... başka yollarla alsam da ülkemizin geleneklerini hâlâ sürdürdüğümü göstermek için. Ne kadar köhneleşmiş olsa da yine de bir amaca hizmet edebilir." Tekrar arkasına yaslanarak benim yemek yiyişimi izledi. "Bazı ülkelerde insanlar kraliyet ailelerini düğünleri ya da yeni doğan kraliyet çocuklarını kutladıklarında severler. Keşke benim halkım için de aynı durum geçerli olsaydı bana

olan sevgileri asla bitmezdi. Ama Miraji halkı öyle kolaylıkla satın alınmaz. Beni, onlara bir gecede on iki tane erkek kardeşimi kendi ellerimle öldürdüğümü hatırlattığım Auranzeb zamanı olduğu kadar sevmezler hiç." Bunu öylesine sakince söyledi ki gülüşü odayı ne kadar ısıttıysa o sıcaklık anında yok oldu. "Onlara Auranzeb'in aynı zamanda çok nefret ettikleri düşmana onları teslim ettiğim aynı gece olduğunu hatırlatmamaya çalışıyorum. Ama aslında burası şiddet dolu bir ülke Amani. Sen bunun bir kanıtısın. Akşam yemeğimiz bunun bir kanıtı," diyerek ördeğin boynundaki oka dokundu. "Eline bir bıçak verdim ve içinden ilk geçen beni bıçaklamak oldu."

Düşünmeden "Önce siz beni bıçaklamaya çalıştınız," diye karşı çıktım. İşte o zaman gerçekten içtenlikle kahkaha attı.

"Burası katı şartların olduğu bir çöl. Onu yönetmek için de katı bir adama ihtiyacı var." *Ahmed'den daha katı.* Bu düşünce yine aniden aklımdan geçti. Onu elimden geldiğince zorla bir kenara ittim. Ahmed, güç yönünden eksik kaldığı her ne varsa onu iyi bir insan olmasıyla telafi ediyordu. Çoğumuzdan daha iyi bir insan olmasıyla. Hatta öylesine iyiydi ki Delila'yı Saramotai'ye götürmek söz konusu olduğunda Shazad ve ben bile tereddüt etmiştik. Hükümdarımıza hiç tereddüt etmeden itaatsizlik etmiştik. Sonuçlarından hiç korkmadan.

Shazad insanlarına itaat ettirmek için korkuya bel bağlamaya ihtiyaç duyan hükümdarın zavallı bir hükümdar olduğunu söylerdi. Ben felsefe konusunda o kadar bilgili olmayabilirdim ama bana göre itaat olmadan bir adam hiç hükümdar değil gibi geliyordu.

Ahmed beni, Shazad'ı ve kız kardeşini bile yola sokamıyorsa bu ülkeyi gerçekten yönetebilecek miydi?

"Benim bu ülke için yapmayacağım hiçbir şey yok Amani. Hâlâ." Hoş görülü bir ifadeyle gülümsedi. "İmtihanlar olmasaydı burada benim veliahdım olması için Kadir'in ilk tercihim olmayabileceğini söyleyeyim sana." Uzaklara dalar gibi görünerek bardağının ağzıyla oynuyordu.

"Kimi seçerdiniz?" Bunu içten bir soru mu yoksa oğullarını gerçekten aralarından birini seçecek kadar iyi tanıyıp tanımadığını sınamak için bir meydan okuma mı olmasını kastettiğimden emin değildim. Ama Sultan sorumun üzerine içtenlikle düşünüyor gibi duruyordu.

"Rahim çocukken ona hakkını verdiğimden çok daha güçlü bir çocuk." Leyla'nın abisi. Bir askere özgü davranışlar sergileyen ve avluda Kadir'e meydan okuyup savaş konseyinde onunla birlikte oturan prens. "Onu yakında tutsaydım iyi bir hükümdar olabilirdi, hislerinin bu kadar etkisi altında kalmasaydı da." Cam kubbeden içeri giren ışık, Sultan bardağını döndürürken ağız kısmına yansıdı. "Ama dürüst olmak gerekirse benim yerime yükseltilirse Ahmed en iyi tercih olabilir." Bu beni hazırlıksız yakaladı.

Artık tehlikeli sularda yüzdüğümün son derece farkında olarak dikkatlice "Asi Prens'i kastediyorsunuz," dedim.

"Oğlum ülkeye yardım ettiğine inanıyor. Ben gerçekten yardım ettiğini biliyorum." Ahmed'e oğlu olarak hitap etti. Ahmed de Sultan'dan hep babası olarak bahsederdi. Jin asla öyle yapmazdı. Jin için o hep "Sultan"dı. Babasıyla arasındaki var olan bütün bağları koparmaya çalışıyormuş gibi Ama Ahmed'le Sultan o bağları koparmakla

daha az ilgileniyor gibilermiş gibi duruyordu manzara. "İnançla ilgili sorun, onun gerçekle aynı olmamasıdır."

Zihnimin Jin'e dair anılarımın çoğunun bulunduğu köşesinden bir anı sessizce öne çıktı. Çölde bir geceydi. Jin bana inancın mantık için yabancı bir lisan olduğunu anlatıyordu. Ama başka neyimiz vardı ki bizim?

Sultan bardağının ağzıyla oynamayı bıraktı. Parmaklarındaki yağı ve portakal jölesini silerek temizledikten sonra cebinden tanıdık sarı bir kâğıt çıkarttı. Küçük kareler halinde katlanmıştı ve tekrar tekrar katlanmaktan yıpranmış görünüyordu. Masanın karşısından kâğıdın üstündeki Ahmed'in tepetaklak duran güneşine bakıyordum. *Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.*

"Bütün bu sundukları çok güzel fikirler. Ama sen bugün konseyde oturdun Amani. Sence oğlum kendi kaynaklarımıza fazla vergi bindirmeden Gallanlara ne kadar silah sözü verebileceğimizi biliyorlar mı? Upuzun bir büyücüler soyunun en son üyesi olan Albis kraliçesinin ülkesini savunmak için neredeyse hiç sihir gücü kalmadığı söylentilerinin dönüp durduğunu biliyor mu? Xicha İmparatoru'nun henüz bir veliaht seçmediğini ve bütün ülkelerinin sivil bir savaşın eşiğinde olduğunu biliyor muydu?" Gerçekten cevap vermemi bekliyor gibi duruyordu.

"Bilmiyorum." Bu gerçekti. Ahmed'in bildiği hiçbir şey konusunda bilgim yoktu. Ama sadece gerçeği konuşmaktan, sadece dürüst olmaktan daha öteye gidersem Sultan'a gerçek bir cevap verirdim: *Hayır. Bilmiyor.*

Sultan bildiriyi masanın üstünde düzeltirken "Dünya basit olsaydı yabancı güçlerden arınmış, bağımsız bir millet olabilirdik. Ama biz her birinde dostları ve düş-

manları olan sınırları olan bir ülkeyiz. Ve ben oğlumun aksine bu ülkeyi savunmak için bütün bu ülke halkını askere dönüştürmekle ilgilenmiyorum. Kaç tane eğitimsiz erkek ve kadın oğlumun inançları uğruna savaşarak öldü sence?" dedi.

Saramotai'deki küçük Cindölü Ranaa'nın yüzü gözümün önüne geldi. Kaza kurşunu, onun gücü, sonra da canı yitip giderken ellerindeki ışığın sönüşünü izleyişim de.

Sultan'ın ordusu onu istiyordu. Ama biz onu kurtarmaya çalışıyor olmasaydık benim yerime o burada olurdu. Saçları temiz ve lavanta kokarken, ağzı şekerli portakallardan yapış yapış bir haldeyken yumuşak minderlerin üstünde oturuyor olabilirdi. Ölülerin yakıldığı odun yığınının arasında küllere dönüşmek ve çöl kumlarına saçılmak yerine.

"Taht el değiştirirse işgal edileceğiz. Oğlum bir idealist. İdealistlerden harika liderler çıkar ama asla iyi hükümdar olmazlar. O yüzden sana neye inandığımı söyleyeceğim Amani. Oğlumun isyanı olur da başarılı olursa ya da benim hükümdarlığıma şüphe düşürmeye yetecek kadar güçlenirse biz, yabancı güçler tarafında lime lime ediliriz. Bu da babamın bizden önce yaptığı gibi Miraji'yi mahveder."

Yirmi Beşinci Bölüm

Hareme geri döndüğümde saat şafaktan ziyade gün batımına daha yakındı. Sessizlikten nefret ediyordum. Bu nedenle korkularımı o kadar sesli duyabiliyordum.

İsyancı kampında sessizlik diye bir şey yoktu. Gecenin en karanlık saatlerinde bile. Nöbet tutan insanların üzerlerindeki silahların tıngırtısı, karanlıkta fısıltıyla edilen sohbetler, geri kalanımız endişelenmeyi bıraktıktan çok daha sonrasında bile endişelenirken Ahmed'in çadırından gelen kâğıt karıştırma sesleri olurdu. Buradaysa geceye dair herhangi bir ses hafif akan su ya da kuşların bıcır bıcır seslerinin gölgesinde kalıyordu.

Parmaklarım ördeğin derisinin yağından kayganlaşmış, portakalın tatlılığından yapış yapış olmuştu. Odama girerken ellerimi *kurtim*'in eteğine sildim ve kıyafetlerimi kafamdan yukarı doğru çıkarmaya başladım.

"Saatin şu an kaç olduğunu sanıyorsunuz hanımefendi?" Bu ses şiddetli bir şekilde sıçramama neden oldu.

Gömleğimin eteğini bırakarak sahip olmadığım bir silaha uzandım. Yorgunluk ve kafa karışıklığı bir anlığına gözümü bulandırdı. Yatağımda üstünde kaftan olan biri oturuyordu. Tanıdığım bir kaftan... Çünkü bir an geçtikten sonra fark ettim ki o, Shazad'a ait bir kaftandı. Ama onu giyen insan Shazad'dan on-on beş santim daha uzundu ve kumaşı dikişlerini attıracak kadar geren geniş omuzları vardı. Yüzü bir eşarpla gizlenmişti. Altından sarı bir bukle çıkmış ve açık mavi gözlerinin üstüne düşmüştü.

Sam.

Dişlerimi sıkarak "Ne halt ediyorsun burada?" diye çıkışırken endişeyle etrafa bakınıp yatakta karşısına oturdum. "Birisi seni görebilir."

"Ah, birçok insan gördü zaten," derken sesini benimki gibi fısıltı şeklinde çıkacak kadar alçalttı. Yüzünü saran eşarbını gevşetti. Bu kez doğru bağlanmıştı. Eşarbını bebek gibi rastgele bağlayış tarzı Shazad'ı de beni ettiği kadar rahatsız etmiş olmalıydı. "Ama kim burada başka bir kadını fark edecek ki?" Haklıydı. Kadınlar haremde kimse gözünü bile kırpmadan ortaya çıkıp gözden kayboluyor gibiydi. "Bu Shazad'ın fikriydi. Yatağında bir adamla yakalanmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü. Bu kaftanı taşıyacak yapıda bir vücudum olduğundan emin değilim." Kaftanı sanki üstüne doğru dürüst oturmasını sağlamaya çalışıyormuşçasına elleriyle belinde sıkıştırdı.

"Endişelenme. Hiçbirimiz bir kaftanı Shazad kadar iyi taşıyamayız," dedim. Ama zihnimi kurcalayan bir şey vardı. "Jin henüz geri dönmedi." Bu bir soru değildi. Gerçeği söylemeden önce dilimde test etmek zorunda bile kalmadım. Çünkü Jin geri dönmüş olsaydı Sam burada yalnız olmazdı.

Sam geriye yatarak ellerini kafasının arkasında birleştirdi. "Bu sürekli bahsinin geçtiğini duyduğum Asi Prens'in kayıp erkek kardeşi mi? Sanıyorum şu an yatağında seni bekliyor olmasını dilediğin de o," deyip bana göz kırptı.

Bu yorumunu geçiştirerek "O ikna edici bir kız olmak konusunda senin eline su bile dökemezdi," dedim. "Yüzünde makyaj mı var senin?"

"Ah, evet. Sadece birazcık. Shazad benim için yaptı." Biraz üstünü başını düzeltir gibi yaptı.

"Seni sevmiş olmalı. Genelde bunu sadece benim için yapar."

"Sen bu akşam Ağlama Duvarı'ndaki buluşmayı kaçırdıktan sonra senin için endişelendi." Sam'le buluşmamı akşam yemeğinden kaçmaya çalışmaktan vazgeçtikten sonra bayağı bir zaman farkıyla kaçırmıştım. "Özellikle şey yapabileceğin konusunda endişelendi. Onun sözleriyle söyleyeyim: 'Tam Amani'lik bir şey' yapabileceğin ve yakalanmana neden olacağın konusunda. Şafak vaktine kadar seni bulmazsam diye bütün kampı toplayıp tekrar yer değiştirmeye hazır hale getirdi."

Sultan'la akşam yemeği yerken ortalarda bir yerde onun kim olduğumu öğrenmesinden korkmayı bırakmıştım. Sam'in söyledikleri benim sadece kendi hayatımı riske atmadığımın sert bir hatırlatıcısı niteliğindeydi. Zaten bir kez bulunmuştuk.

"O kadar uzun bir süredir bekliyorum ki onun haklı olduğunu ve şanlı Mavi Gözlü Haydut sıfatını daimi olarak üstlenmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım. Neyim 'tam Amani'lik bir şey' anlamına geldiği konusun-

da bilgilendirildikten sonra Mavi Gözlü Haydut olma görevine uygun olduğumdan emin değilim. Gerçekten kendini bir Burak'ın toynaklarının altına mı attın? Ben öyle yapsam bir kaburgamı kaybederdim."

Sesindeki şakacı tavrın vicdan azabımı bir parça dindirmesine izin vererek gözlerimi devirdim. "Hayatta kalmaya yönelik bir dürtü olsaydı..." Gerisini getirmedim. Ona Shazad'ın endişelenmekte yanıldığını söyleyemezdim tam olarak. Ne de olsa bir Burak tarafından neredeyse eziliyordum. Hem de iki kez. O akşam düşmanımızın karşısına oturmuş ve akşam yemeğinde Ahmed'den konuşmuştum. "Shazad'a hâlâ hayatta olduğumu söyleyebilirsin. Ayrıca artık sarayda serbestçe dolaşma iznim var. Açılışı bununla yapmalısın." Onun yanına çöktüm. "Ona buluşmamızı Sultan'la akşam yemeği yediğim için kaçırdığımı söylemeden önce."

Sam öyle yüksek sesli kahkahalara boğuldu ki birini uyandırabileceğinden endişelendim. Haremin duvarları inceydi. "Eee? Bugünlerde bir isyancı Sultan'la neden konuşuyor? Ama annem yemek masasından siyaseti uzak tutmak gerektiğini söylerdi. Yani sadece havadan sudan konuşmuş olabilir misiniz? Ama anladığım kadarıyla burada sadece tek tip bir havanız var."

Dilimi dudaklarımda gezdirdiğimde portakal tadını hâlâ alabiliyordum. Sultan'ın bir savaşa, Ahmed'in ateşlenmesine yardımcı olduğu bir savaşa engel olmak konusunda dediğini gözden geçirdim. Bu bilgiyi vermenin İsyan Cephesi'ne yardım edeceği ama Miraji'ye zarar verebileceğini düşündüm.

"Sultan Saramotai'ye gidecek." Uzanıp gömleğimin

içinden ikmal yolunun bir haritasını, Noorsham'ın zırhının üst koluma sarılı çizimini çıkardım. "Üç gün içinde Izman'dan beş yüz adam çıkıp Illiaz'dan geçerek şehre doğru ilerleyecek." Ben kıyafetlerimden gizli bilgileri çıkarırken Sam sessiz kaldı ki bu aslında takdire şayan bir şeydi. "Durdurulamayacak kadar çok kişi var. Izz ya da Maz Sultan'ın askerlerinden önce oraya gidip kolaylıkla bir uyarı götürebilir ve herkesi boşaltabilir."

Sam "Nereye boşaltabilir?" dedi.

"Bilmiyorum." Sonunda pantolonumun belinden Izman haritasını çıkarıp geriye yaslanarak, ağrıyan bacaklarımı Sam'in ödünç aldığı kaftanın eteğine dolanacak şekilde yatağın yastıklarının üstüne yayılarak açtım. "Ama ya onları şehirden dışarı çıkaracaksınız ya da birisi Ahmed'i Delila'yı, bütün şehri Sultan'ın askerlerini afallatacak kadar uzun bir süreliğine ortadan kaybetmeye ikna edecek. Shazad'a söyle. O ne yapılacağını bilir."

"Görünüşe göre sen ne yapılacağını biliyorsun zaten."

Omuz silktim. Son altı ayı Shazad ve Ahmed'in strateji yapmalarını dinleyerek geçirmiştim. "Dahası da var." Savaş konseyinden bütün ayrıntıları hatırlamaya çabalayarak Sam'e diğer askerlerin hareketlerini de bir bir anlattım. Bir zayıflık olduğunu sezdiklerinden güneye, Ahmed'in el koyduğu bölgeye doğru daha çok seyahat söz konusuydu. Ama o bir dikkat dağınıklığıydı. Şimdilik tekrar geri alacakları tek şehir Saramotai'ydi.

"Birlikler şehirden ayrılmaya başladıklarında, her yer artık asker kaynamıyor olacak," diye belirttim. "Shazad İsyan Cephesi'nin yarısının yapacak bir şeyleri olma-

dığını söyledi. İşte bu da o durumu değiştirmek için iyi bir fırsat. Ordunun ikmal yolları. Bir de..." deyip kırmızı noktaları işaret ederek "...bunların neyi gösterdiğini bilmiyorum ama bakmaya değer gibi duruyor," dedim. Kâğıt destesini ona verdim ve savaş konseyinden değerlendirebileceğimiz ve İsyan Cephesi'nde kullanabileceğimiz, hatırlayabildiğim kadar çok detayı anlattım. Her biri Miraji'deki bizim bozabileceğimiz barışa yönelik çok hassas yapı taşlarıydılar. Ayrıca ettiğim her kelimeyle bütün ülkeme karşı bir hain olduğum hissini üzerimden atmaya çalıştım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Artık haremden çıkabildiğim için orada mümkün olduğunca az zaman geçiriyordum. Saray, son Eyalet'e rakip olacak kurak bir çöplük olsa da Kadir, Ayet ve eş güruhunun geri kalanından uzak durduğum sürece umurumda olmazdı.

Her gün birkaç saatliğine Sultan'ın toplantılarına katılmam gerekiyordu. Yabancı heyetlerin her biriyle ayrı ayrı görüşüyordu. Albis elçisi kalem tutamayacağı kadar çok titreyen yaşlılık izleriyle dolu elleri olan yaşlı bir adamdı. Katibine ona torununu hatırlattığımı söylediğine kulak misafiri oldum. Gallanlar kadar alçakça yalan söylemedi ama gerçeği öylece teslim etmek için de gelmedi. Daha nazik bir suratı vardı ama bizden bir şey istiyordu, aynı Gallanlar gibi. Xichalıların bir elçisi yoktu. Her konuştuğum kelimede bana güvensizlikle bakan bir general göndermişlerdi.

Her toplantıda Sultan'ın biri konuşurken gözüme bakabileceği ve işin aslını anlayabileceği şekilde arkasında

sağ tarafına oturuyordum. Adamların ateşkesin şartlarını dürüst bir şekilde müzakere etmelerini sağlıyordum. Bunu yaparken de öğrenebileceğim kadar çok şey öğrendim. Yabancı orduların sınırlarımızda nerelerde konuşlandıklarını, Sultan'ın kime güvendiğini, İsyan Cephesi'ne dair ne bildiğini öğrendim. Oğlu, Leyla'nın abisi Rahim her bir toplantıya katılıyordu. Babası ona doğrudan bir şey sormadığı sürece nadiren konuşuyordu. Onu birkaç kez beni izlerken yakaladım.

Birkaç toplantının ardından Kadir'den harem dışında tamamen uzak duramayacağımı öğrendim. Ara sıra müzakerelere de gelip masada zorla kendine bir yer ediniyordu. Kardeşinin aksine babasının anlatmasını istemediği fikirleri dile getiriyordu. Bir keresinde Kadir konuşurken bakanlardan birinin gözlerini devirdiğini gördüm.

Kadir, Prens Rahim'i fikri sorulmadan konuşturabilen tek kişiymiş gibi duruyordu. İki prens kızgın çakmaktaşları gibi birbirleriyle sürtüşüyorlardı. Sultan'ın hislerinin bu kadar etkisi altında kalmasaydı Prens Rahim'in Sultim olarak iyi bir tercih olacağına dair söylediğini hatırladım. Şu ana dek Kadir'e karşı gösterdiği nefret dışında herhangi bir hissini dışa vurduğuna şahit olmamıştım.

Her gece Sam'le gün batımında buluşmak için hareme geri dönüyor ve topladıklarımı ona aktarıyordum.

Geriye kalan zamanlar da haremin duvarları dışında istediğim gibi geçirmek üzere bana aitti. Sarayı yavaş yavaş işgal eden yabancılardan özenli bir şekilde kaçınarak, elimden geldiğince özgürce etrafı keşfettim. Çiçeklerin kapıları zor açabileceğim kadar gür olduğu ya da müziğin tuz ve temiz hava kokan bir meltemle duvarla-

rın arasından süzüldüğü yüz kadar bahçe daha vardı. Suya bakan bir kuleye tırmanana ve aynı hava kıyafetlerimle saçlarımı kuvvetlice uçuşturana kadar onların kaynağının deniz olduğunu fark etmemiştim. Denizdeki kısa zamanımı uyuşturulmuş ve bağlı bir halde geçirmiştim. Ama deniz havasının zihnimde canlandırdığı anı o değildi. Sudan olabildiğim en uzak noktada, tozlu bir dükkânın zemininde otururken Jin'in tenindeki dövmelerin üstünde gezinen parmaklarımdı.

Bir keresinde bir köşeyi dönüp önümde bana çok tanıdık gelen aksayarak yürüyen birini gördüğümde arkama dönüp koşmaya hazırdım. Onu gördüğümde öyle aniden durdum ki bana eşlik eden muhafız doğruca arkamdan bana çarptı. Suratındaki utanç ifadesi ondan koparabildiğim en farklı yüz ifadesiydi. O üniformanın altında bir yerlerde insan olduklarını bilmek güzeldi en azından. Sonradan anladım ki aksayan o kişi ateşkesten önce bir Miraji kurşunuyla yaralanmış bir Albis askeriydi sadece. Ayrıca Tamid'in artık aksayarak yürümediğini hatırladım.

Amaçsız dolaşmak konusunda bayağı etkileyici bir tablo çiziyordum. Ama Sultan bana sarayda tam özgürlük verecek kadar da aptal değildi. Her sabah harem kapılarının dışında beni bir asker bekliyordu ve sessiz bir gölge gibi bana yapışıyorlardı. Asker her gün değişiyordu ve bir toplantıya katılmam istendiği zamanlar dışında hiçbiri konuşmuyordu. Dönmemem gereken bir köşeyi dönmeye çalışırsam muhafızım benimle yöneldiğim hangi kapı ya da geçitse onun arasında bir duvar oluyordu. Ben durumu anlayana kadar sadece ileri bakan ağır silahlı bir duvar.

Ama vazgeçecek değildim. Bahadur'a geri dönmem gerekiyordu. Başka bir deyişle cine, babama, Sultan'ın yeni gizli silahına. Sultan onu, bizi ortadan kaldırmak için kullanamadan önce onu serbest bırakmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Başım beladayken uyanma hissi keşke bana bu kadar tanıdık gelmeseydi diye düşündüm. Ama harem beni yumuşatıyordu. Eskiden davetsiz gelen birinin varlığı, o kişi boğazıma bir bıçak dayamaya yaklaşamadan bile önce beni uyandırırdı.

Kalbim panikle küt küt atarken gecenin getirdiği askerler mi, Kulbastılar mı ne tür bir tehditse onunla yüzleşmek için aniden doğrulup oturdum.

Daha da beteriydi. Ayet'ti.

Geriye doğru çekilirken dolunaya yakın ayın ışığı elindeki bıçağın üstünde titreşti. Elindekinin bıçak olmadığını fark ettim. Makastı. Yüzündeki gülümsemeden daha tehlikeliydi. Diğer yumruk yapılmış eli de uzun, koyu renkli bir örgüye dolanmıştı.

Elim hemen kafama gitti. Saçımı kesme zahmetine giren en son kişi ölmeden önce annemdi. Zamanının çoğunu eşarbımın altına kıvrılmış bir halde geçirse de o yıllardan beri sırtımın ortasına gelecek kadar uzamıştı. Şimdiyse omuzlarımın hemen üstünde bitiyordu.

"Artık bir erkek gibi göründüğüne göre bakalım seni ne kadar istiyor." Ayet kasaplık hayvan gibi kesilmiş saçımın bir parçasını suratında pis bir sırıtışla parmağına doladı.

İçimi yoğun bir öfke sardı. Böylesine aptalca ve boş bir şeyin gerektirdiğinden daha da ateşli bir öfke. Ama aptal ya da boş olması umurumda değildi. Nasıl olacağını bildiğim şekilde hızlıca hareket ettim ve Ayet'in üstüne atıldım. O daha irkilemeden makas elimdeydi. Ona zarar veremeyebilirdim ama o bunu bilmiyordu. Bıçağı boğazına bastırdım ve gözlerinin kocaman açılmasının tatminini yaşadım.

"Dinle beni." Kaçamadan kaftanının önünden tuttum. "Senin kocanın çapkın gözleri yüzünden duyduğun kıskançlıktan daha büyük şeyler var benim uğraşmam gereken. O yüzden neden gidip de bu hırsını onu gerçekten senden çalmak isteyen birinden çıkartmıyorsun?"

Ayet ters bir kahkaha attı. Boğazı bastırdığım bıçağın altında hareket etti. "Bunun gerçekten kıskançlık olduğunu mu düşünüyorsun? Benim Kadir'i istediğimi mi sanıyorsun? Benim istediğim haremde hayatta kalmak. Burası bir savaş alanı. Bence sen de bunu bilmelisin. Mouhna ve Uzma'ya ne yaptın?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Kadir ve eşlerinin yollarına çıkmamak için elimden geldiğince uğraştığım için, Uzma beni avluda küçük düşürmeye çalıştığından beri onunla ilgili herhangi bir şey fark edecek kadar uzun süre haremde bulunmadım.

Ayet "Uzma kayboldu," derken pis pis sırıttı ama gözlerinin ardındaki korkuyu görebiliyordum şimdi. Kızlar sinekler gibi bir bir düşüyorlardı ve onun tek yaptığı kendini korumak için sahip olduğu tek şey bir tane makastı. "Aynı Mouhna gibi. İnsanlar haremden her zaman kaybolurlar. Ama Kadir'in sadece üç tane Mirajili karısı var.

Sonra sen geliyorsun ve iki tanesi kayboluyor. Bunun bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır." Tesadüfün böylesine zalim bir espri anlayışı yoktu. Bunu bir keresinde Jin bana söylemişti. "Ama bu kez bunu benim yapmadığımı biliyorum."

Ertesi gün öğle ortasına kadar Shira'yı bulmaya çalıştım. Kocaman bir ağacın gölgesinde minderlerden bir tahta yayılmıştı. Yarım düzine kadar hizmet da onunla ilgileniyordu. İki kadın nöbet tutuyor, bir tanesi onun tenine soğuk bezler seriyor, başka bir tanesini onu yelpazeyle serinletiyor, başka bir tanesi de ayaklarına masaj yapıyordu. Son kadın da hareket etmiyordu ama tetikteydi. Ellerindeki sürahinin ağzından aşağı sıcaktan ter akıyordu. Gölgenin hemen dışında dururken sıcaktan bunalmış ve rahatsız görünüyordu.

Miraji'nin gelecekteki Sultanının daha şimdiden kendine ait bir bahçesi vardı. Aslında gerçekte sahte bir Mavi Gözlü Haydut'un oğlu olsa da. Shira da onu doğurmadan öncesinde kalan son birkaç hafta boyunca bundan faydalanıyordu. Artık Tozluyol'dan bayağı bir uzaktaydı.

Ben yaklaşırken nöbet tutan hizmetkârlardan biri önümü kesti. "Kutsanmış Sultima bugün misafir istemiyor," dedi. *"Kutsanmış Sultima bugün gerçekten de inzivaya çekilmiş bir kimse kadar yalnız görünüyor,"* diye düşündüm. Bu cümle dilimin ucuna geldi ama Cindölü tarafım nükteyle yalan arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Etrafındaki küçük kalabalığa doğru tek kaşımı kaldırarak

kendimi tatmin etmek zorunda kaldım. Kadın bu ironiyi takdir ediyor gibi durmuyordu.

Hizmetkârın omzunun gerisine doğru "Shira," diye seslendim. Shira parmaklarının arasındaki bir hurma çekirdeğini emerken gözlerini kısarak bana bakacak kadar kafasını kaldırdı. Memnuniyetsiz bir surat ifadesi takındı ama elini salladı.

"Bırakın geçsin." Hizmetkâr istemeye istemeye kenara çekildi. Shira'ya ters bir bakış attım. Abartılı bir şekilde iç geçirerek hizmetkârları gönderdi. Parmaklarının sallanışından uzanış şekline kadar her yanı tembel görünüyordu ama keskin gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Bahçe boşalırken selam olarak "Demek Ayet makası bu yüzden istedi. Ben de merak ediyordum. Biliyor musun? Ben de Tozluyol'da sen benden birkaç adım ötede uyurken hepsini kesmeyi düşündüm ama aslında kısa saçın sana yakışabileceğinden endişelendim," dedi. Kafasını yana doğru eğdi. "Sanırım yanılmışım."

"Sam'e içeri makas mı sokturdun?" Omuzlarıma pek değmeyen saçlarımın uçlarını çekiştirdiğini fark ettim ve elimi indirdim. Ama Shira bu hareketimi fark etmeden önce davranamamıştım.

"Şaşırdın mı?" Ellerini şişkin karnına gezdirdi.

Sanırım şaşırmamam gerek. Shira ve Sam birbirleri için sadece bir araçtan öte bir şey olmayabilirlerdi ama Shira ikisi için de bir anlam ifade eden bir çocuk taşıyordu. Yine de Sam'in artık bizim tarafımızda olduğunu düşündüm. Bizim için gizli gizli bilgi taşırken, başını bizim bilmediğimiz başka belalara sokuyor olabileceği fikri beni huzursuz etti. Bana karşı öylesine yılışık davranıp,

aynı zamanda da ben bakmadığımda beni küçük düşürmek için kullanılan araçları teslim etmesi konusunda birazcık sinirlenmedim desem yalan söylemiş olurdum.

"Sadece ona bir bıçak vermeyi reddettiğim için minnettar ol. Kesik bir boğaz sana daha az yakışırdı," deyip elini salladı. "Buna kıyasla..."

Ona vereceğim hazır cevabı yuttum. Şu an kuzenimle bir ağız dalaşma giremezdim. "Ne tür bir oyun oynuyorsun sen Shira?"

"Buna hayatta kalma denir." Shira bana doğru bir elini uzatarak, bir şey isteyen bir çocuk gibi parmaklarını açıp kapattı. Elinden tutarak bana yerden bakmak yerine doğruca bakabilmesi için doğrulmasına yardım ettim. Yavaş yavaş hareket ediyordu. Bir elini açmış korumacı bir tavırla karnını tutuyordu. "Oğlumun hayatta kalması için her şeyi yapardım."

"Peki oğlun Sam'e benzer bir şekilde doğarsa ne yapacaksın?" diye meydan okudum. "Mavi gözler çöl halkında aşırı derecede şüphe çekici duruyor. Sana o kadarını söyleyebilirim."

"Benzemeyecek." Bunu öylesine büyük bir kararlılıkla söylemişti ki buradaki Cindölü ben olsam da doğru söyleyerek onun var olmasına sağlayabileceğine neredeyse inanacaktım. "Bütün bunları sonunda başarısız olmak için yapmadım. Hamile kaldığım ortaya çıktığından beri burada, haremde asla yalnız kalmamak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? O makası Ayet'e, ona karşı bir kalkan gibi kullanabileceğim bir sır karşılığında verdim. Çünkü onu senden uzakta tutmam gerektiğinden daha çok kendimden uzak tutmam gerekiyor. Beni yan-

lış anlama. Sen harika bir dikkat dağıtıcısın ama doğum yaptığımda, onlar da ona bir oğul veremedikleri sürece Kadir'in diğer bütün eşleri için iş bitmiş demektir. Veremezler de. Hepsi bunu biliyorlar. O yüzden Ayet'in hayatta kalmak için hamile bir kızı ortadan kaldırmayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Ben hayatta kalmak için senin neler yapacağını da gördüm. Anladığını biliyorum."

Tamid'in kumlar üstünde kan kaybetmesi... Bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım. "Mouhna ve Uzma bu yüzden mi ortadan kayboldular? Senin hayatta kalman için mi?"

"İlginç." Shira dişleri arasındaki hurma çekirdeğini emdi. "Ben de burada durmuş Mouhna ve Uzma'nın senin işin olduğunu düşünüyordum. Artık Sultan'la pek sıkı fıkı olduğuna bakarak. O kızlar da sana pek iyi davranmıyorlardı. Bana öyle görünüyor ki istersen onları yok edecek güce sahipsin..."

Onlardan kurtulacak olsaydım Ayet'le başlardım. Bu düşünceyi de uzaklaştırdım. "Yani bunu ben yapmadıysam ya da sen yapmadıysan... Kızlar öylece buhar olup uçmazlar."

"En azından hikâyeler dışında," derken dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. Kafasını çevirip başka tarafa bakarken hafif bir endişe belirtisi kaşlarının çatılmasına neden oldu. Sonra dikkati birden tekrar bana döndü. "Bir şey için senin yardımını istiyorum diyelim." Alnındaki bezlerden birini aldı. "Karşılığında ne istersin?"

"Ben neden sana yardım edeyim ki?" deyip kollarımı kavuşturdum. "Herhangi bir şeye ihtiyacım olursa karşı-

lığında vermek üzere hayatın ellerimde. Senden kazanacak başka neyim var ki?"

"Sen bu hayatta kalma oyununda olacağını sandığımdan daha betersin." Shira gerçekten ve tam anlamıyla çileden çıkmış gibi konuşuyordu. Yeniden çocukluğumuza dönmüşüz ve ben onun okul bahçesinde uydurduğu bir oyunun kurallarını anlamayacak kadar aptalmışım gibi.

"O zaman neden bana nasıl oynamak istediğini anlatmıyorsun?"

"Bilgi istiyorum. Seni Leyla'yla birlikte gördüm. Hiçbir albenisi olmayan sıska prensesle."

"Ne olmuş ona?" Kendim bile savunmaya geçtiğimi duyabiliyordum. Haremde geçirdiğim ne kadar zaman varsa onu da genellikle Leyla'yla geçiriyordum. Yemeklerimizi birlikte yiyorduk. Genelde onun bütün dikkati, inşa ettiği ne tür küçük mekanik bir oyuncaksa ona akarken ve yemeği soğurken genelde ben yemek yiyordum.

Shira sadece "O bir şeyler karıştırıyor," dedi.

"Leyla mı?" Bu kez sesimdeki şüpheyi gizlemek konusunda başarısız oldum. "Çocuklar için yaptığı bütün o oyuncaklar mı seni şüpheye düşürüyor? Yoksa kendisinin de neredeyse hâlâ bir çocuk olması mı?"

"Sinsi sinsi etrafta dolaşıyor." Shira yeni bir serinletici beze uzandı. "Haremden ayrılıyor ve nereye gittiğini bilmiyorum. Onu ben takip edemiyorum ama sen edebilirsin."

"Nereye gittiğini mi bilmek istiyorsun?" Bizden iki yaş küçük biri hakkında suçlamalarda bulunurken onu ciddiye almak güçtü. "Leyla'dan mı endişeleniyorsun?"

Shira "Tabii ki de hayır," deyip gözlerini devirdi. "Ben asıl onun abisinden endişeleniyorum." *Prens Rahim. Aaa!*

Şimdi bu dediği kulağa aptalca gelmiyordu. "Söylentilere göre babası Sultan tarafından bayağı bir kayırılıyormuş." O kadarı doğruydu. Sultan'ın o akşam ördek yerken Rahim'le ilgili ne dediğini hatırladım.

"Tahtta gözü olabileceğini düşünüyorsun." Birdenbire onun düşüncelerinin nereye doğru gittiğini görebildim. Rahim'le Kadir de birbirlerinden pek haz etmiyorlardı. Ama Rahim'in Kadir'den, karılarını yok edecek kadar nefret edip etmediğini bilemiyordum. Ama yaptıysa eğer, Shira da bir hedef olmalıydı.

"Ah, bak işte. Davrandığın kadar aptal değilsin." Shira alnına yeni nemli bir bez serdi. Bezden kaşlarına ve yanaklarından aşağı su damlacıkları aktı. "Söylentilere göre Kadir bir veliaht dünyaya getirebileceğini kanıtlamadan önce..." elini şişmiş karnında gezdirdi. "Sultan tahtı ondan almaya yaklaşmış. Rahim onun gözdesiymiş. Illiaz'da bir komutanken neden tekrar Sultan'ın huzuruna geri dönsün ki?" Illiaz'ın ismi yan tarafımda kurşun izinin olduğu yerde bir acıya neden oldu. Illiaz vurulduğuma dair tatsız bir anıydı. "Tahtta gözü varsa ve kız kardeşinin hareme dair bilgilerini ona ulaşmak için kullanıyorsa, bunu bilmek istiyorum. Ayrıca Leyla ve abisiyle ilgili bilgi vermen karşılığında istediğin bir şey olmalı."

Leyla haremden kurtulmaya ihtiyaç duyduğumda bana yardım etmişti. Haremdeki ilk günlerimde bana yol göstermişti. Beni Kadir'in eşlerinden korumuştu. O, bu duvarlar arasında edinebileceğim arkadaşa en yakın şeydi.

Ben de artık arkadaşlarına ihanet eden kız değildim. Ama Shira bunu bilmiyordu. O beni Tamid'i kumlarda

kan kaybederken bırakan Tozluyol'daki kız olarak tanıyordu. İstediğini almak için ne yapması gerekiyorsa yapacak kız olarak...

Ama zihnimde bir düşünce filizlenmeye başladı. Maskemi indirmenin bir yolunu arıyordum. Bu, o olabilirdi.

"Ya bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım varsa? Muhafızlara karşı."

"Hamile bir Sultima'nın haftalar öncesinden doğum yapmak üzereymiş gibi yapması gibi bir dikkat dağınıklığı mı?" Shira çabuk kavrıyordu.

"Bir de Tozluyol'daki insanlar senin güzel olduğun kadar aptal da olduğunu söylerlerdi." Ne kadar alçakça olsa da bunu içimde tutamadım. Saçım yüzünden ona hâlâ kızgındım.

Shira "Ben o kasabada senden daha az belayla on altı yılı atlattım," diye belirtti. "Hem neden bir dikkat dağınıklığına ihtiyacın var ki? Sarayda saklanan sakatını görmek için mi sıvışmaya çalışıyorsun? Çünkü şunu bilmelisin ki umduğun kadar sıcak bir karşılamaya tabii tutulmayabilirsin."

"Tamid seni ilgilendirmez." Baş parmağım kolumun altındaki metale canımı acıtacak şekilde bastırdı. Bu artık neredeyse bir tik olmuştu. Shira zayıf noktamı bulmuştu. Dudağında beliren gülümseme de onun da bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Aa, yani onun burada olduğunu biliyorsun." Shira yüzümden net bir şekilde okunan cevabı gördü. "İkimizi de aldılar. Çünkü sen ikimizi de terk ettin."

"Gitmek istiyordun sen zaten. Çünkü Fazim'in seninle işi bitmişti." Bu darbe öylesine sertti ki Shira'nın yü-

zünde içi acıyormuş gibi bir ifade belirdiği an neredeyse söylediğime pişman oldum. Ama ilk darbeyi o indirmişti. Hayatınız boyunca tanıdığınız biriyle kimin daha cesur olduğunu kanıtlama oyunu oynamak kötü bir fikirdi. Kimse bundan kazanan olarak çıkmazdı.

Shira tekrar Sultima maskesini taktı. "Bana Leyla hakkında bilgi getireceğini söylersen ben de senin dikkat dağınıklığın olurum." Elini bana doğru uzattı. Kolu yeni altın bileziklerle ağırlaşmıştı. Bir tanesi şüphesiz Sam'e saçlarımı kesen bıçak karşılığında verilmişti. Sabırsızca birbirlerine çarpıyorlardı. "Anlaştık mı?"

Elinden tutup onu ayağa kaldırdım. "Hadi gidelim."

Shira'nın pek de kötü bir aktris olmadığını itiraf etmek zorundaydım. Çığlıkları öylesine ikna ediciydi ki birkaç kez kaderin gerçekten ona numara yaptığı aynı anda doğum yaptıracak kadar zalim olduğu konusunda birkaç kez endişeye kapıldım. Haremin kapılarından sendeleyerek içeri girerken üstüme ağırlığını vererek bir güzel yüklendi. Çığlıkları ve hıçkırıkları beni bekleyen muhafıza söylediklerimi bile bastırdı. Muhafızın yaşı küçüktü ve Sultima kollarına yığılınca gözleri panikle kocaman açıldı.

Shira da öylece benim omzumdan onunkine geçerek bütün dikkatini üzerine çekip ben sendeleyerek muhafızın görüş alanından geri çekilirken ona ağırlığını verdi. Bir anlığına görevini hatırlayarak benim nereye gittiğime bakmak üzere kafasını çevirdi. Ama Shira'dan kopan yeni bir çığlık onu tekrar o tarafa çekti.

Sonra da ben var gücümle koşarak ortadan kayboldum. Ben avlunun içinden, sarayın koridorlarına, oradan da Hawa'nın mozaiğine doğru hızla koşarken Shira'nın çığlıkları arkamda dindi.

Bana gözlerimin güneşli bir günde deniz rengi olduğu söylenmişti. Çöl gökyüzünün rengi, yabancı gözleri, bir haine özgü gözler olduğu da.

Ama gerçek şuydu ki Noorsham'le karşılaşana dek gözlerimle tam olarak aynı hiçbir şey görmemiştim. Babamızın gözlerini taşıyorduk ikimiz de.

Ben sarayın mahzenlerine inerken demir halkanın içinde oturduğu yerden Bahadur'un o aynı mavi gözlerle izlemesi yabancı bir histi. Halkanın kenarına ulaştığımda konuşmadı. Ben de konuşmadım.

Bahadur "Burada olmaman gerekiyor, değil mi?" diyerek konuştu sonunda.

Annemin kocasının gerçekten babam olmadığını öğrendiğim yıllardan beri babamı çok az merak ettiğim olmuştu. Mavi gözlerim yüzünden onun yabancı bir asker olduğunu düşünmüştüm hep ama yarı yabancı olmak istemiyordum. O yüzden de bu konuda düşünmemiştim.

Cindölü olduğumu öğrendiğimden beri biraz daha merak etmeye başlamıştım. Gözlerimin gücümle birlikte babamın bana bıraktığı bir iz olduğunu öğrendiğimden beri. Sonunda onunla yüz yüze gelirsem ne hissedeceğimi merak etmiştim. Sadece ikimiz.

Bu kadar çok öfke duymayı beklememiştim.

"Seni nasıl özgür bırakacağımı öğrenmem gerektiği için buradayım," derken öfkemi içime hapsederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Burada ona yer ve zaman yoktu. "Bana, dünyayı mahvedebilecek daha çok Cindölü kardeşler yapmaya geri dönüp dönmeyeceğin özellikle umurumda falan olduğundan da değil. Ama Sultan bütün düşmanlarını diri diri yakmak ya da şehirlerini kumlara gömmek için seni kullanırsa umurumda olabilir."

"Ben sadece bir kez bir şehri kuma gömdüm." Massil'i kastettiğini fark ettim. Jin'le oraya gitmiştim. Ne olduğumu bile bilmeden daha önce. Birlikte kum denizini geçmeden önce.

"Onun abartılı bir tepki olabileceğini düşünmedin mi?" diye sordum.

Bahadur mavi gözlerini hiç kırpmadan beni dikkatlice izliyordu. "Beni serbest bırakmana ihtiyacım yok Amani. Ben zamanın başından beri varım. Bu da tedbirden çok hırslı bir fani tarafından ilk kez çağırılıp alıkoyuluşum değil. Eninde sonunda kendimi hep özgür kalmış bir halde bulurum. Öyle ya da böyle. Ne zaman olduğu önemli değil."

"Ama benim için önemli." Bu sözcükler ağzımdan kastettiğimden daha şiddetli bir şekilde çıktılar. "Sen sonsuza kadar yaşayabilirsin ama bizim türümüz ömrünün tükenmesiyle tanınır. Benim sahip olduğum bütün zaman bu. Herhangi birimizin sahip olduğu bütün zaman bu. Ve bitmeden önce kazanmamız gereken bir savaş, kazanmazsak daha öncesinde kaybedilecek hayatlar var. O yüzden söyle bana bakalım. Daha önce o kadar çok kez yakalandıysan, seni özgür bırakacak sözcükler var mı?"

"Var ama ben onları bilmiyorum. Ama başka bir yolu

daha var. Senin zaten bildiğin bir yol. Çünkü sen Akim'le karısının hikâyesini biliyorsun."

Annem bana o hikâyeyi ben küçükken anlatmıştı. Yıllardır üzerinde düşünmemiştim. Akim bir âlimdi. Akıllı ama fakir bir adamdı. Bilgi çoğunlukla zenginliği beraberinde getirmezdi. Kutsal yazılar ne derse desin. Çalışmaları sırasında Akim'in karşısına bir cinin gerçek adı çıkmış.

Bu bilgiyi cini çağırıp onu demir paralardan bir halkanın içine hapsetmek için kullanmış.

Bir gün Akim'in karısı bodrum kattan biraz daha şeker almak için aşağı inerken cini bulmuş. Kocası kitapları yüzünden onunla pek ilgilenmiyormuş. O yüzden de cin tarafından kolaylıkla baştan çıkarılmış. Cin kendisini serbest bırakırsa ona çok arzuladığı çocuğu verebileceğini söylemiş.

Akim'in karısı da bu yüzden cini hapseden bozuk paralardan oluşan halkayı bozmuş ve onu serbest bırakmış.

Hikâyenin bu noktasında benim annem genelde abartılı bir şekilde durur ve şömineye bir avuç barut atarak patlamasına izin verirdi. Cini doğru sözlerle sürgün etmeden serbest bırakmak bir lav patlamasını açığa çıkarmak gibiymiş.

Cin Akim'in karısını diri diri yakarak öldürmüş ve onunla birlikte evin geri kalanını da yakmış.

"Akim'le karısını sen öldürdün." Bu bir soru değildi. Gerçekti.

"Evet." Ama sesinde pişmanlıktan hiçbir eser yoktu. "İşte o abartılı bir tepki olabilirdi."

Halkayı bozmak zorunda kalacaktık. Ama bu halka

bozuk paralardan yapılmamıştı. Yere işlenmişti. Güçlü bir şeye ihtiyacımız olacaktı. Barut gibi bir şeye.

Bahadur benim babamdı. Beni yakıp kül edeceğini düşünmüyordum. Ama emin olmanın imkânı yoktu.

"Beni nasıl serbest bırakacağını öğrenmenin başka yolları da vardı. Bu bilgiye sahip başkaları da vardı." Bahadur beni halkanın içinden izliyordu. Hala insanlık dışı bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bir insanın yapacağı şekilde huzursuzca kıpırdanmadı ya da kıyafetleriyle oynamadı. "Gelip beni görmek için neden bunca zahmetlere girdin Amani?"

"Annemi hatırlıyor musun?" Sorduğum için kendimden nefret ettim. Binlerce yıl içinde birçok kadından biri olduğuna emin olduğum bir kadını hatırlayıp hatırlamadığını umursadığım için de. "Zahia Al-Fadi. Tozluyol'dan. Onu hatırlıyor musun?"

"Ben herkesi hatırlarım." Babamın sesindeki değişikliği, şu ana kadar bana hitap ederken kullandığı ilgisiz düz tondaki hafif değişimi ben mi hayal ediyordum? "Annen çok güzeldi. Sen de ona benziyorsun. Evinden kaçıyordu. Dağlardan geçerek. Çok fazla uzaklaşamazdı. Yanına aldıkları sadece birkaç günlüktü. Gerçek bir kaçış değildi onunkisi. Ya geri dönmek ya da sonunda ölmek zorunda kalacaktı. Ben sizin insanlarınızın eski tuzaklarından birine takılmıştım. Buraklar için kurduğunuz tuzaklardan birine. Uyduruktu ama demir olduğu için yapması gereken işi gördü. Zahia beni onun içinde buldu, serbest bıraktı."

"Peki sen neden onu kurtarmadın?" İşte ortadaydı... gerçekten sormak istediğim soru. Annemin bu ölümsüz,

güçlü varlık üzerinde herhangi kalıcı bir etki bırakıp bırakmadığı değil ama bunun annemin hayatını kurtarması için neden yeterli olmadığıydı. Onu benimle, yani sonunda korurken uğruna öleceği bir çocukla bırakıp nasıl müdahale edecek kadar adabı olamayabilirdi ki? "Kurtarabilirdin, değil mi? Onu kurtarabilirdin."

"Evet. İnsanlarınızın onu asmayı seçtiği gün ortaya çıkabilir, ipini kesip onu aşağı indirebilir ve uzaklara götürebilirdim. Sana çocukken anlattığı bütün o hikâyelerdeki gibi. Ama hangi amaçla? Onu karım olarak bir avuç dolusu yılı geçirsin diye bir kuleye hapsetmek için mi? O bir faniydi. Benim ateşimden bir parça taşıyan sen bile bir gün öleceksin. Ölmek sizin işiniz. Hata yapmadan ya da başarısız olmadan hepinizin yaptığı tek şey bu. Onu o zaman kurtarsaydım, başka bir şekilde ölürdü."

"Ama daha çok zamanı olurdu." Gözyaşlarımın kendi sesimdeki yansımasını duyabiliyordum. "Kaçabilirdik." Onun ölümü benim hatam olmazdı.

"Sen kaçtın zaten."

Şalterim attı. "Ebediyete kadar hiçbir şeye hiç değer vermemeyi yorucu bulmuyor musun?" Onun önünde ağlamak istemiyordum. Onun önünde ağlayıp ağlamayacağımı bu kadar umursamaktan da nefret ettim. Ama artık çok geçti. Gözyaşlarımın arasından, şimdi uzaktan gelen ayak sesleri duyabiliyordum. Askerler benim için geliyorlardı. "Annemin asılmasına izin verdin sen. Ben'le Noorsham'ın savaşta karşılaşmamıza izin verdin. İkimiz de senin çocuklarınız." Ayak sesleri artık arkamdaydı. Bense çığlık atıyordum. "O bıçağı karnıma değdirirken sen orada öylece durdun. Bizi sen yarattın. Bize neden

değer vermiyorsun?" Sonra da çok geçti. Askerler beni tutup babamdan geriye çekerek ben hâlâ bağırarak onlarla mücadele ederken merdivenlerden yukarı doğru zorla çıkarıyorlardı.

Boynumun yan tarafına bir şey battı. Onun bir muhafızın ellerindeki iğne olduğunu fark ettim. Metalin üstünde bir şey vardı. Hemen anladım. Beni uyutacak bir şey.

Birdenbire her şey kafama doluştu. Yer altımdan kaymış gibi hissettim. Biri, güçlü kolları olan biri beni yakalamasaydı yere düşerdim.

"Amani." Sesim hislerimin yarattığı zihin bulanıklığını delip geçti. "Seni tutuyorum."

Jin.

Hayır. Gözümün önü netleştiğinde beni dik tutan Sultan'dı. Güçlüydü. Mücadele etmeye çalıştım ama ustaca bir hamleyle ellerini dizlerimin altına soktu ve bir çocukmuşum gibi beni kucağına aldı. Yürümeye başladı. Her adım beni titreterek onun kalp atışlarına daha da yaklaştırıyordu.

"Ben istedim ki..." Yaptığımı gizlemek için bir tür kısmi gerçek bulmaya çabaladım. Uyuşturucu ilaç etkisiniz göstermeye başlayınca ağzım uyuştu. Hareket de midemi bulandırdı.

"Babanı görmek istedin."

Ceza bekledim. Öfke bekledim. Bahçenin serin gölgesinden, sonra da birkaç kapıdan daha geçtik. Ağaçların saçakları tepemde yayılıyordu. Güneş ışığı da dallarının arasından süzülüyordu.

"Evet," diye itiraf ettim. Bu da en basit gerçekti. Onunla yüzleşmek istemiştim. Bir açıklama istiyordum. Artık

rüyalara dalıp çıkıyordum. Titremeye de başlıyordum. Her bir yanım beni tutan bedenin sıcaklığa doğru sokulmak istiyordu. Babam tarafından taşınan küçük bir çocukmuşum gibi.

Ama o benim babam değildi. Ahmed'in, Jin'in, Naguib'in, Kadir'in, Rahim'in ve Leyla'nın babasıydı. Ayrıca bir katildi.

Haremde olduğumuzu belli belirsiz fark ettim. Sultan'ın dizlerini kırdığını ve etrafıma saçılmış yastıklarla dolu bir yatağa yatırıldığımı hissettim.

"Babalar bizi sık sık hayal kırıklığına uğratırlar Amani."

Yirmi Yedinci Bölüm

Uyandığımda yanımda bir hediye vardı. Ben uyurken oraya bırakılmıştı. Odamda etrafa rastgele saçılmış yastık kargaşasının ortasında duran, dikkat çekici derecede mükemmel düzgün bir ambalaj kâğıdı ve kurdeleyle sarılmış bir paket. Ben ilaçların sersemliğini üzerimden atarak ayılırken yavaş yavaş gözümde netleşmeye başladı.

Yanımdaki su dolu sürahiyi görmezden gelerek dirseklerimden destek alarak doğruldum. Ağzım ne kadar kuru olursa olsun beni tekrar uyutacak bir şey alma riskine girecek değildim. Bunun Ayet'in bir numarası olmasını biraz beklercesine hediyeyi parmağımla tedbirli bir şekilde dürttüm. Hiçbir şey patlamadığında, sonunda kutuyu aldım.

Kâğıdın altında mavi kumaş göründü. Bu bir kaftandı. Kaftan denizin, güverteden gözüme çarptığı kadarıyla olduğu renkteydi. Etek ucu ve kolları altın dikişlerle

işlenmişti. İşlemeye yakından bakınca, altın ayrıntılarla Prenses Hawa'nın hikâyesini anlattığını fark ettim. Sağ kolumda onun çölde Burak'a bindiği yerde atın toynaklarının altında tekmelediği kumu gösteren küçük altın parçacıkları bile vardı. Bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Hayatım boyunca mavi giymekten nefret etmiştim. Gözlerimi olduklarından daha bariz bir hale getirdiği için. Jin'in benim için çaldığı kırmızı eşarbı sevmemin binlerce nedeninden biri de buydu. Ama bu kaftandan nefret etmedim.

Onu giyerek kumaşın tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Daha önce bir başkası tarafından giyilmemiş bir tane bile kıyafet giymediğimi fark ettim. Tozluyol'daki kıyafetlerimin hepsi kuzenlerimin eskileriydi. Juniper City'ye kaçtığımda oradan ikinci el kıyafetler almıştım. İsyancı kampındaki kıyafetlerim bile Shazad'ındı. Bu, hayatımda giydiğim, üstüme gerçekten cuk oturan tek şeydi. Benim için yapılmıştı ve ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bahadur'u görmeye gidişimin affıydı.

Sultan'ın hediyesine rağmen, numara yaparak haremden kaçtığım için ne kaybetmiş olabileceğimi bilmiyordum. Sultan'ın güvenini kesinlikle kaybetmiştim. Muhtemelen özgürlüğümü de kaybetmiştim. Bana sadece birkaç kelimeyle bahşettiği özgürlüğümü çekip almasına mâni olacak hiçbir şey yoktu. Haremden ayrılmayacağıma gü-

venmemekle yanlış yapıyor olmazdı. Haremin bir ucuna doğru giderken, baş parmağımı kaftanın kabartılı altın kol işlemesinde gezdirdim. Ne de olsa ben Sultan'ı mahvetmek için çalışıyordum.

Ama adımlarım kapılara yaklaştıkça yavaşlasa da orada hiçbir görünmez bariyerle karşılaşmadım. Saraya doğru giden kemerden de aynı dün Shira'yla çıkmam için numara yaptığımız zaman olduğu gibi geçtiğim gibi geçtim. Yine de henüz gardımı indirmeye cesaret edemedim. Ama beni kapılarda bekleyen bir asker taburu da yoktu. Her zaman olduğu gibi sadece bir adam vardı. Ama o adam bir asker değildi. Ya da daha ziyade, sıradan bir asker değildi.

Leyla'nın abisi Prens Rahim üstünde komutan üniformasıyla ellerini arkasında kavuşturmuş, beni kapıların dışında bekliyordu. O gün avluda savaş alanında doğmuş gibi konuşan, müzakerelerde sık sık tedirgin eden derin gözlerle beni izleyen... Pek konuşmuyordu ama konuştuğunda, hep duyulmaya değer bir şey söylüyordu.

Rahim kaftanımı inceleyerek "En azından üstündekiyle beni atlatamayacağını biliyorum," dedi. Bana sağ kolunu uzattı.

Onun yanından geçip toplantı odasına giden artık tanıdık olan yola doğru ilerlerken "Benim korumam olmak, bir prens olarak rütbene göre biraz hafif bir görev değil mi?" diye sordum. O da arkamdan bana ayak uydurdu.

"Babamı seni izlemek için biraz daha deneyimli birine ihtiyacın olabileceğine ikna etmeyi başardım. Muhtemelen Sultima'nın doğumuna daha haftalar olduğunu bilecek kadar zeki birine. Ama fena bir numara değil."

Mavi-beyaz mozaikten bir kemerin altından geçerken "Yanıma beni izlemek üzere bir komutan verildiği için gururumun okşanması mı gerekiyor?" diye sordum.

Rahim hafifçe gülümsedi. "Beni hatırlamıyorsun." Bu bir soru değildi.

Daha önce hiç karşılaşmadık. Bu dilimin ucundaydı. Ama daha öteye gitmedi. Yürürken onu hatırlamak için zihnimi kurcalayarak yan gözle merakla ona baktım. Onunla ilk karşılaştığımda tanıdık geldiğini düşünmüştüm ama bunu Leyla'ya ve babalarına olan benzerliğine yormuştum. "Ama zaten..." deyip kalçamda yaramın olduğu yere dokundu. "... o kurşunla inanılmaz çabuk yere serildin."

Bir patlama, barut kokusu, yan tarafımda kavurucu bir acı, sonra karanlık... Illiaz'da. Jin'in arkasında parmağı çoktan tetikteyken silahını kaldıran bir asker. Onu anında tanıdım.

Aniden duruverdim. "Sen Illiaz'da beni vurdun."

"Vurdum." Rahim görünüşe göre, aramızdaki barut ve ölümün kıyısında dönmeyi içeren geçmiş sayesinde eski dostlar olduğumuz gibi bir kanıya varmış olacak ki yürümeye devam etti. "Ama neyse ki bu konuda pek de iyi bir iş çıkartmamışım. O yüzden şimdi beni affedebileceğini ve yeniden başlayabileceğimizi umuyorum."

Biliyordu. Beni Illiaz'da görmüştü. Bu da benim kim olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Benim Son Eyalet'ten sıradan bir Cindölü olmadığımı biliyordu.

Rahim artık onun peşinden gitmediğimi fark etti. O da durarak bana doğru döndü. "Seni o gün avluda görür görmez şüphelenmiştim ama abimin sevimli karısı seni... biraz teşhir etmeye karar verene kadar emin değildim."

Bunu söylerken utanmış gibi duruyordu en azından. Ama yine de geçmişteki o utanç anının tüylerimi dike diken ettiğini hissettim. "Kalçandaki yarayı görür görmez sen olduğunu anladım."

"O zaman ben babanın bütün sırlarını İsyan Cephesi'ne bildirdiğim için neden bir hücrede ayak bileklerimden asılı olmak yerine seninle bir konsey toplantısına yürüyorum?"

"Biz insanları artık ayak bilekleri yerine el bileklerinden asıyoruz. Bütün kan beyinlerine toplanmayınca tutsakların akılları daha başlarında kalıyor." Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum.

"Sözcüklerle aran pek iyi değil. Sana bunu daha önce hiç kimse söyledi mi?"

"Bu nedenle bir askerim ben, politikacı değil. Ya da eskiden askerdim." Rahim parmaklarıyla kemerindeki kılıcın üstünde ritim tuttu. "Babamla aramız pek iyi değil."

"Mavi Gözlü Haydut'u ona gammazlamak seni tekrar onun gözüne sokmaz mı?" diye sordum.

"Babamın gözüne girmek diye bir şey yok. Sadece işine geldiğinde numara yapmak konusunda çok usta. Bu da senle beni babamdan nefret etmek gibi aynı ilginç tarafta buluşturuyor."

Onu dikkatlice izledim. Bu bir numara olmalıydı. Sultan'ın bir oyunu falan. Ama ben onun merhametine kalmıştım zaten. Bana sahte bir hain göndermeye ihtiyacı yoktu. Bana sadece İsyan Cephesi'yle ilgili bildiğim her şeyi anlatmamı emredebilirdi. *Bana yalan söylüyorsun.* Bunu söylemeyi denedim ama dilimden çıkmadı. Yalan söylemiyordu. Ama bütün gerçeği de söylemiyordu.

"Ne istiyorsun? Yani aynı tarafta olmamızdan beklentin ne?"

"Yeni bir şafak." Rahim gökyüzünden düşen bildirilerden bir tanesini parmaklarının arasından bana attı. Üniformasının cebinde kırışmıştı. "Yeni bir çöl."

"Ahmed'i tahta geçirmek istediğini mi söylüyorsun?" Shira onun yeni Sultan olmakta gözü olduğu konusunda son derece yanılıyordu.

"Babamın tahttan inmesini ve sana yardım edebileceğimi söylüyorum. Tek bir şartla. Senin ve isyanınızın kız kardeşimi saraydan dışarı çıkarmanızı istiyorum."

"Leyla'yı mı?" Haremde çocuklar için oyuncaklar yapan küçük yuvarlak suratlı, bana onlardan on yaş büyük olsa da en küçük kuzenlerimi hatırlatan Leyla. "Neden ki? Burada başka her yerde olamayacağı kadar güvende. Ayrıca bana durumun daha beter olabileceğini kendi söyledi."

"Haklıysam eğer o tehlikede."

Benden Leyla'nın sırlarını isteyen, onu yan gözle izleyip aynısı kendisine yapılamadan önce çocuğuna yönelik bütün tehditleri ortadan kaldırmaya hazır olan Shira'yı düşündüm. Ama nedense Rahim'in kastettiğinin o olduğunu sanmıyordum. Erkekler genelde kadınların arasındaki siyasetten haberdar değillerdi.

"Ne tür bir tehlike?"

Soruya cevap vermedi. "Sen bir Cindölüsün. Senin her gün babamın toplantılarında küçük numaranı yapışına şahit oldum. O yüzden sana doğru mu söylüyorum?"

"Evet." Bu ağzımdan kolaylıkla çıktı.

"Seni kandırmaya mı çalışıyorum?"

Tekrar evet demeyi denedim ama ağzımdan çıkmıyordu. "Hayır."

"Bana güvenebilir misin?"

Ben burada kimseye güvenmiyorum. "Evet." Ama o kadar da kolay pes etmeyecektim. "Ama nedenini bilmek istiyorum. Bir sürü insan babalarıyla iyi anlaşamıyor." Bunu bir gün önce mahzenlerde birinci elden öğrenmiştim. "Bu çoğunun babalarının ölmelerini istediği anlamına da gelmez."

"Babalar genelde on iki yaşındalarken çocuklarını ölüme de göndermezler." Rahim bunu öylesine büyük bir ciddiyetle söyledi ki beni şaşırttı. "Ya da en azından ben öyle duydum. Kıyaslama yapacak kadar veri yok elimde." Rahim tekrar yürümeye başladı ve bu kez ben de onunla birlikte ilerledim.

"Nasıl gönderildin?" Ona ayak uydurdum. "Haremin yarısı bir kaçma fırsatı yakalamak için katil olur gibi duruyor." *Ben de dahil.*

Rahim hemen cevap vermedi. Cevap verdiğindeyse bana neyi söyleyip neyi söylemeyeceğine karar vererek sözcüklerini özenle seçti. "Ellerimle Kadir'in kafasını kırmaya çalıştım." Bu cevabı beklemiyordum.

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" diye sordum.

Rahim yana doğru gözlerime baktı. "Bana bunu mu soruyorsun? Nedenini sormuyor musun?"

"Kadir'le karşılaştım herhalde. Nedenini tahmin edebiliyorum."

"Babamdan onun da benden aldığına benzer bir şey almak istedim. Kadınlar haremde her gün ortadan kayboluyorlar. Çoğu çocuk annelerinin tek kelime etmeden

ortadan kaybolmasını öylece kabullenmek zorunda kalıyor. Ben onlardan biri olmaya hazır değildim." Leyla bana annesinin kendisinden koparıldığını anlatırken ne kadar *sakin* göründüğünü hatırladım. Rahim'le anneleri aynıydı. Rahim'in kız kardeşi kadar durgun olmayışı bana öyle geliyor olmalıydı. "Beni Kadir'in üstünden ancak üç tane asker çekip alabildi. Fark edeceksin ki burnu hâlâ yamuk."

Kendi mükemmel derecede düzgün burnunun üstünü kaşıyarak kahkahasını gizledi. O burnun Sultan'ın burnuna benzediğini fark ettim. Onu Ahmed'e benzeten şey de buydu.

"Peki nasıl oluyor da ölmedin?"

"Sultan'ın kendi oğullarını öldürmesi kötü görünüyor. Özellikle de ellerine ailesinin bu kadar çok kanı bulaşmışken. O yüzden de babam beni sessizce ya da en azından kendisinin duymayacağı bir yerde ölmek üzere savaşa göndermeye karar verdi. Babam beni hafife aldı."

"Ölmek yerine komutan oldun sen de."

"Gelmiş geçmiş en genç komutan. Hem de en iyisi." Övünmediğini fark ettim. Shazad gibi konuşuyordu. Haklı olduğundan emindi sadece. "Şimdi kardeşimi dışarı çıkartacak mısın?"

Bunu yapmamalıydım. Burada Rahim'le pazarlık yapan Ahmed ya da Shazad olmalıydı. Hatta Jin bile olurdu. Bu, Mavi Gözlü Haydut'a göre bir iş değildi. Ama buradaki tek kişi bendim. "Bu, senin neyin olduğuna bağlı."

"Bir orduya ne dersin?" Bu fena bir açılış teklifi sayılmazdı. "Illiaz Emiri Auranzeb için gelmek üzere. O da Sultan'a karşı en az benim kadar sevgi besliyor ve

Illiaz'ın savaş gücü Miraji'nin geri kalanının toplamına eş değer neredeyse. Tek bir lafımla o ordu senin Asi Prensinin olabilir." Gideceğimiz yere gelmiştik.

Biz içeri girerken Sultan kafasını kaldırıp baktı. "Ah Rahim, görüyorum ki Amani'yi kaçmasına neden olmadan ta buraya kadar getirmeyi başarmışsın." Bu inceden inceye bir dokunduruştu. "Tebrikler. Kolay bir iş değil gibi duruyor."

Tek bir kelime yeterdi. Şimdi babasına tek kelimeyle benim Mavi Gözlü Haydut olduğumu söylemesi yeterdi. Böylelikle de her şey sona ererdi. Biz daha bir ittifak kurmadan bana ihanet edebilirdi.

Ama yapmadı. Rahim kenara çekilerek, bir centilmen gibi önünden odaya girmeme izin verdi. Ben geçerken de alçak sesle "İsyanına bir ordu verebilirim. Bana yalan söylediğimi söyle," dedi.

Sultan'ın arkasındaki yerimi alırken hiçbir şey söylemedim. Çünkü ben sadece gerçeği söyleyebiliyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Biliyor musun? Benim geldiğim yerde anne, babalardan çocuklarına geçen eski bir deyiş vardır." Sam bahsettiği deyişi büyük harflerle önünde yazılı bir halde görüyormuş gibi ellerini açtı. *"Seni öldürmeye çalışan insanlarla dostluk kurma."*

"Bunu az önce uydurdun." Shazad, Sam'le az önce içinden geçtikleri duvara yaslandı. O, doğru dürüst güvenmediğimiz bir adam tarafından bir duvarın içinden geçirilmekle soğukkanlılığını birazcık bile yitirmeyecek tanıdığım tek kişiydi.

Sam "Uydurdum," derken ona göz kırptı. "Ama bunun iyi bir prensip olduğunu inkâr edemezsin."

"Shazad ilk karşılaştığınızda neredeyse boğazını kesiyormuş senin," diye belirttim. "Ama bak buradasın." Herhangi birisi gezinirken bizden tarafa gelirse diye bir gözüm bahçeye açılan kapıdaydı. Sabahtı ve güneş ışığı bizi kavuruyordu adeta. Haremin geri kalanının da uyanık olması

beni endişelendiriyordu. Ama şafak vakti Rahim'in teklifi Sam'in isyancı kampına geri dönmesine neden oldu. Shazad da bir gün daha beklemeye razı gelmedi.

"Ama o da Shazad'ın cazibesi insanın bütün aklını başından aldığı için." Sam Shazad'a göz kırptı. O da onu görmezden geldi. "Ayrıca ben sadece bir ulağım. Vurulmaktan da bu şekilde kurtulacağım."

"Ne?" Yine ara sıra yaptığı gibi saçma sapan konuşmaya başlamıştı.

"Bu bir Albis deyişi. Anlamı... neyse boş ver." Kahkaha atmamak için kendini zor tutarak kafasını iki yana salladı. Bu gerçek görünen nadir gülümsemelerinden biriydi. Planlı ya da amacı beni etkilemek olan bir gülümseme değil. Onu gerçekten sevmemi sağlayan türden gülümsemelerden biri.

Ama Shazad'ın gözlerinde dalgın bir ifade vardı. Sanki zihninde çabucak bir sorununun üstesinden gelmeye çalışıyormuş gibi. Ben nasıl bir sonuca varacağını çoktan biliyordum zaten. Ahmed'e uzun bir süredir gerçek bir savaş gücüne ihtiyacımız olduğunu söyleyip duruyordu. Şimdiyse ben ona bir savaş gücü teklif ediyordum. Shazad da bunu buraya gelecek kadar ciddiye alıyordu. Fark ettiğini bilsem de yok olan saçımla ilgili tek bir yorum bile yapmamıştı.

"Ona güvenebilir miyiz?"

"Bir şey saklıyor. Mesela bana Leyla için neden korktuğunu söylemiyor. Ama bana yalan söylemedi. Babasından nefret ediyor ve tahtı gözüne falan kestirdiği de yok." Shira neden şüphelenirse şüphelensin bu gerçek, dilimden kolayca döküldü.

"Sen ne düşünüyorsun?" Shazad Sam'e döndü. Sam bir anlığına onun tamamen kendisine verdiği dikkat karşısında afallamış gibi göründü.

Kendini toparlayarak "Ben kime güvenmeniz gerektiği konusunda karar vermenin bana düşmediğini düşünüyorum. Yani senin zevkli olduğun çok bariz ortada," derken kendini gösterdi.

"Leyla'yı saraydan çıkarabilmekten bahsediyor."

"Hımm..." deyip boğazını temizledi. "Onu buradan çıkarabilirim. Seni nasıl kolaylıkla buraya soktuysam aynı şekilde." Sam'in gülümsemesi yine yapmacık görünüyordu. "Ama deneyimlerime göre, prensesler saraylardan kaybolduğunda biri genelde fark eder."

Shazad "Prenses kaçırma konusunda çok deneyimlisin sen, değil mi?" dedi.

"Prenseslerin beni karşı konulmaz bulduklarını bilmeni isterim," deyip bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Haydutlar ve generaller üzerinde hâlâ çalışıyorum."

Onlar yine bir tartışmaya tutuşamadan "Haklı," diyerek araya girdim. "Eşler haremde çok sık ortadan kayboluyorlar gibi duruyor ama kızlar biraz daha yakından izleniyor gibi. Leyla da öylece ortadan kaybolamaz. Yokluğu hissedilir."

"Sonra da sen sorgulanırsın. Rahim de geri kalanımızla birlikte ifşa olur ve hem seni hem de o cini Sultan'ın ellerinden kurtarmaya yönelik bütün şansımızı kaybederiz." Shazad her zaman olduğu gibi bizden adımlar öndeydi. Onlara babamla karşılaşmamdan bahsetmiştim. Ya da en azından önemli olan kısmından. Onu serbest bırakmamızın tek yolunun halkayı bozmamız olduğunu ve bir tür patlayıcıya ihtiyacımız olduğunu da anlattım. Bu

sarayda insanlar fark etmeden bir şeyin havaya uçurulamayacağını ben bile biliyordum.

"O yüzden tek bir darbe indireceğiz." Shazad sesli düşünüyordu. "Herkesi tek seferde dışarı çıkaracağız ya da kimseyi çıkaramayacağız." Haklıydı. Babamı çıkarırsak Leyla ve Rahim'in kaçmasına yönelik bütün şansımızı kaybederiz. O yüzden üçünü aynı anda çıkartmak zorunda kalacaktık. Sadece tek bir şansımız olacaktı. Üç hedef için tek bir şans.

Shazad ve Sam'in bakışlarını üstüme çekerek "Auranzeb," dedim. "Auranzeb'i bir paravan olarak kullanabiliriz. Bu senin, benim ve biraz şansla altından kalkabileceğimiz türden bir şey değil. Desteğe ihtiyacım olacak ve duyduğum kadarıyla, Auranzeb'den içeri bir sürü yabancı giriyormuş. Böylece biz de içeri birkaç tane daha sokabilmeliyiz."

Shazad bir süre bu dediğime kafa yordu. O saraydaki kutlamaları kafasında evirip çevirirken Sam de ben de konuşmadık. "Auranzeb işe yarayabilir. Imin'i kolayca içeri sokabiliriz. Saramotai'den zamanında geri dönerse Hala'yı da. Belki şansımızı fazla zorlamadan iki ya da üç kişiyi daha sokabiliriz." Kutlamaları bir savaş alanı gibi önüne serilmişçesine görebiliyordu ve açık kapılar ya da kaçış yolları aradığını anlayabiliyordum. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Kafasını kaldırırken o gülümseme birdenbire kayboldu. "Ya sen?"

Haklıydı. Saraydan kurtarılması gereken üç kişi değildi. Dörttü. Ben de burada kalamazdım. Auranzeb'de ne tür bir darbe indirirsek indirelim, ben de onlarla gitmezsem her şey yarım kalmış gibi olurdu.

Halkayı bozabilirdik. Ama Sultan beni kontrolü altında tuttuğu sürece babamı kolaylıkla geri çağırabilirdi. Leyla'yı ve Rahim'i güvenli bir yere kaçırabilir ve kocaman bir ordu kazanabilirlerdi. Ama onlar saldırıya geçemeden önce Sultan benim İsyan Cephesi'ndeki herkesin ismini vermemi sağlayabilirdi.

"İş o noktaya geldiğinde bakarız ona," derken bu konuda sakin konuşmaya çalıştım. "Şimdilik ben Rahim'e teklifini kabul edeceğimizi söyleyeceğim. Auranzeb'e kadar henüz biraz zamanımız var."

Sam tekrar konuşarak planı anlatmaya başladı. Ama Shazad kanmamıştı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Auranzeb'de ben geride bırakılamazdım. En azından canlı bir halde.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Savaş yaklaşıyordu. Bunu herkes hissedebiliyordu. Sultan'ın tahtını ele geçirdiği son savaşta hayatta olmayanlarımız bile.

Kimse henüz hangi tarafta olduğunu bilmiyormuş gibi duruyordu.

Sarayın içinde, bunu toplantı odasında gittikçe artan gerginlikte gördüm. Xichalı generalin elini masaya vurup şarap sürahisini devirerek masaya yayılmış kâğıtları sırılsıklam ettiğinde de gördüm. Albis kraliçesi saraya gelip müzakerelerde yaşlı elçisinin yerini aldığında ona eşlik eden silah ve kılıç sayısında da gördüm.

Rahim'in muhafızım olması etrafta dolaşmayı kolaylaştırıyordu. Birkaç günün ardından Sultan'ın Rahim'in korumam rolünü üstlenmek için kendisini ikna etmesine neden izin verdiğini anladım. O ve Kadir birbirlerinden nefret ediyorlardı. Sultan oğullarından bir başkasını bana siper ederek Kadir'in bana bakışlarını onaylamadı-

ğını net bir şekilde ortaya koymuştu.

Rahim bana anında Sam'e ulaşan daha çok bilgi verdi. Sultan'ın şehir birliği, isyancı kampının şehirdeki yeni yerine yaklaştıklarını düşündüğünde de onu uyarabildim. Hiçbir şey bulamadılar. İki gün sonraysa boşa kürek çekerek Izman'ın karşı ucuna gitmelerine neden olan yepyeni bir istihbaratları vardı.

Sultan'ın yabancılarla müzakere yaptığı haberi de bir şekilde dışarı sızdı. Hiç kimse Gallan yönetiminden ne kadar çok nefret ettiğini unutmamıştı. Miraji halkına şu ana kadar işgalcilerin ve Sultanımızın ellerinde neler çektiklerini hatırlatan yeni bildiriler sokaklara yayıldı. Ama askerler o bildirilerin nereden gelmiş olabileceklerine dair iz sürmeye çalıştıklarında, kendi kuyruklarını kovalamış oldular.

İsyan Cephesi barut patlamaları gibi Izman'ın her yerinde yükselişe geçmişti. Çoğu patlama da Gallan yönetimi altında cefa çeken mahallelerde oldu. YENİ BİR ŞAFAK geceleri duvarlara yakılarak yazıldı. Mutfaklarda yapılan bombalar sokaklardaki askerlere atılıyordu. Halk gemilerin gövdesine Ahmed'in güneşinin resmini yapmaya başladılar. İsyan daha öncekinden de daha çok yayılıyordu. Sultan'ın ordusu suçluların peşinden geliyordu. Ama tutuklanması planlanan kişilere ordudan önce İsyan Cephesi ulaşıyordu. Üniformalı adamlar o kişilerin kapılarına gittiğinde evleri boş oluyordu.

Sam'e İsyan Cephesi desteklendiğinde ne olduğuna dair ibret olsun diye asılmayı bekleyen otuz tane Izman vatandaşının hapiste çürüdüklerini rapor ettim. Geçen sefer, alkolü fazla kaçırdıklarında bir masanın üstüne çı-

kıp Ahmed'in adıyla tezahürat yaptıkları için tutuklanan bir taverna dolusu insandı. İsyan Cephesi yarısını ayaklarının altındaki tuzak açılmadan önce darağacından kurtarmıştı. Gerisi de yavaş yavaş nefessiz kalıp boğularak ölmüştü. Sultan'ın celladı ipleri kasıtlı olarak çok kısa yapmıştı. Acı çeksinler diye.

Ahmed onların acı çekişlerini izlesin diye.

Bu kez oraya önce gidecektik. Ya da önce gideceğimizi umuyorduk.

İnsanlarımız vardı. Şehir bizimdi. Ama sarayı ele geçirmenin imkânı yoktu. Rahim'in bize söz verdiği ordu olmadan asla. O zaman kadar yanmaya devam edecek bir sürü ateş vardı. Çoğunlukla da bizim başlattığımız yangınlar. Sam bana bunun hasır bir sepette delik açmaya çalışıyormuşuz gibi hissettirdiğini söyledi. Sam'in ne zaman siz yerine biz demeye başladığını hatırlayamıyordum.

Auranzeb'e sadece birkaç hafta kala "Son Eyalet'teki fabrikayı yeniden inşa etmeye yönelik bir plan var," dedim. "Tozluyol'un dışındaki fabrika. Onlar, çölün bize ait yarısını tekrar ele geçirdikten sonra." Bu, Gallanlara bir iyi niyet, gelecekte aynı inançları paylaşmadıkları diğer bütün ülkelere karşı savaşlarında silah temin etmeye devam edeceğimize dair isteğimizin göstergesi olarak yapılacaktı. "Oraya bunun uygulanabilirliğini saptamak için askerler ve mühendislerden oluşan küçük bir grup gönderecekler."

"Burada kaçırdığım nokta ne?" Sam sahtekâr olabilirdi ama aptal değildi. Bazen öyleymiş gibi davransa bile.

Ağaca yaslanarak "Tozluyol benim memleketim," dedim. Yorgundum. Soğuk hava parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek mayışmama neden oldu. "Orada doğ-

dum. O kadar güzel bir yer olmayabilir ama yine de bundan daha iyisini hak ediyor."

Sam kafasını aşağı yukarı salladı. "O zaman biz de onların grubunun asla geri dönmemesini sağlarız."

Onu en son gördüğümden beri topladığım bilgilerin geri kalanını çabuk çabuk konuşarak anlatışımı dinledi. Ama bitirdiğimde hemen gitmedi. Hala karşımdaki duvara yaslanarak "Biliyor musun? Mavi Gözlü Haydut'la ilgili bir sürü şey duydum. Tabii ki de bazıları benimle ilgiliydi. Özellikle de Mavi Gözlü Haydut'un bir kadının boynundaki kolyeyi çaldığı, yakalandığı ve yine de onu baştan çıkarmayı başardığı hikâyeyi çok seviyorum."

"Buradan çıkarılacak bir mesaj var mı yoksa bana burada ne kadar uzun süre kalırsam şöhretime o kadar çok leke sürüldüğünü mü hatırlatmaya çalışıyorsun sadece?"

Sam "Demek istediğim o hikâyelerin hiçbirinin Mavi Gözlü Haydut'un bir korkak olduğunu söylemediği," dedi. Bu dediği dikkatimi çekti.

"Aa... Yani vermek istediğin mesaj aslında suratına yumruk yemek istediğin mi?"

"Ben Fahali'de savaşmış ve Sultan'ın askerlerine korku salmış ünlü Haydut'un böylesine ödlek olduğunu bilseydim muhtemelen onun şöhretini üstlenmezdim. Korkak bir haydut olarak tanınmak işimize gelmez. Ayrıca senin şöhretini çalmamı büyük bir övgü olarak algılamalısın. Ben kolayca Sarışın Haydut ya da Göz Kamaştırıcı Derecede Yakışıklı Haydut olmayı seçebilirdim. Ya da ..."

"Tanrı'ya yemin ederim ki Sam..."

"Hayır, gerçekten hadi bana kendime haklı bir şekilde Göz Kamaştırıcı Derecede Yakışıklı Haydut diyemeye-

ceğimi söyler misin Doğru Söyleyen? Hı? Bana yakışıklı olmadığımı söyle. Sana meydan okuyorum. Gördün mü? Yapamıyorsun."

"Benim gerçekten burnunu kırmayacağımı düşünüyor gibi duruyorsun."

"Gördün mü?" diyerek tekrar konuya döndü. "Korkaklık. Senin saraydan bizimle birlikte çıkabilmen için teninin altındaki küçük bronz parçasını alabilecek kişiyle neden hâlâ konuşmadığını açıklayacak düşünebildiğim tek mantıklı neden."

Kendime geldim.

"Shazad sana Tamid'den bahsetmiş." Ona anlatması yüzünden biraz ihanete uğramış gibi hissettim. "O kadar kolay değil."

"Denemezsen kesinlikle daha zor. Ayrıca cesaret gerektiren bütün başarılarıma rağmen, generalinizden aşırı korkuyorum. O yüzden ona senin deneme girişiminde bile bulunmadığın haberini geri içtenlikle götürmek istemiyorum. Çünkü tahmin et bakalım hangimiz suçlanacağız? Gerçekten sevdiği kişi değil."

Düşünmeden "Shazad seni gayet de seviyor," dedim. "Neden umurunda ki bu?"

"Sana güveniyor. Sen görmüyorsun ama güveniyor." Bir anlığına gerçekten ciddi göründü. "Ben de senin sırf rahatsızlık verici bir sohbetten kaçınmak için ölüp onu ortada bırakacak kadar bencil olduğunu sanmıyorum. Ayrıca sen ölürsen ben aynı anda iki yerde olamam artık."

Son kısmı duymazdan geldim. Sam haklı olduğunda normalden daha çok sinirlerime dokunuyordu.

Ertesi gün müzakerelere ayaklarımı sürüyerek gittim. Rahim'i de benim gibi geride kalmaya zorladım.

Sultan sorgular gibi bir ifadeyle onun gözüne baktı. Bu ikimizin de maruz kalma lüksümüzün olmadığı bir şüphe kıvılcımıydı.

Rahim de onu gördü. Babasına doğru eğilerek kulağına alçak sesle fısıldayarak "Gallan elçisinin gözünde aptalca bir şey yapacak bir adama özgü bir ifade var." Bu konuda yanılmıyordu. Daha önce toplantıda Gallan elçisinin üç tane yalanını alaşağı etmiştim. O da gittikçe daha da sinirlenmişti.

"O benim askerlerimden biri olsaydı sakinleşene kadar ona koşma egzersizleri yaptırırdım. Askerim olmadığına göre onu istediğini yapsın diye kendi haline bırakmak en iyisi bence."

Sultan dediğimi gözden geçirdikten sonra kafa sallayarak onayladı ve Rahim'le benim geri kalan insanların arkasından ağır ağır ilerlememize izin verdi.

"Bir..." Tutsak kelimesi dilimden çıkmadı. "Bir çocuk var. Son Eyalet'ten. Sadece bir bacağı var."

"Onu tanıyorum."

"Beni ona ulaştırabilir misin?" diye bastırdım.

"Ondan babamın seni istemediği yerlere gitme riskini göze alacak kadar çok ne istediğini bana anlatmak ister misin?"

"Bana kız kardeşinin haremden neden bu kadar ivedilikle kurtarılması gerektiğini anlatmak ister misin?"

Rahim ağzının kenarını kaşıyarak gülümsemesini gizledi.

"Bu taraftan."

Uzun dolambaçlı bir merdivenin dibine ulaştığımızda sarayın bu kısmını tanımaya başladım. Saraydaki ilk günümde bedenim taze yaralarla sızlarken, Sultan'ın kendisinin peşinden gitme emrine itaat etmeden edemeyen bacaklara karşı koyarak bu merdivenden güçlükle aşağı inmiştim.

Tepeye varır varmaz hemen sesler duydum. Tamid'in sesini anında tanıdım. Onunkisi yaramazlık yaptığımız için sınıftan dışarı atıldıktan sonra gülmekten sersemleşmemize, annem öldükten sonra bana Kutsal Kitapları okurken uyuya kaldığım gecelere yakışan bir sesti. Diğer sesse yumuşak ve kadınsıydı.

Bir yanım geri dönmek istedi. Parmaklarımı bu yaraya basmaktan uzak durmak. Sam bir kez olsun mantıklı konuşuyordu. Benim bu isyanda bir korkak olmaya hakkım yoktu.

Kapıyı itip açtım.

İki tane irkilen kafa kalkıp bana baktı. Tamid benim üstünde uyandığım aynı masanın kenarında oturuyordu. Onu görmek öylesine iç burkucu derecede tanıdıktı ki bir anlığına aceleyle yanına koşturmak ve içimdeki her şeyi dökmek istedim. Pantolonunun sol bacağı dizine kadar katlanmıştı. Ya da eskiden bir diz olması gereken yerine kadar.

Onun yerine bacağının bittiği yeri gizleyen bronz bir disk vardı. Yara izli derisine deri bir bağla tutturulmuştu. Ona bağlı hiçbir şey yoktu. Tamid'in bacağının geri kalanı, yani içi boş, parlak bronz karşısında oturan Leyla'nın ellerindeydi. Leyla gözleri kocaman açılmış bir halde bana ve Rahim'e bakarak ağzını açtı. Ağzı açıldı ve

sessiz paniğin etkisiyle geri kapandı.

Hımm... Bunu beklemiyordum işte. Bence Rahim de beklemiyordu.

Leyla sonunda "Babama söylemeyin," dedi birden. Bu söylenmesi tam anlamıyla yanlış bir şeydi. Ama birdenbire boynundan çenesine kadar kızarmasının da ona bir yardımı dokunmuyordu. "Ben buraya sadece şey yapmadığından emin olmak için gelmiştim..." Gerisini getirmedi.

Leyla kendisi de gıcırdamaya benzer bir ses çıkarırken Tamid "Gıcırdamadığından," diyerek onun demek istediğini söyledi. "Eklemler gıcırdıyordu. Leyla bacağını ayarlamak için geldi. Onu her şeyiyle kendisi yaptığı için."

"Eminim yapmıştır." Rahim Tamid'e babalar ve abilerin kızlarına ya da kız kardeşlerine yan bakanlara baktığı gibi inceleyerek baktı. Demek Leyla'nın sakladığı, Shira'nın öğrenmeyi çok istediği sır buydu. Shira onun abisiyle kendisine karşı gizli gizli plan yapmak için ortadan kaybolduğunu düşünüyordu ama o sadece bir çocuğu görmek için haremden çıkan hayran bir kızdı.

Shira'nın bunu kullanabileceğinden emin olmasaydım komik bile sayılabilirdi. Ben kendim de Tamid'i görmek için gizlice ortadan kaybolduğum için birden çok kez dayak demiştim. Üstelik ben bir prenses falan da değildim. Ona âşık da değildim. Rahim Leyla'yı bu yüzden mi saraydan çıkartmayı çok istiyordu? Leyla bu yüzden Tamid kadar cezalandırılır mıydı? Ama kardeşler arasında Tamid'i doğruca es geçen bir bakış geçti. Rahim "Onu sen mi tasarladın Leyla?" diye sorarken onun ellerindeki eklemli bronz uzvu işaret etti.

Leyla tedirginlikle kafa sallayarak onayladı. "Ben...

faydalı olabileceğini düşündüm." Yani sadece haremdeki çocuklar için oyuncaklar yapmıyordu. Bu etkileyici bir şeydi. İtiraf etmek zorundaydım.

Ama Rahim benim tam olarak anlamadığım bir şekilde öfkeliydi. "Gel hadi. Seni tekrar hareme götüreyim. Hem zaten üzerinde konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedi. *Güzel.* Leyla'ya Auranzeb planından bahsetmenin zamanı gelmişti de geçiyordu bile. Kutlamalara artık sadece sayılı günler vardı ve Leyla'nın onu buradan dışarı çıkartacağımızı bilmesi gerekiyordu.

Sonrasından da Leyla'nın Tamid'in bacağını yerine geri taktığı hayatımın en uzun, en rahatsızlık verici dakikası geldi. Herkes birbirine bakmamak için var gücüyle uğraşıyordu. Leyla çalışırken mekanizmaların birbirine oturuşunun sesleri sessizliği bölüyordu. Sonunda, neyse ki işi bittiğinde, Rahim onu resmen odadan sürükleyerek çıkarttı. Son anda da beni hatırladı. "Amani geri gelip seni alacağım."

Leyla abisinin peşinden giderken Tamid'le ben konuşmadık. Onların ayak sesleri uzaklaştıktan uzun bir süre sonra bile aramızda huzursuz bir gerginlik hâkimdi.

"Ben de öyle hışımla çekip gidebilmeyi çok isterdim ama biliyorsun işte." Tamid bacağının dizinin altındaki kısmına hafifçe vurdu. Boş ses yankılandı. Suratımı ekşittim. "Gitmesi gereken sen olmalısın gibi geliyor. Saygıdan."

"Tamid..."

"Bacağımı nasıl kaybettiğimi biliyor musun Amani?" diyerek sözümü kesti.

"Nasıl olduğunu biliyorum." Tozluyol'daki o son karanlık geceyi öncesindeki puslu günlerin hepsinden daha net

bir şekilde hatırlıyordum.

"Hayır." Tamid elini altındaki masaya sertçe vurdu. Bana doğrultulan silahların patlama seslerine bu kadar alışkın olmasaydım irkilebilirdim. "Bilmiyorsun. Sen Naguib'in beni vurduğunu gördün, sonra gittin. Ben kumlarda çığlık atarak yatarken sen orada yoktun. Shira seni bulmalarına yardım edebileceğini, seni herkesten iyi tanıdığını, nereye gideceğini bildiğini, neredeyse herkesten daha iyi bildiğini söyleyerek pazarlık yapmaya başladığında orada yoktun." Ellerini yumruk yaptığında elleri titriyordu. "Faydalı olabilirim diye beni de yanlarında götürmek üzere annemden koparıp aldıklarını görmedin. Izman'a giderken yoldan çıkan o trende benimle birlikte değildin." Ben de o trendeydim. Shira'yı o trende görmüştüm. Jin'i o trende öpmüştüm. Tamid'in de o trende olabileceği asla aklıma gelmeden.

"Naguib seni kan kaybederek ölesin diye Tozluyol'da bıraktığını söyledi. Senin öldüğünü sandım Tamid." O günden beri aylardır kendimi rahatlattığım sözcükler, Tamid artık karşımda canlı kanlı durduğu için artık zavallıca bir bahane gibi geliyordu kulağa.

"Ben de öyle sandım." Yumruk yaptığı sağ elini şimdi üst bacağına bastırıyordu. "Istırapla kıvranırken ben de öldüğümü sandım ve buraya geldiğimde Kutsal Şifacı yaramın iltihap kaptığını söyledi. Kesilmesi gerekeceğini. O, bacağımı testereyle kestiğinde, sen burada değildin Amani. İzin ver de tahmin edeyim. Yardımıma ihtiyacın var. Sana kaçman için teninin altındaki hangi küçük metal şişkinliğini kesip çıkarman gerektiğini söylememi istiyorsun." Parmaklarımı kolumdaki metale öylesine bastırıyor-

dum ki moraracak mı diye merak ettim. Tamid sessizliğimden bir anlam çıkaracak kadar iyi tanıyordu beni.

Masanın kenarından kalktı. Yeni yağlanmış bacağı yere değdiğinde yüzündeki hafif ekşimeyi ya da kısacık bir anlığına dengesini topladıktan sonra küçük alanda dolaşarak zaten pürüzsüz olsa da düzeltmeye başlayışını fark etmemiş gibi yaptım. Bütün etiketleri mükemmel bir çizgi halinde dışarı bakacak şekilde şişeleri düzeltti. Her döndürüşünde birbirlerine değip şıngırdamalarına neden oldu. İçinde bir yatak görebildiğim küçük bir yan odaya açılan bir kapıyı çarparak kapattı. "İnanılmaz öngörülebilir birisin. Biliyor musun? Eskiden Tozluyol'dayken hiç de iyi uyumadığımı sanırdım hep. Ama doğru değildi. Sadece senin dayak yiyeceğini biliyorsam uyanık bir halde yatarak bir şey istemek için penceremden içeri tırmanmanı beklerdim."

Bunu bilmiyordum. Boğazımdan yukarı doğru çıkan gözyaşlarımı yutkunarak bastırdım. "Benden düşünmemi istediğin kadar çok nefret ettiğine inanmıyorum."

"Nereden anladın?" Leyla malzemelerini geride bırakmıştı ve Tamid onları yan yana dizmeye başladı. Sesi kayıtsızmış gibi çıktı.

"Çünkü benden gerçekten nefret etseydin beni şu ana kadar Sultan'a bir isyancı olarak teslim ederdin." Bunu söylediğim an gerçekliğini gördüm. "Öyle yapmak yerine buraya geldiğim gün beni tanımıyormuş gibi davrandın. Sultan'a bir sürü başka yönden yardım ediyordun." Bu gerçek bir suçlama gibi çıktı. Onu bir isyancının düşmanını suçladığı gibi suçlamak, bir kızın eski arkadaşını suçlamasından daha kolaydı. "Ona Noorsham'ı ve beni

kontrol etmesi için ihtiyaç duyduğu bilgiyi sen verdin. Bir cini yakalamaya yetecek kadar ilk lisan bilgisini de. Ama beni teslim etmedin." Cin lafı geçince yüzünü ekşittiğini gördüm. Bundan faydalandım. Artık bana yardım edecek kadar değer vermiyor olabilirdi ama ben Tamid'i tanıyordum. Onu kesseniz kanı kutsal sözcükler olarak akardı. "Yanında bir Cin'le çok daha fazla insan öldürebilecek. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Peki bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?"

"Bu günah olduğu için mi yoksa benim hislerim yüzünden m..." Bir anlığına parmakları kaydı ve küçük yuvarlak bir aletin masaya çarparak yere düşmesine neden oldu. "Sana karşı hislerim yüzünden mi?"

Bana karşı ne hissediyordun ki? Ama cevabı zaten biliyorken bu hiç de adil bir soru değildi. Bunu şimdi bütün suratından okuyabiliyordum.

"O bizim Sultanımız Amani. Bizim görevimiz itaat etmek, sorgulamak değil."

"Buna inanmıyorsun." Bu basit gerçek ağzımdan öylece çıkıverdi. Metal tüpü yerden aldım ve onu tekrar ona uzattım. "Her gün dua etmeye giden sen buna inanamazsın. Bir cini tutsak etmenin doğru bir şey olduğuna inanmıyorsun."

"Benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Ben Sultan'ın kütüphanesindeki kitapları hatmettim ama bir cini serbest bırakacak sözcükleri bulamadım. Sadece bir tanesini bağlayaca..." O anda doğruca bana bakarak kendine hâkim oldu. Hala elimde duran metal tüpü görmezden geldi. O zeytin dalını bile reddetti.

"Sadece onları bağlayacak sözcükleri biliyorsun ama serbest bırakacak sözcükleri bilmiyorsun, öyle mi?" Babamı biz faniler en iyi yaptığımız şeyi yaparken, yani ölürken ve onu unutup ebediyete kadar onu orada hapsederken sonsuza kadar sarayın altında takılıp kalmış bir halde hayal ettim.

Tamid "Bu senin neden umurunda ki?" diye sordu.

"Görünüşe göre artık hayat kurtarmaya adadım kendimi."

"O zaman on ay önce beni ölüme terk ettiğinde senin görev tanımına girmemem yazık olmuş."

"Onlar sana bunu yaptılar Tamid," derken geri adım atmadım.

"Evet, onlar yaptılar ama beni geride bırakan sendin."

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Tamid kafasını benden daha da uzağa doğru çevirdi. Tanıdığım birçok erkekte koyu renk saçlar gözlerinin önüne düşüyor, onları benden gizliyordu. Ama Tamid'in saçları hep mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış olurdu. "Gitmeni sağlamak için ne söylemem gerekiyor Amani?"

Tek söylemesi gereken buydu.

Otuzuncu Bölüm

İç avludaki merdivenlerin dibindeki bir sütuna yaslandım. Tekrar sağlam zemindeydim ve ellerimi arkamdaki mermere sertçe bastırıyordum. Kendimi, gözyaşlarım kurusun diye zorladım. Bir çöl kızı olduğumu kendi kendime hatırlatmaya zorladım. Boşa harcayacak suyum yoktu. Burası da zayıflık göstermeye hiç uygun bir yer değildi. Saray, çölde geceler kadar tehlikeliydi.

Rahim bana onu beklememi söylemişti. Yanımda bir muhafız olmadan gezmemeliydim. Leyla'yla konuşmasının ne kadar süreceğini de bilmiyordum ama gidip etrafa bakınmak inanılmaz çekici gelse de yanımda biri olmadan yakalanma riskini göze alamazdım. Bu Rahim'in gizli yanını da ifşa ederdi. Ayrıca Bahadur'u görmeye gitmemin ardından Sultan'ın beni ikinci bir kez affedeceğinden de şüpheliydim. Bu düşünce zihnimde belirdiğinde orada ne işi olduğunu merak ettim. Bir önemi olmamalıydı. Başımı belaya sokmayı daha önce hiç sorun etmemiştim.

Kellemin kesme tahtasına konmasıyla sonlanabileceği için böyle düşünüyorum dedim kendi kendime. Sultan'ın güvenini kaybetmek, ihtiyacımız olan bilgilere erişimi de kaybetmek anlamına geleceği için.

O yüzden de fıskiyenin ve sarayın bu kısmında yoğun miktarda bulunan, kanatları kesildiği için aynı göldeki ördekler gibi buraya kısılıp kalmış kuşların seslerini dinleyerek, beni hareket etmeye, bir şey yapmaya iten tenimin altındaki kaşıntıyı görmezden gelmeye çalışarak bekledim.

İçgüdülerimle hareket ederek sütunun arkasındaki gölge alana iyice yapıştım. Kimin geldiğinin bir önemi yoktu. Yalnız yakalanamazdım. Kısacık bir an sonra avlunun diğer yanındaki kapı çat diye açıldı. Kapı kolunun taşa çarpma sesi öylesine yüksekti ki neredeyse kadının çığlığını bastıracaktı. Tenimin altındaki o kaşıntıyı daha fazla görmezden gelemezdim. Sütunun arkasından çaktırmadan baktım.

Miraji üniformalı iki asker bir kızı aralarında tutmuş kapıdan geçiriyorlardı. Kız onların ellerinde deli gibi debeleniyor, öyle yüksek sesle çığlık atıyordu ki birinin koşup geleceğinden emindim. Hayvanat bahçesindeki o günü, Ayet'in dediğini hatırlayarak kuşları fark ettim. Kuşların sesi yüzünden onun çığlık attığını hiç kimse duyamazdı. Parmaklarım bir silah için seğirdi. Bir tabanca, yardım edecek herhangi bir şey için. Ama boş ellerim Sultan'ın zarar vermememe yönelik emriyle bağlıydı. Ayrıca iki askeri silahım olmadan alt edemeyeceğimi ben bile biliyordum.

Sonra güneş ışığına çıktılar ve debelenen tutsağın suratını gördüm.

Uzma'ydı o.

Kadir'in karısı. O gün avluda beni rezil etmeyi kendine görev edinip sonrasında da buhar olup uçan kız. Uzma'nın gözleri parlak camlar kadar boştu. Sanki içlerinde daha önceden yaşamış olan her türlü kıvılcım söndürülmüş gibi. Aynı bakışları daha önce nerede gördüğümü çok iyi biliyordum. Kampta Hala onu saraydan kurtardıktan sonra Sayyida'da. Ama Sayyida bir casustu. Uzma aklını kaçıracağı kadar işkence edecek kadar ne yapmış olabilirdi ki?

Bir köşeyi dönerek gözden kayboldular. Çığlık sesleri çabucak alçaldı.

Hemen kıpırdamadım. Hayatımda bir kez olsun onların peşinden gitmekle beladan uzak durmak arasında kalmıştım. İki muhafız ve çığlık atan bir kadının peşinden gitmek kendimi yakalatmanın en kolay yoluydu. Ayrıca neler olduğunu anlamanın en iyi yolu da böyle yapmak olmayabilirdi. Onların geldikleri kapıya baktım. Neredeyse kesinlikle kilitliydi. Ama olmayabilirdi de. Aniden oraya fırlayıp yine de görülme riskini göze almak aptalca ve pervasızca olurdu.

O zaman görünüşe göre ben aptal ve pervasızdım.

Ayaklarım beni hızlı bir hamleyle avlunun diğer tarafına taşıdı. Batan güneş ışığı kapıdan tuhaf bir şekilde yansıyordu. Yaklaştıkça nedenini anladım. Kapı metalden yapılmıştı. Ama birisi onu tahta gibi görüneceği şekilde boyamıştı.

Ve uğulduyordu.

Parmaklarımı tereddütle kapıya doğru uzattım. Uğultunun yaklaştıkça tenimin altında bir yoğun çekim oluş-

tuğunu hissedebiliyordum. Parmak uçlarım kapıya hafifçe değdi. Yanmadan ateşe dokunmak gibi bir şeydi bu. Ateşin bütün harareti vardı ama sıcaklığı hiç yoktu. Ufak iğneler parmak uçlarımdan başlayıp yukarı doğru batmaya başlayarak nefesimin teklemesine ve olduğum yerde duruyor olsam da kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

Birdenbire bir çift el beni tutarak sertçe metale yapıştırdı ve bedenimden yukarı doğru yoğun bir acı saplanmasına, sahip olduğum tenin her bir noktasında bir patlama oluşmasına neden oldu.

Sonra da Gallan elçisinin zalim suratına bakıyordum. Arkasında da Kadir vardı. Ben tek kelime edemeden adam elini karnıma bastırarak beni hareketsiz kalacağım şekilde kapıya yapıştırdı ve ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu.

Gallan elçisi koyu aksanıyla "Benim ülkemde, biz, iblislerin çocuklarını boğazlarından asarız," dedi. Eliyle nefes borumu sıkarak beni dik durmaya zorladı. "Ama yanımda hiç ip yok."

Tanrım! Sırtımdaki metal kapı artık canımı yakmaya başlamıştı. Düşüncelerimin bulandığını ve boğazımdaki el sıkışırken gözlerimin kararmaya başladığını hissedebiliyordum. Ellerimle nefes borumu sımsıkı tutan elin tersini tırmaladım ama boşunaydı. Ona karşı koymak için yapabilmem gereken bir düzine şey vardı. Bileklerinin içlerindeki yumuşak noktalara tırnaklarımı batırabilir, gözlerine parmaklarımı sokabilir, bacağımı kasığına vurabilirdim. Ama Sultan bana kimseye zarar vermememi emretmişti. Ölecektim. Artık paniğe kapılmaya başlamıştım. Gerçekten ve ciddi ciddi ölecektim.

Sonra birdenbire yeniden nefes alabildim. El, boğazımdan çekilirken hava tekrar içime doldu. Kendimi sertçe kapıdan çekerek dizlerim ve ellerimin üstüne yere düştüm. Orada diz çökmüş bir halde nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalışarak üç derin nefes aldım. Çatırt diye bir kemik kırılma ve acı dolu bir çığlık sesi geldi. Kafamı kaldırdığımda Kadir'in burnunu tutarak geriye yalpaladığını gördüm.

Onun üstünde de ardındaki batan güneş ışığında alev alev parlayan, yumruğunda abisinin kanıyla Rahim duruyordu. Işık yüz hatlarını bulanıklaştırıyordu. O nedenle de onu neredeyse tanıyamayacaktım. Eski hikâyelerden hayalini kurduğum her bir kahramana benziyordu: ölümden kaçmak yerine onunla yüzleşen İlk Fani, yetersiz sayıda askerle Saramotai duvarlarının dışındaki Attallah, Fatih'in karşısındaki Gri Prens. Rahim hiç gerçek gibi görünmüyordu.

Sonra karşımda diz çöktü ve tekrar insan oldu. "Amani." Kafamı geriye doğru eğerek beni savaşta alınan yaraları bilen birine özgü deneyimli ellerle kontrol etti. "İyi misin?" Şimdi arkasında iki asker olduğunu ve Gallan elçisini benden uzak tuttuklarını görebiliyordum. Rahim "Amani," diye üsteledi. "Konuş benimle yoksa seni Kutsal Şifacı'ya götüreceğim."

"Ben iyiyim," dediğimde sesim pürüzlü çıktı ama yine de benim sesimdi. "Eminim morluklarla uyumlu giyecek bir şeyim vardır." Rahim ayağa kalkmam için bana yardım etti. Elçinin parmaklarının nefes borumu ezmeye çalıştığı kısmı sızlayan boğazıma dokundum.

"Askerler." Kadir burnu kırıldıktan sonra konuşacak

kadar kendine gelmişti. Ellerini yüzünden çektiğinde ağzına doğru kan fışkırıyordu hâlâ. "Elçiyi bırakın. Onun yerine kardeşimi alın."

Askerler kıpırdamadılar. Onun yerine talimat bekleyerek Rahim'e baktılar. O anda üniformalarını fark ettim. Mirajililerdi ama sarayın standart beyaz ve altın rengi yerine göğüslerinde Rahim'inkiyle aynı mavi çizgi amblemi vardı. Bu askerler onun Illiaz'daki ordusundandı. Emir gelmiş olmalıydı. Rahim de bu yüzden beni almaya gelmekte geç kalmıştı. Adamlarını bulmuştu.

"Olduğunuz yerde kalın." Rahim bu emri onda daha önce hiç şahit olmadığım kontrollü bir rahatlıkla verdi. Gerçekten ait olduğu yerin burası, yani askerlerin yanı olduğunu fark ettim. Bir sarayda politikacıların yanı değil. Tam anlamıyla bir askerdi. Hayır, bir asker değil, bir komutandı.

Kadir'in gözleri telaşla bir askerlere bir Rahim'e gidip geldi. "Onu bırakın dedim. Size Sultim olarak emrediyorum." Sesi kırık burnunun kanından ve artan öfkenin etkisinden kalınlaşmıştı.

Askerler sağır olsalar ancak bu kadar olurdu. Rahim sakince üniformasının ceketini çıkarıp omuzlarıma koyduktan sonra abisine hitap etti. "Bunlar benim adamlarım abi. Komutanlarının dediğini yaparlar, Sultimleri'nin değil."

Gallan elçisini tutan askerlere de "Tekrar dairesine kadar ona eşlik edin," diye emretti. "Uluslararası bir olay çıkarmadan önce hadi gidelim Amani."

Kadir kemerindeki tabancayı çıkarttığında çoktan arkasını dönmüştü. Uyarı niteliğinde bir çığlık attım ama fazla yavaş kaldım. Silah patlayarak askerlerden birine

isabet etti. Uyduruk bir vuruştu. Göğsünden değil omzundan vurulmuştu ama ellerinin gevşemesine yetecek kadar etkiliydi.

Gallan elçisi askerin elinden aniden kurtuldu. Kemerindeki bıçağı alıp yaralı askere doğru saldırdı. Rahim hızlıca hareket ederek çoktan çektiği silahıyla elçinin bıçağı askere batamadan önce onu havada rahat bir hamleyle durdurdu.

Kadir hâlâ öfkeden kuduruyordu. Silahını tekrar havaya kaldırarak doğruca Rahim'in sırtını hedef aldı. Ben de Shazad'ın bana öğrettiği kadar hızlı hareket ettim.

Silahını gevşek tutuyordu. Öfkeden mi yoksa eğitimi yetersiz olduğundan mı bilemiyordum. Ona zarar veremeyebilirdim ama onun Rahim'i öldürmesine izin vermek zorunda da değildim. Avucumu silahının yumruk yaptığı elinden çıktığı yere açık bir şekilde sertçe indirdim. Silah patladı ve Kadir'in parmakları açılırken kurşun duvara isabet etti. Silah elinden yukarı doğru fırladı. Yere düşmeden önce onu kolayca yakaladım ve parmaklarımda tanıdık bir rahatlıkla döndürdüm.

Silahı Kadir'e doğrulttum. Bana silahın namlusunun üzerinden bakarken donup kaldı. Ne olduğunu tam anlayamıyormuş gibi. "Beni vurmayacaksın," dedi.

Bu yeterince doğruydu. Vuramazdım. Öyle yapmama karşı emirlerim vardı. Ama o bunu bilmiyordu. Yine de tabancanın horozunu geriye çektim. "Buna hayatına bahse girmek ister misin?" Parmaklarım tetiği çekmeye çalıştığım için titriyordu. Yeniden canı pahasına aşırı büyük bir tüfeği elinde tutan, onu düşürürsem çaresiz kalacağımı bilen on yaşındaki bir kızdım.

"Silahı bırak Amani."

Sesi tanımamış olsaydım bile emir karşısındaki içimdeki hissettiğim çekilme hissi sahibinin kim olduğunu ele verirdi.

Hayır. Karşı koymaya çalıştım.

Ama kollarım çoktan istemeden hareket ediyordu bile. Kollarım acıdan kavrulana kadar karşı koydum. Silah yere çarptı.

Arkama döndüğümde iki asker esas duruşta bekliyordu. Yaralı asker omzunu tutuyordu. Ayaklarının dibinde de elçinin bedeni çimlere yığılmış bir halde duruyordu. Birkaç dakika önce boğazıma dolanmış elleri şimdi cansızdı. Rahim'in elindeyse kanlı bir kılıç vardı.

Yere bırakılmış silahımdan elçinin bedeninin altından etrafa yayılan kanlara kadar bütün bu sahneyi suratında kestirilemez bir ifadeyle izleyen de Sultan'dı.

Sultan, gözleriyle boynumdaki çizgiyi incelerken parmaklarıyla fildişi ve ahşaptan yapılmış satranç tahtası desenli masada ritim tutuyordu. Boğazımda birkaç saat içinde Gallan elçisinin eli şeklinde kocaman bir morluk belirecekti ama şimdilik sadece ağrıyordu ve kızarmıştı. Sultan'ın çalışma odasındaydık. Birkaç hafta önce o kâğıtları çaldığım aynı odada. Odaya daha önce Sultan yokken olmayan bir ağırlık hâkimdi. Duvarlardaki ve masasına yayılmış bütün haritalar onun uzantılarıymış gibi. Jin bir keresinde benim bu çöl olduğumu söylemişti bana. Burayı görseydi fikrini değiştirir miydi diye merak ettim.

Benim oturmaya iznim vardı. Daha ziyade oturmam emredilmişti. Ama oğulları arkamda esas duruşta bekliyorlardı. Sultan bana ona ne olduğunu anlatmamı emretti. Gerçeği istediğini söyledi. Ben de ona gerçeği anlattım. Leyla'yı olayın dışında tuttum ama Tamid'den uzak duramadım. Sultan neden olmamam gereken bir yerde olduğumu sorgulardı. Lafı elimden geldiğince hikâyenin o kısmının etrafından dolandırdım. Kalbim ağzımdaydı. Tek yanlış bir kelime söylersem bütün her şey bitebilirdi. *Rahim'den beni Kutsal Şifacı'ya götürmesini istedim. Mahremiyet gerekçesiyle bizi yalnız bıraktı.* Sultan'dan hiç soru gelmeden hikâyenin bir sonraki kısmına geçtiğimde sözcüklerime bir rahatlık çöktü.

Konuşmayı bitirdiğimde kimse birkaç dakika boyunca bir şey söylemedi. Tekrar okulda Tamid'le birlikte yaptığım aptalca bir şey yüzünden başım beladaymış da öğretmenin öfkesine maruz kalmışım gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Üçümüz de bir ülke uğruna savaşan askerler ve casuslar değil de kavga eden çocuklar gibi Sultan'ın önüne dizilmiştik. Dışarıda güneşin son ışıkları da kaybolurken Sultan sessizdi. Kocaman pencereden Izman'ın ışıklarının bir bir yanmaya başladığını görebiliyordum.

Zihnim tekrar aynı düşünceye gidip duruyordu: silah. Sultan beni veliahdının kafasına bir silah tutarken görmüştü. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi tutarken. Mavi Gözlü Haydut'un silah tutacağı gibi tutarken. Artık benim sıradan bir çöl kızından daha fazlası olduğumu anlamış olmalıydı.

Ama açıklamaya çalışmadım. İlk önce her zaman suçlu konuşurdu. Rahim de ben de Sultan'ın sessizliğini bölmemeyi bilecek kadar akıllıydık.

"Baba..." Bu da bizi Kadir'den daha akıllı yapıyordu.

"Sana konuşman için izin vermedim." Sultan sakin konuşuyordu. Cesaret kırıcı derecede sakin, aldatıcı bir şekilde sakin. "Sen bir hırsızsın Kadir." Kadir hindi gibi kabardı ama Sultan çoktan tekrar konuşmaya başladı. "Bana karşı çıkma. Bana ait bir şeyi almaya çalıştın." Beni işaret etti. Sultan'a ait olarak adlandırılmak hiç hoşuma gitmedi. Ama şu an onun için Kadir'den daha değerli olduğumdan aşırı bir memnuniyet duymadan da edemedim. "Ve Gallanların desteğini kazanmak karşılığında onu teslim etmeye çalıştın."

"O bir insan değil baba." Kadir'in sesi yükseldi. Öfkeli bir çocuk gibi tepinmeye yaklaşmış gibi çıkıyordu sesi.

Rahim "Bunu herkes biliyordu zaten abi," diyerek araya girdi. Sakinliği Kadir'i daha da sinirlendirdi. "Sen bunu daha yeni keşfettiysen gelecekteki hükümdarımızın zekasına yönelik bazı endişelerim var."

Sultan elini kaldırdı. "Sarayımda bir diplomat ölmüşken şimdi ağız dalaşı yapmanın sırası olduğunu düşünüyorsan, o zaman da benim senin zekanla ilgili sorularım var Rahim." Kadir'e devam etmesi için kafa salladı.

"Müzakereler bitmek bilmiyordu. Gallanlar da sen inançlarına aykırı olan yarı insan bir şeyi gözlerine soktuğun sürece bizimle asla yeni bir ittifak kurmayacaklardı. Bana geldiler..." derken göğsü gururla kabardı. "...ve daha fazla müzakere yapmadan önce onun ölmesini talep ettiler."

Sultan sesini yükseltmedi ama onun Kadir'e bakışı karşısında ben bile pustum. Üstelik o bakışlar bana bile yöneltilmemişti. "Onun ölmesini talep ettiler çünkü onların kaynaklarıyla ve niyetleriyle ilgili bana yalan söyleme-

lerini daha da zorlaştırıyor ve Gallan İmparatorluğu'nun bizim düşünmemizi istediklerinden daha da küçüldüğünü açıklıyor." Yavaşça, dikkatlice, sanki bir çocuğa bir şey açıklarmış gibi konuşuyordu. "Sana geldiler çünkü haftalardır ona bir şekilde el sürmeye çalışmak için açık açık yanıp tutuşuyordun."

Kadir babası konuşurken huysuzca diğer sandalyeye pat diye oturarak dudak büktü.

Ardından gelen sessizlik öfke dolu bakışlardan daha da beterdi. "Sana oturman için izin vermedim."

Kadir babasının şaka yapıyor olabileceğini düşünürcesine kahkaha atmaya başladı.

Sultan sakince "Ayağa kalk," diye emretti. "Bir kere olsun kardeşinden örnek al. Belki de Illiaz'a onun yerine seni göndermeliydim."

Rahim'in bana anlattığını hatırladım. Sultan'ın onu Illiaz'a ölmesi için gönderdiğini. Ben Sultan'ın bu sözlerindeki tehdit imasını anlıyordum. Ama Kadir anlamadı.

Kadir "Aldığı bütün o askeri eğitimin beni Sultim İmtihanları'nda yenmesine bir faydası olmadı," deyip ayağa kalkarak sandalyesini iterek babasının masasına sertçe çarparak ses çıkartmasına, kenardaki bazı kâğıtların yere düşmesine neden oldu. "O zaman ne yani? Artık benim yerime onu mu tahta çıkaracaksın?"

"Sultim İmtihanları kutsaldır." Sultan yere saçılmış kâğıtları görmezden gelerek bütün dikkatini oğluna verdi. "Onları tersine çevirmek şu an olduğundan daha çok insanın bize karşı cephe almasına neden olur. Biz bir Sultim İmtihanı daha yapmadan önce senin ölmen gerekirdi Kadir."

Rahim "Yani herkese bir iyilik yapmayacaksan..." diye geveledi.

Ben de kendi kendime genizden gülerek Sultan'ın dikkatini çektim. Gülüşümü bastırdım ama çok geçti artık. Sultan benimle Rahim arasındaki bağlantıyı çoktan fark etti. Ama yorum yapmadan bizden yine başka tarafa baktı.

"Gallan Kralı'nın yarın, Auranzeb'den daha önce gelmesi bekleniyor," deyip parmaklarıyla aynı ritmi tuttu. "Sen de onunla görüşmek için benimle birlikte geleceksin Kadir ve ona sana anlattığım hikâyeyi anlatacaksın. Yani elçinin şehre korumasız gittiğini ve sokakta asiler tarafından öldürüldüğünü. Anlıyor musun?"

Kadir bir an öfkeyle dişlerini sıktı. Ama önce babasının pes edeceğini düşünüyorsa aşırı yanılıyordu. "Evet."

"Güzel. Gidebilirsin."

Kadir dışarı çıkarken kızgın bir çocuk gibi kapıyı arkasından çarptı.

Rahim "O yalan akıllıca olmayabilir Baba. Gallanlara kendi halkını kontrol edemiyormuşsun gibi görünürse..." dedi.

Sultan "O zaman zayıf görünebiliriz. Bunu gözden geçirdim ve aslında oğlumdan politik strateji dersi almaya ihtiyacım yok," diyerek sabırsızlıkla onun sözünü kesti. "Şanslıysak bu onunla birlikte gelen Gallan askerlerini Auranzeb yaklaşırken Izman'da barışın sağlanmasına yardım etmeye biraz teşvik eder. Diğer tek alternatifse senin kendi kendine Gallan adaletine teslim olman. Belki de onu tercih edersin."

Rahim ağzını sımsıkı kapattı.

"Rahim benim hayatımı kurtardı," dedim. Daha fazla

sessiz kalamazdım. Sultan'ın dikkati bana döndü ve anında konuştuğuma pişman oldum. Ama bir kere başlamıştım artık. "Onun ödüllendirilmesi gerek. Tehdit edilmesi değil." Sultan konuşmadı. Ben de geri adım atmadım. Şu an öyle yapmayı göze alamazdım. "Doğruyu söylemek için burada olduğumu sanıyordum."

Sonunda öfkesini kontrol altına almışa benziyordu. "Haklı. Askerlerin bugün iyi iş çıkardılar." Nedense bu hâlâ bir övgü gibi gelmiyordu kulağa. "Hem de senin emirlerinle." Daha ziyade üstü örtülü bir şüphe gibiydi.

"Evet, çıkardılar." Rahim de babası kadar zekiydi. Adamları Kadir'in emirlerinden ziyade kendi emirlerine uyduğu için bahaneler sunmadı. Cevaplarını kısa tuttu. İyi bir askerin yapacağı gibi. Ya da bir hainin... Gitmesine izin verilmesini bekleyerek.

Sultan "İsyancılar dün güney kapısında gelen bir silah sevkiyatına baskın düzenlemişler," diyerek tekrar konuştu. "Onların nerede olduklarını nasıl biliyorlar sence Rahim?"

Sultan'ın kalp atışlarımın hızlandığını duyduğundan emindim. Tam olarak hangi sevkiyattan bahsettiğini biliyordum. Rahim bana söylediği, ben de Sam'e söylediğim için biliyorlardı. Bizden şüpheleniyor muydu? Bu bir suçlama mıydı? Yoksa bir zeytin dalı uzatarak oğlunun askeri tavsiyesine mi başvuruyordu? Bu soruyu bana yöneltmemesi için, her şeyi kaybettiğimiz anın şu an olmaması için çılgınlar gibi dua ettim.

Rahim "Devam eden bir savaş var," derken karşıya, babasının kafasının üstünden ileriye doğru bakıyordu. Esas duruştaki bir asker gibi. "Askerleriniz mutsuzlar.

Mutsuz askerler içki içerler ve konuşurlar." Sözcüklerini öyle özenle seçiyordu ki dedikleri doğruydu. Tereddüt etmeden onları tekrar edebilirdim. Ama babasının hükümdarlığına hakaret etmeyecek kadar özenli bir şekilde yapamazdım bunu.

Sultan "Baskında iki tane isyancı öldürdük," dedi. Midem kasıldı. Aklımdan muhtemel isyancıların isimleri geçti. Hepsini ölü hayal ettim. Birdenbire Ağlama Duvarı'na ve Sam'e gidip kim olduğunu öğrenmeyi çok istedim. Shazad'ı bir daha asla görmeyecek miyim öğrenmek istedim. Ya da Hala'yı ya da ikizleri... Ama Sultan beni izlemiyordu. Gözleri Rahim'in üzerindeydi. Bir tepki mi bekliyordu? "Bir dahaki sefere sorgulamak için bir tanesini canlı istiyorum. Senin Illiaz'daki askerlerin çok iyi eğitilmişe benziyorlar. Lord Bilal'in yarısını devriye gezen şehir birliğine atamasını sağla." Omuzlarım rahatlama hissiyle gevşedi.

"Nasıl isterseniz baba." Rahim gitmesine izin verilmesini beklemedi. Sadece babasına kafasıyla çabucak selam vererek topuğunun üstünde döndü.

Sonra sadece ben ve Sultan kaldık. Uzunca bir an sessizlik içinde geçti. Neredeyse onun beni unuttuğunu düşünecektim. Tekrar konuştuğunda gitmeme izin verilmediğine dikkat çekmek üzereydim.

"Sen çölün sonundansın," dedi. Beklediğim bu değildi.

"En sonundan," diyerek onayladım. Tozluyol'dan sonra insanların yaşamadığı dağlardan başka bir şey yoktu.

"Diyorlar ki insanlarınızı kesseler başka hiçbir yerde olmadığı kadar eski hikâyeler akarmış kanınızdan." O kadarı doğruydu. Tamid Noorsham'ın nasıl kontrol edile-

ceğini de bu şekilde biliyordu. Bir cini nasıl tuzağa düşürüleceğini. Kuzeyin unutulduğu bütün şeyleri. "Abdalların hikâyelerini biliyor musun?"

Biliyordum.

İnsanlardan önceki günlerde Cinler çamurdan hizmetkârlar yapmışlar. Kilden yapılmış basit ve sadece bir cinden emir alınca canlanan yaratıklar. Ölümsüz efendilerinden gelen emirlere itaat etmek dışında hiçbir işe yaramazlarmış.

"Abdallar da en az bizim kadar onların yarattıklarıymış. Yine de kutsal metinler insanlardan Cinlerin ilk çocukları olarak bahseder. Nedenini şimdi anlıyorum." Sandalyesinde geriye yaslanırken ellerini saçlarında gezdirdi. Bu Ahmed'inkine öyle çok benzeyen bir kızgınlık göstergesiydi ki ev hasreti çektim. "Çocuklar kadar zahmetli olmak Abdalların içinde yoktu."

"Abdallara ülkeyi bırakmak bir parça daha zor olurdu ama." Bu cümle, dilimi ısıramadan ağzımdan çıktı. Sultan'ın yanında fazla rahattım. Ahmed'e benziyor olabilirdi ama Ahmed değildi. Ama Sultan kahkaha atarak beni şaşırttı.

"Doğru. Ama Abdallarla dolu bir ülkeyi yönetmek daha kolay olurdu. İnsanları sürekli yaptığımın onlar için en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışmak zorunda kalmazdım." Duvara tutturulmuş haritalardan biri bütün dünyayı gösteriyordu. Miraji ortadaydı. Amonpour bir yandan sınırlarımızın ötesiydi. Gallandie kuzeyde görülüyor, Jarpoor'a, İonia Yarımadası'nı ve Ahmed'i, Jin'i ve Delila'yı yıllardır barındıran ülke olan Xicha'ya doğru gittikçe ülkeleri yutuyordu. Albis, Gallandie'nin denize

doğru açılmasının karşısında dik duran bir kaleydi. Gamaniks de karada aynısını yapıyordu. Dünya büyüktü. "Miraji halkı Gallanlar, Albisler, Xichalılar ve bütün yabancı dostlarımız ve düşmanlarımıza karşı ayaklanıyor."

Yutkundum ve öyle bir yabancı tarafından az kalsın boğulmak üzere olduğum boğazımda bir acı hissettim. "O zaman onlarla yeniden bir ittifak kurmayın."

Haddimi aştığımı biliyordum. Bu sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz bunu anladım. Ama Sultan bana oğullarına öfkeyle çıkıştığı gibi çıkışmadı. Küçümseyerek dudak bükmedi. Bana yan odada yemekte karşı karşıya oturduğumuz zamanki gibi açıklama yapmaya çalışmadı.

"Gidebilirsin Amani," dedi ve nedense bu diyebileceği diğer her şeyden daha beterdi.

Otuz Birinci Bölüm

"Sanırım renkleri soluyor." Leyla boğazımdaki izleri inceliyordu. Ertesi gün mor parmak izlerinden görkemli bir kolyeye dönüşmüşlerdi. "Auranzeb'e kadar geçmeleri gerek." Haremdeki herkesin benim adıma en büyük endişesi buymuş gibi duruyordu. Neredeyse ölecek olmamın kaftanıma uymayacağı. Bahçenin ilerisinde iki kadının bana bakıp durarak ellerinin ardında fısır fısır konuştuklarını görebiliyordum. *Yüce Tanrım!* Bu yerden nefret ediyordum. Leyla'nın nazik elleri boğazımdan çekildi. "Ama bence gerçekten Tamid'i görmeye gitmelisin. O sana bunun için bir şey verebilir."

"Ölmem ya."

Leyla'nın gözleri, dile getirmediği bir hisle kocaman açıldı.

"Ne?" diye sordum.

"Rahim bana bahsetti. Auranzeb meselesinden. Bura-

dan gitmekten. Ve ben sadece... ben Tamid'i arkada bırakmak istemezdim."

İrkildim. Tamid ona benden bahsetmiş miydi? Tam olarak ne yaptığımdan? Bu o eski yarama inmesi gereken bir darbe miydi? Ama Leyla'nın sözlerinin ardından herhangi bir art niyet var gibi görünmüyordu.

Leyla kafasını eğip saçlarını telaşla kulağının arkasına alarak gözlerini gözlerimden kaçırdı. Tamid'e âşıktı. Ya da en azından âşık olduğunu sanıyordu. On altı yaşına basmasına az kalmıştı. Bütün hayatını bir saraya hapsolmuş halde geçirmişti. Tamid onun karşısına çıkan, erkek kardeşi olmayan, bizim yaşlarımızdaki ilk erkek olmalıydı. Ona âşık olduğunu sanmasına şaşmamak gerekiyordu.

Tamid akıllıydı ve iyi yürekliydi. Leyla'nın ona gerçekten âşık olmasına da şaşmamak gerekiyordu.

Ayrıca haklıydı. Onu ikinci bir kez arkamda bırakamazdım.

Sam o gece duvardan geçip geldiğinde bir dudağı patlaktı ve kaburgalarını zedelemiş olabilir gibi yürüyordu. Bu onun beraberinde getirdiği, işlerin dışarıda kızışmaya yaklaştığını gösteren işaretlerden biriydi. Bana İsyan Cephesi'nden sadece iyi haberler verirdi. Saramotai'nin güvende olduğu, bir pusunun başarılı olduğu, Tozluyol'daki fabrikanın enkazını incelemesi gereken heyetin hiç o kadar ileri gidemediği gibi.

"Artık bu saraydan dört kişiyi kaçırmamı istiyorsun

ve benim sadece iki elim var." Dudağındaki yara kabuğunu kaşıdı. Eline vurarak uzaklaştırdım. İz kalmasına neden olacaktı.

"Üç kişiyi."

Sam "Dört," dedi. "Seni de sayıyorum. Beni şimdi ne kadar bir süredir tanıyorsun? Hala Mavi Gözlü Haydut'un maharetlerini hafife mi alıyorsun gerçekten?" diyerek eşarbını omzundan geriye savurdu. Eşarp Ağlama Duvarı ağacının dallarından birine takıldı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa sen daha da saçma bir insan mı oldun?" Sam'in azıcık bir ciddi bir şeyi geçiştirmeye çalışması o kadar ona özgü bir davranıştı ki... Auranzeb'den gerçekten onlarla birlikte kaçamama ihtimalim gibi.

"Saçma derecede sana tutkun bir insan." Eşarbı kendini çok fazla rezil etmeden kurtarmayı başardı. Beni güldürmeye çalıştığını fark ettim. İşe yarıyordu da.

"Sen bana tutkun falan değilsin. Sen..." *Başka birine âşıksın.* Bu neredeyse ağzımdan kaçacaktı ama kendimi zamanında durdurdum. Sam çaldığı kalplerle övünmeye bayağı bir zaman ayırıyordu. Yarısının uydurma olduğuna çok emindim. Ama onun gerçekten değer verdiği özel birinden bahsettiğini hiç duymamıştım. Şimdiyse bir ipucu ya da ifadesinin altında gerçekçi bir şey arayarak yüzünü inceledim. Ama hain gözleri olan bendim. O değil.

"Kendinden aşırı emin konuşuyorsun güzel arkadaşım." Ellerini ağaçta iki yanıma koyarken kasım kasım kasılıyordu. "Bahse var mısın?"

Beni öpeceğini fark ettim. Ya da öpeceğini düşünmemi istediğini. Aptalca bir şeyi ispatlamak adına.

"Dudağın kanıyor," diyerek patlağın olduğu yere uzandım ama Sam elimi şakacı bir tavırla yakalayarak biraz daha yaklaştı. Hiçbir şey hissetmedim. Jin bana Sam'in baktığı, bakma numarası yaptığı gibi baktığında hissettiğim gibi değildi. Bütün bedenimi saran yoğun bir sıcaklık yoktu. Dünya hâlâ Sam bana dokunmadan önce olduğu kadar cam gibi netti. O Jin değildi. Ama Jin yokken o buradaydı.

O anda kopan kahkaha başka bir şeyle karıştırılamazdı. Kafalarımız aniden yana döndü ve dudağı dudağımla buluşamadan bizi ayırdı.

Ayet, Ağlama Duvarı bahçesinin kapısının girişindeydi. Kafasını gökyüzüne doğru eğmiş, kendisine gönderilen armağana teşekkür ediyormuşçasına kahkaha atıyordu. Göğsümde on yedi yıldır çölde yaşamanın kazandırdığı içgüdüler harekete geçmeye hazırlandı. Ama artık çölde değildim. Bu da farklı türden bir tehditti.

Ayet "Seni kocamın yatağından uzak tutmak için bir yol aradığım bunca zaman boyunca, aradığımın bunun kadar inanılmaz derecede bariz olabileceğini asla düşünmemiştim. Sen de haremde kendine bir aşık bulacak kadar aptal yüzlerce kadından birisin sadece," dedi.

"Ayet..." derken ona doğru bir adım attım. O da geriye doğru bir adım attı. Her an ürkek bir hayvan gibi fırlayıp kaçabileceğinin ve koşa koşa beni gammazlamaya gidebileceğinin aşırı derecede farkında olduğumdan durdum. "Yapma bunu. Bu sandığın gibi değ..."

"Ah Amani! Artık pazarlık yapmak için çok geç," deyip sonra da birden arkasına dönerek koşarak tekrar hareme gitti.

Sam "Hımmm... Bu bir sorun yaratabilecekmiş gibi duruyor," dedi.

Sultan ve Kadir'in Gallan Kralı'nı karşılamaktan, ona yalan söyleyip elçiyi isyancıların öldürdüğünü söylemekten geri dönmelerine sadece saatler vardı. Ayet bu haberi kocasına yumurtlama fırsatı bulmadan önce onu durdurmak için sadece birkaç saat. Ya onu durduracaktım ya da herkesi dışarı çıkaracaktım.

Sam yardım için koşarak tekrar isyancı kampına gidiyordu. Ben kampın nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum ve bunun için minnettardım. Sultan bana ona söylememi emrederse, bilmemem en azından onlara biraz zaman kazandırırdı. Ama yine de kaçmaya hazırlardı.

Bu arada ben de Ayet'i durdurmaya çalışacaktım.

Ayet için benden daha büyük tehdit olan bir kişi varsa o da Shira'ydı. Shira hâlâ ayakta duruyordu. Nasıl yaptığını öğrenmem gerekiyordu. Shira pazarlık yaparken ona bilgi vermişti. Ayet'i başından atmasına yarayan bir bilgiye sahipti o. Benim de o bilgiye ihtiyacım vardı.

Nefes nefese kalmış bir halde tekrar haremin içine doğru koştum. Farklı bir şey vardı. Hemen hissettim. Koyu renk saçları ensesinden kaldırıp tepede toplanmış, başparmağını kemirerek bahçenin ilerisine doğru bakan Leyla'yı gördüm. "Leyla," diyerek ona doğru koştum. "Dinle beni. Ayet az önce şeyi öğrendi. Biraz karışık bir durum bu. Babanla ya da Kadir'le konuşursa seni planladığımız gibi Auranzeb'de saraydan çıkaramayacağız. O

yüzden de sana söylersem bu akşam gitmeye hazırlıklı olman gerek. Benim de Shira'yı bulmam gerek," diyerek çabucak durumu özetledim. "Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Ben ona bilgileri saydırırken Leyla ürkmüşe benziyordu. Ama en son sorumu algıladı. "Sultima'nın mı? Bebeği geliyor. Birisi Kadir'e haber gönderdi."

İşte buydu. Haremi saran huzursuz çılgınlığın nedeninin bu olduğunu fark ettim. *Kahretsin!* Kötü bir zamanlama. "Leyla, nerede o?"

Ben koridordan aşağı doğru koşarken Shira'nın çığlıkları daha da yüksek sesle çıkmaya başladı. Kapının dışında dua eden haremden birkaç kadın vardı. Bir hizmetkâr kan lekeli bir bezi taşıyarak telaşla dışarı çıktı. Shira'nın çığlıkları da onun peşinden dışarı çıktı. Sonra da kapı tekrar sertçe çarpıp kapanarak sesleri boğuklaştırdı.

Sonra birdenbire Shira'nın dairesine taş gibi bir sessizlik çöktü.

Nefesimi tuttum. Sessizlik uzayıp giderken bekleyerek kalp atışlarını saymaya çalıştım. Sessizliği bir şeyin, bir çığlık, bir suçlama, bize Shira'nın kurtulamadığını haber vermek için dışarı çıkan bir ebenin bölmesini bekleyerek.

Sessizliği bitiren bir bebeğin ağlamasıydı.

İçim rahatlayınca derin bir nefes verdim. Daha nefes ciğerlerimden tam çıkmamıştı ki bir çığlık sesi daha geldi.

Bu kez Shira'nın çığlığı değildi bu.

Bir kurşun gibi kapıya doğru giderek hışımla açtım. Shira terli saçlar ve kanlı kıyafetlerden bir yığın halinde, kucağında küçük kundaklı bir şeyi tutuyordu. Sanki onu koruyabilirmiş gibi dizlerini bebeğin arkasına doğru yu-

karı kaldırmıştı. Etrafındaki üç kadın da ona sanki taşa dönüştürülmüşler gibi bakıyorlardı. Dördüncü bir kadın duvara yaslanmış bir halde yığılmış, ellerini titreyerek ağzına götürmüştü.

Shira'nın tuttuğu küçük kundağı net bir şekilde görebilene kadar öne doğru bir adım daha attım. Tuttuğu bebek Sam'in mavi gözlerini almamıştı. Mavi saçları vardı. Maz'ın saçları gibi. Parlak, göz kamaştırıcı bir mavi, bir alevin en kızgın yeri gibi mavi.

Bu, Sam'in çocuğu değildi. Bir cinin çocuğuydu. Shira bir Cindölü doğurmuştu.

Birdenbire Leyla ve Rahim buradan çıkarılması gereken en önemli kişiler değillerdi. "Shira," diyerek yanına çöktüm. "Yürüyebilir misin?"

Shira sonunda gözlerini bebekten kaldırdı. "Mecbur kalırsak koşabilirim," dedi. Şehir aksanına nasıl bir pürüzsüzlük kazandırdıysa, artık yok olmuştu. Tam bir Tozluyollu gibi konuşuyordu. Yataktan yavaşça kalktı ama titremeden değil. Shira'nın daha önce hiç bu kadar etkileyici göründüğüne şahit olmamıştım. Şık kıyafetleri ve kazanılmamış kibriyle bir Sultima olarak ayağa kalktığında kendine özgü bir havası vardı. Ama o şu an berbat olmuş bir kaftan ve nevresimlerle, kucağında oğlunu tutarken takındığı haşin tavırdan farklıydı.

"Hadi gidelim o zaman."

Haremde muhafızların olmaması Shira hamile kaldığından beri hayatından endişe etmesine neden olmuştu ama şu an hayatını kurtaran şey bu olabilirdi. Onun dairesinden çıkarken bizi durduracak kimse yoktu. Anneler, kız kardeşler, eşler, oğullar, hizmetkârlar... Hepsi dilleri-

ni yutmuş gibi, ne yapacaklarını bilemeden ağızları açık bakıyorlardı. Ama birinin koşup yardım çağıracak kadar mantıklı olduğuna emindim.

Çok fazla zamanımız yoktu. Ama biraz vardı. Kalbim küt küt atıyordu.

"Shira," diyerek bir köşeden baktım. Çiçeklerle dolu, şu anda boş olan sessiz bir bahçeydi. Ağlama Duvarı'na yakındık. Sadece oraya vardığımızda Sam'in bize yardım etmek üzere orada olması için dua ettim. "Bilmem gerekiyor. Aylardır Ayet'e karşı koz olarak neyi kullandın? Onun senden uzak durmasını ne sağladı?"

Shira'nın ayağı takıldı. Onu tuttum. "Beni buradan sağ çıkarırsan sana söylerim." Şu an bile, ölüm peşindeyken bile Shira hâlâ haremdeki en iyi pazarlıkçıydı.

"Shira lütfen."

"Bir koca," dedi sonunda. "Başka bir koca. Harem duvarlarının dışında. Adam onun iki kaburgasını kırdıktan sonra yemeğine zehir koymuş. Bedeni teftiş edildiği sırada da rüşvet vererek atlatmış." Bunu nazik bir şekilde dile getirmeye çalıştı. "Sultim'in kulağına birkaç doğru söz söyleseydim Ayet'i ortadan kaldırabilirdim. Uykusunda boğazına ipek bir ip dolayıp onu denize atabilirdim. Sultim onların çabucak ortadan kaybolmalarını istediğinde öyle yok oluyorlar." Onun dediklerini dikkatlice dinledim. Kadir'e ulaşmadan önce Ayet'e ben ulaşmalıydım. Ona beni ifşa etmeyi denerse karşılığında onu mahvedeceğimi söylemek zorundaydım.

Neredeyse Ağlama Duvarı'na varmak üzereydik. Özgürlüğe çok yakındık.

Kemerlerdeki tabanca kınlarının tanıdık çıt sesini duydum. Yere çarpan botların seslerini de.

Dakikalar sonrasında da yanlarında Sultan ve Sultim'le birlikte üniformalı adamlar etrafımızı sarmıştı.

Kadir askerlerin arasından onları ite kaka ilerledi. Aceleyle Shira'ya doğru ilerledi. Ben Sultim'le kuzenimin arasına giriyordum ki iki asker önce Kadir'i tuttular. Kadir onlarla mücadele etmeye başladı. "... O benim karım. Ayrıca bir yalancı ve fahişe." Debeleniyordu. "Ona uygun gördüğüm şeyi yapmak benim hakkım. İhaneti yüzünden keseceğim onu."

Shira çocuğu göğsüne doğru çekerek onu daha önce hiç görmediğim korkusuz bir ifadeyle Kadir'e tepeden baktı. "Bunu hayatta kalmak için yaptım. Çünkü sen art niyetli, aptal ve iktidarsız bir adamsın."

Kadir ona doğru atıldı. Sultan elini büktü ve Kadir tekrar askerler tarafından geriye çekildi. "Oğlumu kafasını toparlayabileceği bir yere götürün."

Kadir "Karım..." diye konuşmaya başladı ama Sultan onun sözünü kesti.

"Bu hükümdarlara göre bir mesele, küçük düşünen kocalara göre değil."

Kadir bahçeden zorla götürülürken itirazlarını duyabiliyordum.

Onlar gözden kaybolurken "Evlilik yeminlerini ihlal etmenin cezasının ne olduğunu biliyorsun Shira," diyen Sultan'ın sesi sakindi.

On beş yıl öncesinden böyle bir an gözümde canlandı. Sultan ellerini Ahmed'in annesinin boğazına doladığında Delila'nın uzaklaştırıldığı bir an.

Shira "Kadir'in asla bir çocuğu olmayacak. Olamaz. Sanırım bunu siz de biliyorsunuz Yüce Sultan Hazretle-

ri," dedi ve doğruldu. "Ben ülkemiz için yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım."

"Bir yanının öyle yaptığını düşündüğüne inanıyorum. Seni hep sevdim Shira. Yazık oldu. Çoğundan daha zekiydin. Pazarlık yapmaktan hoşlandığını duydum. Sana son bir tane pazarlık teklifim var. Onun babası olan cinin adı karşılığında oğlunun hayatı."

"Shira..." diye uyardım. Ama çok geçti.

"Fereshteh." Shira Sultan'a az önce başka bir cinin daha gerçek adını vermiş olduğundan habersiz, kafasını meydan okurcasına kaldırdı. "Beni bir hükümdarın annesi yapacağını söyledi. Gerçek bir prensin, büyük bir Sultan'ın, Kadir'in olmayı umduğundan çok daha büyük bir Sultan'ın."

Sultan'ın yüzünde daha önce hiçbir kuşku ifadesi görmemiştim. Ama bir anlığına gördüğümü sandım. Onu suçlayamazdım. Bir cinin ağzından çıkan gerçek, tesirli bir şeydi. Shira yalan söylemiyorsa gelecekteki bir hükümdarı kucağında tutuyor olabilirdi.

Sultan "Fereshteh," diye tekrar etti. "Güzel. Çocuğu al Amani." Bu bir emirdi ve çoktan emre itaat etme isteğine karşı koymak için kollarıma karşı koymaya başlamıştım bile.

"Shira'ya ne olacak?" Kollarım ben istemeden hareket ediyorlardı. Sultan daha önce hiç o anda olduğu kadar Ahmed'e benzememişti. Ahmed bana duymak istemediğim ama yine de yapılması gereken bir şeyi söylediğinde takındığı aynı yüz ifadesine sahipti. Duymak istemiyordum ama yine de söylenmesi gerekiyordu. "Lütfen," dedim. Shira oğluna fısıldıyor, ona tutamayacağı sözler

veriyordu. Çocuğuyla yaşayacağı biricik anlara sıkı sıkıya tutunuyordu. Zihnimdeki çarklar tam gaz dönüyor, bir şey bulmaya çalışıyordu. Bir kaçış, herhangi bir şey... Ama sıkışıp kalmıştık. Bazı şeylerden çıkış yolu yoktu bir türlü. Onun çocuğu benim kucağımdaydı. "Lütfen onu öldürmeyin."

Kuzenim gözlerime baktı. Dudakları aralandı. Sultan'ın dediklerini hatırladım. Shira pazarlık yapmak konusunda iyiydi. Takas edeceği son bir şeyi daha vardı. Hayatını satın almayı deneyebileceği son bir altını vardı. Yani ben. Sultan'a hayatı karşılığında Mavi Gözlü Haydut'u ve bütün İsyan Cephesi'ni verebilirdi.

Beni şu an mahvedebilirdi. Elimde engel olabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Adı Fadi," dedi. Fadi dedemizin adıydı. Annelerimiz evlenmeden önceki soyadları.

Sultan daha o anda arkasına dönerek serinkanlılıkla "Onu hapsedin," dedi. Artık haremde işe yaramaz kızlardan biri olduğu için onu unutacaktı. "Amani, benimle birlikte gel. Çocuğu getir."

Fadi, biz annesinden uzaklaşırken kollarımda gittikçe daha yüksek sesle ağladı.

Otuz İkinci Bölüm

Hain Cin

Sadece ölümsüzlerin hatırladığı günlerde dünya hiç değişmezmiş. Güneş doğmazmış ya da batmazmış. Denizlerde medcezir yokmuş. Cinlerin korkusu, neşesi, ıstırabı, acısı yokmuş. Hiçbir şey yaşamaz ya da ölmezmiş. Her şey olduğu gibiymiş sadece.

Sonra İlk Savaş gelmiş.

Beraberinde şafak ve günbatımını getirmiş. Kabaran denizleri, yeni dağları ve vadileri getirmiş. Her şeyden de ötesi, faniliği getirmiş.

İnsanlar cin ateşinin bir kıvılcımından yaratılmışlar ama sonsuz değillermiş. Bu da dünyadaki bütün farkı yaratıyor gibiymiş. Her şeyi değiştirmiş. İnsanlar sadece var olmuyorlarmış. Doğuyorlar ve ölüyorlarmış. Arada da o kadar çok şey hissediyorlarmış ki Cinlerin daha büyük ateşlerinin sadece kıvılcımlarından ibaret olsalar da ölümsüzleri kendilerine çekiyorlarmış.

Savaş biterken büyük çölün Cinleri toplanmışlar ve değişmiş bir dünyaya bakmışlar. Daha önce kendilerinin olan topraklara. Savaş bitmiş. Faniler amaçlarına hizmet etmişler. Savaşmışlar. Ölmüşler.

Sonra çoğalmışlar.

İnsanlar duvarlar, şehirler inşa ederlerken ve savaş dışında bir hayat bulurlarken Cinler inanamayarak bakmışlar. İnsanlar savaşacak yeni savaşlar bulmuşlar. Cinler insanların devam etmelerine izin versek mi vermesek mi diye düşünmüşler. Fanileri onlar yaratmışlar ve artık savaş bittiğine göre öyle isterlerse onları yok da edebilirlermiş.

Cinlerden bazıları insanlığın amacına hizmet etmeyi tamamladığını savunmuş. İnsanların sadece sorun yaratacaklarını, onların hepsini tek seferde yakmanın, onları onlar her yerini kaplamadan önce daha önce yapıldıkları dünya topraklarına geri göndermenin daha iyi olacağını da.

Cin Fereshteh bu düşünceye katılmış. Dünyanın fanilerden önce daha basit olduğunu söylemiş. Oğlunun doğumunu, insan bir kadından doğumunu izlemiş, Âlemlerin Yıkıcısı'yla bir düzine savaştan sağ çıkmayı başarmış, sonunda da bir faniyle anlaşmazlık sonucunda ölmüş. Cinler, Âlemlerin Yıkıcısı yenildiğinde ölümden korkmayı çabucak unutmuş olsa da insanların ıstırap dedikleri bu yeni şeyi unutmakta daha yavaş kalmışlar. Görünüşe göre bu ıstırap hissi, ebedi olan bir cinin kaldıramayacağı kadar büyük bir şeymiş.

Ama Cin Darayavahush insanları yok etmeye karşı çıkmış. İnsanların yaşamalarına izin verilmesi gerektiğini söylemiş. Âlemlerin Yıkıcısı'nı yenerek onların dünya-

larını paylaşma hakkı kazandıklarını, takdire şayan olduklarını, yüzlerce savaş alanında kırılıp geçtikleri ama bir şekilde Âlemlerin Yıkıcısı'nın ordularının karşısında ayakta durmaya devam etmenin bir yolunu bulduklarını söylemiş. Böylesine bir yaşama isteğinin görmezden gelinemeyeceğini de.

Cinler yıllar geçtikçe ve insanlar bir nesilden diğerine geçtikçe kendi aralarında tartışmışlar. Daha önce hiçbirinin olmadığı yerlerde şehirlerin yükselirken, taht için yeni hükümdarların eskilerinin yerini alırken tartışmışlar. Faniler yavaş yavaş Âlemlerin Yıkıcısı'nın zamanını unuturlarken de.

Sonunda İlk Savaş'ı gören fanilerin sonuncusu da ölünce, Cinler aralarından birinin eski bir savaş yerine kendi bölgesi olarak el koyan, diğer hiçbir cinin yaşamak istemediği dünyanın derin bir vadi şeklinde koparıldığı bir yer olan evinde toplanmışlar. Oy vermeye karar vermişler. Faniliği bitirmenin en iyisi olduğuna inanırlarsa suya siyah bir taş, fanilerin yaşamalarına izin vereceklerse de beyaz bir taş atacaklarmış.

Taşlar birikmiş. Önce siyah, sonra beyaz taşlar. Birbiri ardına taşlar... Ta ki iki taraf tamamen eşit olana ve bütün insanlığın kaderine karar verecek oyunu atmak üzere sadece Cin Bahadur kalana dek.

Fereshteh Bahadur'un kendi tarafına oy vereceğinden eminmiş. Çünkü Bahadur da kendi fani bir çocuğunun ölümünü izlemiş. Mavi gözlü ve insanların biri diğerinden daha üstünmüş gibi yapmak için kullandıkları aptalca kelimelerden sadece birisi olan prenses dedikleri, ellerinde güneş olan bir kızının. Tabii ki de Bahadur da

Fereshteh'le aynı acıyı hissetmiş; bunun bitmesini o da en az onun kadar çok ister diye düşünmüş.

Ama yine de Bahadur sonunda taşını attığında, attığı taş kemik kadar beyazmış. Fereshteh'in tarafı kaybetmiş. Böylelikle de Cinler aralarından hiçbirinin insanlığı yok etmeyeceğine dair yemin etmişler. Cin oldukları için de yeminleri gerçekmiş.

Yüzyıllar geçmiş.

Fereshteh kaç yüzyıl geçtiğini bilmiyormuş. Sadece günleri sayılı olanlar onları sayarmış. İlk başta insanlardan uzak durmayı denemiş. Ama insanlar sürekli değişiyorlarmış. Onları izlememek güçmüş. Fereshteh onlardan sıkıldığını düşündüğü her seferinde yeni bir şey yapmışlar. Yoktan var ettikleri yeni bir şey yapmışlar. Saraylar öncekinden de daha yüksekmiş. Tren rayları onları çölün bir ucundan diğer ucuna taşıyormuş. Müzik, zihinlerinden parmaklarına sıçrıyor gibiymiş. Fereshteh ara sıra da cazibeye daha fazla karşı koyamıyormuş. Ama zaman ona ıstıraptan uzak durmayı öğretmiş. Fani kadınlara verdiği çocuklara hiç bakmamış. Kendi ufak parçalarının cin arkadaşlarının devam etmesine izin verdikleri dünya tarafından mahvedilmelerini izlemek hiç ilgisini çekmiyormuş.

Sonra Fereshteh kendisine adıyla itaatsizlik edemeyeceği bir emirle çağırıldığını duymuş. Böylece de bir Sultan'la bir Cindölü'nün önünde tutsak halde durduğu ana gelmiş. Cindölü kucağında kendisinin çocuğu olan işaretlediği bir çocuk tutuyormuş ama çocuğun annesini çoktan unutmuş. Öylesi daha kolaymış.

Ama bütün çocuklarını hatırlıyormuş. Her biri öldü-

günde duyduğu acıyı da hatırlıyormuş. O yüzden Sultan çocuğunun tepesinde bir bıçak tuttuğunda ve cin arkadaşlarının isimlerini sorduğunda kolayca teslim olmuş. Kendisinin bu kıvılcımının ölmesini izlemeye tahammül edememiş.

İlk önce Darayavahush'un ismini vermiş. Sultan'a insanlığın zararsız olduğuna ve kurtarılmaya değer olduğuna inanacak kadar aptal olan Cinlerin isimlerini vermiş, onların yaşamalarına izin verecek oyu verenlerin, çöldeki Cinlerinin yarısının.

Sonra da onlar, yaşamalarını seçtikleri yaratıklar tarafından bir bir tutsak edilirlerken kahkahalarla gülmüş.

Otuz Üçüncü Bölüm

Sultan bir Cin'le zaten yeterince tehlikeliydi. Şimdi bir ordu cini vardı. Savaşlarında kendileri için savaşsınlar diye insanları yaratmış olabilirlerdi ama ölümsüzlerin insanların savaşlarına girdiğinde neler olduğuna dair hikâyeler de vardı. Onları demirle zincirleyip güçlerini savunmasız milletlerin üstüne püskürten zalim fatihler, sırf erdemle Cinleri yanlarına çeken ve düşmanlarını dümdüz eden kahramanlar... Şartlar nasıl olursa olsun ölümsüzler durdurulamazlardı.

Sultan bir elini sabit bir şekilde belime koyarak beni tekrar hareme götürürken düşüncelerim adeta bir girdaba kapılmışlardı. Yapılacak çok fazla şey vardı ama yeterince zaman yoktu.

Diğer Cinlerle ilgili Sam'e haber vermek zorundaydım. Kollarımın arasında çığlık atan Fadi'nin de sarayda güvende olmasını sağlamak zorundaydım. Shira'yı kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Bunu da

Ayet beni Sultan'a gammazlamadan önce yapmak zorundaydım. Shira'nın doğum yapması herkesin dikkatini dağıtmıştı ama Ayet'in Kadir'e ya da kendisini dinleyecek birine ulaşması ve Sultan'ın benim Mavi Gözlü Haydut olduğumu öğrenmesi sadece an meselesiydi. Sonra da her şey biterdi. Her şey bitmeden önce yardım etmek için elimden geleni yapmak zorundaydım.

"Baba." Düşüncelerim Rahim gelince bölündü. Koridorda uzun adımlarla bize doğru geliyordu. Yakası gevşetilmişti, saçlarını dağınıktı ve peşinden iki hizmetkâr geliyordu. Şafak daha yeni söküyordu ama Rahim gece hiç uyumamış gibi görünüyordu. Ayet beni sattığında onun da başı belada olacaktı. Burada hâlâ ne işi vardı. "Konuşabilir miyiz?"

Babasını bir kenara, benim duyamayacağım kadar uzağa çekerek ona doğru eğilip hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Birdenbire tedirginliğe kapıldım. Rahim hâlâ buradaydı ve onun Leyla'nın hayatının tehlikeye atılmasına izin vermesine imkân yoktu. Saniyede onu bana tercih ederdi. Bu konuda hiç şüphem yoktu. Benim de İsyan Cephesinden herhangi birini ikisine tercih edeceğim gibi. Ona bu yüzden kin gütmüyordum. Ama Ayet bunu bizim yerimize yapana kadar beklemek yerine kendisini kurtarmak için beni satabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti hiç.

"İzin verin." Rahim'le birlikte gelen iki hizmetkâr sözde yol arkadaşımı görmemi engelleyecek şekilde önüme geçtiler. Bir tanesi kafasını eğip selam vererek, suratında beklenti dolu bir ifadeyle kollarımın arasındaki Fadi'ye uzanıyordu.

"Hayır," diyerek Fadi'yi küt küt atan kalbime daha da bastırdım. Onu teslim etmeyecektim. İfşa edilmeden önce başka hiçbir şey yapamayabilirdim ama bir Cindölü'nün daha harem tarafından yutulup gözden kaybolmasına izin verecek de değildim.

"Doyurulması gerek." İkinci hizmetkâr sesinde bir bıkkınlık ifadesiyle konuştu. "Şimdi güçlük çıkarmanın zamanı değil." Bu harem hizmetkârlarından birinde şu ana dek rastladığım saygısızlığa en yakın tavırdı. Ona iki kez bakmama neden oldu ama sesine rağmen kafası saygılı bir biçimde eğikti. Bunu Sultan'ın gözlerinin bize kaymasına neden olacak kadar yüksek sesle söylemişti.

"Ver onu Amani." Sultan Rahim'le konuşmasına devam ederken bana bu emri dalgınlıkla verdi. Babasının omzunun üzerinden Rahim'le göz göze gelmeye çalıştım ama bana verdiği dikkate bakılırsa beni hiç tanımıyor da olabilirdi gayet.

İlk hizmetkâr da onu daha önce haremde hiç görmediğime emin olsam da artık bir şekilde tanıdık gibi konuşarak "Sorun yok. Biz ona iyi bakacağız," dedi.

O anda Sultan sırtını bize dönerken ilk hizmetkâr kafasını tam olarak kaldırma cüretini gösterdi ve bir anda Hala'yla yüz yüze kaldım.

Bronz tenini bir illüzyonla görünmesin diye gizliyordu ama yine de tereddüte mahal vermeyecek bir şekilde oydu. Bu rahatsızlık verici bir şeydi. Hem tamamen tanıdık hem de tam anlamıyla tuhaftı. Çıkık, kibirli elmacık kemikleri ve uzun burnunu karıştırmaya imkân yoktu ama bronz parlaklığı olmadan daha genç ve daha savunmasız görünüyordu.

Diğer hizmetkâr da... Şimdi yakından bakıyordum da gözleri tuhaftı. Olması gerektiği gibi çöl karası değildiler. Onun yerine sıvı altın rengindeydiler.

Imin.

Kalp atışlarım hızlandı. Bir şeyler olmaya başlamıştı. Ama ne olduğundan emin değildim.

Imin bana göz kırptı. Bu öylesine hızlıydı ki Sultan fark etseydi gözlerini kırpıştırmak olarak anlaşılabilirdi. Kollarımdaki bebeği Hala'ya verirken onu tutan ellerimi gevşettim. Bana bir emir verilmişti. Evet ama dünyada Fadi'yi emanet etmek için Hala'dan daha çok güveneceğim çok insan yoktu. Annelik içgüdüleriyle dolup taşmıyordu ama Cindölleri kendi türlerine göz kulak olurlardı.

Imin kolumdan tuttuğunda hareme girip gözden kaybolmalarını izleyeceğim kadar bile zaman geçmemişti. "Çabuk yürü ve arkana bakma."

Koridordan hızla ilerlerken alçak sesle "Neler oluyor?" diye sordum. Fazla hızlı ilerlediğimizi fark ettim. Sultan Rahim'den gözlerini bir anlığına bile ayırsa kaçtığımı fark ederdi.

"Kısa sürede ancak yapılmış plan sayılacak bir şey. Olan bu işte. Şuradan sağa dön." Köşeyi döndük ve sonra Sultan'ın görüş alanından çıkmıştık. Rahim'in bize ihanet etmediğini fark ettim. Dikkat dağıtıyordu o. Birdenbire o kadar kolayca saf değiştirebileceğini düşündüğüm için utandım. O, babasıyla konuşmayı bitirdiğinde Sultan benim tekrar hareme döndüğümü düşünecekti. Merak ederse eğer tabii.

"Fadi... yani bebek," diye konuşmaya başladım. "Sultan onu arayacak. Şey yapmanız gerek..." Imin gözlerini

resmen gökyüzüne doğru devirerek sözümü kesti.

"İster inan ister inanma ama sen olmadan da bir plan uygulama girişiminde bulunabiliriz." Biz sarayın mermer duvarlarının serinliğinden çıkıp kocaman, alabildiğince uzanan bahçelerden birine geçtiğimizde Imin yavaşladı. Saat daha sabahın erken saatleriydi. O yüzden günün amansız sıcaklığı henüz çökmemişti ama yine de karanlık mahzenlerden sonra güneş ışığında gözlerimi kısıyordum.

Durup kafalarımızı eğerek geçebilecek kimsenin göremeyeceği şekilde bir ağacın arkasına saklandık. Imin tek bir çabuk hamlede hizmetkâr kıyafetlerini çekip çıkardı. Altında daha uzun ve daha geniş biri için yapılmış bir saray muhafızı üniforması vardı. Yeni bir vücuda yer açarak kollarını açıp kemerini gevşetmeye başladı. "Bebeği haremden öylece çıkaramayız. Birisi gittiğini fark eder. Sultan onun öldüğünü düşünmezse tabii. Haremin yarısı Kadir'in sinir krizi geçirerek bebeği boğduğunu görürse mesela."

Hala bunu yapabilirdi. Bu yüzden onu saraya sokmayı göze almışlardı. Tek yapması gereken Fadi'yi tekrar hareme götürüp sonra da yakınlarda kim varsa onların kafalarında bu sahnenin canlanmasını sağlamaktı. İsterse bunu Kadir'in kafasına bile sokabilirdi. Onu bebeği gerçekten öldürdüğüne inandırabilirdi. Kadir'e ulaşamazsa bile Sultan kime inanırdı? Haremde olayın olduğunu gören bir düzine eş ve kıza mı? Yoksa aşırı asabi oğluna mı? Özellikle de çocuk hiçbir yerde bulunamıyorsa. "O zaman sevgili kız kardeşim bir illüzyonun arkasına saklanarak da onu sarayın kapısından öylece çıkarıp güvenli bir yere götürebilir." Imin uzun kollarını kadın bedeninin narin

ellerinin üzerine düşecek şekilde silkeledi. "Bu neredeyse kolay bile sayılır."

Imin haklıydı. İşe yarayabilirdi. Fadi'yi kurtarabilirdik. Göğsümde yoğunlaşan beklenti hissiyle "Peki ya annesi?" diye sordum. "Kuzenim Shira... Onu nasıl dışarı çıkarırız?"

Imin "Onu çıkarmayac..." diye konuşmaya başladı. Sonra gelecekle ilgili bir gerçeği dile getirmeden önce çabucak kendine hâkim oldu. *Shira'yı kurtarmayacağız.* Onun bunu söyleyip söylememesi önemli değildi. Çoktan karar verilmişe benziyordu zaten.

"Neden?" diye sordum. "Fadi'yi çıkarabilirsek neden Shira'yı çıkaramıyoruz? Belli ki Sam seni ve Hala'yı duvarlardan içeri sokmuş. Bunu da yapabil..."

"Hapishanenin parmaklıkları tamamen demirden. Sam'in oraya girip onu geri çıkarmasına imkân yok," derken gözlerimin içine bakmadı. "Ama ben seni oraya yürüyerek götürüp idam edilmeden önce onu görmeni sağlayabilirim." Demek muhafız üniforması bu yüzdendi. "Seni soruyormuş."

"Onu kurtarmamak için iyi bir neden yok ortada." Imin gerçeği gizliyordu. Nedenini bilmiyordum. "Hâlâ isteseydi bir askerin Shira'nın hücresinin kilidini açmasını sağlayıp onu Sultan'ın burnunun dibinden kaçırabilirdi. Bu da Shira'yı kurtarmanın planın bir parçası olmamasının başka bir nedeni olduğu anlamına geliyor." Bu bir soru değildi. "Neden?"

Imin doğruldu. Muhafız üniformasının içinde yüzüyordu. Bir yetişkinin kıyafetlerini giyerek onun gibi davranma oyunu oynayan bir çocuğa benziyordu. Ama yüzü on sekiz yaşının da ötesinde akıllı görünüyordu. "Çünkü

henüz seni kurtarmaktan vazgeçmedik." Bir anda anlayarak sarsıldım. Çünkü Shira ortadan kaybolursa ben de teslim olmuş kadar olurdum. Bir bebek inandırıcı bir şekilde ortadan kaybolabilirdi ama Shira'yı ölmüş gibi göstermek hiç de o kadar kolay olmazdı. Yok olursa kaçtı sayılırdı ve er ya da geç Sultan'ın gözleri bana, Shira'ya zaten bir kez yardım etmeyi denemiş olan kıza çevrilirdi. Üstelik sorular da sorardı ve ben de tek kelimeyle bütün İsyan Cephesi'ni satardım.

Ya Shira ya da diğer herkes olacaktı.

"Ama Ayet..." Ona benim işimin zaten bittiğini, aptallık ettiğimi ve dikkatsiz davranarak yakalanmama neden olduğumu ve benim için zaten her şeyin bittiğini anlatmaya başladım.

"Ayet'le ilgili endişelenmene gerek yok." Imin kılık değiştirmeye, üniformayı doldurmaya başlamıştı. Birkaç saniye öncesinden on, on beş santim daha uzundu.

"Ne demek istiyorsun?"

Sakalla dolan çenesini öfkeyle kaşırken cevap vermedi. "Bunlardan nefret ediyorum." Hangi askerin kılığını çalıyorsa, emir vermeye müsait tok ve ağır bir sesi vardı. "Navid kamptan kaçtığımızdan beri sakal bırakıyor. O yüzden artık onu öpmek suratımı bir çuval bezine sürtmek gibi. Jin her zaman sinekkaydı traşlı olduğu için şanslısın. Biliyorsun değil mi?"

"En azından Navid ara sıra senin bilmediğin yerlere giderek ortadan kaybolmuyor," diye karşılık verdim. Avuçlarımı gözlerime bastırarak yorgunluğumu geriye ittim. "O zaman Shira'nın ölmesine öylece izin vermemiz mi gerekiyor?"

Imin "Bana öyle geliyor ki biriniz ölmek zorundasınız. Eğer gerçekten isteseydin onu kurtarabilirdim. Ama bize ihanet edemeyesin diye seni burada ve şimdi öldürmek zorunda kalırdım," dedi. Parmaklarıyla kemerindeki bıçağın üstünde ritim tuttu. Bunu gerçekten söylediğini biliyordum. Bu isyan için her şeyi yapardı. Her birimizin yapacağı gibi. Bu da beni öldürmeyi de kapsardı. "Hayatta kalarak isyan için çok daha fazlasını yapabilirsin. O ise..." Düşündüğünü söylemek istemiyormuş gibi tereddüt etti. Ama o bir Cindölü'ydü. Dürüst olmak zorundaydı. "... ölerek çok daha fazlasını yapabilir."

Saray hapishanesi yazın bile sıcak değildi. Imin'le birlikte aşınmış basamaklardan aşağı inerken soğuğun kemiklerime işlediğini hissettim. Kapıdaki muhafız üniforması içindeki Imin'e bir kez baktıktan sonra bizi durdurmaya yeltenmedi bile. Burada yalnız bırakılacaktık.

Shira üstünde doğum yaptığı kaftanla, sırtı kapıya dönük şekilde bir köşede titriyordu. Ona doğru bir adım attım ama Imin bir elini omzuma koyarak beni durdurdu.

Shira'nın yanındaki hücreyi işaret etti.

Yere atılmış kıyafet yığını sandığım şeyin hareket ettiğini ancak hücreye birkaç adım daha yaklaşınca fark ettim. Belli belirsiz kıpırdıyordu. Sadece göğsü nefesle hafifçe kalkıp iniyordu. Yerde yan yatan, koyu renk saçları yüzüne dökülmüş bir kadındı. Ama üstündeki olgunlaşmış vişnelerle aynı tonda dikişleri olan gül rengindeki kaftanı tanıyordum. Bu, o gün hayvanat bahçesinde giydiği kaftandı.

"Ayet?"

"Faydası yok," derken Shira'nın sırtı bize dönüktü. "Artık konuşmuyor. Hâlâ nefes almasaydı ölmüş sanırdım." Sayyida ve Uzma gibi. Aklını kaçırmasına neden olunmuştu. Imin Ayet'in bana ihanet etmesi konusunda endişelenmememi söylerken bunu kastediyordu. Shira yavaşça bize doğru dönüp duvarın yardımıyla doğrularak oturmaya çalıştı. "Kızların nereye kaybolduklarını bilmek istiyordun." Bir elini altın kubbeli bir saray gösteriyormuş gibi bir işaretle sallayarak "Buraya geliyoruz. Sana bunun benimle bir alakası olmadığını söyledim," deyip kolunu indirdi. Kolu cansız bir şekilde yanına düştü. "İyi haber şu ki bugün sadece birimiz ölmek zorındayız."

"Shira..."

"Beni rahatlatmaya çalışma." Tozluyol'da aynı yeri paylaştığımızda kullandığı küçümseyen ses tonuyla konuşuyordu. Ama artık beni o kadar kolay kandıramazdı. Çaresiz bir kızdı o. "Sen..." deyip arkamda merdivenlerde duran Imin'e bir bakış atarak "... bizi o şekilde izlemene gerek yok. Biliyorsun değil mi? Ben zaten idam cezasına çarptırıldım. Güneş batana kadar başka ne halt edebileceğim ki?"

İdam cezasına çarptırılmanın onu daha da kibar bir insana dönüştürmediği kesindi. Ona Imin'in bizim tarafımızda olduğunu söylemeyi düşündüm. Ama Shira için önemli olan bu değildi. Imin'e belli belirsiz kafa salladım ve merdivenlerden tekrar yukarı çıkarak, bizi duyamayacağı kadar uzaklaştı.

"Eee?" diyerek yan yana oturacağımız şekilde hücrenin yanındaki duvara yaslanarak yere oturdum. On yedi

yıl boyunca birlikte oturduğumuz tek bir zaman bile hatırlayamıyordum. Ne Tozluyol'da ne de haremde. Bizim için her bir seferinde bir karşılaşma oluyordu. Şimdiyse aramızda bir sıra sapasağlam demir parmaklık varken yan yana oturuyorduk. "Beni çağırmışsın."

"Komik değil mi? En son görmek istediğim kişi hayatta en son göreceğim kişi."

"Açıklama yapmana gerek yok Shira." Altı ay geçmişti ve İsyan Cephesi'ndeki birisiyle her konuşmamın son konuşmamız olacağını düşünmeye başlamıştım. Bazen öyleydi zaten. Ama Shira'nın artık ölü bir kadın olduğundan kesin eminken bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak zordu. "Kimse yalnız ölmek istemez."

"Ah, Yüce Tanrım! Bu kadar zavallı olma. İç bunaltıcı oluyor." Shira gözlerini öylesine devirdi ki kafasının içinde kaybolabilir sandım. "Senden istediğim tek bir şey var. İsyancı arkadaşların buradaydılar. Dediler ki..." Bir anlığına bile olsa bunun son olmayabileceğini umduğunu benden gizlemeye çalışıyormuş gibi sertçe yutkundu. "Beni çıkaramayacaklarını söylediler." Vicdan azabı kalbime bıçak gibi saplandı. Çıkarabilirlerdi. Ama onun yerine beni kurtarıyorlardı. Yeni ailemi eski aileme tercih ediyordum. "Ama Fadi'ye yardım edeceklerini söylediler," deyip gözlerini açtı. Parmaklarını parmaklıklara doladı. "Ben önüme gelen herkese güvenerek Sultima olmadım. Bunu senden duymak istiyorum. Çok önemli olmayabilirsin ama yine de burada sahip olduğum tek kanımdan insansın. Bana oğlumun güvende olduğunu söyle."

"Hala onu saraydan çıkardı." Bu sözcükler dilimden döküldüğünde doğru olduklarını biliyordum. "Onu koru-

yabiliriz."

Ben konuşurken bedeninden farkına bile varmadığın bir gerginlik, onu hamamda gördüğümden beri kemiklerinin içine işlemiş bir korku dağılıp gitti. O gün bana, benim Cindölü gözlerime bakmış ve doğum yaptığı an işinin biteceğini anlamış mıydı? Ben haremi bilmeden önce onun kocasından başka bir adamla yatma riskini neden göze aldığını sorabilirdim. Gerçekten Ahmed'le Delila'nın annesiyle, haremde başka bir erkeğin koynuna girmiş olan bütün kadınlarla aynı kaderi paylaşmayacağını düşünecek kadar aptal ve küstah olup olmadığını da. Ama hareme girdiğimden beri burada ölmenin başka yolları olduğunu da bilecek kadar çok şey görmüştüm. Ayet bunun bir kanıtıydı.

"Neden kendi canın karşılığında beni Sultan'a satmaya çalışmadın?" Bu ağzımdan birden çıktı. İsyan Cephesi'nden önce hiç kimsenin kendileri uğruna olmayan bir şey yaptığına asla inanmazdım. İsyan Cephesi'nden öncesine ait kurtulamadığım yanlarım da vardı hâlâ. Beni hayatta tutan yanlarım. "Benim kim olduğumu biliyorsun. Hayatının tamamen sahte olduğunu biliyordun. Haremde hayatta kalmak büyük bir oyunsa, neden son hamleni yapmadın?"

Bana şu an attığı bakışı Tozluyol'daki okulda birlikte geçirdiğimiz günlerden tanıyordum. Sınıfta özellikle saçma bir şey söylendiği zamanlara sakladığı, insanın sadece aptal olduğunu değil onu senden çok daha akıllı olduğunu anlamasını sağlayan bakış. "Sultan pazarlık yapmaz. Bunu herkes bilir. Taht karşılığında Miraji'nin özgürlüğünü verdiğinden beri hiçbir şey karşılığında hiçbir

şey vermedi. Bu sadece bir kez yapılacak bir hata. Vermek yerine alır. Senin ihanetinle ilgili bilgiyi benden alırdı. Sonra ikimiz de ölmüş olurduk. Bense birimizin hayatta kalmasını istiyorum. Tabii ki de o kişi olmak tercihim ama sen de idare edeceksin artık." Ölümün kapılarında kendi yaptığı şaka karşısında yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama çabucak kayboldu. "Ben gidince yanında hâlâ aptal idealist isyancılarınla kalmaya devam edip Sultan'ı ve Kadir'i deşmeni istiyorum." Konuştukça aksanı, Son Eyalet'ten bizim aksanımız aralardan daha da çok açığa çıkıyordu. "Onlardan nefret ediyorum ve yaptıklarından nefret ediyorum. Ayrıca tahtlarını da az kalsın ellerinden alacaktım."

"Bekle." Kendi düşüncelerini benden daha uzağa götüremeden sözünü kestim. "Tahtlarını az kalsın alacaktın da ne demek?"

"Fereshteh söz verdi." Bunu gerçekten inandığı bir şeyi tekrar eden bir çocuğa özgü bir eminlikle söyledi. Sözlerin sadece kelimelerden ibaret olduğunu anlamayan bir çocuk. Ama Fereshteh bir cindi. Cindöllerinin sözler vermesi tehlikeliyse, gerçek ve canlı bir cinin söz vermesi ne kadar kötüydü? Dehşet verici, işkence eden şekillerde yerine getirilen cin sözleriyle ilgili binlerce hikâye kafamda canlandı.

"Haremin kazanılamayan bir oyun olduğunu başlarda çözdüm. Kazanmanın tek gerçek yolu sadece bir prensin annesi değil, Sultim'in annesi olmaktı. Ama Kadir, prens babası falan olamazdı. Fereshteh'se bir gün öylece harem bahçelerindeydi. Bir hikâyeden çıkıp beni kurtarmak için hayatıma girmiş gibi. Ve bana bir oğul verebileceğini söy-

ledi. Öylece de kazanılamayan oyunu kazanmak için bir yolum oldu. Kadir'in yatağında bana olan ilgisini kaybetmesini atlatmak ve Sultima olmak için." Gözleri uzaklara dalmıştı. "Ona dokunduğumdaysa ateşten ete, kemiğe büründü ve bana çocuğumuz için ne dilediğimi sordu."

"Ne demek istiyorsun? Ne diledin?" Ağzım kurumuştu.

Shira'nın kan çanağına dönmüş gözleri aniden bir uykuya dalmak üzereymiş gibi irkilerek açıldı. "Bana çocuğu için tek bir dileğimi yerine getirebileceğini söyledi. Her cin yapabilir."

"Shira." Sözcüklerimi özenle seçtim. "Sen de benim gibi hikâyeleri duydun. Cinin yerine getirdiği bir dilek..."

"Hikâyelerde insanlar dilekleri çalıyorlar. Talihlerini değiştirmek için hile yapıp yalan söyleyip aldatıyorlar. Cinler de o yüzden onları çarpıtıyorlar. Hırsızlar dileklerle refaha kavuşmazlar. Ama dilek hür iradeyle gerçekleştirilirse..." O zaman çarpıtmaya gerek kalmazdı. Birine gerçekten gönüllerinden geçeni verebilirlerdi.

"Sen bir prensten daha fazlasını diledin." Ama kafam artık tam anlamıyla Shira'yla değildi. Tekrar Tozluyol'un kumlarına doğru dört nala koşuyordu. Kendi anneme. Ona da bir şey dileme fırsatı verilseydi eğer benim için ne dilerdi? Babam bana hangi muhteşem lütfu bahşederdi ki? "Oğlunun Sultan olmasını diledin."

"Oyunu kazanmanın tek yolu." Shira kafasını gerideki soğuk taş duvara yasladığında dudaklarından hafif bir nefes çıktı. İşte o an gözyaşları dökülmeye başladı. "Bir hükümdarın annesi olmayı diledim. Hayatta kalmak için artık çabalamam gerekmeyecekti. İstediğim her şeye sahip olabilecektim." Bir cinin sözü doğru olurdu. Fereshteh

Shira'ya Fadi'nin bir gün Sultan olacağına dair söz verdiyse bunun Ahmed için anlamı neydi? "Ama kaybettim." Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu. Daha önce Shira'nın ağladığını hiç görmemiştim. Ağlamak onda bir şekilde yapmacık duruyordu.

"Shira, gitmemi ister misin?"

"Hayır." Gözlerini açmadı. "Haklısın. Kimse yalnız ölmek istemez."

Istırap çekmeyi bekledim. Ama içimde tek bulabildiğim öfkeydi. Birdenbire öfkeden kuduracak gibi oldum. Kime sinirli olduğumu da bilmiyordum. Onu yeterince çabuk çıkarmadığı için kendime, yakalanacak kadar aptal olduğu için ona, ikimize bunu yaptığı için Sultan'a.

Sonunda gözyaşları dinerken "Başka bir şey dilemeliydim," dedi. Gözlerini tekrar açtığında içinde onda daha önce hiç görmediğim bir ateş vardı. Birdenbire zaten en başından beri orada olduğunu fark ettiğim bir ateş. Tozluyol'da oradan benim kadar çok gitmek isteyen tek kişinin kendim olduğumu sanırken, haremde bir şey saklayan tek kişinin ben olduğumu sanırken... O sadece bunu benden çok daha iyi gizlemişti. "Bana kazanacağınızı söyle Amani. Onların hepsini öldüreceğinizi, ülkemizi onlardan alacağınızı, oğlumun onu mahvetmek istemeyen bir dünyada güvende olacağını söyle. Gerçek dileğim bu. Bana bunu söyle."

Ağzımı açtım. Sonra sözcüklerle mücadele ederek tekrar kapattım. Gerçeği söylemek tehlikeli bir oyundu. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki: *Oğluna zarar gelmeyecek. Ben buna izin vermeyeceğim. Oğlun özgür yaşayacak ve büyüdüğünde güçlü ve zeki olacak. Yaşayıp bu rezalet hü-*

kümdarlığın paramparça oluşuna şahit olacak. Tiranların devrildiğini, yerlerine kahramanların yükseldiğini görecek kadar uzun yaşayacak. Bizim asla sahip olamadığımız çocukluğu yaşayacak. İsterse bacakları yorulana kadar sadece ufkun peşinden koşacak ya da isterse hep burada kalacak. Her annenin gurur duyacağı bir oğul olacak ve sen gittikten sonra kuracağımız dünyada ona hiç zarar gelmeyecek.

Bunların herhangi birini vaat etmek çok tehlikeliydi. Ben mutlak gücü olan bir cin değildim. Sözler veremezdim. Tek başarabildiğim "Ne olacağını bilmiyorum Shira ama ne için savaştığımı biliyorum," demek oldu.

Shira "Bilsen iyi edersin," derken kafasını soğuk metale doğru eğdi. "Çünkü ben o uğurda öleceğim. İsyanınızın karşılığında verdiğim bu." Gözyaşları artık kurumuştu. "Onlara oğlumu buradan çıkarırlarsa bu şehre bir çöl kızının nasıl öldüğünü göstereceğime söz verdim."

Sarayın dışındaki meydandaki kalabalık yerinde duramıyordu ve büyük bir gürültü çıkarıyorlardı. Sarayın önündeki balkona ulaşmadan önce bile sesleri duyabiliyordum. Neredeyse güneş batmıştı ve Shira'yı götürmüşlerdi. Ona yeni kıyafetler teklif etmişlerdi ama Shira onları reddetmişti. Zorla sürüklenmemişti. Mücadele etmemiş ya da ağlamamıştı. Onun için geldiklerinde, ölecek bir kız yerine emrindekileri selamlayacak bir Sultima gibi ayağa kalkmıştı.

Sonunda kadar yanında kalacağıma dair bana söz verdirtmişti. İdam platformuna kadar onun peşinden

gidemeyebilirdim ama ölen bir kıza verdiğim sözü tutmayacak da değildim. Peşimden gölge gibi gelen Imin'le birlikte sarayın koridorlarında uzun adımlarla ilerlerken kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Perdelerin arasından geçtim ve geldiğim günden beri Izman'a ilk kez doğru dürüst baktım. Balkon şehirdeki insanlar bizi göremeden biz onları görebilelim diye oyma işlemeli ahşap bir paravanla kısmen örtülüydü. Balkon isyancı kampının kanyonda kapladığı alanın iki katı büyüklüğündeki kocaman bir meydana bakıyordu. Meydan çabucak tıka basa doldu. Sultima'nın idamının haberi hızla yayılmıştı. İnsanlar bir yaratık doğurduğu için ölen bir harem kadını görmek için birbirlerini eziyorlardı adeta. Hikâyelerden çıkmış bir sahne gibiydi bu ama onlar bu ana tanıklık edeceklerdi.

İnsanlar balkonun hemen altında duran taş bir platformun etrafında net görecekleri bir yer kapmak için itişip kakıştılar. Bu açıdan aşağı bakında taşın aşağıdan göründüğü kadar pürüzsüz olmadığını görebiliyordum. Cehennem karanlığından sahneler işlenmişti üstüne. Tendeğiştirenler tarafından yenilen adamlar, çocuklarla beslenen Karabasanlar, kafası boynuzlu bir Kulbastı tarafından havada tutulan bir kadın. Cellat tahtasına çıkarılan birinin en son göreceği şey bunlar olurdu.

Shira'nın en son göreceği şey...

Az kalsın Tamid'i gözden kaçırıyordum. Köşedeki gölgelerin içinde durmuş perişan görünüyordu. Shira ve Tamid Tozluyol ne kadar küçük olsa da orada birbirlerine tek kelime bile zor etmişlerdir. Etselerdi birbirlerinden nefret edecekleri hissine kapıldım. Ama Shira ve Tamid'in

Tozluyol'dan birlikte kurtulduklarını idrak ettim. Hayatta kalmışlardı. Benim onlara yaptıklarımı sağ salim atlatmışlardı. Ben onları geride bıraktığımda birliktelerdi. Bunun onlar için bir anlamı olmalıydı.

"Bu idamı bana danışmadan ayarlaman bir hataydı Kadir." Yanlarından geçerken Sultan'ın konuşmasındaki sertliği fark ettim. Öfkeliydi. "Şehir zaten huzursuz. Ondan kimsenin görmediği şekilde kurtulmalısın. Onun çocuğundan kurtulduğun gibi." Hala Sultan'ı, haremin Kadir'in Fadi'yi öldürdüğünü izlediğine ikna etmeyi başarmıştı. Güzel. Fadi güvendeydi o zaman.

"O benim karım." Kadir konuşurken babasının daha sakin öfkesinin karşısında bile hiddetliydi. "O benim. Ona canımın istediğini yaparım."

Kadir babasından diğer tarafa dönerken beni fark etti. Yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Sen..." Emri Imin'e vermişti. "Gidebilirsin. Git duracak başka bir yer bul."

Imin'in arkamda kasıldığını hissettim. Ama reddedemezdi. Hafifçe kafasını eğerek selam veriyormuş gibi yaptıktan sonra gitti.

"Burada olmana sevindim," diyerek balkonda bana doğru yaklaştı. Gözlerim çaktırmadan yardım isteyerek Sultan'a gitti. Ama onun dikkati başka taraftaydı. Rahim de görünürlerde yoktu. Tamid bizi izliyordu. Ama ondan yardım gelmezdi. Benden nefret etmese de bir prensle boy ölçüşemezdi.

Kadir ben bir tür kuklaymışım, o da bütün iplerimi çekebilirmiş gibi elini belime koydu. Beni kalabalıktan saklanarak işlemeli paravanın arkasından izleyen iki karısının önüne, balkonun göz önünde olacağım açık kısmı-

na doğru itti. Biz göründüğümüzde kalabalıktan birkaç göz bize doğru döndü.

"Sen onun kaçmasına yardım etmeye çalıştın," diyerek bana doğru eğildi. Bedeninin ağırlığıyla beni balkon demirine bastırıyor, beni bedeniyle açık hava ve aşağıdaki kuzenimin görüntüsünün arasında sıkıştırıyordu. Bana temas etmesi hissine karşı koyarken bedenimde onun dokunduğu her bir milimi hissedebiliyordum. Karşı koyamayacağım gerçeğinden her şeyden çok nefret ettim. Konuştuğunda sıcak nefesi enseme vuruyordu. "Ben de senin onun ölümünü izlemeni istiyorum."

Onun bana Shira'nın ölümünü zorla izletmesine ihtiyacım yoktu. Ne olursa olsun onun için bu kadarını yapardım. Bunu Kadir için yapmazdım. Shira için yapardım. Çünkü başka her ne olursa olsun benim canımdan ve kanımdandı ve benden o kadarını hak ediyordu. Çok daha fazlasını hak ediyordu aslında. Ama ona tek verebileceğim buydu.

Shira platforma çıkınca bir gürültü koptu. Bazıları alaylı yuhalama sesleriydi ama onlar da çabucak dindi.

Üstünü değiştirmemekte haklı olduğunu şimdi fark ettim.

İpekler, muslinler, mücevherler içindeki ve güzel makyajlı bir Shira soylular gibi görünüyordu. Ama şu an üstünde düz beyaz bir kaftan varken, bir çöl kızı gibi görünüyordu. Karşısındaki kalabalıktan biri gibi görünüyordu, saraydan biri gibi değil. Fark ettim ki halk onun lehine tezahürat yapıyordu, kellesinin alınması için değil.

Taşın üstüne çıktığında hâlâ titriyordu ve çıplak ayak-

ları onu zor ayakta tutuyordu.

Huzursuz kalabalık, cellat onun sözde suçlarını ilan etmeye başlarken dinleyecek kadar yatıştı. Shira kafası dik, sırtı demir bir çubuk gibi dümdüz bir halde duruyordu. Hafif bir meltem saçlarını savurdu. Saçları uzundu, omuzlarına hafifçe dökülmüştü ve ensesini açıkta bırakacak şekilde uçuştu. Rüzgâr gözlerinin yukarı doğru çevrilmesine neden olmuş gibi duruyordu. Kafasını geriye doğru eğerek balkonda beni ve Kadir'i kolaylıkla fark etti. Kocasını görmezden gelerek onun yerine benim gözlerimin içine baktı. Dudağında hafif bir gülümseme kıvrımı vardı. Bana verdiği tek uyarı buydu.

Cellat hâlâ okuyordu. "Sultim'e ihanetten..."

"Ben Sultim'e sadığım." Bu sözcükler Shira'nın dudaklarından birden dökülerek celladın şaşkınlıktan susmasına neden oldu. "Gerçek Sultim Prens Ahmed'e!" Söyledikleri kalabalıktan bir tepki uyandırdı. "Kader imtihanlarda onu seçti. Babasının elleriyle seçilmedi. Geleneklerimize karşı gelen bir baba tarafından. Ben Cinlerin dilediklerini biliyorum ve onlar bu sahte hükümdarları cezalandırıyorlardı. Kadir ülkemize asla bir veliaht veremeyecek."

Göğsüm gururla kabardı. Sultan haklıydı. Onu halkın gözleri önünde idam etmek bir hataydı. Kadir efsanevi Sultiması'na Miraji'nin bütün sırlarını ortaya dökmesi için en büyük sahneyi sunmuştu. Shira ölümden saniyeler kadar uzaktaki bir kızdı ve son nefesini de bir Zümrüdüanka'nın bildiri yağmuruyla yapabileceğinden çok daha fazlasını yapmak için kullanıyordu. Onu şimdi sustursalar bile bu hikâye bütün Miraji'ye yayılırdı ve her

yeni anlatılışında daha da büyürdü.

"Kadir bir gün tahta otursa bile Miraji'nin Son Sultan'ı olacak."

Kadir Sultima'sı konuşurken beni iterek benden uzaklaştı. Bağırarak, emirler yağdırarak içeri girdi. Ama çok çok geçti. Olan olmuştu ve Shira'yı şimdi susturmak gerçeğin üstünü kapatmaya çalışıyorlarmış gibi görünürdü. Bir anlığına Sultan'la göz göze gelsem de kıpırdamadım. Elleri kolları bağlı bir halde durumu kabullenmiş gibi görünüyordu. Oğlunun aptallığından böyle bir sonuç çıkacağını biliyormuş gibi.

"Yerini alacak bir veliahdı olmadan ölecek ve ülkemiz tekrar yabancı ellere düşecek." Shira hâlâ konuşuyordu. Sesi kalabalığın arasında başlayan arbedeyi bastırıyordu. "Sultan'ın kapalı kapılar ardında anlaşmalar yaptığı aynı yabancı ellere. Prens Ahmed'in Miraji'si tek umut. O tek gerçek veliaht..."

Muhafızlar onu zorla öne doğru götürürlerken Shira hâlâ bağırıyordu. Kafasını zorla öyle sertçe indirdiler ki çenesi tahtaya çarparak yarıldı.

Kalabalığın gürültüsü onun başka diyeceklerini bastırıyordu ama cellat yukarı çıkarken Shira gözlerime baktı. Öne doğru eğilerek aramızdaki mesafeyi elimden geldiğince kapattım. Kasığım balkonun demirlerine temas ediyor, bedenim balkondan aşağı doğru sarkıyordu.

Balta inene kadar onun gözlerine baktım.

Otuz Dördüncü Bölüm

İlk taşın nereden geldiğini anlayamadım. Kalabalığın arasından fırlayarak balkonun yanındaki duvara çarptı.

Kalabalıktan birisi "Yeni bir şafak!" diye bağırdı. "Yeni bir çöl!" İsyanın çığlığı bütün meydanı sardı. Aşağıdaki kalabalık korkutucu bir hızda izdihama dönüştü. Başka bir taş daha fırlayarak balkonun etrafındaki paravana çarptı. En yakındaki muhafız irkilerek geri çekildi. Açıkta benim yanımda duranlar çoktan geri çekilmeye başladılar.

Bombayı kalabalığın arasında bir ateş parlaması şeklinde havaya uçmaya hazırlanırken gördüm. İçinde yanan bir kumaş olan bir şişe balkona doğru nişan alındı. Siper almak için içeri kaçtım. Yere düşmeye hazırlanırken bile Tamid'i gözlerini paravandaki boşluklara dayanmış, parmaklarını oyulmuş ahşabın arasından daldırmış bir halde paravandan dışarı bakarken fark ettim. Şişe paravana, yani cam ahşaba çarpıp alevler halinde patlarken onu tutup çekerek yere yatırdım.

Kafamı kaldırıp öksürerek baktığımda paravanın bir parçası kaybolmuştu. Geriye kalanı da tutuşmuştu. Yerde bize çok yakın bir yere yayılmış başka bir asker daha vardı. Suratının mahvolmuş tarafından kanlar fışkırırken acıyla çığlık atıyordu. Tamid gözlerini kocaman açarak adama baktı. Ölümden kaçmaya benim kadar alışkın olmadığını farz ettim.

"Şişe bombaları... Eskiden Tozluyol'da yaptığımız gibi," diyerek onun üstünden kalktım. Kimsenin fark etmediğinden emin olarak etrafı kolaçan ettim. Kaos dikkat dağıtıcıydı. Sultan çoktan ortadan kaybolmuştu. Güvenli bir yere ya da sarayı güçlendirmek, kalabalığı bastırmak için emirler vermeye gittiğini düşündüm. Sadece İsyan Cephesi'nin onları korumaya hazır olmasını umdum. "Saklanacak bir yer bulmamız gerek," diyerek eski arkadaşıma elimi uzattım. "Hadi gel."

Tamid bizi, düzeni sağlamak için sokaklara giden askerlerle tıka basa dolu koridorlardan sağ salim bir şekilde dairesine götürdü. Yüzlerce adam yanımızdan geçiyorlardı. Botları mermer zemine çarpıyordu. Kapıyı arkamızdan çarparak kapatarak zincirle kilitledi. Nefesi kesilmiş bir halde bir anlığına kapıya yaslandı. Ben masasındaki sandalyeye çökerken, balkondan bir sandalye daha aldı.

Üzerimize huzursuz bir sessizlik çöktü. Telaşlı nefes seslerimizin üzerinden dışarıdaki ayaklanmayı duyabiliyordum. İsyan çığlıklarını, silah seslerini, bir sefer de patlamaya benzeyen bir sesi. Tamid şehre bakarken suratına vuran patlamanın yansımasını görebildiğimi düşündüm. Bense burada sıkışıp kalmıştım. Çaresiz bir halde.

Dışarıda hava kararırken nefesim kademeli olarak ya-

vaşladı. Ayaklanma zihnimin gerilerine doğru çekilerek bulanıklaştı. Onun yerine kendi kafamdaki ıstırap haykırışlarını dinlemeye terk edilmiştim. Shira'yı kurtarmak konusunda aciz kalmıştım. Onun ölümünü izlemiştim. Onu her zaman sevmiş olmayabilirdim. Ama onun ölmesini asla istemedim. Şimdiyse gitmişti. Dava uğruna giden canlardan biri daha.

Hareme geri dönebilirdim ama orada olmayı burada olmak istediğimden de daha az istiyordum. Hava göz görmeyecek kadar karardığında Tamid odada bir şeylerle uğraşmaya başladı. İlerleyip gaz lambalarını yakarken metal bacağı her adımda çıt çıt ediyordu.

Masanın üstünde açık bir kitap vardı. Onu, üstündeki lamba yanınca fark ettim. Tozluyol'a yolu düşen kitaplarda gördüğüm soluk çizimlerden çok daha canlı bir resim sayfalardan dışarı taşıyordu adeta. Ellerinde güneş olan mavi gözlü bir kızın yanında duran mavi alevden yapılmış bir cinin resmiydi.

O kız da Prenses Hawa'ydı.

Sonunda son lamba da yanıp ben artık dayanamayacak bir hale geldiğimde "Burada içecek bir şeyin var mı?" diye sordum. "Hatırlıyor musun? Tozluyol'da biri öldüğünde herkes ölünün şerefine bir şey içmek için bir araya gelirdi. Yoksa şimdi içki içemeyecek kadar kutsal mısın?"

Tamid kibriti üfleyerek "Peki sen beni ölüme terk ettikten sonra benim için içtin mi?" diye sordu.

Tozluyol'dan ayrıldıktan sonra Jin'le birlikte Sazi'de bir barda içki içtiğimi hatırladım. O zaman neden içtiğimi bile bilmiyordum. Tekrar özür dilerim demek istedim ama sessizliğim benim yerime konuştu.

Tamid bir dolabı açtı. İçinde sıra sıra dizilmiş içkiden daha çok zehre benzeyen şeylerle dolu kavanozlar ve şişeler vardı. Ama Tamid arkaya doğru uzanıp etiketi soyulmuş, yarı dolu bir şişe çıkardı. İçindeki amber rengi sıvıyı başka bir şeyle karıştırmaya imkân yoktu. "Hem zaten ben sadece sen kötü örnek olduğun için içerdim," deyip şişenin mantarını çıkardı.

"Sadece bir tane bardağım var." Bir bardağa ve boş bir kavanoza bir ölçü doldurdu. "Burada çok fazla misafirim olmuyor," deyip kavanozu bana doğru uzattı.

Leyla buradayken hiç de öyle görünmüyordu durum ama belki de onların uğruna birlikte içecekleri daha iyi şeyleri vardı. "Kavanoz temiz. Yemin ederim. Ölmeni isteseydim haklısın; çoktan yapabilirdim."

"Ölüye," dedim. Bir yudum alarak pişman olacağım bir şey söylemeden önce dilimin ucundaki hazır cevabı yakıp yok ettim. "Benim kadar şanslı olmayan."

Tamid bardağını avuçlarının arasında döndürdü. "Shira'nın umurunda olacağını sanmıyorum."

Keşke bu konuda öfkelenecek yüzüm olsaydı diye düşündüm. Ama Tamid yanılmıyordu. Tamid'i kumlarda kan kaybederken bırakan kız olduğumda umurumda olmazdı. Ama dünya Tozluyol'dan daha büyüktü görünüşe göre. "O zaman sanırım yanıldın."

Ben içkimden yudumlayıp aşağı doğru inerken yakmasına izin verirken yine sessizleştik. Tamid kendi bardağına öylece baktı sadece. Sonunda bir karar vermiş gibi görünüyordu. "Leyla senin beni kaçırmayı planladığını söylüyor."

"Kaçırmak bayağı ağır kaçmış." Ben de bir keresinde

Jin'i beni kaçırmakla suçlamıştım. Ama ikimiz de onun bir yalan olduğunu biliyorduk. Ben gitmek istemiştim. Tamid'i terk etmek anlamına gelse bile. "Ama evet, aşağı yukarı öyle."

"Neden? Sırf Sultan'a daha fazla yardım etmemi istemediğin için mi?" Bana bakmıyordu. "Yoksa Leyla bunu senden reddedemeyeceğin kadar tatlı bir dille mi istedi? Yoksa neydi? Bana ne demiştin? Artık hayat kurtarmaya mı adamıştın kendini?" İğneli bir dille konuşuyordu ama kendisine karşı dürüst olmam için bana bir şans veriyordu. Bunu boşa harcayamazdım.

"Çünkü tek bir fırsat karşıma çıksaydı seni geride bırakmazdım." Bu sadece gerçeğin çıkabileceği şekilde ağzımdan kolaylıkla döküldü. Gözlerimi onun takma bacağına dikmiştim. "Sen hiçbir zaman benimle kaçmak istemedin."

"Beni ölüme terk etmenin nedeni de bu muydu?" Yanlış bir şey söylemiştim. Benden uzağa doğru çekilip onu balkonda kurtararak, burada onunla bir içki paylaşarak, aramızda kapattığım ne kadar küçük bir mesafe varsa onu da tekrar açtı.

"Öyle demek istemedim. Bunu sen de biliyorsun," dedim. Onunla kavga etmek istemiyordum. Bugün hiç kavga etmek istemiyordum. Bir tanesini zaten cellada kaybetmişken arkadaşımı geri istiyordum sadece. "Ben sadece senin nefret ettiğin bir yerden bile en eski arkadaşınla kaçmayacağını söylüyorum. Senin artık bir prensesle kaçacak türden biri olduğunu hayal etmekte güçlük çekiyorum. Gerçekten Leyla'yla birlikte gidecek misin? Bizi onun babasına gammazlamaya çalışmayacak mısın?"

Kayıtsızmışım gibi konuşmaya çalıştım. Ama Tamid Sultan'a sadık kalmaya karar verirse bir sürü insan ölürdü. "Şüphelerim olduğu için beni suçlayamazsın. İkimizden sadece birimizin hükümdarlık ailesi mensuplarıyla kaçmak gibi bir alışkanlığı var."

Tamid bana bardağının üstünden öyle hızlıca baktı ki benimle ilgilenmiyormuş numarası yaptığını anladım. "Burak'ı çalan o yabancı hükümdarlık ailesi mensubu muydu?"

Bunu istemeden söylediğimi fark ettim. Tamid'e hâlâ güvenebilirmişim gibi doğal bir şekilde ağzımdan çıkmıştı.

"Adı Jin. Ayrıca evet," dedim.

"Şimdi nerede?"

Ayet beni Sam'le bahçede yakaladığından beri kendi kendime bu soruyu sormamayı başarmıştım. Ama o anda Ayet'in bizi ihbar edeceğinden ve her şeyin biteceğinden emin olduğumda, aklımdan aptalca bir düşünce gelip geçti.

Jin'i bir daha asla görmeyecektim.

Ben ölebilirdim. O da Tanrı bilir nerede, Tanrı bilir kiminle, Tanrı bilir ne yapıyordu.

Bu düşünceden sonra gelen düşünce de bencildi: *Burada olsaydı Jin benim ölmeme izin vermezdi. Ölmeme izin vermeden önce yakalanmış cini Sultan'ın ellerinde bırakır, her riski göze alırdı.*

"Ben de sen ne biliyorsan onu biliyorum," deyip içtim.

"Âşık olduğun biri tarafından geride bırakılmak o kadar da harika bir şey değilmiş, değil mi?" Tamid bardağını kaldırarak selam verdi ve bir yudum aldı.

Sen sadece bana âşık olduğunu sanıyordun. Ama bunu sesli söyleyemezdim. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Ağzım

bardağıma doğru eğikken "Hayır," diye itiraf ettim. "Değil." Sessizdik. "Leyla ve senden ne haber peki?" diye sordum sonunda. "Buradan çıkarsak nereye gideceksiniz ikiniz?"

"Belki eve," deyip omuz silkti. "Tozluyol'a geri döneriz."

İstemeden alaylı bir şekilde güldüm. Tamid alınarak kafasını kaldırıp baktı. "Off! Hadi ama," diyerek kendimi savundum. "Belki de oradan o şekilde ayrılmak istemedin ama dışarıdaki her şeyi gördükten sonra o cehennem deliğine öylece geri dönmek istediğini söyleme bana. Yoksa o kasabadakilerin sana taktıkları isimlere dair benden daha sevecen anıların mı var?"

"Ben senin gibi değilim Amani. Benim tek istediğim karısı olan bir Kutsal Şifacı olarak basit bir hayat yaşamaktı. Senin fikrini değiştirip eninde sonunda benim penceremden bakacağını düşündüm hep." Kara gözleriyle bana şöyle bir bakıp sonra tekrar gözlerini kaçırdı. Bana evlenme teklif ettiği an ortamıza kurşun gibi çöktü.

Onun hâlâ anlamadığım bir yanı vardı. Bunu şimdi, Tozluyol'da görebildiğimden çok daha net bir şekilde görebiliyordum. Tamid'e yaptığımı geri almak için bütün dünyayı yerinden oynatırdım. Ama onun için asla dünyadan vazgeçmezdim. Kimse için vazgeçmezdim. Bu ikisinin farkıysa Jin benden asla vazgeçmemi istemedi. Öyle yapmak yerine bana dünyayı göstermek için elimden tutmuştu. "Bu hayat, Cinler, prensesler, benim için çok fazla. Ben bu hayattan ne istediğime dair fikrimi değiştirmedim Amani. Sen de değiştirmedin."

Aniden aklıma bir şey geldi ve içimden birden kabarıp gelen kahkahaya hâkim olamadım. Az kalsın içkimde boğulacak gibi olurken elimin tersini ağzıma götürdüm. Ta-

mid bana sorgulayan gözlerle baktı. "Sana gülmüyorum," diyerek ona elimi salladım. Burnum içkiden yanıyordu. "Ben sadece... ben sadece eve karın olarak bir prenses götürürsen babanın yüzünün alacağı ifadeyi hayal etmeye çalışıyordum."

Demek istediğimi idrak ettiğini Tamid'in yüzünde de gördüm. "Tanrım beni koru." Tamid'in babası katı bir adamdı. Tamid topal bir bacakla doğduğunda bebekken onu boğmaya çalışmıştı Ayrıca dibine kadar vatanseverdi. Her fırsatta Sultan'ın adını anardı. *Sultan benim zavallı oğlumla ilgili ne düşünürdü Tamid? Sultan ülkesinde bir kız tarafından yenilebilen bir çocukla ilgili ne düşünürdü Tamid?*

"Kızını karın olarak alsan Sultan ne düşünürdü Tamid?" Eskiden Tozluyol'da yaşadığımızda yaptığım gibi Tamid'in babasının taklidini elimden geldiğince iyi bir şekilde yapmaya çalıştım. Tamid kafasını ellerinin arasına aldı ama ben kahkaha atarken o da gülümsüyordu. Alkol gevşemiş hissetmemi sağlıyordu.

Tamid bardağı ellerinin arasında döndürürken yüzünde hafif bir gülümsemeyle "Ya sen?" diye sordu. "Sen gidemezsin. Bu büyük kaçış planında sana ne oluyor?"

Ben de bunu merak ediyordum. Bu fikir birdenbire daha bir ciddiyet kazanıyordu. Shazad, İsyan Cephesi için kendi canını feda etmeye her zaman razıydı. Ama benim kendi canımı feda etmeme de razı gelir miydi yoksa kendi kendime mi canımı feda etmek zorunda kalacaktım bilmiyordum. O yapamazsa Imin çoktan yapmaya gönüllü olmuştu. "Sultan beni kontrol ettiği sürece bu saraydan ayrılamam." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeyi dene-

dim. Ama Tamid beni çok uzun zamandır tanıyordu. Ne düşündüğümü herkesten iyi anlayabilirdi.

Neredeyse herkesten. Jin benim kim olduğumu Tamid'in geçmişte anladığından çok daha iyi anlamıştı. Shazad da benim kim olabileceğimi görmüştü. Tamid hep görmek istediği kişiyi görmüştü. Ama yine de benim bir şey sakladığımı biliyordu.

Hain gözler.

"Bu uğurda ölürüm ben Tamid. Ölmek zorunda kalmak istemiyorum. Zorunda kalmamak için neredeyse her şeyi yapabilirim." Dışarıdaki kalabalığın gürültüsünü dinledim. "Ama bu benim hayatımdan ya da başka birinin hayatından çok daha büyük bir şey."

Tamid bardağını bıraktı. "İsyanına inanmadığımı bilmeni istiyorum."

"Orasını anladım zaten," deyip içkimin geri kalanını mideye indirdim.

"Prensin de bu ülkeyi başka her şey gibi mahvedecek muhtemelen." O kadarını da kestirebiliyordum. Ama bunu sesli söylemedim. "Ama haklısın. Senden ölümünü izleyecek kadar nefret etmiyorum. Gömleğini çıkar." Bu onun söylemesini beklediğim bir şey değildi.

"Bunu bütün kızlara söylüyor musun?" Bu cümle birden ağzımdan kaçtı. Artık arkadaşım olmayan, bir zamanlar bana âşık olan birine söylemesi aptalcaydı. Shira'nın kanı hâlâ meydanda kururken ve sokaklarda ayaklanma hâlâ tam gaz sürerken şaka yapmak da aptalcaydı. Ama bütün ihtimallere karşın Tamid kahkaha attı. Aynen eskiden güldüğü gibi gözlerini hafifçe devirerek, benim hatırıma gülüyormuş gibi yaparak güldü.

Ama ben onu aslında öyle hissetmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Hayır." Tamid jileti tırnaklarımdan daha uzun olmayan küçük bir bıçağı eline aldı. "Sadece içinden bronz kesip çıkarmak üzere olduklarıma."

Ciddi olduğunu fark ettim. Bana yardım edecekti. Tenimdeki metal parçalarının nerede olduklarını biliyordu. Beni burada kalmaya zorlayan kontrolü içimden çekip çıkarabilirdi.

Hayatımı kurtaracaktı.

Otuz Beşinci Bölüm

Auranzeb'in çoktan başladığını duvarın diğer tarafında duyabiliyordum. Kahkaha sesleri bir zil gibi gürültülü ve net bir şekilde süzülüp geliyordu. Mirajili ve yabancıların birbirine benzer bir sürü sesleri ve altta yumuşak bir akıntı gibi süzülen müzik sesi de.

Kapının dışındaki harem duvarlarının gölgesinde duruyorduk. Etrafımda süslenmiş püslenmiş fısıldaşan kız grupları vardı. Benle aralarına bir mesafe koyuyorlardı. Haremdeki kimse benim, Kutsanmış Sultima'nın etrafında dönen olaylarla tam olarak ne gibi bir ilgim olduğunu bilmiyor gibi duruyordu ama bilmemeleri dedikoduların yayılmasına engel de olmamıştı. Bazıları beni, Kadir'in Fadi'yi boğmasına yardım ederken gördüğünü bile söylüyordu. Ben yalan söylediklerini biliyordum çünkü Hala onların kafalarına öyle bir görüntü sokacak kadar aptal ya da kindar değildi.

Bir dost olarak gözlerim etrafta Leyla'yı aradı ama di-

ğer bahçeden sızan loş ışıkta onu bulamadım. Kıyafetlerin sürtünmeleri, nefes alıp veriş sesleri ve ara sıra duyulan heyecanlı fısıltılar bizim tarafımızda duyulabilen tek seslerdi. Biz daha ziyade bekleyen sadece yazıda var olan yaratıklar gibiydik. Küt küt atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

İşte buydu. Bu akşam Cinleri ve Leyla'yı serbest bırakacaktık. Öyle ya da böyle bu gece haremde son gecemdi.

Sol elim yanıma kaydı. Bu, son birkaç gündür kurtulmaya çalıştığım gerginlik anında ortaya çıkan bir alışkanlıktı. Şu an en son ihtiyacım olan şey, birinin, Tamid'in bronz parçasını tenimden kesip çıkardığı kolumun altındaki iyileşmekte olan küçük kesiği fark etmesiydi. Demir hâlâ oradaydı. Gözlerime bakmadan metal parçalarını çıkarmayı pek de planlamadığını, dönerse kan kaybından ölebileceğimi söyledi. Ama ben işin aslını anladım. Kaçmama yardım etmeye gönüllüydü ama bana gücümü geri vererek İsyan Cephesi'ne yardım etmeyecekti. O benim gibi bir "Hain" değildi.

Ayaklanmalar Shira öldükten sonra bütün gece boyunca sürdü. Onlara Kutsanmış Sultima Ayaklanması diyorlardı şimdilik. Ama hikâyeler kazananlar tarafından yazılırdı. Bu savaşı kazanırsak ismin Gözden Düşmüş Sultima Ayaklanması olarak değişmesi ihtimali vardı. O ayaklanmalar Auranzeb hazırlıklarına felaket bir gölge düşürerek geriye gergin bir hava bırakmışlardı. O havayı sarayın güvenli duvarlarının arasında bile hissedebiliyordum.

Ayaklanma gecesinin ardından gün doğduğunda İsyan Cephesi şehrin bir kısmını ele geçirmişti. Sam bana bizim tarafımızın İsyan Cephesi adına el koymak için

gecekondu mahallelerinin çoğunu ve şehrin diğer kısımlarını çevreleyerek ayaklanmaları boylu boyunca barikatlar kurmak için kullandığını söyledi.

Bir gecede başkentin içinde isyancılara ait bir alan kazanmıştık. Bu bir mesaj vermiyorsa ne verirdi bilmiyordum. Şehrin her yerinde üstlerinde güneş resimleri yapılmış binalar vardı ve en rahatsızlık verici olan da sarayın kalbindeki bir duvara kıpkırmızı boyayla yapılan güneşti. Ona da kimse bir açıklama getiremiyordu. Imin dışında kimse tabii. Ama o artık mutfakta küçük, iri ve masum gözlü bir hizmetkârdı ve kimse öylesine küçük birinin o kadar yükseğe ulaşabileceğinden şüphelenmezdi.

Şafak sökünce karşısında cesetlerle dolu sokakları da bulmuştu. Birçoğunun üstünde üniformalar vardı.

Sam'e göre olan bitenler, bir savaş alanı yerine şehrin sokaklarında olmasına rağmen Shazad'ın kusursuz stratejisinin sonuncusuydu. Birliklerinin bazılarıyla sadece yağmalıyor ve yanıyor olsa da onları dikkatlice öyle ya da böyle yönlendirmeyi başarmıştı.

Yine de kaybettiğimizden çok kazanmış bile olsak isyancılar arasında tedirgin edici bir gerginlik vardı. Sultan'ın Cinlerden oluşan yeni ordusunu bize çevirmesinin bir zamanı varsa o da şimdiydi.

Ama üç gün olmuştu ve hiçbir ölümsüz sokaklarda yürümüyordu. İnsanlar arasında hâlâ bir savaş vardı. Cindölleri arasında da. Bu akşam da ben, ait olduğum tarafa geri dönmek üzereydim.

Haremdeki hizmetkârlar beni Miraji renklerinde giydirmişlerdi. Yani beyaz ve altın rengi. Ordu gibi. Ama ben farklı türden bir asker gibi görünüyordum. Beyaz, çölün

etkisiyle bronzlaşmış tenime soluk ve yoğun bir aydınlık veriyordu. Kumaş tenime bir âşığın parmakları gibi oturmuş, eteğinin ucu yukarı doğru tırmanan altın dikişlerle doluydu ve yer yer incilerle süslenmişti. Kadir'in karılarının yanlarından geçtiğimi ve onların suyun altındaki incilere yaptıkları gibi kaftanımı tutmak için mücadele verdiklerini hayal ettim. Kollarımın dirseklerden aşağısı bileklerimde çok ses çıkararak şıngırdayan altın bilezikler dışında çıplaktı. Bütün bedenime serpiştirilen altın tozu parlak ışık altında, güneş tenimin altında yaşıyormuş gibi gösteriyordu.

Kırpık saçımla oynayıp durduktan sonra sonunda düz dursun diye aralarına tatlı kokulu yağlar sürmekle yetindiler. Saçlarımın arasından iplikleri siyahla karışık ve ışıkta parlayan saf altından bağlar geçirdiler. Artık kırpık saçımı umursamakta güçlük geçiyordum. Ayet'e karşı ne tür bir öfke besliyorduysam da o öfke, onu hapishanede yerde kıvrılmış, gözlerinde donuk bir ifadeyle gördüğümde geçmişti. Savaşmıştı ve kaybetmişti. Ben de ona acıyordum.

Hizmetkârlar işlerini bitirdiklerinde kafama böğürtlen şeklinde inciler ve küçük altın yapraklardan yapılmış küçük bir taç taktılar. Dudağım daha koyu bir altın tonunda renklendirilmişti.

Haremde partiye katılmasına izin verilen her kadın benimle aynı renklerde, yani Miraji beyazı ve altın renginde giyinmişti. Ama ben göz kamaştırıcıydım. Bir saraya konulup hayranlıkla izlenmek üzere elde yapılmış bir tür dokunulmaz altın heykel gibi. Çöl kızından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hayatımda kendimi hiç görmediğim kadar güzeldim ama bir yabancı gibi doğal olmayan bir şekilde.

Ama ben kim olduğumu biliyordum. Hâlâ bir isyancıydım.

Bu gece de gerçek bir darbe indirecektik.

Kapının diğer tarafından "İşte karşınızda..." diye bir ses geldi. "... haremin çiçekleri." Kalabalığa beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Kapılar birden açıldı ve etrafımdaki kızlar yeni bir hediyeye giden çocuklar gibi öne doğru koşuşturdular. Ben daha yavaşça ilerlerken itilip kakıldım. Biz insanların arasına beyaz ve altın rengi bir güruh halinde salınırken, konuklar için bunun kafeslerinden özgür kalan kuşları izlemek gibi bir şey olduğunu tahmin ettim.

Bahçeler öğleden sonranın aydınlığında baştan çıkarıcıydılar. Fıskiyeler en güzel kıyafetlerini giymiş konukların arasında coşkuyla çağlıyorlar, müzik büyüsünü yasemin ve tatlı yemek kokularıyla kaynaştırıyordu. Tepemizde gökyüzüne bahçenin bir yanından diğer yanına doğru altın rengi ipler asılmıştı. O iplerden de camdan küçük süsler sallanıyor, ışıkta parlıyordu. Kafamı iyice kaldırdığımdan altın tellerden kristal kuşların sallandığını gördüm. Bir hizmetkâr bana beyaz pudra serpiştirilmiş yumuşak keklerle dolu bir tepsi uzattı. Bir tane alıp ağzıma atarak dilimde erirken yarattığı şeker patlamasını tattım. Tadını çıkarmak istedim ama çabucak eriyip gitti. Ta ki dilimin ucunda ve dudağımın üstünde sadece hatırası kalana dek.

Biz geçerken kalabalıktan yükselen fısıltı sesleri duydum. Albis kraliçesi, vücudunun ondan beklenileceğinden çok daha büyük bir kısmını gösteren transparan muslin bir elbise giymiş kızlardan birini gözleriyle süzdü ve tiksinerek kafasını başka tarafa çevirip elleriyle kendi upuzun ve ağır eteğini düzeltti.

Onu görmezden geldim. Tanıdık yüzler, Shazad ya da Rahim'i arayarak etrafa göz gezdirdim. Kalabalığın arasından Sultan'la göz göze geldim. Bazı eğlence düşkünleri yarın şafak hiç sökmeyecekmiş gibi daha şimdiden kutlamaya başlamış gibi görünüyorlardı. Ama yüce hükümdarımız değil. O jilet gibi keskindi. Hâlâ dolu bir kadehi bana selam niteliğinde kaldırdıktan sonra dikkati başka bir tarafa kaydı. Derin bir oh çektim. Şüpheli görünemezdim. Onun yerine bahçelerin etrafından dolanan ağır ilerleyen bir yolu tercih ettim. Hiç kimseyi aramıyormuşum gibi.

Ben çok fazla ilerleyemeden Rahim beni buldu. "Değerli babam tarafından bu gece sana göz kulak olmakla görevlendirildim." Üstünde jilet gibi beyaz klasik bir üniforma ve yanında bana pek de dekoratif amaçlı gibi görünmeyen bir kılıç vardı. "Etrafta bayağı bir yabancı var ve görünüşe göre seni bir kez neredeyse öldürtmeme rağmen bana hâlâ güvenilebiliyormuş."

"Ben bir keresinde bir pusuda birine elini kaybettirmiştim." İsyanın başlangıçlarındaki zamanlardaydı. Fahali'de karnıma bir kurşun yemeden önceydi. "Benim hatamdı. Ahmed beni benzer bir baskına gönderdiğinde ona bana gerçekten güvenip güvenmeyeceğini sormuştum. O da bir insanın bir hatayı ilk kez yapmasına kıyasla benim bir hatayı ikinci kez yapma ihtimalimin çok daha az olduğunu söylemişti."

"O zaman bunun abim ve değerli babamın tek ortak noktası olduğunu umalım. Lafı açılmışken, hadi gidip isyancılarını bulalım." Bana bir kolunu uzattı. Altın simli ellerimi hiç de sorun etmeden kaldırdım. "Ahh," diyerek kolunu indirdi. "Tabii ki de: Bak ama dokunma."

Bahçenin parıltısında yan yana yürüdük. Bunun gibi bir gecede Sultan'ın darbesini kutladığımızı unutmak kolaydı. Yirmi yıl önce bugün, Sultan Gallanlarla ittifak kurmuş ve ülkemizi zorla ele geçirmişti. Güneş Sultan Oman'ın babası tahttayken batmıştı. Şafak onu yatağında ölü, sarayı da Gallan üniformalarıyla dolup taşarken bulmuştu. Sultim bahçede yüzüstü yatarken bulunmuştu. Sanki kaçmaya çalışmış gibi. Sultan'ın diğer erkek kardeşlerinin çoğu da aynı kaderi yaşamıştı. Tahta yönelik herhangi bir meydan okuma olması riskini göze alamamıştı. Sadece kadınları ve kendisinden yaşça küçük erkek kardeşlerini sağ bırakmıştı. Yirmi yıl önce bu akşam saray ölüm ve kanla doluydu. Şimdiyse yumuşak ışıklar ve müzik saray duvarlarının arasında süzülüyor ve sohbetlerin uğultusu bizi uyuşturarak o ana dair anılardan uzaklaştırıyordu.

Ama heykeller vardı. Bahçede konukların, müzisyenlerin, şarap ve yemek servisi yapan hizmetkârların arasında yer yer kil ve bronzdan yapılmış gibi duran heykeller vardı. Onlar ıstırap dolu eğri büğrü şekillerde, diz çöktürülmüş, kendilerini koruyormuş gibi kollarını kaldırmış bir halde donup kalmışlardı.

"Ben Prens Hâkim'i çocukken tanırdım. Biliyor musunuz?" Konuşan bir Mirajji lordu falandı ve genç, güzel bir kızla konuşuyordu. Bir heykeli işaret ediyordu.

Bunlar prenslerdi. Sultan tahtını ele geçirdiğinde öldürdüğü on iki prensin bronz heykelleriydiler.

Birisi onların yukarı doğru açılmış avuçlarından birine bir bardak koymuş, ölmüş prensin ıstırap içindeki suratının yağlı parmak izleriyle dolu yarım bir şarap ka-

dehine bakmasına neden olmuştu.

Bir ses kulağıma "Çok çirkin şeyler onlar," diyerek sıçramama neden oldu. Bir hizmetkâr revani dolu bir tepsiyle dirseğim hizasında duruyordu. Onu tanıdığıma dair tuhaf bir hisse kapıldım ama tanımıyordum. Gözlerini gökyüzüne doğru devirene kadar.

Duyulmamız ihtimaline karşın dikkatlice etrafa bakınarak "Imin," dedim.

"Bu renkler sana hiç yakışmıyor bu arada." Beni beğeni dolu gözlerle süzdü. Aklımda onun gerçekten o olduğuna dair herhangi bir şüphe kalmış olduysa da bir Cindölü olduğunu belli eden o sapsarı gözlerdeki küçümseyen bakışlar karşısında buhar olup uçtu.

Rahim "Sizden biri mi?" diyerek tahmin yürüttü. "Nasıl içeri girmiş?" Hiçbir fikri yoktu ve şimdi, ona Imin'in kendisinin birkaç gün önce Shira'nın bebeğini kaçırmasına yardım etmiş olduğu aynı minyon kadın hizmetkâr olduğunu açıklamanın zamanı değildi.

Imin "Benim de kendime göre yöntemlerim var," diyerek kendi tepsisinden bir parça tatlı kek alarak ağzına attı. "Shazad ikinizi arıyor," deyip parmaklarını yalayıp işaret etti. Shazad biraz uzaktaydı. Saçları kafasının etrafında bir taç şeklinde sımsıkı örülmüştü. "Anlaşmanın sana düşen tarafını yerine getirip bizi senin bu sözde ordun kimdeyse onunla tanıştırmanın zamanının gelip de geçtiğini söylüyor."

Rahim "O da mı sizin isyanın bir parçası?" diye sordu. Bahçenin ilerisindeki Shazad'ı şüpheli gözlerle inceledi. "Yani General Hamad'in kızı... Ben onun güzel bir yüzden ibaret olduğunu düşünmüştüm hep."

"Herkes de aynısını yapıyor. İçeri girerken çok fazla aranmayacağını da bu nedenle düşündük. Mahzenlerdeki her cini serbest bırakmaya yetecek kadar patlayıcı taşıyan da Shazad zaten."

Rahim "Patlayıcı," diye tekrar etti. Sesi tedirgin çıkmıştı.

Imin ağzına biraz daha yiyecek tıkıştırarak "Ona plandan bahsetmedin mi?" diye sordu.

Savunmaya geçerek "Birkaç gün öncesine kadar bir planımız bile yoktu. O zamandan beri de biraz meşguldüm," dedim. Elim yanımdaki küçük kesiğe gitti.

Imin Rahim'e döndü. "Shazad'a göre, her Auranzeb'de güneş battığında Sultan bir konuşma yaparmış. Bu da bütün gözlerin ona çevrilmiş olacağı anlamına geliyormuş. Onu bir paravan olarak kullanarak Sam, Amani ve Shazad'ı duvarlardan geçirerek partiden dışarı çıkaracak." Mavi Gözlü Haydut taklidimizi göstererek kafasını yana doğru salladı. Onu daha görmeden önce gözlerim doğruca ona doğru kaydı. Üstünde bir Albis ordusu üniforması vardı. Demek bu şekilde şüphe çekmeden ortalıkta dolaşıyordu.

"Bir asker kılığına bürünmek suç değil mi?" Kalbim artık göğsümde acı verecek şekilde çarpmaya başlamıştı. Bu akşam yolunda gitmeyebilecek o kadar çok şey vardı ki Sam'e tamamen güvenebileceğimden emin olmamam bunlardan biriydi.

"Albis ordusundan kaçmanın da bir suç olduğunu duydum." Imin dişlerini emerek arasına giren bir çekirdeği çıkarttı. Berbat bir hizmetkâr olmuştu. Yakalanmadan buralara kadar gelmesi çok şaşırtıcıydı. Ama haklıydı. Üni-

forma Sam'in üstüne çalıntı olamayacak kadar iyi oturmuştu. Kendisine özel dikilmiş olmamasına imkân olamayacak kadar iyi. Gözlerim burada kraliçelerine eşlik eden Albis askerlerine gitti. Ordu kaçağı biri olarak Sam'in aldığı çok büyük bir riskti ve bu riski bizim için göze alıyordu.

Ben onu izlerken bahçede etrafa bakındı ve gözleri şimdi bahçede bize doğru gelmeye başlamış olan Shazad'a kaydı. Sam'in gözleri ondan hiç ayrılmadı. *Hayır* diye düşündüm. Tam olarak bizim için risk almıyordu. *Kahretsin!* Daha önce erkeklerin Shazad'a âşık olduklarını görmüştüm ama onun da âşık olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Bunun sonu iyi bitemezdi.

Imin "Hala sizinle duvarın diğer tarafında buluşacak," diye anlatmaya devam etti. "Sizi Cinlere ulaşıp patlayıcıları yerleştirmenize yetecek kadar uzun bir süre görünmez yapacak."

Rahim "Peki ya kız kardeşim?" diye sordu. Bahçede gözleri onu arıyordu. Düşündüm de ben de henüz onu görmemiştim.

Imin bilerek uzun uzun çiğneyip oyalanarak "Hiç de sabırlı bir adam değilsin. Her şey plana göre giderse Shazad ve Amani'yi saraydan doğruca mahzenlerden çıkaracak. Sonra da şu duvardan sen ve kız kardeşin için geri dönecek," dedi. Tekrar kafa sallayarak bu kez diğer tarafı işaret etti.

"Sen Leyla'yı alıp, bir şey patlayınca çıkması kesin kaostan uzakta, bahçenin güney doğu köşesinde Sam'i bekle," dedim. Birisi konuşmamıza kulak misafiri olacak kadar tehlikeli derecede yakımızdan geçerken dikkatlice yer değiştirdim.

"Sonra da Hala'nın bir illüzyon yaratarak Tamid'i dışarı çıkaracağını düşündük. Ben de kargaşada patlamadan kaçan başka bir hizmetkâr gibi görünerek dışarı çıkacağım. Yolunda gitmeyen ne olabilir ki?"

Rahim "Yolunda gitmeyen bir sürü şey olabilir," diye belirtti.

Ben "Bu şu ana kadar yaptığımız en kötü plan olmaktan hâlâ çok uzak," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

"Hayır, yaptığımız en kötü plan senin bir ibadethaneyi su basmasına neden olmandı," diye açıkladı ki bu dediği doğruydu ama şu an yardımcı olmaktan uzaktı. "Yani bu da pek fazla bir anlam ifade etmiyor."

Savunmaya geçerek "Herkes ondan sağ salim kurtuldu ama," dedim. Rahim suratında tedirgin bir ifadeyle bana bakıyordu.

Shazad "İsyan Cephesi'ne hoş geldin," diyerek bize ulaştı. Rahim'i çarpıcı bir gülümsemeyle selamladı. "Elimize ne geçirebilirsek onunla idare ediyoruz. Şimdi bize bir ordu verecek misin, vermeyecek misin?"

Illiaz Emiri Lord Bilal'i garip heykellerden birine yaslanıp bezgin gözlerle bakarken bulduk. Gençti ama daha şimdiden hayat onu yormuş gibi duruyordu ya da belki de kendi önemi onu yormuştu. Bir ittifak kurmaya çalıştığımızda ona bunu sesli bir şekilde söylemek pek akıllıca gibi görünmedi. Muhtemelen Shazad'ın konuşmasına izin vermeliydim.

"Demek..." diyerek bana doğru baktı. "... herkesin bah-

settiği mavi gözlü isyancı sensin." Sonra Shazad'a baktı. "Sen de bu operasyonun yüzü olmalısın. Başka bir şey olamayacak kadar güzelsin." Arkadaşımın bu cümle karşısında sinirini bastırışını izledim.

"Sen de bir isyancıya dönüşme fırsatı kollayan emirsin." Shazad bu cümleyi kurarken sonuna kadar neşeyle gülümsedi ve ellerini havada heyecanla çırptı. Ona bakınca sadece bir adamla flört eden güzel bir kız olduğunu düşünürdünüz, büyük çapta bir savaş planlayan bir isyancı olduğunu değil. Bizi neden burada, bahçenin bu köşesinde beklediğini fark ettim. Duvarlar boyunca süzülen müzik etrafımızdaki bütün konuşma seslerini bastırıyordu. Bizim konuştuklarımızı da bastırdığını tahmin edebiliyordum. Yine de Shazad sessizce konuşuyordu.

"Ben babamın oğluyum." Lord Bilal şık püsküllerle donatılmış omzunu silkti. Rahim'in şüpheci bir ifadeyle gözünü devirdiğini yakaladığımı düşündüm. Ama ona direkt baktığımda her zamanki gibi tam bir askerdi. Rahmin ilk önce Lord Bilal'in emirinde hizmet vermişti. Oğlunun babasının düzeyine çıkıp çıkmadığını o, herkesten daha bilirdi. "Babamın tahta yönelik bir sadakati yoktu. Miraji'yi yabancı ellere teslim ettiği için Sultan Oman'ı asla affetmedi. Eskiden Illiaz'ın Miraji'deki en güçlü eyalet olduğunu, ülkenin geri kalanının nasıl bize bel bağladığını söyler dururdu. Illiaz'ın Miraji'nin geri kalanına ihtiyaç duymadığını adeta kafanız patlayana kadar anlatıp dururdu size. Bağımsız bir millet olarak ayakta durabildiğini de."

"Orduna karşılık kendi ülkeni istediğini mi söylüyorsun?" Bu kesinlikle çok büyük bir istek değildi.

"Benimle pazarlık edecek bir konumda mısınız ki?"

Delila'yı izinsiz kaçırmak bir şeydi. Ahmed'in ülkesinin bir parçasını onu izni olmadan öylece armağan etmek başka bir şeydi ve bu Shazad'la benim bile yapabileceğimiz bir şey değildi. Shazad sonunda "Hayır. Ben bile bunu yapacak kadar güzel değilim," dedi. Kendi kendime kıkırdadım. Nerede olduğumuzu neredeyse unutarak bana dirsek atacak gibi oldu ama yapmadan kendine hâkim olarak hareketi kıyafetinin kolunu düzenliyormuş gibi görüneceği şekilde dönüştürdü. "Ama seni Ahmed'e götürebiliriz," deyip imalı bir şekilde durakladı. "Bana beni etkileyecek bazı sayılar söyleyebilirsen tabii."

Lord Bilal tek kaşını kaldırarak Rahim'e baktı. Komutanı hemen devreye girdi. "Illiaz'da konuşlanmış üç bin askerlik bir garnizon var. O bölgede onun bir iki katı kadar da emekliye ayrılmış ama çağırılabilecek adam var."

"Peki hepsini silahlandırmaya yetecek kadar silahınız var mı?" Shazad bu taktiksel soruyu temkinli bir kahkahayla, sanki aşırı derecede komik bir şey söylemiş gibi Rahim'in koluna dokunarak gizledi.

"Amani." Hizmetkâr kılığındaki Imin tekrar ortaya çıkarak kafasını eğerek özenle selam verdi. "Sultan bu tarafa geliyor."

Shazad'a bir bakış attım. "Git. Ben hallederim," dedi.

Onların yanından ayrılırken midem bir şey yiyip içemeyecek kadar kasılıyordu. Birkaç dakikada bir omzumdan geriye doğru, pazarlık halindeki Shazad ve Lord Bilal'le aralarındaki Rahim'e bakmamak için bahçeyi çevreleyen korkunç heykelleri incelermiş gibi yaptım. Heykellerin bronz suratları bana Noorsham'ı hatırlattı. Ama onun bronz maskesi pürüzsüzdü ve hiçbir yüz ifadesi yoktu. Sul-

tan bizi kaçamadan önce ihanet ederken yakalarsa bize yapabileceklerini hatırlatan berbat unsurlardı.

"Karşınızda," diyen bir ses yankılandı yine bahçede. "İhtişamlı Xicha İmparatorluğu'ndan Prens Bao."

Bana Jin'i anımsatan o çekimi hissettim.

Xichalı adamlardan oluşan küçük bir grup merdivenlerin başında duruyordu. Gallanların giydiklerine şahit olduğum şeyler kadar yabancı görünen rengarenk kıyafetler giymişlerdi ama aynı zamanda da onlardan tamamen farklıydılar. Delila'nın üstünde Xicha kıyafetleri görmüştüm ama o adamların arasında tek bir tane bile kadın yoktu.

Yeşil-mavi bir pelerin grubun başındaki adamın ince bedenini sarmıştı. Onun etrafındaki altı adamın vücutları da onunkine benzerdi. Bana Mahdi ve Ahmed'in âlim adamlar grubunun geri kalanını hatırlattı.

Arkadaki kişi hariç. Onun boyu diğerlerinden daha uzun değildi ama omuzları, etrafındaki okur-yazar görünümlü adamlarınkinden daha genişti ve her an savaşmaya hazır gibi bir duruşu vardı.

Birden ağzım kurudu.

İçimdeki gerilen ip kopmak yerine daha da çekildi. İstemeden daha yakından bakmaya çalışarak öne doğru bir adım attım. Kalabalığın, insan topluluklarının arasından yüzü direkt bana doğru döndü. Görünmez bir bağla bağlıymışız gibi, ikiz pusulaların iğneleriymişiz gibi.

Jin'in gözleri gözlerimle buluştu. Yanılmıştım. Gülümsemesini babasından almamıştı. Çünkü dudağındaki o muzip gülümseme kıvrımı hepimizindi.

Otuz Altıncı Bölüm

Aramızda koskoca bir bahçe vardı ve düşman sahasındaydık. Tek bir hata, tek bir yanlış hareket bütün isyana mal olabilirdi. Yine de ayaklarımı kıpırdamayacakları yere sımsıkı basmak için, o çekime itaat etmemek için var gücümle mücadele ettim.

Bu, Sultan'ın bana verdiği bütün emirlerden daha acı vericiydi.

Merdivenin basamaklarından bahçeye inerlerken, Jin yanındaki Xichalı adama eğilip bir şey fısıldadı. Adam kafasını yukarı aşağı sallayıp cevap vermek için ona döndü. Kalabalık yer değiştirdiğindeyse Jin gözden kaybolmuştu. Ona doğru gitmeye, kalabalığın arasından ilerlemeye yönelik iç güdümle mücadele ettim ve kahretsin ki Sultan beni izliyordu.

Yavaşça onun kaybolduğunu gördüğüm tarafa doğru gitmeye başladım. Ya da kalbim ateşlenen bir silahın ritmiyle yarışırken elimden geldiğince yavaşça diyeyim. Tu-

haf kıyafetli yabancıların, şık renkler giymiş Mirajili insanlar ve üniforma giymiş tehlikeli adamların etrafından dolandım. Ama Jin'i göremedim. Onu kaybetmiştim. Yine.

"Amani," dediğinde kulağımın dibindeki sesi aynı onu en son çölde, kaçarken, çadırda beni öperek nefesimi kestiğinde gördüğümde olduğu gibiydi.

Arkamı döndüğümde o kadar yakındaydı ki uzanıp ona dokunabilirdim. Ama ikimizin de etrafımızdaki bronz adamlar gibi felaket bir şekilde ölmemizin garantili bir yolu varsa o da ona dokunmam olurdu.

Gözleriyle mükemmel bir şekilde taranmış saçımdan çıplak ayaklarıma kadar beni baştan ayağa süzdü. Birdenbire dış görünüşümün bütün gece olmadığım kadar farkındaydım. Altın simlerle parıl parıl parlayan, üstünde fazla bir kıyafet olmayan, sırf başka adamların bakması ama dokunmaması amacıyla süslenip püslenmiş diğer harem kızları gibi görünen bir kız olduğumun da farkındaydım. Jin'in yanındaki diğer Xichalı adam da aynen öyle yapıyordu. Tenimin açıkta kalan her bir milimine göz gezdiriyordu. Ama Jin altın rengine bezendiğimi ve sanki onunla alay edercesine görücüye çıkarıldığımı fark etmiş gibi durmuyordu.

Sonunda "Saçını kesmişsin," dedi. Diğer her şey arasından bunu fark etmesi inanılmaz bir şeydi. Harem duvarları arasında olan biten her şey arasından açıkta sergilediğim en bariz yaramdı o.

"İsteyerek değil." Olan bitenler şimdi ona açıklayamayacağım kadar çoktu. Ama Jin bir kısmını yüzümden, iki kelimelik cevabımdan anladı.

"Amani onlar sana..." Kendine hâkim oldu. *"Sana*

zarar mı verdiler?" sorusu havada asılı kaldı. Nedenini biliyordum. Birisi bana zarar verdiyse ve o buna engel olamadıysa, kendini affetmesi ihtimali var mıydı bilmiyordum. "İyi misin?"

İşte bu ağır bir soruydu. "Ölmem ya."

Yüzü değişti ve elini yanında yumruk yaptı. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve telaşlıydı. "Tanrı'nın üzerine yemin ediyorum ki sana zarar verdiyse Amani, bunun acısını ondan çıkaracağım." O derken kimden bahsettiğini tahmin etmeme gerek yoktu: Sultan.

"Sen Tanrı'ya inanmıyorsun ki." Aklıma söyleyebileceğim bir tek bu geldi.

Jin'in eli öne doğru gelir gibi oldu. Beni kendine çekmek, etrafımızda olup biten diğer her şeyden uzaklaştırmak istiyormuş gibi. "O zaman senin üzerine yemin ederim."

Ona uzanmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. Küçüklüğümü hatırladım. Kollarımın on yaşında bir çocuk için fazlasıyla ağır olan tüfeği taşımaya çalışarak zorlanmaktan titrerdi. Bütün dünyada istediğim tek şey silahı bırakmaktı. Ellerimi serbest bırakıp yere düşmesine izin vermek. Onu havada tutmak çok fazla çaba gerektiriyordu.

Ama hayatta kalmak benim o tüfeği havada tutmama bağlıydı. Bir de ateş etmeyi öğrenmeme.

Kollarımı oldukları yerde tuttum. Zorlanmaktan titriyorlardı.

Miraji dilinde elimden geldiğince alçak sesle "Jin... Konuşmamız güvenli değil," dedim.

"Güvenli olup olmaması zerre kadar umurumda değil." Bunu derken sesi alçak ve kendinden emindi. Bir anlığına

beni gerçekten tutabileceğini düşündüm. Elimden tutup koşarak ikimizi de buradan çıkarabileceğini. Sonra o da kendine geldi. El hareketi arkasındaki adamın önünden çekilirken kafasını eğip selam vermesine dönüştü. Önünden çekildiği adam onu bir gölge gibi izleyen Xichalı adamlardan biriydi. "Ben bu akşam Xicha İmparatorluğu'ndan Prens Bao'nun tercümanıyım. O yüzden onun aracılığıyla konuştuğumuz sürece sorun olmaz." Adam hiçbir şeyden habersiz Xicha dilinde bir şey söyledi.

Aldatıcı derecede kibar bir gülümseme gibi görünmesini umduğum bir ifadeyle "Diğer tercümana ne oldu?" diye sordum.

Jin "Bu öğleden sonra kaburgaları çok kötü kırıldı," deyip hâlâ bana selam vermek için kafası öne doğru eğik prensin tepesinden bana göz kırptı. "Prensin güzel kadınlara karşı zaafı var. O yüzden onu senden tarafa çekmek hiç de zor olmadı. Sana çeviri yapıyormuşum gibi bir karşılık ver."

Jin'i iki aydır görmemiştim ve en son gördüğümde kavga ediyorduk, elleri kıyafetlerimin içindeydi ve dudakları dudaklarımdaydı. Aramızda aylar boyunca söylenmemiş sözcükler vardı. Muhtemelen ona şu an gölgelerimizi gittikçe uzatan aydınlık hava kararır kararmaz bir sürü cini serbest bırakmak gibi ufak bir mesele olduğunu haber vermem gerektiğinden bahsetmiyordum bile. Söylenecek çok fazla şey ama çok az zaman vardı ve bütün bunları kibar bir gülümsemeyle bir bir anlatmak çok zordu. Sonunda Prens Bao'ya zoraki bir şekilde gülümserken "Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordum. Sanki dişlerimi sıkarak bir açıklama bekliyormuşum gibi değil de onunla konuşuyormuşum gibi.

Jin kafasını benden diğer tarafa çevirip Xicha dilinde çabucak bir şey söylerken yüz ifadesini yakalayamadım. Dediğinin bir tür kibar ama basmakalıp bir laf olduğunu anladım. Adam da kafa sallayıp gülümseyerek bir cevap vererek çevirmesi için Jin'e bıraktı. O da sonunda bana dönebildi.

"Seni arıyordum," derken sağ eli hâlâ yumruktu ve gergin bir şekilde bacağına vuruyordu.

"Ama yaptığın aptalcaydı," dedim ve ben dudaklarımı birleştirip göğsüme baktığını bilmiyormuşum gibi görünen yabancı adama kibar bir tavır sergilemeye çalışırken Jin gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ben tam da buradaydım."

"Evet, Shazad zaten bana tercihlerimle ilgili bayağı ayrıntılı bir konuşma yaptı."

"Shazad burada olduğunu biliyor mu?"

Hava kararmaya başladı. Çok geçmeden mecburiyet bizi yine ayıracaktı. "Izman'da olduğumu biliyor. Evet. Burada sarayda olduğumu... pek değil." Sonra karşımdaydı işte. Beni onun hemen peşinden belaya sürükleyen o gülümseme. Onunla konuşma dürtüme karşı koymak için mücadele verdim. "Prense bir şey desen iyi olur."

Jin Xicha dilinde çabucak bir şey söyledi. Sadece kenarından yakaladım ama ona Miraji dilinin Xicha dili kadar ekonomik olmadığını söylüyormuş gibi geldi. "Bu akşam burayı terk ettiğinden emin olmak için geldim. Diğer herkesi çıkarmayı başaramasak da sen bizimle geliyorsun. Anlıyor musun?"

Kendimle çelişerek hafifçe gülümsedim. Prens Bao'nun bariz bir şekilde kendisine gülümsediğimi düşünerek bana

sırıtışını görmezden geldim. "Buraya beni kurtarmaya geldiğini mi söylüyorsun?"

Jin bir omzunu kaldırdı. "Şey... sen öyle söyleyince..."

Ona uzanmak istedim. Her şeyden çok. Ona sokulmak istedim. Ona bunun bir savaş olduğunu hatırlatmak istedim. Savaşıp kaçıp istediğimiz kadar birlikte kalabileceğimizi ama birbirimizi her zaman güvende tutamayacağımızı da. "Jin..."

"Görüyorum ki bir Cindölü ve yıldızı parlayan bir diplomat yan yana." Yeni ses ben cevap veremeden tüylerimin sırtımdan yukarı doğru diken diken olmasına neden oldu. Kendi gizli konuşmamıza öylesine dalmıştık ki Sultan'ın yaklaştığını fark etmemiştim. Sultan bir elini belime koydu.

İğneler sırtımdan yukarı doğru çıktı. Jin'in gerginliğini hissettim. O gerginliği çabucak kafasıyla selam vererek gizledi. Prens Bao da aynısını yaptı. Sonra da doğruldu ve Jin'in haremde bir çocuk olduğundan beri ilk kez babasıyla yüz yüze gelişine şahit oldum.

Tam olarak ne gördüğünü biliyordum çünkü aynısını ben de görmüştüm. Ahmed'in yirmi yıl yaşlanmış halini. Abisi, prensimiz ve düşmanımız tek bir paydada buluşmuştu. Ama annesini satın alan ve hareminde tutsak eden, abisinin annesini kendi elleriyle öldüren, beni alan adamla burun buruna durmak ve kibarca gülümsemek zorundayken ne hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

Sessizce kendi kendime *"Kendini kaybetme. Şimdi olmaz. İkimizi de öldürtme,"* diye diledim.

Sonra babasının önünde kafasını eğerek selam verdi ve yüzündeki gülümsemeyi bozmadan Xicha prensini

Sultan'a uzun bir dizi unvanla tanıttı. Prens Bao da bu süre boyunca incelikli bir tavırla kafa salladı.

Jin tanıtmayı bitirdiğinde babası yabancı prense neredeyse hiç bakmadan iltifat ederek ona "Miraji lisanını çok iyi konuşuyorsun," dedi. Nefesimi tuttum. Hikâyeler Ahmed'le Delila'nın sihir yapılmışçasına gecenin koynunda kaybolduğundan bahsediyordu. Ama hikâyeler birçok dilden dile geçerken çarpıtıldıklarından gerçeğin sadece ufacık bir parçasıydılar.

Sultan akıllı bir adamdı. Burada o kadarını öğrenmiştim. O ikisinin gerçekten nasıl kaçtıklarını biliyor olmalıydı. Aynı gece oğlu ve Cindölü bebekle ortadan kaybolan Xichalı kadının sorumlu olduğunu çözmüş olmalıydı. Bunu kesin hatırlıyor olmalıydı ve hikâyeler onu unutmuş olsalar da o gece ortadan kaybolan başka bir oğul daha vardı.

Ama hatırlıyorduysa da bu yüzünden hiç anlaşılmıyordu.

Jin'in yüzünden de hiçbir şey okunmuyordu. Mükemmel konuştuğu Miraji lisanında "Teşekkürler," dedi. "Bu benim için büyük bir onur Sultan Hazretleri."

Ama Sultan'ın onunla işi henüz bitmemişti. "Annen Mirajili olabilir miydi acaba?"

Yalan söyleme. Ben tam da burada duruyorum. Yalan söyleme. Bana sorarsa senin için yalan söyleyemem.

"Babam öyleydi Yüce Sultan Hazretleri."

Sultan kafasını aşağı yukarı salladı. "İzin verirseniz," deyip kolunu bana uzattı. "Amani'yi çalmam gerek. Prensiniz sorun etmezse tabii ki de."

Jin'i, gitmeme izin vermenin düşüncesinin bile ona ne yaptığını görecek kadar iyi tanıyordum. Benim düşmanı-

mızla, beni ilk seferinde elinden zaten bir kez almış bir adamla yürüyüp gitmeme izin vermektense burada bahçenin tam ortasında babasıyla karşı karşıya gelmeyi tercih edeceğini bilecek kadar.

Jin kafasını hafifçe yana eğdi. "Tabii ki de Yüce Sultan Hazretleri. Prens Bao'ya özürlerinizi iletirim." Xicha prensi etrafındaki gerginlikten bihaber bir şekilde kafasını neşeyle salladı.

Sonra Sultan kolumdan kıyafetinin koluna bulaşan altın tozunu görmezden gelerek kolunu koluma doladı. Onun peşinden gidip Jin'den uzaklaşmak ve ardıma bakmamaktan başka şansım yoktu.

Beni uzaklaştırırken "Yalnız başına olmamalısın. Burada senin türün için çok büyük düşmanlar var. Rahim'den sana göz kulak olmasını istedim."

"Illiaz'dan bir arkadaşını buldu." Ona bu kadarını söyleyebilirdim.

"Görünüşe bakılırsa ondan daha fazlasını bulmuş," deyip Lord Bilal, Rahim ve Shazad'ın derin bir sohbete dalmış olduğu yere doğru imali bir ifadeyle baktı. Bunu fark etmiş olması da beni her şeyden çok tedirgin etti. "Güzel bir yüz bulmuş," dediğinde göğsümdeki gerginlik bir parça dağıldı. Shazad ve Rahim'in flört etmekten daha fazlasını yaptıklarından şüphelenmediği sürece endişelenmemize gerek yoktu. "Ama o kız akıl yönünden de ona uygun olabilir sanıyorum."

Shazad'ın hafife alındığını birçok kez görmüştüm. Rahim bile, benim anlattıklarıma rağmen bu akşam onun değerinden şüphe etmişti. Sultan'ın onu böyle kolayca çözmesi beni korkuttu.

Onun dikkatini ters ve ne yapacağı kestirilmez korumamdan ve arkadaşımdan uzağa çekmeye çalışarak "Neden buradayım peki? Bu kadar tehlikeliyse eğer," dedim.

"Çünkü..." Sultan yürümeyi bıraktı. Bahçe duvarındaki kalabalıktan uzak bir nişe gelmiştik. "Bana kendi ülkelerini Miraji'nin üstünde tutan yabancı güçlerle ittifaklarımızı neden yenilemek zorunda olduğumuzu sormuştun. Bu sorunun cevabını öğrenmeni istiyorum Amani," deyip kolumu bıraktı. "Burada kal." Emir eski çekimiyle beraber gelmedi. Ama Sultan bunu henüz bilmiyordu. Bildiği kadarıyla burada ağaç olacaktım.

Bahçedeki yükseltilmiş platforma çıktı. Şafak vaktinden beri göğsümde yoğunlaşan gerginlik neredeyse patlamama neden olacaktı. Etrafımızda akşam oluyordu ve bahçede kimse ona karşı korunmak için hiçbir lamba yakmamıştı. Tek ışık platformun üstüne asılmış ışıktan geliyor, kalabalığı karanlığa boğuyordu.

Bu, buradan sıvışmak için neredeyse fazla mükemmel bir dikkat dağınıklığıydı.

Sultan bütün bahçeye "Değerli misafirler! Hoş geldiniz. Katılımınız beni onurlandırdı," diye seslenerek bütün dikkati kendisine çağırdı. İnsanlar öbekler halinde yükseltilmiş platformun etrafında toplanırlarken, etrafımızdaki bütün sohbetler kibrit gibi söndüler.

Ben de platforma doğru giden insanlara çarpa çarpa ilerlemeye başladım. Bahçenin kenarına doğru gidiyordum. İsyan Cephesi'ne tekrar katılmak ve buradan cehennem olup gitmek için. Sonunda Cinleri serbest bıraktığım için Akim'in karısı gibi diri diri yanmazsam tabii.

Sultan'ın sesi sahneden yankılanıyordu. Barış ve güç-

ten bahsediyordu. Anlamsız basmakalıp laflar ediyordu. Etrafımdaki kalabalıktan yer yer çeviri sesleri geliyordu. Ben yakutları şıngırdayan Mirajili bir kadının etrafından dolanırken Shazad yanımda belirdi. İkimiz de bir araya gelince aynı nehirle birleşen iki akıntı gibi ne konuştuk ne de hız kestik.

İlerledikçe Sam de kendisiyle aynı üniformalı ama farklı şeylere sadık askerlerden ayrılarak bize katıldı. Sonunda kalabalıktan koptuk. Sam duvara yaklaşırken önümüzden gitti ve ellerimizden tuttu. İki tane kilden ve bronzdan heykelin arasından geçerken elimdeki altın tozu eline bulaştı. Ben, doğruca bir duvara yürümek karşısında irkilme içgüdüsüne karşı koymaya çabalarken "Nefesinizi tutun," dedi.

Sert taşa çarpmalıydık ama onun yerine kumun içine basıyormuşuz gibi, duvar bizim için şeklini sertten yumuşağa çeviriyormuş gibi. Ama aynı zamanda da bunu istemiyormuş gibi. Biz daha içinden geçerken bile bizi hapsetmeye çalıştığını hissettim. Taş tenime bastırıyor, binlerce yıldır olduğu şekline geri dönmek için savaşıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Harem ve Sultan'ı sağ salim atlattıktan sonra burada ölecektim zaten. Sonsuza kadar sarayın duvarlarının arasında gömülü olacaktım.

Sonra tenime tekrar hava değdi ve duvarın içinden sendeleyerek diğer tarafa, Auranzeb kutlamalarından uzağa, ışıl ışıl saray koridorlarının sessizliğine geçmiştim.

Hala "Amma uzun sürdü," diyerek bizi diğer tarafta karşıladı. Altın rengi teniyle, üstünde basit çöl kıyafetleriyle beklerken tamamen kendisi gibi görünüyordu. Sam onu birkaç saat önce içeri sokmuştu. Beklemek onu nor-

malde olduğundan da daha iyi bir havaya sokmuştu. Gözleriyle beni süzdü. "Bu renk sana yakışmıyor."

"Evet. Imin'le bu konuyu zaten konuştuk. Görüş belirttiğin için teşekkürler," deyip Hala'yı görmezden gelmeye karar vererek onun yerine Shazad'a döndüm. "Jin'in geri döndüğünü biliyordunuz ve kimse bana bundan bahsetmeyi akıl etmedi mi?"

Shazad belindeki kuşağı çözüp içinde gizli rulolarca barutu gözler önüne sererken durakladı. Sam ve Shazad birbirlerine aralarında bir sır varmış gibi bir bakış attılar. Eskiden Shazad'la benim aramda geçen türden bir bakış. Ne kadar uzun bir süre boyunca yok olduğum bu vesileyle içim sızlatarak bana hatırlatılmış oldu.

"Bana yalan söyleme Shazad. Bu kadar insanın içinden bari sen yalan söyleme bana."

"Evet, dün geri döndü," diye itiraf etti. "Izz onu buldu. Senin istihbaratından sonra Tozluyol'a gittiğimizde. Senin fikrini değiştirmiş ve teyzenle eve dönmüş olabileceğini düşünmüşe benziyordu. Aptal."

Sam "Bir anlam ifade ediyorsa eğer ben sana söylemek yönünde oy kullandım," diye araya girdi.

Shazad "Bir anlam ifade ediyorsa eğer sen bir hırsızsın, isyancı değil ve senin bir oy hakkın yok," dedi.

Sam halinden çok memnun gibi görünerek duvara yaslanıp "Senin bu konuda ahlaki bir üstünlüğün olduğunu düşünmüyorum gerçekten," diye karşılık verdi. Shazad'ın ilgisi ne şekilde gelirse gelsin hoşuna gidiyordu. "Ayrıca bir şey daha var..."

Hala homurdanarak onun lafını kesti "Birisi bu gerçek karşısında şaşkına dönmüş olabilir ama o kişi seni şu an

sarayda görünmeden bir yerden bir yere götürmeye çalışan biri değil. Sorun etmezsen gidelim mi?"

Önden yürüdüm.

Elimizden geldiğince yavaşça ilerleyerek Hala'ya yakın durduk. Biz sarayın içinde nöbet tutan askerlerin yanlarından geçerken onların beyinlerini yıkaması böyle daha kolay oluyordu. Aralarda birkaç tane asker vardı. Bu akşam kaynaklar iyice azdı. Ama askerlerden hiçbiri biz doğruca önlerinden geçerken gözlerini bile kırpmadılar. Zihinleri Hala'nın becerisiyle öylesine kuvvetlice çarpıtılmıştı ki tek gördükleri boş bir koridordu. Artık benim için tanıdık olan koridorlardan sessizce ilerleyip köşelerden döndük. Ta ki Prenses Hawa'nın mozaiğiyle karşı karşıya gelene dek. Sam benim konuşmamı beklemeden tekrar ellerimizden tutarak bizi duvarın içinden geçirdi.

Bir parça sendeleyerek bu yerde ilk kez uyandığımda, Sultan önümde tek seferde bir basamak görebileceğim şekilde önümüzden bir lamba tutarken indiğim eski taş merdivenlerin başına çıktık.

Ama şimdi aşağıdaki basamakları görebiliyordum. Saray mahzenlerinde yalnız değildik. Kolumu uzatıp Shazad'ın daha ileri gitmesine engel oldum. Verdiğim işareti hemen anlayarak olduğu yerde durdu.

Kulbastıların geceleri yaptıkları gibi eğilerek dikkatlice ilerledik. Gölgelerin kenarına ulaşana, mahzenlerin içini net bir şekilde görebilene dek çömelerek gittik.

Mahzenlerde yakalanmış Cinlerin hareketleriyle ışıklar titriyordu. Şimdi on sekiz tanesi vardı orada. Tutsak edilmeleri amacıyla bir bir söylediğim on sekiz tane isim. Hepsi insan şekline bürünmüş olsalar da hâlâ doğal ol-

mayan bir yanları vardı. Mahzenlerin etrafında ölümsüz güç sütunları gibi duruyor, bazen de başka bir yerden gelemeyecek ışığı yansıtıyorlardı. Varlıklarının katıksız gücü fiziksel bir darbe gibi iniyordu.

Ellerinde meşaleler olan altı tane üniformalı adam Fereshteh'in başına toplanmışlardı. Onu çağırdıktan sonra demir halkanın içinde sıkışıp kalmış bir halde bıraktığım gibi duruyordu aynen. Ama birisi üstüne kafese benzer bir şey yerleştirmişti. Kafes değişik desenlerle iç içe geçmiş, bin noktada birleşmiş, birbirlerine doğru eğilen metal kavislerden oluşan pirinçten, demirden, altından ve camdan yapılmıştı.

Diğer tutsak Cinler kendi halkalarının içinden, çocuklarının yaptığı ve tam olarak anlamadıkları bir şeye bakan ebeveynler gibi merakla bakıyorlardı. Bir anlığına Bahadur'un gözleri bize doğru kaydıktan sonra tekrar diğer ölümsüzlere döndü.

Askerlerin oluşturduğu halkanın ortasında bir şey hareket etti ve kafes mekanizması üzerinde çalışan kişi göründü. Leyla'yı bu kadar uzaktan bile anında tanıdım.

Demek onu bu yüzden bahçelerde bulamamıştım. Tedirginlikle hareket ediyor, elleri karmaşık görünümlü makine parçalarının arasında hareme yaptığı küçük oyuncaklarda olduğu gibi zahmetsiz bir şekilde kayıp gidiyordu adeta.

Bir şeyi bükerek aniden geri çekildi. Daire şeklinde duran askerlerin hepsi de geri çekildiler.

İki saniye kadar hiçbir şey olmadı.

Sonra makine canlandı.

Kafesin parmaklıkları önce yavaşça hareket etmeye başladı. Sonra daha da hızlandı.

Makinenin içindeki Fereshteh bıçaklar hareket ederken onları merakla izledi. Korkmuşa benzemiyordu ama benim göğsümü gittikçe daha yoğunlaşan bir panik sarmaya başladı. Makine gittikçe daha hızlı hareket etti. Kocaman bıçaklar eşit hızdaki daireler şeklinde sallanıyor, her birisi dev bir kürede karşıya doğru hareket ediyordu. Bronz bıçaklar şafak gibi yükseliyor, koyu renkli demir bıçaklar onları keserek gün batımını getiriyordu. Gittikçe daha da hızlanarak. Ta ki makine cinin etrafında bulanık görünümlü bir hal alana dek.

İçimi bir dehşet hissi kapladı. Onu serbest bırakmak zorundaydık. Çok geç olmadan onu şimdi serbest bırakmak zorundaydık. Tehlikeyi görmeden ilerlemeye başladım. Sonra makinenin parçalarından birisi, demir bir bıçak yerine oturdu. Birdenbire sallanarak gökyüzüne doğru yarım daire çizerek bir an donup kaldı. Olacağı daha olmadan bir an önce gördüm.

Bıçak doğruca Fereshteh'in göğsüne saplandı.

Makinenin içindeki dünyayla aynı zamanda yaratılmış, insanlığın doğuşunu görmüş, ilk ölümsüzlerin düşüşlerini izlemiş, ilk yıldızların doğuşunu görmüş, Âlemlerin Yıkıcısı'yla karşı karşıya gelmiş Tanrı'nın İlk Varlıkları'ndan birisi olan ölümsüz cin öldü.

Otuz Yedinci Bölüm

Cinler asla sönmeyen bir ateşten yaratılmışlar. Tanrı'dan gelen dumansız, her daim yanan bir ateşten. Dünyanın ilk zamanlarında da İlk Varlıklar sonsuz bir zamanda yaşamışlar.

Sonra Âlemlerin Yıkıcısı gelmiş. Yanında da karanlığı getirmiş. Geceyi getirmiş. Korkuyu getirmiş.

Sonra da ölümü getirmiş.

Demiri şekillendirerek ilk ölümsüz cini öldürmüş. Sonra o ölünce de patlayıp bir yıldıza dönüşmüş. Cinler o şekilde bir bir ölerek gökyüzümüzü doldurmuşlar.

Fereshteh'in ölümünü izlemek bir yıldızı dünyada gözlemlemek gibiydi. Beyaz ışık gözlerimi yaktı ve kör oldum. Birinin çığlık attığını duydum. Shazad'ın anlayamadığım bir şey söyleyerek bağırdığını duydum.

Işık yavaş yavaş göz kapaklarımın altından çekilerek beni tekrar görmek için gözlerimi kırpıştırır bir halde bıraktı. Makinenin içinde Fereshteh'in bedeni yok olmuştu.

Geriye kalan bir yıldız kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu ve makinenin metalleri onun etrafında akkor halinde alev alev yanıyordu. Ensemdeki tüylerin acı verici bir şekilde ürperdiğini hissettim. Daha önce nerede böyle hissettiğimi biliyordum. Gallanlı adam beni öldürmeden önce metal kapıda. Biz izlerken ışık daha önce görmediğim bir kabloyu tutuşturup tepemizde tavan boyunca ilerledi.

Tepelerimizdeki ışık gözden kaçırılamayacak kadar keskin bir aydınlık yaratırken aşağıdan bir çığlık geldi. Amacımıza ulaşmak için kullandığımız aldatma tekniğinin süresi dolmuştu. Sam ikimizi de ellerimizden tutarak basamaklardan yukarı ve kapıdan dışarı öyle çabuk çıkardı ki duvardan geçmeden nefes almaya bile neredeyse zamanım olmadı.

Duvardan sendeleyerek çıktığımızda Hala tökezleyerek geri geri gitti.

"Hala," diyerek elimi bir anlığına Sam'in elinden çektim. Sam durdu ama Shazad durmadı. Birkaç adım önümüzdeydi ve çoktan tekrar bahçeye doğru koşuyordu. "Leyla... O orada. Onu çıkarın," dedi.

Bana karşı çıkmadı. Ona karşı çıkması için zaman vermedim. Koşuyordum bile. Shazad'ın peşinden bahçelere doğru gidiyordum. Köşeyi dönmeden omzumdan geriye şöyle bir baktığımda mozaikteki kapı açıldı. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen askerler kendilerini bekleyen Hala'ya doğru içeriden bir bir çıktılar. Hala onlar daha bir adım atmadan bile önce zihinlerinin kontrolünü ele geçirdi. Sonra da Shazad beni çekiştirerek köşeden döndürdü. Hala ve Leyla kendi başlarına kalmışlardı.

Duvara yaklaştığımızda Sam beni tutarak ona doğru çekiştirdi.

Duvardan tam da Sultan'ın konuşması biterken birden nefes nefese çıktık. Etrafımızda alkışlar koptu. Az önce gördüğümüz sahneden ayrılıp yıldız ışığının peşinden koşmaktan sarayın normalliğine geri dönünce bir anlığına dengemi kaybettim.

Sonra birdenbire karanlık bahçenin her yerinde ışıklar yanmaya başladı. Gaz lambası değildi bu. Ateş ya da titreyen alevli meşale de değildi. Sadece ışıktı. Sıcaklığı olmayan bir ateşti. Az önce cini öldüren makineden geliyor, sonra da daha önce gördüğüm iplerden sallanan kristal kuşların içine hapsolup orada kalarak onların içinde ışık yakıyordu.

Şişelenmiş yıldız ışığı...

Işıklar Auranzeb konularının hayran kalmış yüzlerini aydınlatırken şaşkınlık nidaları bahçeyi sarıyordu.

Sonra bahçenin bir köşesinde bir şey hareket etti. Tam kafamı çevirdim ki heykellerden birinin kıpırdadığını gördüm. Sultan'ın ölmüş kardeşlerinden birisi kafasını doğrulttu. Sonra onun yanındaki de aynısını yaptı. Sonra da onun yanındaki

Metal adamlar doğrulup bir adım attılar. Sonra bir adım daha. Kalabalık bunun bir eğlence numarası olduğunu sanarak etraflarına bakınmaya başladılar. Ama bu bir numara değildi.

"Ne yapıyorlar onlar?" diye sorduğunda Shazad'ın sesindeki korkuyu duydum. Bunu ondan duymak kötüydü. Ama onun da benimle aynı şeyi hatırladığını biliyordum: Bir tren, metal zırhlı bir çocuk, yanan eller, Bahi'nin çığlıkları.

Kalabalıktaki yabancı bir adam heykel üstüne yürüyünce sendeleyerek geri çekilmek zorunda kaldı.

Sultan cinin insanlıktan önce yarattıkları kilden hizmetkârlardan, yani Abdallardan bahsettiğinde, çalışma odasında karşısında oturuyordum. Bir Cindölü'nü kontrol edebileceğini düşünerek hata yaptığından, gücümüzün itaatsizlik riskine değmeyeceğinden bahsettiğinde de onu dinliyordum.

Bu onun o güce sahip olmaktan vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

İtaatsizlikten vazgeçmişti.

Metal şeyler Mirajililerin yanlarından geçip yabancı konuklara doğru gidiyorlar, onları köşeye sıkıştırıyorlardı.

Sultan'ın bana Miraji güçlerinin tek başına sınırlarımızdaki tehditlere karşı koyamayacağını söylediğini duymuştum.

Bu bir tuzaktı. Auranzeb, ateşkes, her şey. Onları buraya çekmek için bir tuzaktı.

Ne olacağını olmadan bir saniye önce anladım. Albis askerlerinden birisi metal adamla kraliçesinin arasına atıldı. Heykel bir elini kaldırdı.

Askerin yüzü yandığında izliyordum. Bahi'nin Noorsham'ın ellerinde yandığı gibi yandı. Cin ateşiyle tutuşturulmuş bir şey gibi yandı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Çığlıklar yükseldi. Abdallar çalınmış cin büyülerini onlara yöneltirken bazıları daha başlayamadan susturuldular. Şimdi Miraji askerleri akın akın bahçeye doluyor, kaçmaya çalışan herkesin önünü kesiyorlardı. Kan kokusu yanık kokusuyla karıştı.

Shazad'dan henüz gelmeyen bir emir beklediğimi fark ettim. Yanımda donup kaldığını. Duvara yapışmış kadınlarla erkeklerin aynı Bahi'nin yanışını izlediği gibi izlediğini. O idareyi ele almayacaksa başka birinin alması gerekecekti. Gözlerim bahçede Jin'i aradı. Onu göremedim.

"Sam, bizim tarafımızdaki insanları çıkarmaya başlaman gerek. Elinden geldiğince çok kişiyi çıkar. Sonra da kendin çık," diye emrettim. "Shazad," diyerek kolundan tuttuğumda sıçradı. Onu elimden geldiğince iyi taklit etmeye çalıştım. Birinin Shazad olmasına ihtiyacımız vardı çünkü o şu an kendinde değildi. "Kendine gelmene

ihtiyacım var," dedim. Shazad'ın rengi atmıştı ama kafa sallayarak onayladı. "O barut tozunu kapıları patlatmak için kullanmaya ne dersin?"

Kapılar bahçenin diğer tarafındaydılar. Onlarla aramızda kaos ve ölüm hâkimdi. Shazad'ın zihnindeki çarkların döndüğünü gördüm. Abdallar sadece yabancılara saldırıyorlardı. Mirajili olduğu için ona hiçbir zarar vermezlerdi. Ama çok fazla asker vardı. Onları geçmeye imkân yoktu. Shazad sonunda normale yakın bir halde konuşarak "Bir silaha ihtiyacım var," dedi. Suratına bir eşarp doluyor, kimliğini gizliyordu.

Rahim "Bu konuda ben yardım edebilirim," diyerek dirseğimin gerisinde belirdi. Üniformasına çoktan kan bulaşmıştı. Yabancı görünümlü bir kılıcı Shazad'a uzattı. "Amani'nin dediği kadar iyi misin?"

"Hayır. Daha da iyiyim." Shazad kılıcı onun elinden aldı. "Birlikte mi?"

Sultan haklıydı. İkisi uyumlu bir çiftti. Hayatları boyunca tek bir kişi olarak eğitilmişler gibi rahatlıkla harekete geçtiler. Onlar kaosun arasından güçlükle ilerlerken de askerlerin cesetleri etraflarında bir bir yere düştü. Aynı anda Sam arkasına dönüp kalabalığın arasına daldı. Giderken de Albis üniformasının ceketini çıkarttı.

Tamid.

Birdenbire aklıma geldi. Hala'nın onu çıkarması gerekiyordu. Ama plan değişmişti. O şimdi Leyla'yı alıyordu. Tamid'e ben ulaşmalıydım. Onu tekrar ardımda bırakamazdım.

Bu düşünce daha tamamlanmadan bahçedeki kaostan sağlı sollu kaçarak koşmaya başlamıştım. Koridorlara

dalıp Tamid'in odasına yöneldim. Bahçeden gelen gürültüler gittikçe daha uzakta kalıyordu.

O ses yerini patır kütür ayak sesilerine bıraktı. Koşarken omzumdan geriye doğru şöyle bir baktım. Bahçeden kaçışım gözden kaçmamıştı. Bir avuç asker peşimdeydi. Ben tam bir köşeyi dönerken silah sesi geldi. Kurşun, dönmeseydim kafamın olacağı yere isabet etti. Alçı kan gibi saçılarak tenime yapıştı. O zaman emirleri beni yakalamak değildi demek.

Çıplak ayaklarım pürüzsüz mermerde kayarken bir sonraki köşeden yalpalayarak döndüm.

Sonra kumların arasından doğan bir cin gibi Jin orada koridorun diğer ucundaydı. Benim görmediğim bir şeye ateş ediyordu. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve kendimin de hızlandığımı fark ettim.

Ben koridor boyunca koşarken Jin silahı havadayken dönüp onu bana doğrulttu. Askerler hemen arkamdaydılar ama ben aradayken onlara net bir şekilde nişan alamazdı. Bacaklarımı daha hızlanmaya zorladım. Askerler beni vuramadan önce Jin'e ulaşmalıydım.

Muhafızların tüfeklerinin horozlarının geriye çekilişini duyar gibi oldum neredeyse.

Büyük bir hızla Jin'e çarptım. Kollarını bana dolayarak askerler nişan alırken kurşunlarla aramda sadece kendi bedeni kalana dek beni aniden döndürdü.

Silahın sırtıma değdiğini hissedebiliyordum. Bir elimi silaha doladım ve Jin onu serbest bıraktı.

Bu eve geri dönmek gibi bir histi.

Silahı Jin'in bana hâlâ siper olan bedeninin etrafından uzatarak nişan aldım. Hızla üç el ateş ettim. Sonra

da başka kurşun sesi gelmedi. Benden de. Onlardan da.

Çünkü ıskalamamıştım.

Jin'den uzaklaştım. Ölmüş bir halde yere yığılmış üç ceset vardı. Sonra da gözlerim Jin'den başka hiçbir şey görmedi.

"Bir yerin kanıyor," deyip bedenimi elleriyle telaşla inceledi.

Tekrar onun kollarında olmanın, tekrar birlikte olmamızın verdiği hisle, katıksız bir iç rahatlığıyla zangır zangır titriyordum.

"Benim kanım değil," diyerek kafamı iki yana salladım. Kanın nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Gitmek zorundayız. İnsanları çıkarmamız gere..."

"Gidiyoruz zaten," deyip elimden tuttu. "Onlar mümkün olduğunca çok insanı çıkaracaklar. Shazad kapıları hallediyor. Imin de karışıklıkta arkadaşın Tamid'le birlikte kaçtı. Bizim..." Aniden bir köşeyi döndük. Kadir iki yanında çarpık bronz suratları bize Noorsham gibi boş boş bakan iki Abdal'la önümüzde duruyordu. Ama bunların gözleri yoktu. İçeride etleri ya da kanları yoktu. Hiçbir şüpheleri de yoktu.

Sultan'ın istediği buydu. Haine dönüşemeyecek askerler. Vicdanı olmayan, kendi kontrolüne karşı koymayacak Cindölleri.

İçgüdüsel olarak harekete geçerek ateş ettim. Son kurşunumdu bu. Kurşun kilin kalbinin olması gerektiği yere saplandı. Ama heykel sendelemedi bile.

"Eee seni küçük Cindölü sürtük?" deyip silahını bize doğrulttu. "Şimdi yakınlarda seni kurtaracak hain bir kardeşim yok."

Jin önüme geçip Kadir'e karşı bana siper olurken "Bahse var mısın?" dedi. Onunla dövüşmeye hazırdı. Ama Kadir adil bir dövüşle ilgilenmiyordu. Parmağı çoktan tetiğe basıyordu.

İşte o zaman kapılar patladı.

Sultim sendeledi. Atışı başka tarafa saptı. Bu kadarı yeterliydi. Jin'in elinden tuttum. Spiral halinde yukarı çıkan merdivenlere doğru koştuk. Kadir hemen arkamızda yukarı doğru çıkarken ayaklarımız taşlarda pat pat ses çıkarıyordu. Aniden bir koridora çıktık ve birdenbire nerede olduğumuzu fark ettim.

Koridorun sonundaki odaya doğru döndüm. Orası Tamid'in çalışma odasıydı. Atlamayı düşündüğüm zaman Miraji'nin çatılarını görebildiğim. Kapıyı arkamızdan çarparak kapattım ve Kadir ona çarpıp ahşabı titretmeden bir saniye önce zincirle kilitledim. Odanın köşesindeki cam şişelerden biri raftan düşüp yerde paramparça oldu.

İşte oradaydı. Şişeler ve sargıların arasında bir yumak sicim.

Onu bir elimle alıp balkona koştum. Jin de hemen arkamdaydı. Balkonun kenarıyla duvar arasında kısacık bir atlama mesafesi vardı. Oradan da aşağı inmek çok kolay olurdu.

"Bence başarabiliriz," derken nefes nefeseydim. Emin olmaya çalışıyordum. Buranın Tozluyol'da Tamid'in çatısıyla onun yanındaki evin çatısı arasındakiyle aynı mesafe olduğunu düşünüyordum. Daha önce o mesafeden atlamıştım. Ama o kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamak zordu. Burada aşağıya olan mesafe de oraya kıyasla daha uzaktı.

"Keşke ben de seninle aynı güvene sahip olsaydım Haydut." Jin'in nefesi birdenbire sığlaştı. Ona bakınca yan tarafını tuttuğunu fark ettim.

Elini tutup çektim. Uzunca bir kesikti. Kör bir kurşun yüzünden olabilirdi. "Kahretsin!" Çaresizce etrafa bakındım. Kadir arkamızda kapıyı yumrukluyordu.

Kapana kısılmıştık. Geriye dönme şansımız yoktu. Sadece ileri gidebilirdik. "Ben yapabilirsem..." deyip sicimi balkonun tırabzanına bağladım. "... sen sürünebilir misin?"

Bu dediğim Jin'in gülümsemesine neden oldu. "Sana son zamanlarda olağanüstü olduğunu söyledim mi?"

"Hayır." Sicimi tekrar balkonun kenarından geçirdim. "Onun yerine açıklama yapmadan birkaç ay gözümün önünden kayboldun."

Jin beni tutup kendine döndürdü. "Sen..." deyip beni çabucak dudağımın kenarından öperek bütün bedenimin heyecanla dolup taşmasına neden oldu. Bir kez daha bu kez dudağımın sağ köşesinden öperek "... olağanüstüsün," dedi.

Beklemedim. Onu kendime çekerek ateşli bir şekilde öptükten sonra geri ittim. "Şu an bunun için gerçekten zamanımız yok."

"Biliyorum. Dikkatini dağıtıyorum," deyip sicimin bir parçasını çekiştirdi ve ip çözüldü. "Her ne kadar olağan üstü olsan da aynı zamanda düğüm atma konusunda olağanüstü derecede kötüsün." Parmaklarını hünerli bir şekilde kullanarak karmaşık bir şey yapmaya başladı. Sonra da bana döndü. Birkaç hızlı hareketle ipin diğer ucunu belime bağladı. "Hayatını riske atacaksan bunu güvenli bir şekilde yap bari."

Demirin etrafındaki düğüme şüpheli bir şekilde baka-

rak "Bunun taşıyacağından emin misin?" diye sordum.

"Düğümler söz konusu olduğunda bir denizciye güvenebilirsin. Sen söz konusu olduğunda da bana güvenebilirsin."

Ben tırmanırken bir eliyle beni doğrulttu. Balkondan aşağı iniş uzun göründüyse de balkonun demirinden çok daha beter görünüyordu. Aşağı atlayış mesafesi çok derin olmayabilirdi ama bu mesafe düşmek, üstelik dar bir aralıktan düşmek için fazla yüksekti.

Muhtemelen başarabilirdim.

Kapı arkamızda sarsıldı. Kadir içeri girmek için kapıyı yumrukluyordu.

Atlayışı başarabileceğimden kısmen emindim.

Derin bir nefes aldım.

Başarıp başaramayacağımı öğrenmek üzereydim.

Atladım.

Açık hava altımda alabildiğince uzanıyordu. Bir anlığına Izz'la Maz'ın hayvanlara dönüştüklerinde hissettiklerinin bu olup olmadığını merak ettim.

Uçtuklarında...

Çıplak ayaklarım sallanarak duvarla buluştu. Dengemi sağlamak için mazgallı siperlerden birinden tuttum. Ayağımı yere basmadan önce bir an orada kenarda durdum. Belimdeki bağı çıkarıp mazgallı siperin etrafına doladım. İpin geri kalanı duvarın diğer tarafından, neredeyse yere doğru sallanıyordu. En azından bizi saraydan çıkarmaya yetecek kadar yakındı.

Yeterince sağlam görünüyordu. *Off!* Öyle olsa iyi olurdu.

Jin balkonun kenarından tırabzanın diğer tarafına geçti. Elleriyle ve bacaklarıyla ipe tutundu. Jin ağırlığını

ipe verirken yanımdaki düğüm çekildi. Ama dayandı.

Jin ardında kan lekeleri bırakarak kendini milim milim çekerken yine dayandı.

Benimse tek yapabildiğim, kendini her çekişinde kalbim ağzımda izlemekti. Neredeyse yarıya gelmişti ki kapının kilidi kırıldı.

Kadir öfkeden kudurarak içeri daldı. Silahımı yukarı doğru tuttum ve o balkona ulaşamadan önce silahı kaldırarak nişan aldım. Hiç kurşunum yoktu. Bu sadece bir blöftü. "O ipe dokunursan seni doğduğuna pişman edebilirim Kadir."

"Yalan söylüyorsun," dedi ama göğsü öfkeden inip kalkarken olduğu yerde kalarak daha yaklaşmadı.

"Ben bir Cindölüyüm," dedim. Boş silahın horozunu çektim. "Yalan söyleyemem."

İkimiz de kıpırdamadık. Birbirimize meydan okuyorduk. Jin ipin geri kalanından, milim milim, yavaş yavaş kendini çekerken, ben de silahımı yukarı, doğruca Kadir'e doğrultmuş bir halde duvarın üstünde duruyordum. Hızlı olmasına gerek yoktu. Sadece Kadir'in beyninin çalıştığından daha hızlı olmalıydı. Sultim'in elimde boş silahtan başka bir şey olmadığını fark etmesi için gereken süreden daha hızlı.

"Kadir." Kapıdaki ses beni öylesine sıçrattı ki duvarda dengemi tekrar korumak zorunda kaldım.

Sultan yalnızdı ve kapıdan içeri giriyordu. Yanında hiçbir muhafız yoktu. Abdallar da yoktu.

Kadir "Baba," diyerek bir elini durması için kaldırdı. "Dikkatli ol. Silahı var."

Sultan'ın gözleri benden Kadir'e, silaha sonra tekrar

Kadir'e gitti. Beyni en büyük oğlununki kadar yavaş çalışmazdı tabii. Jin'i sessizce acele etmeye çağırdım. Şimdi bir karış kadar uzaktaydı.

Sultan bir elini ilk doğan oğlunun omzuna koydu. "Ah oğlum! Tam bir aptalsın sen."

Sonra bir bıçak çıkardı.

Bağırmaya başladım. Silahımda hiç kurşun kalmadığı için sonunu getiremeyeceğim boş bir tehdit savurmaya başladım. Jin'in gitmesine izin verirse sarayda kalacağıma dair bir söz vermeye, Sultan ipi kesip onu öldürmeden önce Jin'e bu tarafa geçmesi için gereken son birkaç dakikayı kazandırabilecek bir şey söylemeye...

Sultan ipi kesmedi. Onun yerine elindeki bıçak doğruca Kadir'in boğazını kesti.

Temiz bir cinayetti bu. Av yemi gibi. Öyle temizdi ki Kadir yere düştüğünde sinirli itiraz ifadesi hâlâ bütün yüzünden okunuyordu. Öyle hızlıydı ki Kadir yere düşmeden önce çığlık atacak kadar zamanım olmamıştı.

Şok bütün bedenimi sararak dilimin, bütün bedenimin donup kalmasına neden oldu.

Sultan kafasını kaldırıp ilk doğan çocuğunun kanını ölü prensin gömleğine silerek bana sakin bir şekilde baktı. Birdenbire yine masada karşısında oturuyordum sanki. Onun bana oğullarının bu ülkeyi yabancıların ayaklarının altındaki tozlara çevireceğini anlatışını dinliyordum. Kadir'in hükümdar olmak için Ahmed'den daha uygun olmadığını anlatışını.

Bu ülke için yapmayacağım hiçbir şey yok Amani. Sultan yüzünü bana döndü. Aptal değildi. Kurşunlarımın bittiğini çok çabuk kavrayacaktı. Onu oyalamalıydım.

Sadece birkaç dakikalığına. Jin karşıya geçene kadar.

"Biliyor musunuz? Ben dua etmeye gitmeyeli uzun bir süre oldu." Konuşurken göğsüme çöken bir ağırlık vardı. Kadirden nefret etmiştim. Ama off! Onu öyle gözleri gökyüzüne boş boş bakarken, boğazından hâlâ kanlar fışkırırken görmek... "Ama eminim Tanrı oğlunuzu öldürmenize kızgınlıkla bakıyordur."

"Ah, evet." Sultan yatıştırıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Lanetlenmiş insan kendi kanından olanları öldürendir. Neyi kutladığımızı hatırla Amani: tahta çıkışımı. Sanırım o lanetten kaçabilme şansımı çoktan kaçırdım. Ayrıca Kadir iyi bir hükümdar olmazdı. Bu aslında benim kendi hatam. Hükümdarlığımın ilk yıllarında doğdu. Ben o zaman ondan azıcık daha büyüktüm." Balkonda kan kaybeden cesede şöyle bir baktı. "Tahtın onu es geçmesini, doğrudan torunuma geçmesini planlamıştım ama tabii ki de kısmet değilmiş. Kadir'in gözünü güç hırsı bürümüş o küçük karısının böylesine becerikli olacağını hesaba katmamıştım." Shira'dan bahsediyordu. O öleli birkaç gün olmuştu ve ismi daha şimdiden siliniyordu. Bu savaşta neler olduğuna dair hikâyeler anlattıklarında, o sadece gözünü güç hırsı bürümüş Sultima mı olacaktı? Sultan bana tekrar baktı. "Ayrıca itiraf etmem gerekiyor ki serbest kalman konusunda başarılı olacağını beklememiştim." Bunu derken neredeyse yaptığımdan etkilenmiş gibi görünüyordu. "Nasıl yaptın bunu?"

"Kendi insanlarınızın sadakatini gözünüzde fazla büyüttünüz." Ona Tamid'in adını verecek değildim. "Bunun onları gerçekten kurtaracağını düşünüyor musunuz? Onları koşa koşa tekrar size gelmelerini sağlayacağını? Yani

önünüze çıkan herkesi katletmenin."

"Meselenin aşağıda ölen yabancılarla bir alakası yok Amani. Mesele yurtdışında hayatta kalanlar." Sultan bana silahın namlusunun tepesinden baktı. "Bir ülkede taht el değiştirince ne olur biliyor musun Amani? Kargaşa, sivil savaş. Akıllarına biri yakın zamanda tekrar işgal etmeyi getiremeyecekleri kadar çok savaş. Bizi tekrar işgal etmeyi akıllarına getirdiklerindeyse sınırlarımızı savunacak bir Abdallar ordum olacak."

Cindölü güçleri olan kil adamlardan bir orduyu alıp sınırlarımıza koyarsanız bir daha asla işgal edilmezdik. Sultan haklıydı.

"Senden önceki Cindölü..." Noorsham'ı kastediyordu. Onun ismini asla kullanmamıştı. O ördeği öldürdüğüm güne kadar benim adımı da asla kullanmadığı gibi. Biz onun için sadece nesnelermişiz gibi. "Öylesine harlı yanıyordu ki... Ama onun bu ülkeye sağlayacağı korumayı kaybettim." Çünkü ben onu serbest bıraktım. "Onun ateşini tekrar yaratabilir miyim diye merak ettim. Metalden bir cin gücünde bir bomba yaratabilir miyim diye. Öyle yapmak yerine hayat yaratmak için doğru ateşi buldum ve onu değerlendirdim. Yerle bir etmek için değil, bu ülkeyi güçlendirmek için. Gallanlar sihrin zamanının geçtiğini ve makinelere dönülmesi gerektiğini iddia ediyorlar. Albisliler eski alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlılar. Biz bu iki şeyi birleştiren ülkeler arasında yer alacağız."

"Kendi ölümsüzlerimizi katletmek pahasına."

"İlk Varlıklar bizi savaşlarında savaştırdılar. Ama onlar bizim savaşlarımıza katıldılar mı? Çarpıcı sayılarıyla yabancılar sınırlarımızı aşındırırken oradalar mıydı? Ya

halkım oğlumun teşvik etmesiyle birbirlerine karşı cephe alarak durumu onlar için daha da kolaylaştırırken?" Sabırlı bir şekilde konuşuyordu. Kendi çocuklarına yapabileceği gibi. Açıklama yaparak zor bir ders veriyordu. Ama o benim babam değildi. Benim babam bir cindi. Benim babam, onun insafına kalmış bir halde sarayda tutsak bir cindi ve Âlemlerin Yıkıcısı alt edildiğinden beri ilk kez ölüm riski hat safhadaydı. Ben ölmek üzereyken babam umursamamıştı. Ben neden onu umursayacaktım ki? Ama umursuyordum.

"Ölümsüz şeylerin zamanı çoktan geçti. Biz bu dünyayı onlardan aldık. Senin gibi Cindöllerinin artık nadir bulunmasının bir nedeni var. Bu dünya bize ait. Bu ülke de bize ait. Ebeveynlerinin yerine geçmek çocukların görevi. Biz Cinlerin çocuklarıyız."

Jin karşıya geçmişti. Duvarın kenarından tuttu ve acıyla homurdanarak kendisini yukarı çekti. Sonra da kollarını belime doladı. Kısmen atladı, kısmen düştü. İnerken de ellerini benim ipime doladı. Ve düştüm. Saray duvarlarının diğer tarafına.

Artık özgürdüm.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Izman hâlâ Auranzeb kutlamalarıyla çalkalanıyordu, Kutsanmış Sultima Ayaklanması'ndan arta kalanların arasında bile. Sarayda olanların haberleri henüz şehre ulaşmamıştı. Yabancı güçlerin hükümdarlığından kurtulduğumuzun ve Sultim'in öldüğü haberleri.

Bana tanıdık gelmeyen sokaklardan bizi götürmesi için Jin'e güvendim. Sarhoşlar ve kutlamalarla dolup taşan büyük sokaklardan uzak durarak, dışarı ışık ve gürültü saçan pencerelerin gölgelerinin altından, bana yabancı gelen şehrin yan sokaklarından dolanarak ilerlerken yolculuğumuz işkence gibi yavaş geçti.

Jin "İşte," diyerek beni sonunda durdurup önümüzdeki duvarın neredeyse arkamızdaki duvara değeceği çok dar bir sokaktaki beyaz alçı kaplamalı duvardaki küçük bir kapıdan içeri çekti. Kapıdan başlayıp dar kaldırımlı sokaklardan akan bir oluk vardı.

Diğer tarafta ne bekleyeceğimden emin değildim. Bel-

ki de eski kapımız gibi başka bir dünyaya açılmasını ya da Dev Vadisi'ni kaybettiğimizden beri İsyan Cephesi'nin geri kalanının yerleştiği yere açılan gizli bir geçide inmesini olabilirdi.

Onun yerine, sönen ateşin kozlarıyla sıcak bir aydınlığın yayılmış olduğu geniş bir mutfağa girdik. Burası hayatımda bulunduğum en normal mutfaklardan biriydi. Aynı Tozluyol'da teyzemin mutfağı gibi. Ama bunda yiyecek stoku kısıtlı gibi durmuyordu. Işıl ışıl tencereler ve tavalar, kuruyan otlar ve baharatların arasında tavandan sallanıyordu. Raflar sıra sıra dizilmiş konserve kutularla doluydu.

Kapıyı arkamızdan gecenin üstüne sertçe kapattım. Güvende olduğumuz dışında nere olduğumu düşünecek faktım yoktu. Jin'le şöminenin yanına çökmüştük. Onun sırtı duvara yaslıydı. Ben de dizlerimin üstündeydim ve yüzüm ona dönüktü

"Her yerin kan içinde," diyerek onu omzumdan geriye çektim. "Görmem gerek."

"Ben iyiyim," dedi ama yine de gömleğinin ucunu yukarı kaldırıp kafasından çıkarmama izin verdi. Kollarını kafasından yukarı doğru kaldırırken de yüzünü ekşitti. O ellerini kafasının üstüne doğru uzatmış göğsünü gererek bana ona engelsiz erişe fırsatı verirken kanlı gömleği tortop bir halde yere attım. Bana yalan söylemiyordu. En azından kanın çoğu kendisine ait gibi durmuyordu. Bir kısmı tenine bulaşmıştı ama duvardan atlamasına engel olan yan tarafındaki yara ve kaburgalarındaki kuş dövmesinin altında bir bulut şeklindeki kocaman morluk dışında çok fazla yara almış gibi görünmüyordu.

Sol kolunun yukarısına bir kolluk gibi sarılmış kıpkırmızı kumaşı işte tam da o anda fark ettim. Onun bir sargı olabileceğini düşünebilirdim ama eşarbımı nerede görsem tanırdım.

Düşünmeden uzanarak kumaşın teniyle buluştuğu yerde parmaklarımı gezdirdim. Ben dokunduğumda gözlerini birden açtı ve onun orada olduğunu unutmuş gibi aşağı doğru baktı. "Bu senin." Parmaklarıyla kolunun iç tarafındaki düğümü kurcalamaya başladı.

Geriye, topuklarımın üstüne oturdum. "Onu kaybettiğimi sanmıştım," dedim. Aptalcaydı bu. O sadece bir kumaş parçasından başka bir şey değildi. İsyan değildi. Jin değildi. Sadece bir şeydi. Bir daha asla geri alacağımı düşünmediğim bir şey.

"Onu bıraktığını sandım," derken bana bakmadı. Hala düğümle uğraşıyordu. Sımsıkı atılmıştı. Onu kaybetmemek için çabalamış gibi.

"Bırakmak mı?" Sonunda düğüm, parmaklarının arasında çözüldü.

"Sen ortadan kaybolduktan sonraki sabah." Kırmızı eşarbımı kolundan çıkarırken omuzları gergindi. "Sen gitmiştin. Bu da çadırımın dışındaydı." Safiyah'la mücadelem sırasında onu düşürmüş olmalıydım. İçeri girip girmemeye karar vererek onun çadırının dışında dururken. "Bir mesaj gibi geldi."

Eşarbın bağlı olduğu yerdeki teni daha soluk renkteydi. Bir süredir güneş görmemiş gibi. Bana eşarbı uzattı. Bir ucundan tuttum. Geçmişimiz aramızda duruyordu. Birbirimizi tanıdığımız ilk birkaç güne dair bir düzine kadar küçük küçük anılar da. Her şeyin daha basit

olduğu bir zamanda. O Doğu Yılanı ben de Mavi Gözlü Haydut'ken ve sadece ikimiz varken. İkimiz ve koskoca bir devrim, koskoca bir ülke değil.

Onu bırakmamın ve bunu ona eşarp bırakarak söylememi düşünmesinin ne kadar aptalca bir şey olduğuyla ilgili bir şey söylemeye başladım ama biz birbirimize bir şeyler söylemek konusunda hiçbir zaman iyi değildik zaten.

"Önce sen gittin," diyerek eşarbımın kenarını çekiştirdim. "Ben yaralıyken beni bıraktın."

"Bir kurşunun önüne atladın sen Amani." Nazikçe bir tutam saçımı yüzümden geriye doğru alarak düzeltti. Parmaklarını saçlarımın Ayet'in makasının eserinin aniden bittiği yere kadar indirdi. Bana yüzümü yeniden öğreniyormuş gibi baktı. Benim de onu tekrar ezberlememe gerek yoktu. Aynen onu bıraktığım gibi görünüyordu. Ben haremde geçirdiğim zaman yüzünden farklı mı görünüyordum? "Kendi hayatını umursamadan kurşuna doğru yürüdün."

"Benim tarzım bu. Senin de tarzın bu," dedim.

"Biliyorum," derken ellerini saçlarımdan çekerek omuzlarıma koydu ve ensemde birleştirdi. "Ama bu yaptığından hoşlanmak zorunda olduğum anlamına da gelmiyor."

"Neredeyse öleceğim için mi bana kızgındın?" Ona öylesine yakındım ki dokunmamız için tek yapmam gereken nefes almaktı. Beni ellerinin arasında tutuyormuş gibi hissettim ama ellerinin sıcaklığı titreyerek kendi bedenimin dışına çıkabilecekmiş gibi hissetmeme neden oldu.

"Sana, Ahmed'e, kendime, herkese." Sonunda bana doğruca bakıyordu. Baş parmaklarıyla ensemde daireler çizerken geçen korlardan yüzüne sıcak bir aydınlık vuru-

yordu. "Ben insanları kaybetmek söz konusu olduğunda pek iyi değilim Amani ve bu ülkenin umurumda olmadığını biliyorsun." Vücudunun geri kalanı şimdi hareketsiz duruyordu. Üstüne yüklenilecek sağlam bir şey gibi. Ama parmaklarını saçlarımın arasına daldırarak ürpermeme neden oldu. "Ahmed'in umurunda olduğu gibi değil ya da Shazad'ın umurunda olduğu gibi. Buraya geldim çünkü Ahmed benim umurumda ve Delila benim umurumda ve ikisi de bu yeri seviyorlar. Sen de umurumdasın ve sen bu yersin. Dünyayı terk etmeye öylesine kararlıysan sensiz idare etmek zorunda olduğumu düşündüm. Ama sonra gittin ve seni aramak için çölü didik didik ederdim."

Faydası dokunacak bir şey söylemek istedim. Ölmemden korkmasına gerek olmadığını. Ama bu bir yalan olurdu. Savaştaydık. Hiçbir hayat güvende değildi. Ona bir kurşun daha yemediğim bir gelecek vaat edemezdim. O da bana öyle bir hayat vaat edemezdi. Zaten savaşmamıza neden olan aynı pervasız umudun aynı zamanda bizi öldürmesi ihtimali de vardı.

O yüzden aramızdaki son mesafeyi de kapatırken hiçbir şey söylemedim.

Beni aramak için çölü didik didik edeceğini söyledi. Bunu da dudakları dudaklarımla buluştuğunda öpücüğünün şehvetinden hissettim.

Jin'le yeterli gelmiyordu. Hiçbir zaman yetmiyordu. Ellerini yırtıklar içindeki berbat saray kıyafetlerimin içine sokarak sık dikişlerin ve şatafatlı kaftanın ağırlığı altında beni bulmaya çalışıyordu. Bir elini saçıma dolayarak hâlâ orada takılı olan şık altın halkayı çekip çıkardı. Saçlarımı açarak onu bir kenara attı ve saray kıyafetlerini parça

parça çekip çıkararak beni kendine döndürmeye çalıştı.

Kontrol edilemeyen bir yangına kapılmıştık, nefes almak için çaresizce kıvranıyorduk ve durursa ikimiz de sönecekmiş gibiydik. Düşünmeden ellerimi onun göğsünden çektim. Yırtık kaftanımın çıkması ve yerde onun gömleğine katılması tek bir çabuk hamle gerektirdi sadece. Ta ki üstümde keten gecelik kalana dek.

Jin'in parmakları geceliğin eteğinin ucunu bularak onu yukarı doğru itti. Sonra da karnımda gezinip kalçamdaki yaraya dokundu. Birdenbire titrediğimi fark ettim. Bir tür sıcaklık arayarak bedenimi bedenine, ten tene değecek şekilde bastırdım. Ellerini belime koyarak beni kendine bastırdı.

Yavaşladığımızı hissettim. Kalp atışlarım yavaşladı. Jin beni bedenine bastırırken kontrol edilemez yangın korlara dönüştü. Daha fazlasını yapmanın eşiğine ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Teni tenimdeydi. Elleri bedenimden yukarı çıkarken kendisine sokulmamı sağlıyordu.

Mutfağın kapısı çat diye açılarak bizi aniden birbirimizden ayırdı. Sam kucağında baygın bir Leyla'yla sendeleyerek mutfaktan içeri girdi.

"Ne oldu?" Anında ayağa kalkmıştım. Jin de dikkatlice arkamdaki duvara doğru çekilip yaslandı.

"Karşı koymak gibi hayati bir hata yaptı." Hala da onların peşinden kapıdan girdi. Girerken de insan gibi görünme illüzyonunu kaldırdı. Artık teni normal altın rengine dönmüştü. "Bizimle mücadele ediyor, abisini geride bırakamayacağını söylüyordu. Görünüşe göre bırakabilirmiş." Hala ışıl ışıl parlayan tenimi söyle bir süzdü ama altın

tozunun yarısı kaçış sırasında uçuşmuştu. Selam yerine "Amma da zavallı bir manzara," dedi. Gözleri Jin'e kaydı.

Tenimdeki altın tozlarının bir kısmı Jin'e de geçmiş, sol kulağından dudağına kadar bulaşmıştı. Jin boş bulunarak elini çenesine sürdü. Fena oldu. Benim tenimden ona geçen altın tozu ellerinin de her yerindeydi. Baygın prenses ve eski arkadaşlar bu küçük mutfakta aklımı farklı yönlere çekiyor olmasalardı utanabilirdim.

Jin tozlardan kurtulmaktan vazgeçerek "Ya diğerleri?" diye sordu.

Sorusu Hala cevap veremeden cevaplanmış oldu. Imin çok kötü yırtılmış hizmetkâr kıyafetiyle içeri daldı. Shazad da Imin'in ardından içeri girdi. Tamid'i kolundan tutuyordu. Shazad onu önünden iterken Tamid silkelenerek ona kolunu bıraktırmaya çalıştı. Shazad onu yavaşça bıraktı ama bırakmadan önce buna mecbur olmadığını açık ve net bir şekilde anlamasını sağladı. Sonra da beni gördü ve aramızdaki mesafeyi kapatıp sarılırken yüzünde o afacan gülümseme belirdi. Kendi kollarımın sonunda zincirlerinden kurtulmuş gibi ona dolandığını hissettim.

"Rahim?" diye sordum.

"Hayatta," deyip beni bıraktı. "Yakalandı. O tam anlamıyla bir asker. Birinin kaçışımızı gizlemesine ihtiyacımız vardı ve o kaçmadı." Shazad bana baktı. "Bunu düzelteceğiz," dedi. Ona inandım. Çünkü ben geri dönmüştüm. Artık bir tutsak değildim ve her şeyi yapabilirdik. Ellerini belimde daha sıkı sardı. Sonra Imin onun ilgisini çekmeye çalıştı ve Shazad benden ayrıldı. Ben de ağırlığını yanlış bacağına vererek büyük bir dikkatle yere bakan Tamid'le karşı karşıyaydım.

Sonra da kollarımı ona doladım. Rahatlama hissi bedenimi sarstı. "Teşekkürler," deyip onu kendime çektim.

Ama Tamid bana karşılık vermedi. Geri çekildi. "Ben bir hain değilim Amani. Bunu ..." derken gözleri Jin'e gitti. "... isyanınız için yapmadım." Tamid Jin'le sadece onu kumların üstünde kan kaybederken bıraktığımda Jin beni bir Burak'ın sırtına çekerken karşılaşmıştı. Tahminime göre bu onu çocukluk arkadaşıma kendisini sevdirmesini sağlayacak bir şey değildi.

Ben boğazımdaki düğümü yutmaya çalışırken Shazad "Peki o zaman," deyip onun omzuna şöyle bir vurdu. "Sanırım hem seni hem de prensesi bir süre kilit altında tutacağız. Hadi gel bakalım."

Mutfaktan evin içine açılan kapıya doğru ilerlemeye başladığımız "Neredeyiz biz?" diye sordum sonunda. Sesimin normal çıkmasına sevindim.

Shazad "Benim evimde," dedi. Mutfağın en alt basamağında ayağım takıldı. Jin beni dengede tuttu. "Babam yok. Annemle abimi de sahildeki eve gönderdim. Onları tehlikeye atmak istemedim."

"General Hamad'in evinde mi konaklıyoruz?"

"Hayır," derken Jin'in eli belimdeydi. "Bu yakalanmayı istememiz gibi bir şey olurdu. Burayı kullanıyoruz ama kampın çoğu..." Kapıya uzanırken yanını tutarak suratını ekşitti. Onun için kapıyı açtım. Diğer tarafta bizi, şu anda karanlık olan lüks bir yemek odası bekliyordu. Jin bir yavaşça yemek odasına geçerken "Buradan çok uzak olmayan bir bahçe var," diye açıkladı. "Bu eve bir tünelle bağlı."

Beni başka bir kapıdan geçirdi. Eli daha yukarı çıkarak belime dolandı. Saraydan ayrıldığımızdan beri beni

neredeyse hiç bırakmadığını fark ettim. Birbirimizi ayakta tutuyorduk adeta.

Tünel kilerde üstünde un yazan ama yanlarından geçerken birine değdiğimde içlerinde daha çok silah varmış gibi ses çıkan iki tane kocaman kutunun arkasında başlıyordu. Shazad bir gaz lambasını yakarak önden ilerledi.

Ne kadar yürüdüğümüzden emin değildim. Ama Tozluyol'un iki katından daha fazla bir uzunluktaydı. Adımlarımı o kadar süre saydıktan sonra vazgeçtim. Sonra önümüzde küçük bir ışık huzmesi belirdi. Oranın başka bir kapı olduğunu fark ettim.

Tereddüt ettim. Dev'deki barışçıl ev ortamına dönmekle ilgili bir sürü anı canlandı. Tepenin dışındaki kapıda durduğum ve çöl tozlarını bırakıp eve girmeme izin vermesini bekleyişimi hatırladım. Orası artık yoktu. O ev beni bu kapının diğer tarafında bekliyor olmayacaktı. Sihirden yaratılmış bir vahaya açılıp İsyan Cephesi'nin sığınağı olmayacaktı. Biz kaçarken ölen insanlar diğer tarafta beni bekliyor olmayacaklardı. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Ama yine de eve gelmek istiyordum.

Kapıdan içeri adım attım.

Burası eski kamptan daha sessizdi. İlk fark ettiğim bu oldu ve nedenini anında anladım. Arazinin etrafında yükselen kocaman duvarlar gökyüzü dışında her şeyin görünmesine engel oluyordu ama yine de bir şehrin ortasındaydık. Her yanda kulaklar vardı.

Ama yine de ortam ışıkla ve hareketlilikle capcanlıydı.

Burası çöl değildi ama çölün anısı hâlâ vardı. Kamp ateşlerinin etrafına çadırlar serpiştirilmişti ve duvarlardan birine bir cephanelik yapılmıştı. Fenerler ve çamaşır

askıları gökyüzünde çeşitli şekiller yaratıyordu. Burası neredeyse umuda benziyordu.

"Amani!" Beni ilk gören Delila oldu. Bahçede koşarak geldi ve kollarını bana dolayarak beni Jin'in elinden çekti. "Yaşıyorsun. Seni çıkardılar. Saçına ne oldu? Ama beğendim. Yaşın daha büyük duruyor. Ben de gelip yardım etmek istedim ama kimse bana izin vermedi."

Saçlarını kulaklarının arkasına itince renginin daha koyu olduğunu fark ettim şimdi. Üstelik bir tür ışık numarası ya da yarattığı bir illüzyon yüzünden değil. Kınayla siyaha boyanmış, cöndölünün bariz göstergesi olan mor rengi gizlemişti. Büyük bir şehirde bir güvenlik önlemiydi bu. Ahmed küçük kardeşi söz konusu olduğunda hiçbir risk almıyordu.

Shazad "Bunu konuştuk zaten. Saklamamız gerekebilir diye ikinizden birini her an kampta tutmamız gerek," derken bir Delila'yı bir de gergin bir ifadeyle gülümseyen Hala'yı gösterdi.

"Nedense gözden çıkarılabilir olan hep ben oluyorum bir şekilde."

Jin, Delila benden ayrılırken "Seni de görmek çok güzel küçük kız kardeşim," diye takıldı. Delila sersem bir ifadeyle sırıtarak Jin'in üstüne atladı. Ben döndüğümde gördüğüm karşılama, Jin sonunda geri dönmüş olduğunda karşılaştığının yanında hafif kalırdı eminim.

Navid yanımıza gelerek kanlı hizmetkâr üniforması hâlâ üstünde olan Imin'e sıkıca sarıldı. Onca gün boyunca Imin sarayda dolanıp duruyordu ve hiçbir haber gelmemesi Navid için kolay olmamıştı. Ama Imin hakhydı. Sakal ona yakışmamıştı.

Bir süre sonra elden ele geçmeye başladım. Arkadaşlar ve neredeyse hiç tanımadığım isyancılar sırtımı sıvazlıyor, bana sarılıyor, hayatta kaldığım için beni tebrik ediyordu. Kaçtığım için de. Haremde o kadar uzun süre kalarak yaptığım fedakârlık için bana teşekkür ediyorlardı. İkizler iki kediye dönüşüp bacaklarıma dolanıp attığım her adımda ayağıma takılarak neredeyse beni düşürüyorlardı. Bir elden diğerine geçerken, her bir kişiyle kendimden bir parça bana geri veriliyormuş, beni haremden çekip çıkarıyormuş, Shira'nın ıstırabından, teyzeme olan öfkemden, son birkaç aydır olan her şeyden aklımı uzaklaştırıyorlarmış gibi oldu.

Sonra da bir perdeyi açmış gibi Ahmed'le karşı karşıya geldim. Geçtiğimiz aylarda şüphe duyduğum her anın, her birinin hain gözlerimden okunduğundan emindim. Babasının daha çabuk karar verdiğini gördüğüm her anın, Sultan'ın haklı olduğu ve Ahmed'in hazır olmadığından korktuğum her seferin, bir katil ve despotu dinleyecek kadar aptal olduğum her anın...

"Ahmed..."

"Amani..." Beni omzumdan sertçe tutarak aniden öne doğru çekip sarıldı. Ben de minnettarlıkla kendimi ona bıraktım. Ahmed önümde kanlı canlıyken ona inanmak çok daha kolaydı. "Eve hoş geldin."

Kırkıncı Bölüm

Önceki gecenin dalgaları bizi bir bir vurdu. Auranzeb olayları Izman halkı arasında yayılmadan önce saray tarafından çarpıtılmıştı. Sultan Miraji'nin yabancıların hükümdarlığından bağımsızlığını duyurdu. Sınırlarımızı tehdit eden her ülke yaptığı yüzünden yanacaktı.

Bu duyuru arbedenin çıktığı gece Prens Kadir'in öldürüldüğünü söyleyecek kadar da ileri gidiyordu. Savaşırken cesurca öldüğünü, kendi erkek kardeşleri Asi Prens ve sonradan kaçan Lord Bilal'le beklenmedik bir şekilde ailesine cephe alan Prens Rahim tarafından öldürüldüğünü, Prens Rahim'in bir korkak gibi kaçmaya çalışırken ele geçirildiğini de. Kendi kanından birini öldürdüğü için sonsuza kadar lanetlenecekti. Sultan oğlunun yasını tutuyordu. Rahim'in idamıyla ilgili hiçbir haber yoktu. Shira'nın idamında olandan sonra Sultan'ın bir kafa kesilmesi olayının daha halk önünde yapılması riskini ne-

den göze almak istemeyebileceğini anlıyordum.

Yeni Sultim İmtihanları olacaktı. Miraji için yeni bir veliaht seçmek adına. Sultan bana insanların tahtı hiçbir zaman prenslerin birbirlerini öldürdüğü zamanki kadar sevmediklerini söylemişti. Kendi oğlunu öldürmüş, şimdi de onun ölümünü insanları İsyan Cephesi'nden vazgeçirip tekrar tahta kazanmak için kullanıyordu.

Ama biz de bunu kullanabilirdik. Şehre Sultim İmtihanları'nın zaten bir veliaht seçtiğini hatırlatırdık. Yani Prens Ahmed'i.

Son olayların ışığında saray yeni bir sokağa çıkma yasağı olacağını duyurdu. Sultan'ın Abdallar ordusu sokaklarda devriye gezeceklerdi. Onlarla uzlaşmak ya da tartışmak mümkün değildi. Günbatımından gün doğumuna kadar sokaklarda bulunan herkes idam edilecekti. Saray yetkilileri bunun güvenlik amaçlı olduğunu söylemişti. Ne de olsa gecenin karanlık saatlerine sadece karanlık niyetler aitti. Bunun İsyan Cephesi'ni baltalamak için olduğunu söylemediler ama hepimiz o ifadelerin ardındaki anlamı duyduk.

Baltalanıyorduk.

O kadar uzun bir süre içeride olduktan sonra bunu dışarıdan duymak tuhaftı. Öyle bir lüksümüz yokken yine önümüzü görmeden hareket ediyorduk. Imin'i saraya geri dönüp gözlerimiz olması kararlaştırıldı.

"Başka bir yolu yok mu?" Diğerleriyle bu konun üzerinden giderken yorgun bir ifadeyle yumruklarımı gözlerime bastırdım. Shazad'ın babasının çalışma odasındaydık. Oda bir tür savaş odası gibi düzenlenmişti. Öyle olması için de çok fazla şeyin değiştirilmesi gerekmemişti. Ahmed'in is-

yancı kampındaki çadırından daha farklı bir yer olamazdı ama ona rağmen rahatlatıcı bir yanı vardı. Duvarlara haritalar ve notlar tutturulmuştu. Birlikte yemek yediğimiz akşam Sultan'ın masasından çaldığım Izman haritası tam ortadaydı. Geriye kalan bilgilerin çoğunu sarayın içinden aktardığım bilgiler oldukları için tanıdım.

Bazılarını Rahim bana vermişti.

Ben kaçmıştım ama o hâlâ içerdeydi ve bizim ona ne olduğunu bilmeye ihtiyacımız vardı. O yüzden itirazımı dile getirirken vicdan azabı duydum. "Sultan'ın ellerine bir Cindölü daha vermenin akıllıca olduğundan emin değilim." Rahim benim dostumdu ama Imin'in kimliği ortaya çıkarsa oluşacak riskleri kimse benden daha iyi bilmiyordu.

Navid itirazım karşısında umutlu göründü. Köşede kocaman bir tekli koltuğa oturmuş kollarını Imin'e dolamıştı. Imin kocasının kollarının arasına sanki başından beri oraya ait kayıp bir parçaymış gibi oturan küçük kadınsı bir kılıktaydı. Bacaklarını altına almış rahat bir şekilde onun göğsüne yaslanırken gözlerini kapatmıştı. Bitkindi ama uyanıktı. Önceki gece herkesi bayağı bir etkilemişti. Hala köşede gerçekten uyuyakalmıştı. Jin gömleğini omzundan sırtına atmış Shazad'ın babasının masasının üstüne otururken Shazad da onun yan tarafındaki yarasını inceliyordu.

Ona "Buna doğru dürüst bir baktırman gerek. Babamın çalışma odasının her yanına kan dökmeyeceğin bir yerde. Git Hadjara'yı bul," dedi. Dev Vadisi'nden kaçarken Kutsal Şifacımız'ı kaybetmiştik. Ta ki yeni birini bulana dek. Hadjara usta bir terziydi.

Jin ayağa kalkarak "Bana ihtiyacınız yoksa..." dedi.

Ahmed "Şimdiye kadar sensiz gayet iyi idare ettik kardeşim," diye yorum yaptı. Bu bel altı vurmak sayılırdı. Shazad'la ben birbirimize bir bakış attık. Ahmed'le Jin'in arasında olan bu yeni gerginliğin kimseye faydası yoktu.

Ama Jin yanımdan geçip parmaklarını elimi tutmak istermiş gibi elimin tersinde gezdirerek kapıya doğru giderken hiçbir şey söylemedi. "Ben yokken aptalca bir şey için gönüllü olma."

Kapı Jin'in ardından kapanırken Imin "Benim görebildiğim, fazla şansımız yok," dedi. "Başka birisi gizli bir kılık değiştirme becerisini gizlediğini açıklamak istemezse tabii. Öyle olursa ben de dinlenebilirim. Yok mu kimse? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

Sam "Ben teklif ederdim ama yabancıların şu an sarayda o kadar da hoş karşılandığını düşünmüyorum," diye belirtti. Shazad'ı izliyordu. "Ayrıca haremde uzun bir süre anlaşılmayacak kadar güzel bir kadın çıkmıyor benden. Amani de buna kefil olabilir."

"Doğru," diye itiraf ettim. "Bir kaftanı taşımaya yetecek kadar göğüs dekoltesi yok." Shazad neşeyle kıkırdadı.

Imin kocasının kollarının arasından kalkıp bir eşten kolaylıkla bir isyancıya dönüşerek "Biri gitmek zorunda. Yakalanırsam o bana Amani'ye yaptığı gibi pençelerini geçiremeden önce zehir alabilirim," dedi. Şaka yaptığından tam olarak emin değildim.

Gün ağardıktan sonra, sarayın insanlara yalanlar yutturmayı bitirdiğinden ve önceki gecenin hareketliliği dindiğinden emin olduğumuzda uyumak için birkaç saat çaldık. Shazad'ın evindeydik. Bu da onun evin içinde

kendi odası olduğu anlamına geliyordu. İşte o anda eski evimizin yok olduğunu ciddi ciddi fark ettim. Çadırımız gitmişti. Altı aydır paylaştığımız ve Tozluyol'daki yatağımın hiç olmadığı kadar benim için tanıdık hale gelen küçük alanı gitmişti.

Eğer istersem kendi çadırımı bulabileceğimi, bu yeni kampa yerleşmeye başlamayı düşündüm. Onun yerine Jin'i buldum. Kocaman, alabildiğince yayılan dalları olan bir portakal ağacının gölgesinde uyukluyordu. Gömleği yukarı doğru sıyrılmıştı ve Hadjara'nın onu diktiği yeri görebiliyordum. Yanına uzandığımda sıçrayarak uyandı. Ben olduğumu fark edince sakinleşti. Beni izlediğini biliyordum. Fahali'yle bana yan tarafımdan isabet eden kurşun arasında geçen aylarımızda, çölde kendimize bir sürü an ayırmıştık ama hiçbir zaman yan yana uyumamıştık. Ben kolumu yastık yaparak yerleşirken, Jin hafifçe pozisyon değiştirerek bana bakacak şekilde yan döndü. Çimlerde hâlâ gecenin soğukluğu vardı. Tekrar yerde uyuyor olabilirdim ama burada dinlenmenin haremde yüz tane yastıkla dinlenmekten daha kolay olacağı hissine kapıldım. "Henüz yeni bir çadır kuramadım," derken kolunu belime doladı. "Tanıdığım bir kızın izini sürmekten daha yeni döndüğüm için."

"Bir dahaki sefere onu daha iyi takip etmelisin," derken gözlerimi kapatarak ona doğru sokuldum.

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," diyerek bedenimi bedenine bastırdı. Uykuya dalmadan önce en son duyduğum şey buydu.

Shazad ikimizi öğleden sonra bir ara uyandırdı. Banyo yaptığı için saçları ıslaktı ve kafasının arkasında topuz

yapılmıştı. Auranzeb'den beri hiç gerçekten dinlenip dinlemediğini merak ettim. Leyla'nın sonunda kendine geldiğini söyledi bize.

Zincirlere dair verdiği sözü tutmuştu. Tamid ve Leyla evin birçok boş odasından ikisine yerleştirilmişlerdi. Biz kaçmayacaklarına emin olabilene kadar da zincirlenmişler ve kilit altında tutulmuşlardı. Leyla'nın odasının bitişiğindeki odada olan Tamid'i görmeyi denemiştim ama uyuyor gibi yapmıştı ki bu da benim için yeterince açık bir mesajdı.

Leyla dizlerini çenesine çekmiş, hepimizi aynı anda izlemeye çalışıyormuş gibi, Jin'e, Ahmed'e, Shazad'a ve bana bakarken kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyordu.

Hayır. Kapana kısılmış bir hayvan değil. Bize hayvanlar biz olabilirmişiz gibi bakıyordu. Onu her an parçalayacakmışız gibi. Onunla hayvanat bahçesinde tanıştığım günü hatırladım. O, küçük mekanik bir fil yaparken ve benim de etrafım Kadir'in karıları tarafından sarılırken. Ama bu farklıydı. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

Ahmed sohbet eder gibi bir sesle "Demek..." diyerek yatağın ucuna oturdu. Leyla bacaklarını biraz daha kendine çekti. "Babam için makineler ve sihirden oluşan bir ordu yapmışsın."

"Yapmadım..." Leyla her zaman kulağa yaşı küçük gibi geliyordu ama o kısık sesi de şimdi neredeyse yok olmuştu. "Lütfen bana zarar vermeyin. Ona yardım etmek konusunda bir seçme şansım yoktu."

Shazad boğazının gerisinde inanamadığını gösteren

bir ses çıkarırken Ahmed nazikçe "Sana kimse zarar vermeyecek," dedi.

Leyla ona kocaman açılmış, ürkek gözlerle bakarken Shazad ona "Herkesin bir seçme şansı vardır," dedi. Ayak bileğine ayağımla vurdum. Sertçe. En son ihtiyacımız olan şey Leyla'yı konuşamayacağı kadar çok korkutmaktı. Leyla bana hırslı bir ifadeyle baktı.

"Seçme şansım babama yardım etmek ya da abimin ölümünü izlemekti." Leyla yüzünü çok üzgün bir halde zincirli ellerine bastırdı. "Sen ne yapardın?" diye sordu. Sonra ağlamaya başladı. Aniden gelen, bedenini şiddetli bir şekilde sarsan kocaman, çirkin hıçkırıklara boğuldu.

Shazad'ın o soruya cevap vermesine izin vermek yerine "Baban Rahim'i mi tehdit etti?" diye sordum. "Ona yardım etmezsen Rahim'e zarar vereceğini mi söyledi sana?" Rahim Leyla'nın haremde tehlikede olmasından endişeleniyordu ama görünüşe göre tehdit altındaki kendisiydi.

"Rahim'in hiçbir fikri yok. Annemize ne olduğunu asla bilmedi."

Leyla zincirli elleriyle elinden geldiğince akan burnunu sildi. "Onca yıl önce. Annem babama bütün Miraji'ye elektrik verebilecek bir makine yapabileceğini söylemiş. O makine dünyayı değiştirebilirdi." Annesi sihirle makineleri birleştiren bir ülke olan Gamaniks'li bir mühendisin kızıymış. "Üstelik annem o makineyi yapmış. Ama enerjisini bir yerden almak zorundaymış. O yüzden de ondan almış." Leyla gözlerinde biriken gözyaşlarını kızgınlıkla sildi. "Onun ardından gelen diğer bütün insanların enerjisini aldığı gibi."

"Sayyida gibi," derken durumun farkına vardım. "Ve Ayet." Ve Mouhna'yla Uzma da. Haremden arkalarında iz bırakmadan kaybolmuş olan kızlar da. Hiçbir yüksek ses çıkmadan kızların her zaman kaybolduğu bir yerdi harem.

"Onlar testtiler. Şeyi alabilirsiniz..." Leyla gözlerimi sımsıkı kapattı. "Kutsal Kitaplar, fanilerin Cinlerin ateşinin bir kıvılcımıyla yaratıldığını söylüyorlar. Makineler de o kıvılcımı alıp başka bir şeye hayat verebilirler. Gerçek hayat değil ama onların sahip olduğu hayat. Babam bir faninin hayatıyla bunu yapabilirse bir ölümsüzün hayatıyla ne yapılabilir diye düşündü." Leyla acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Shazad dün gece hepimizin gördüğümüz şeyin ne olduğunu anlayarak "Kurşunlar karşısında yenik düşmeyen bir orduya güç verilebilir," diye tamamladı. Karşı karşıya geldiğimiz şeyin büyüklüğü dördümüz arasında havada asılı kaldı. "Yorulmayan ya da yemek yemeyen. Miraji'nin düşmanlarına karşı ayakta kalabilen."

Karamsarlıkla "Biz de dahil," dedim. "Nasıl işliyorlar?"

Leyla çok mutsuz görünerek omuz silkti. "Bütün sihirler nasıl işliyorlarsa öyle. Kelimeler, kelimeler ve kelimelerle..."

Shazad, Leyla utancından yerin dibine giremeden "Peki onları nasıl durdururuz?" diyerek araya girdi.

Leyla kafasını iki yana sallayarak "O neredeyse imkânsız," dedi. Sıktığı gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Güç kaynağını yok etmeniz gerekirdi ve ..."

Jin "Makineyi," dedi. Öne doğru bir adım attı ve Leyla irkilerek ondan geriye doğru çekildi. Jin'in koluna elimi

koyarak onu durdurdum. Teknik olarak Leyla'yla aynı kanı paylaşıyor olabilirdi ama Leyla'nın gözünde tehlikeli görünen dövmeli bir yabancıydı, bir abi değil.

Shazad "Onu nasıl yapacağız?" diye sordu. "Elimizde tamamını havaya uçurabilecek kadar barut tozu var. Tabii eğer..."

Leyla telaşlı telaşlı "Hayır," dedi Gözlerini kocaman açmış ve paniğe kapılmıştı. "Bütün şehri mahvedersiniz." Akim ve karısının hikâyesinde olduğu gibi. Söz konusu kontrolden çıkan cin ateşiydi. "Cin serbest bırakılmak zorunda, sınırsız güçleriyle salıverilmek değil. Doğru kelimelerle enerji serbest kalacak. Aynı kelimelerle tutsak edildiği gibi."

Sonra Leyla doğruca bana baktı. "Amani onu tutsak etti. Onu serbest bırakabilecek tek kişi o."

Ve herkes bana bakıyordu. Bu kadar çok ilgiye maruz kalacağımı bilseydim saçlarımı tarayabilirdim.

Kırk Birinci Bölüm

Ahmed isyancılarla dolu mutfakta etrafa bakınarak "Hepinize yalan söylemeyeceğim. Bu zorlu bir görev olacak," dedi. Ahmed'in Cindölü olmaması insanların keyifleri açısından iyi bir şeydi. Yalan söyleyemezse, mesela felaket yerine zorlu kelimesini kullanmakta sıkıntı yaşardı.

Shazad'ın mutfağını ağzına kadar dolduran iki düzine kadar kişiydik. Güzel bir yemekten yükselen buhar gibi duvarlarda kıvrılan renkli fayanslara yaslanmış duruyorduk. Kafalarımız ara sıra tavandan sarkan tavalara çarpıyordu. Shazad Ahmed'in yanında, her zaman yaptığı gibi sağ kolunda duruyordu. Jin şömineye yaslanmıştı. Yaralı olduğunu bilmeseydiniz eğer ondan destek aldığını anlamazdınız bile. Sam geriye çekilmiş, elini dalgınlıkla duvarın içine sokup çıkarıyordu.

Ben de sert bir fincan kahveyi ellerimin arasında tutuyordum. Huzursuzca geçen birkaç saat daha uyumuştum

ama yeterli gelmemişti. Aramızda olması gereken ama olmayan, vadiden kaçarken ölen insanlar vardı. Tanımadığım yeni yüzler de vardı. Yine de bu tuhaf mekânda bile Ahmed'in kamptaki çadırında olduğu gibi bir ortam vardı. O evi kaybetmiştik ama hâlâ yeni bir ev kurmak için mücadele veriyorduk.

Mutfaktaki perdeler kırmızıydı ve sokaktan geçenler içeriyi gözetleyemesin diye kapalıydı. Odanın şafak vakti gibi kıpkırmızı olmasına neden oluyorlardı.

Yeni bir şafak. Yeni bir çöl.

Ahmed "Sayımız az. Manevra kabiliyetimiz sınırlı ve silah sayımız az," dedi.

Jin odanın diğer ucundan gözlerime baktı. *"Pek de ilham verici bir konuşma değil,"* der gibi tek kaşını kaldırdı. Kıkırdadım.

Arkadan biri "Ayrıca Auranzeb'de olanlara bakılırsa Cindölü sayısı bakımından da zayıfız," diye geveledi. Odada onaylama sesleri yükseldi. Abdallar ve onların tuhaf güçlerine dair dedikodular korkutucu derece hızlı yayılıyordu. Shazad bizim sokaklarda ateşleyebildiğimiz muhalefet kıvılcımlarının çoktan söndüğüne dair işaretler olduğunu söyledi.

Shazad kontrolü kolaylıkla ele alıp "Evet. Teşekkürler Yasir. İşte tam da oradan başlıyoruz," diyerek masanın üstüne çıktı. Ahmed ona yer vermek için geri çekildi. Shazad'ın tahtta Ahmed'in yanında bir görüntüsü canlandı kafamda. Generali olduğu kadar Sultan'ası olarak da. Kafasını bir sorunun üzerine eğilmek için eğdiğinde altın tacı alnına doğru düşerdi. Öylesi ona yakışırdı. "Şu an acil müdahale gerektiren üç sorunumuz var ve artık

aramıza dönen gerçek Mavi Gözlü Haydut'umuz sayesinde..." deyip omzundan geriye doğru Sam'e bir bakış atarak "Alınma sakın," dedi. "O sorunlara çözümlerimiz olabilir," diye ekledi.

Hala "O sorunlardan birini zaten en başında o yaratmış olsa bile," diye söylendi.

Onu duymazdan geldim. Öne çıktığımda gözler beni takip etti. Ben geri döneli uzun bir süre olmamıştı ama değişimi çoktan fark etmiştim. Artık sadece Mavi Gözlü Haydut değildim. Saraydan canlı kurtulabilen, Sultan'la burun buruna durup kaçan kızdım da aynı zamanda. "Lord Bilal'le bir ittifak kurabilirsek, o zaman savaş gücümüz olur. Onunla şu andan birkaç saat sonrasında bir görüşme ayarladık. Hava kararmadan önce. O görüşmenin sonunda bir ordumuz olacağını umuyoruz."

Hala "Çoktan şehirden kaçmadığını varsayarsak," diye ekledi.

"Ben gittiğimden beri daha da mı karamsar oldun? Yoksa ne biçim bir baş belası olduğunu unutmuş muyum sadece?" diye sordum.

"Gözden uzak olanlara karşı kalbimizin daha sevencenleşmesiyle ilgili ne derler bilirsin," diyerek benden tarafa yapmacık bir ifadeyle gülümsedi. "İyimserlik zaten en başında yakalanmana neden olmadı mı?"

Biz ulu orta ağız dalaşına giremeden Shazad "Eğer susmazsanız ikinizi de öldürmenin kaç farklı yolunu bildiğimizi lütfen aklınızdan çıkarmayın," diyerek araya girdi. Mutfakta kahkahalar yükselerek ortamdaki ağırlığı yumuşattı.

Ahmed herkesi tekrar konuya çekmeye çalışarak "İkin-

ci sorunumuz, eğer bir ordumuz olmazsa sadece kanlı canlı başka bir orduya karşı koyabilecek oluşumuz. Bu nedenle de Amani'nin o makineye ulaşmasına ihtiyacımız var."

Shazad "Şu an da çok iyi korunuyor olacaktır. Onun yakınına ulaşmamıza imkân yok. Sultan'ın ve bütün ordusunun dikkatini onu korumaktan başka tarafa çekemediğimiz sürece. Ayrıca öyle anlaşılıyor ki savaşlar dikkat dağıtmak açısında faydalı araçlar," dedi.

Herkes dikkatlice Shazad'a baktı. Arka taraftan birisi "Sırf Amani'yi saraya sokmak için bir savaş başlatmamızı mı öneriyorsun?" dedi.

Shazad "Hayır. Her halükârda bir savaş başlatmamız gerek. Savaşı Amani'ye saraya gizlice girmesi için fırsat vererek kazanma ihtimallerimizi biraz daha yükseltmek için kullanmamızı öneriyorum."

İçeri girebilsem bile cini ilk lisanda serbest bırakacak doğru sözcükler, Tamid'in bile bilmediği sözcükler olmadan makineyi etkisiz hale getiremezdim.

Ahmed "Bu da bizi son sorunumuza getiriyor," diyerek konuşmaya devam etti. "O da Amani'nin şu an... etkisiz halde olması." Bu odayı çabucak yatıştırdı. Tenimde demir parçalarından birinin dikilmiş olduğunu hissedebildiğim noktayı utanarak ovuşturdum. Gevşek bir dişi oynatmak gibi bir şeydi bu. Bir içgüdü, tik gibi ona bastırdığımda hissettiğim hafif acı hissi bana onun gerçekten bir parçam olmadığını hatırlatıyordu. Bana demir yara izleriyle dolu bedenimle işe yaramaz olduğumu hatırlatıyordu.

Shazad yumruklarını masaya koyarak "Güvenebileceğimiz bir Kutsal Şifacı bulmak meselesinde ne durum-

dayız?" diye sordu. "Amani'nin içindeki demirleri kesip çıkaracak birini." Bu sözcükleri dile getirmenin onun için ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. Bahi öldükten sonraki aylardan beri Shazad'ın Kutsal Şifacılar'la ilgili böyle açık açık konuştuğunu gerçekten duyduğumu sanmıyordum. Ben karnımdan vurulunca bile. Ama zaman o zaman çoğunlukla bilincim kapalıydı.

Sam "Bana bunu son üç kez sorduğunda ne durumdaysak aşağı yukarı tamamen aynı durumdayız," dedi. Gergindi. "Kutsal Şifacılar çoğunlukla Sultan'ın cebindeler. Hepsi sana yardım etmeden önce seni göz açıp kapayıncaya dek satarlar."

İsyan Cephesi'yle ilgili düşündükleri göz önünde bulundurulursa Tamid'e de tenime bıçak sokması konusunda güvenilemezdi.

Bir parmağımla kolumu ovuşturup altındaki metali hareket ettirerek "Riski göze alıp deneyemez miyiz?" diye sordum. Tırnaklarımı batırarak onu kendim sökmek istiyordum.

Jin ilk kez konuşarak tereddüt etmeden "Hayır," dedi. Herkesin kafası ona doğru döndü. Jin, söylenmesi gereken bir şeyi yoksa savaş toplantılarında pek konuşmazdı. Bu da insanların onu dinleme eğilimi gösterdikleri anlamına geliyordu. Ama şu an isyancıların arasında bir huzursuzluk vardı. Jin sadece beni bırakıp ortadan kaybolmamıştı. Bütün İsyan Cephesi'ni terk etmişti. "Söz konusu sen olduğunda risk almayacağız."

Ben de kabullenmek zorunda kalarak "O zaman ya birini bulacağız ya da ben saraya aşağı yukarı savunmasız bir halde girmek zorundayım," dedim.

Shazad "Tekrar insan olmaya hoş geldin. Sana silah getireyim," dedi.

"Sam." Onu mutfak boşalırken tavandan sarkan sepetlerden birinden yürüttüğü bir portakalı soyarken gördüm. "Yardımına ihtiyacım var," derken Shazad birine çabucak silah tedariki ile ilgili seslenirken yanımdan geçerken konuşmayı bıraktım. Sam bu davranışım karşısında tek kaşını kaldırdı.

"Generalinin sana yardım edemeyeceği bir şey mi?"

Onu ayak altı olmayan bir köşeye çekerken sesimi alçaltarak "Tenimin altından demiri çıkarmama yardım edebilecek birini tanıyor olabilirim. Kutsal Şifacı değil. Bir kadın. Teyzem," dedim.

Sam bir portakal dilimini ağzına götürürken durakladı. "Seni ilaçla uyuşturan, kaçıran ve hareme satan kadın mı? Evet, çok güvenilir birine benziyor."

"Lütfen Sam. Yardıma ihtiyacım var. Sen aylardır hareme girip çıktın. Orada olup da oradan çıkmak ya da kendini savunmak için güçsüz hissetmenin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok." Gömleğimi yukarı kaldırarak kalçamdaki yara izini, ilk tanıştığımızda ona gösterdiğim aynı yara izini gösterdim. "Gücüm varken bile bu oldu. Mecbur kalırsam saraya tekrar onsuz girerim ama öyle yaparsam öldürülme riskim iki kat olur ve bunu sen de biliyorsun. Öldürülmemek için neredeyse her türlü riski göze alırdım. Şimdi bana yardım edecek misin?"

Sam portakalın bir parçasını daha soyarak düşündü. "Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

"Seni o çok güvenilir teyzeni bulmam için bana ne kadar ödeme yapacaksın?"

Omuzlarım düştü. "Gerçekten mi? Bütün bunlardan sonra bunu para için yapıyormuşsun gibi yapmaya devam mı edeceksin?"

"Başka neden yapıyor olayım ki?" diye sordu. "Ben bir haydudum. Unuttun mu?"

"Çünkü ondan daha fazlası olmak istiyorsun," dedim sonunda. Bu bir kumar olmuştu. Bir tahmin. Ama dilimden böyle rahatlıkla döküldüğünde haklı olduğuma emindim. Sam'in bu isyan için duvarlardan yara bere içinde girdiğini görmüştüm. Auranzeb'e kendi insanları için bir hain olarak girişine şahit olmuştum. Bunu artık para için yapmıyordu. "O yüzden hâlâ buradasın."

"Bu aşırı aptalca bir neden olurdu," derken Sam kaşını kaşıdı. Sessiz kaldım. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Kırk İkinci Bölüm

Görünüşe göre Gizli Ev o kadar da gizli değilmiş. Izman'ın ortasında sıra sıra renkli tentelerin olduğu iki kıvrımlı sokağın kesiştiği noktadaki bir hamamdı. Benim için buraya gelirken yolda geçtiğimiz her biriyle aynı görünüyorlardı. Şehir devasa bir labirentti ve Ahmed beni her sapak ve dönemeçte hafifçe dürtmeseydi çölde kaybolduğumdan çok daha önceden kaybolurdum.

Yaklaştıkça kafes pencerelerden süzülen çiçek ve baharat kokularıyla ağırlaşmış bir buhar adeta parmaklarını saçlarımın arasına dolayarak harem anılarıyla benimle alay ediyordu. Ahmed kafamı kaldırmamı işaret ederek beni hafifçe dürttü. Baktığımda isim sonunda mantıklı geldi. Izman'ın bu köşesindeki bütün binalar eşit bir şekilde üç kat uzunluğundaydı. Gizli Ev etrafındakilerin hepsinden iki kat daha yükseğe uzanıyordu. Çatısı da duvarlardan aşağı dökülen sarmaşıklarla ve çöl çiçekleriyle örtülü olduğu için onu meraklı bakan gözlerden saklıyordu.

Lord Bilal'le buluşmak için bu yeri Shazad seçmişti. Ama önce kendisiyle başka bir yerde buluşmasını söylemişti. Muhafızları ve silahları olmadan. Onunla orada buluşup onu buraya getirmek Shazad'a bağlıydı. Önlemlerimizi alıyorduk. Ondan bize aşırı derecede güvenmesini istiyorduk.

Herhangi saldırıya maruz kalacak mı diye görmek ve tuzaklar var mı diye mekânı aramak için Jin önce herkesin görebileceği şekilde açıktan gitmişti. Ondan sonra da bir prens ve kaftanının katları arasına saklanmış silahlı bir koruma yerine Izman sokaklarında yürüyen sıradan bir çift gibi görünerek Ahmed'le ben gitmiştik.

Ahmed kapıyı itip açarak içeri girdi. Girişteki masada bir kızın kafası aniden kalktı. "Vay! Asi Prensimiz gelmiş," deyip bir kitabı kapattı. "Parmağını o tetikten çekebilirsin. Burada güvendesiniz," dedi. Silahımı sımsıkı tuttuğumu fark etmemiştim bile. Parmağımı yavaşça kaldırdım. Ama silahı tekrar kınına koymadım. Kız Ahmed'e "Kardeşin çatıda," dedi.

Ben merdivenlerden yukarı çıkarken "Burası neresi?" dedi.

Ahmed "Güvenli sığınak," deyip kenara çekilerek önce geçmem için bana yol verdi. Kibarlık mı ediyordu yoksa koruması olarak önden mi geçmem gerekiyordu emin değildim. "Bizim değil. Sara'nın." Kafasını arkaya, masadaki kıza doğru eğdi. "On altı yaşında evlenmiş. On yedi yaşında dul kalmış. Kimse zehir olduğunu kanıtlayamadığı için Sara dışında kimse kocasının neden öldüğünü bilmiyor ama adam onu kırık kemikler ve bir sürü parayla bırakmış." İstemeden aklım Ayet'e gitti. Saray yerine bu-

raya gelmiş olsaydı düşmanım olmayabilirdi. Bizden biri olabilirdi. Hala iyi bir durumda olabilirdi. Ya da isyan için bir kurşun yiyip anında ölebilirdi. "Parayı alıp bunu yaptı. Burası kocalarıyla olmayı istemeyebilen kadınlara göre bir yer. Hangi nedenden ötürü olursa olsun. Kadınları güvende tutan bir yer. Sayyida buradan geldi. Hala'yı da burada bulduk."

"Hala evli mi?" derken neredeyse basamağa takılacaktım.

"Parmaklarını kim aldı sanıyorsun?" Ahmed beni inceledi. "İyi misin sen?"

"İyiyim," diyerek elimi sallayıp onu geçiştirdim. "O zaman neden burası, Shihabian'daki bir genelevden daha şatafatlı görünüyor?" diye sordum.

Ahmed beni hazırlıksız yakalayarak kahkaha attı. Ahmed'in güzel bir gülüşü vardı. Bunu unutmuştum. Onu en son duyduğumdan beri çok uzun bir süre olmuştu. "Sara'nın teorisine göre insanlar ne yaptığını bilirlerse daha derine inmez ve gerçeği öğrenme riskine girmezler. Herkes de her gün erkeklerin girip çıktığı ve ara sıra çocukların ortaya çıktığı bir ev dolusu kadınla bizim ne yaptığımızı bildiklerini sanıyor."

Sara. Şimdi o ismin nereden tanıdık geldiğini hatırladım. Bahi ölmeden önceki gün çölde bir dağın üstünde dururken Shazad ona Sara adında bir kadından çocuğu olmasıyla ilgili takılmıştı. "Sadece birkaç yastık eklediğini söylemek hoşuna gidiyor. Fadi'yi buraya gönderdik. Güvende olacak."

Sonunda çatıya ulaşana kadar dört kat merdiven çıktık. Jin orada gölgeli yeşil bir çardağın altında bekliyor-

du. Bizi gördüğünde omuzları görünür bir şekilde gevşedi. "Yolda gelirken sorun çıktı mı?"

"Biz iyiyiz. Burada sorun var mı?" dedim. Kafasını iki yana salladı.

Shazad'ı beklerken gergin bir sessizlik çöktü üstümüze. Yarım saat önce gelmiş olması gerekiyordu. Neredeyse bir saat olacaktı ve ona ne oldu diye paniğe kapılmaktan içim düğüm düğüm olmuştu ki kafasında bir başlık ve gözleri bağlı olan bir Bilal'le merdivenlerin başında belirdi.

Ona Shazad'la silahsız ve yalnız buluşmasını söylemiştik. Buluşmamızın neredeyse bütün şartlarını biz koymuştuk ve bir müzakere bekleyerek zor şartlar koymuştuk. Ama Shazad onun irkilmediğini bile söyledi. Savunmasız bir şekilde bizimle gelmeyi reddetmiş. İnsanın bir tuzaktan şüphelenmesine neden olan tarzdan bir şeydi bu. Shazad onun kafasındaki başlığı kaldırıp gözlerini açarken dikkatli bir ifadeyle gökyüzünü inceleyip durdu.

Bilal miskin miskin "Endişelenmeyin. Sakladığım bir şey yok. Bana inanmazsanız Cindöllerinizden birine sorabilirsiniz."

Herkes bana baktı. Demek ne olduğumu biliyordu. "Gerçeği söylüyor," dedim. Shazad'ın düşündüğünü anlayabilirdim. Kendi hayatını bu kadar önemsemeyen bir adamda yolunda gitmeyen bir şey vardı.

"Güzel." Bilal ellerini ceplerine soktu. Üstünde kendisine fazla bol gelen ve kollarında toplanmış mor ve altın renginde çirkin bir *kurta* vardı. Gizli Ev'in şatafatına cuk oturuyordu. "Demek meşhur Asi Prens sensin." Bilal Ahmed'i inceledi. "Boyunun daha uzun olacağını sanıyordum."

Ahmed "Duyduğun her şeye inanmamalısın," dedi.

Bilal "Gerçekten de babanı geçebileceğin kulağıma geliyor. Ordumun yardımıyla," diye belirtti.

Ahmed "İşte buna inanmalısın," dedi.

Bilal "Güzel. İşgalcilerin ellerini kollarını sallayarak gelip geçmesinin bir son bulmasını istiyorum. Yorucu bir şey bu. Eğer ordum babanı geçebilirse o zaman emrindedir. Hem zaten komutanlık yapmak pek ilgilimi çekmedi hiç. O hep Rahim'in usta olduğu bir konuydu. O babam için ikinci bir oğul gibi. Ama karşılığında bir şey isteyeceğim."

Ahmed hazırlıklıydı. "Ben Sultan olduğumda, Illiaz'ı bağımsız ilan edeceğim. Sen de kendi krallığının hükümdarı olabilirsin. Miraji tahtıyla ittifak kuracağına yemin etmeye hazırlıklı olduğun sürece."

Bilal "Ah... O umurumda değil," derken kafasını iki yana salladı. "O sadece senin güzel generaline beni seninle karşı karşıya getirmesini sağlamak için büyük bir şey verir gibi yaparken kullandığım bahaneydi. Ona gerçekten neyin peşinde olduğumu açıktan söyleseydim, beni senin adına o noktada geri çevireceğine dair bir hisse kapıldım. Kadınlar... çok mantıksız olabiliyorlar da."

Ahmed "Peki peşinde olduğun ne?" diye sordu. Kullandığı sözcükleri dikkatlice seçti. *"Neymiş söyle,"* demedi. Hepimiz ne kadar çaresiz olduğumuzu bilsek de.

Bilal "Krallığın sende kalabilir. Her bir parçası. Ordum karşılığında tek istediğim Cindölü'nün karım olması," dedi.

O bunu dedikten sonraki anı dolduran sessizlik adeta elle tutulur oldu. Çatıdaki, hepimizin şoktan sesinin ke-

silmesi sonucu oluşan bir sessizlikti. Ahmed'in onu anında reddetmediği bir sessizlikti.

Ahmed sonunda sözcükleri özenle seçerek "Cindölleri bana ait değiller ki sunayım," dedi "Ama öte yandan Illiaz..."

"Kendi ülkemin kralı olmakla ilgilenmiyorum ben," diyerek elini gevşek gevşek salladı. "Bağımsız bir Illiaz babamın hayaliydi. O hırslı bir adamdı, harika bir adam. Bense ölen bir adamım. Kutsal Şifacılar bunun kanımda olduğunu söylüyorlar. Şanslıysam tabii."

Şimdi bol kıyafetlerinde, teninin solukluğunda, her zaman yorgun gibi durmasında hastalığını gördüm. Böyle oluşunun nedeni küstahlık değildi; hastalıktı. "Savaşta kazansan ve bana kendi krallığımı versen de onu kaç yıl boyunca yöneteceğim ki? Bir yıl mı? İki mi?"

"Peki ben hangi noktada devreye giriyorum." Daha fazla çenemi tutamamıştım. O, birimiz için müzakere yaparken duramadım. "Eğer ölmeden önce karına bir oğul vermek istiyorsan eminim Cindölü olmayan birini bulabilirsin."

Bilal bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Herkesin Cindöllerinin iyileştirici güçleri olduğuna dair bir inancı var. O yüzden kara borsa da saç parçaları ya da tuhaf deri parçaları alınabiliyor. Ya da insanı iyileştirmek için yüzen mavi gözler." Gözleri üzerimizde gezindi. "Ama o sulandırılmış bir hikâye. Bazıları gerçek iyileştirme gücünün bir Cindölü'nün canını almaktan geçtiğini söylüyor." Mahdi'nin Delila'nın boğazına bıçağını dayayarak Sayyida'nın hayatını kurtarmak için onu zorla onun yanına götürmeye çalıştığını hatırladım. O yaşasın diye Delila'nın öleceğini

söylediğini. "Ama görüyorsunuz ki bu eski Miraji lisanından yanlış bir çeviri. Asıl cümle kim bir Cindölü'nün canını alırsa değil, kim bir Cindölü'nün hayatına sahip olursa. Kime bir Cindölü'nün hayatı verilirse. Hawa'yla Attallah'ın hikâyesini biliyorsunuzdur kesin."

Hawa ve Attallah birbirine yemin etmişlerdi.

Hikâyeler onlarınkinin Attallah'a savaşta kalkan olacak çok büyük bir aşk olduğunu söylerdi. Ama Hawa bir Cindölüyse eğer...

Evlilik yeminleri diye düşündüm. Bu adeta karnıma bir yumruk gibi indi.

Kendimi sana teslim ediyorum. Bütün benliğimi sana teslim ediyorum ve neyim varsa senindir. Hayatım paylaşmak için senindir.

Öleceğimiz güne kadar.

Bunlar çoğu kişi için sadece bir ritüelden ibaretti ama bir Cindölü'nün ağzından gerçeği konuşmak demekti. Efsane de öyle doğmuştu. Hawa'nın Attallah'ı söyledikleriyle hayatta tuttuğu. Onu duvarlardan izlediği sürece kendi hayatı onun hayatına bağlı olduğundan o da yaşadı. O düştüğünde, Attallah da düştü. Istıraptan ölmedi. Bir Cindölü gerçeğinden öldü.

Durumu idrak ederken üstümüze bir ölüm sessizliği çöktü.

Bilal "Bana Cindöllerinizden birini ver," dedi ve gözleri bana kaydı. "Ona iyi davranılacak. Ona zarar vermeyeceğim. Ama ondan kadınlık görevlerini yerine getirmesini bekleyeceğim," derken Jin'in elini sıktığını gördüm. "Ondan sadece bir tane oğul isteyeceğim. Karşılığında da başka bir eş almayarak onu onurlandıracağım. Saç-

larımın ağardığını ve torunlarımla tanışacağım günleri görecek kadar yaşamak istiyorum ve sana bir orduyla bir ülke vereceğim. Bir tahta karşılık bir kız."

Bu dediklerini iyice anlamamızı bekledi. "Bunun üzerine düşünmeye ihtiyacın olduğunu görüyorum. Sabah Illiaz'a gideceğim. Bir ordu istiyorsanız beni bir eşle birlikte gelip orada görün. Gelmezseniz..." deyip omuz silkti. "Senin ve isyancılarının babanın yeni silahlarıyla yanışınızı kalemden izleyip savaş bitmeden ve Sultan benim için gelmeden çok önce kendi yatağımda öleceğim. Bu yüzden benden nefret edersen de onu da ölümden sonra hallederiz."

Kırk Üçüncü Bölüm

Çöl gecelerini bir sızı gibi özlüyordum. Shira haklıydı. Izman'dan yıldızları göremiyordunuz. Şehir gürültü ve ışıklarla öylesine dolup taşıyordu ve öylesine aydınlıktı ki ölülerin takımyıldızları seçilmiyordu.

Ama özlediğimin aslında yıldızlar olmadığını biliyordum. Her şey değişmişti. Artık çölde yeni oluşan bir isyan değildik. Yaptığımızın doğru olduğundan, buna değdiğinden emin olmanın basitliğini özlüyordum.

Bir savaş başlatıyorduk. Fedakârlık gerektiren bir savaş. Kamptaki huzursuz kıpırtıyı hissedebiliyordum.

"Bundan kolay bir çıkış yolu var. Biliyorsun değil mi?" Ben, kafamı göğsüne yaslamış dururken Jin konuştuğunda onu tam olarak duyamadan kemiklerimde hissettim. Karanlık çoktan çökmüştü ve ikimiz de uyukluyorduk.

Bilal'in teklifinden dönüş uzun ve sessiz bir yürüyüş olmuştu. Shazad'ın bile diyecek hiçbir şeyi yoktu. Ahmed'le Jin önümde yan yana yürürlerken öfkeli bir sohbete dal-

mışlardı. Onlar da herkesle aynı anda bu durumu çözmeye çalışıyorlardı. Hala da Imin de evliydiler. Geriye ben ve Delila kalıyorduk. Bir ordu istiyorsak karşılığında kendimizi Bilal'e sadece ikimiz sunabilirdik. Bunun gerçek bir mücadele olmasını istiyorsak, ağır ağır bir katliam değil.

Jin'in neyi kastettiğini biliyordum. Onunla evlenirsek ben de tartışmaya açık olmayacaktım.

"Biliyorum," dedim. Başka bir şey demedim. Delila yerine beni kurtarırsa Jin'in kendisini bir daha asla affetmeyeceğini bildiğimi söylemedim. Ahmed beni zorlamaya çalışsaydı zaten bir orduyu yönetmesini isteyeceğim türden bir hükümdar olamayacağını söylemedim. Jin'le bile olsa, benim adıma seçilen evliliğin sonum olmaması için bütün bir çölü yürüdüğümü söylemedim.

Ama sessizliğim benim yerime konuştu.

Jin kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti. Sıcak ve sertti. Kafamı eğdim ve dudağımı kalbine, güneş dövmesinin üstüne bastırdım.

Eninde sonunda uykuya daldı. Ben dalmadım.

Huzursuz birkaç saatin ardından onun kollarının arasından çekildim. Çoğunlukla ılık yaz havasında çadırsız uyuyorduk. Bir savaş alanındaki ölüler gibi çimlere yayılmış insanlar arasından ilerledim. Tekrar mutfağa girdiğimde ev sessizdi.

İçini isyancılar doldurmuyorken çok daha büyük görünüyordu. Kahve arayarak Shazad'ın rafındaki teneke kutuları karıştırmaya başladım.

Mutfağın kapısı çarpılarak açıldı ve öylesine şiddetli bir şekilde sıçradım ki cam bir şişeye çarparak onu çok gürültülü bir şekilde yere düşürdüm. Tanıdık olmayan bir

adam sendeleyerek mutfağa girdi. Sarı gözlerini göreceğim kadar ateşe yaklaştığında saldırıya geçmek üzereydim. "Imin?" O, nefes nefese bir halde daha şöminenin yanındaki bir sandalyeye çökerken içim rahatladı. "İyi misin?"

Nefes nefese "Buraya kadar koşmak zorunda kaldım," dedi. Genç bir erkek kılığına bürünmüştü ve sakalsız yanakları kızarmıştı. "Şehir şu Abdal denen şeylerle kaynıyor. Bir tanesi birkaç sokak geriye neredeyse beni görüyordu. Ama bütün gün saraydan çıkamadım ve birine anlatmak zorundaydım. Rahim..."

Bu isim dikkat kesilmeme neden oldu. "O iyi mi?"

Imin anında "Hayır," dedi. "O bir tutsak. Tabii ki de iyi değil. Ama ölmedi de. Mutfaklarda dönüp duran bütün o konuşmalara bakılırsa, ölmeyecek de. Sultan'ın ordusunda Rahim'e saygı duyuluyor. Onu idam etmenin askerlerin ruh hali açısından kötü olacağını söylüyorlar. Sultan'ın halkın gözündeki yeri açısından da. O yüzden uzağa gönderiliyor. Sessizce ölebileceği bir çalışma kampına postalanıyor."

Bu kulağa iyi bir haber gibi geldi. Uzun zamandır bir ilk ama henüz fazla umutlanmadım. "Onu ne zaman götürecekler?"

Imin bana bir kez daha gözlerini devirerek "Sence Abdallarla dolu sokaklardan sağlığım için mi koştum? Yarın akşam."

Ahmed'i generalin çalışma odasında buldum. Kapının altından ışığı sızan bir tane titrek lamba vardı. Bu bana

geceleri cezbedici titrek bir ışık yakarak çocukları kaçırıp evcil hayvan gibi kendine saklamak için anne babalarının evlerinden çıkarıp gecenin köründe ateşin peşinden koşturan kıskanç cinin hikâyesini hatırlattı.

Koridorun yarısından sesler duyabiliyordum.

"Delila..." derken Ahmed'in sesi yorgun geliyordu. "Yapamazsın..."

Delila "Evet, yapabilirim," diye yükseltti sesini. Eşiğin hemen gerisinde durakladım. "Yapamayacak olan sensin Ahmed. Ben olmasaydım bir savaş bile olmazdı. Bütün bu mesele ben doğdum diye başladı. Annem yani Lien bu yüzden kaçmak zorunda kaldı. İkiniz bu yüzden karnımızı doyurmak için benim şu anki yaşımdan daha küçükken çalışmaya başlamak zorunda kaldınız. Sen ve Jin'in Xicha'da büyümenizin ve bütün bu isyanın en başında başlamasının nedeni benim. Bahi bu yüzden öldü. Mahdi de Sayyida da ve diğer herkes de. Ben bu savaşı başlattım ve sen onda savaşmama izin bile vermiyorsun. O yüzden bitirmene yardımcı olacağım."

Delila çalışma odasından hışımla çıkarken geriye çekildim. Kapı evin yarısını ayağa kaldıracak kadar sesli bir şekilde duvara çarptı. Koridordan ilerlerken beni görmedi bile. Eşikteki ışığa adım atmak için o gözden kaybolana dek bekledim.

Gölgem çalışma odasına vurunca Ahmed'in kafası aniden kalktı. Ondan önce kafasını avuçlarına koymuş, dirseklerini de masaya dayamıştı. Bana odaklanmakta zorluk çekti. Yanında boş bir şişe vardı. Başladığında ne kadar dolu olduğunu merak ettim.

"Amani," derken gerinerek doğruldu. Mum ışığı yü-

züne vurdu. Onun diğer insanlar gibi görünmesine neden olarak önce bir yanını sonra diğer yanını aydınlattı. Ahmed'i daha önce hiç sarhoş görmediğimi fark ettim. "Özverili bir davranış sergileyerek kendini bir ordu karşılığında Lord Bilal'e sunmayı teklif etmeye geldiysen üzgünüm ama kız kardeşim senden daha önce davrandı."

"Özverili davranış sergilemek çok büyük bir şey gibi gelmiyor kulağa." Davet edilmeden karşısındaki sandalyeye çöktüm.

Ahmed "Senin gitmene izim verirsem Jin beni asla affetmez," deyip kafasını iki yana salladı. "Delila'nın gitmesine izin verirsem de affetmez ama ben de kendimi muhtemelen asla affetmem. Yani en azından o zaman ikimiz de benden eşit derecede nefret etmiş oluruz." Gitmene izin verirsem dedi. Gitmeye zorlarsam değil. Ahmed benim hükümdarımdı. Özverili bir davranış sergilememi emredebilirdi bana. Kız kardeşi yerine kendimi teslim etmemi. Ama bu aklından bile geçmemişti.

Çünkü o, babası değildi.

Sarayda bunun beni korkuttuğu bazı anlar olmuştu. Ahmed'in yeterince güçlü olmayabileceğine, yeterince bilgili olmayabileceğine, fazla idealist olabileceğine dair korkular. Ama Miraji'nin ihtiyacı olan oydu. Miraji'nin Ahmed gibi bir hükümdara ihtiyacı vardı. Ben Ahmed gibi bir hükümdarın, ülkeyi Sultan gibi bir hükümdardan alamayacağından korkuyordum sadece.

"Kolay olmalı, değil mi? Koskoca bir ülkeye karşılık bir insan. Kız kardeşim ya da bir ordu."

"Hayır," dedim. Sultan'ın idamı emrettiği zamanki rahatlığını düşündüm. "Bence hükümdarlığın hiçbir zaman

kolay olması gerekmiyor. Ama ya başka bir yolu olsaydı?"

"İsyanı bir ordu olmadan kazanmanın mı?" Bana bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Daha çok ayaklanma ve kaybedilen hayatlarla mı? Ellerimden Saramotai gibi kayan başka şehirler mi? Babam daha kolay katliam yapmak için makineler yaratırken artan ölü sayısıyla mı?

"Hayır. Ya Illiaz'daki ordunun kontrolünü kazanmanın başka bir yolu olsaydı?"

Ahmed kafasını kaldırıp yüzünde bir umut kıvılcımıyla bana baktı.

"Rahim," dedim. "O, Bilal emir olmadan önce Illiaz ordusunun komutanıymış. Onu tanıyorlar. Ona saygı duyuyorlar." Gallan elçisinin beni neredeyse boğduğu gün Rahim Kadir'e karşı gelmelerini emrettiğinde askerlerin nasıl hemen kolaylıkla yola geldiğini düşündüm. "Bence onun peşinden giderlerdi. Bilal'in rızası olsa da olmasa da."

"Imin'i göndermemizi mi teklif ediyors..."

"Hayır," deyip kafamı iki yana salladım. "Imin onun kılığına girebilir ama Rahim'in yerini alamaz."

Ahmed "Imin bunu daha önce de yaptı. Bizim için birinin kılığına büründü", dedi.

"Çok uzun bir süreliğine değil. Imin senin suratınla kampa girip emirler yağdırmaya başlarsa herkesin sen olmadığını her şeyden çabuk anlayacağını düşünmüyor musun? Gerçek Rahim'e ihtiyacımız var bizim. Daha fazla numara yok. Sadece eski usul bir kurtarma var."

Ahmed sandalyesinde geriye yaslandı. "Onu kurtarmak istemenin tek nedeni bu mu?"

"İnsanları geride bırakmaktan hoşlanmıyorum." Özellikle de hayatımı borçlu olduğum insanları.

"Amani bütün şehir sürekli arkasına bakarken ve Abdallar her gece şehirde devriye gezerlerken... bu, kulağa bir intihar görevi gibi geliyor." Ahmed gözlerini ovuşturdu. "Öyle bir görev planlıyorsak da diğerlerinin de burada olmasına ihtiyacımız olacak."

Kırk Dördüncü Bölüm

Biz Abdal ateşinde hepimizin ölmesiyle sonuçlanmayacak bir plan yapamadan önce şafak sökmüştü.

Rahim'i şehirden götürecek aracın önünü kesmek için en olası yeri aramaya başladık. Araç Izman'dan çıkmadan önce ona ulaşmalıydık. Şehrin sokaklarının dar alanlarında mücadele etmek bizim avantajımızaydı. Araç açık alana çıkarsa hiçbir şansımız kalmazdı. Hepimiz bir Izman haritasının üstüne çökmüş bir haldeyken Sam duvardan içeri girdi. Yanağında onu en son gördüğümde orada olmayan bir morluk vardı.

Bir anlığına dikkati dağılan Shazad "Nereden o?" diye sordu.

Sam ketum bir şekilde "Bir arkadaştan," dedikten sonra masada yanımıza geldi. Bana tam algılayamadığım anlamlı bir bakış attı. Sonra da o ifade yüzünden kayboldu. "Ne yapıyoruz? Yazlık evlerimizi mi seçiyoruz?" diye sordu.

"Pusu kurmak için iyi bir yer seçiyoruz," dedim. Sul-

tan Rahim'in aracını hem insan muhafızlar hem de Abdallarla gönderecekti. Fani askerlerle ilgili endişe duymuyorduk. Hala onları halledebilirdi. O edemese de kurşunlar ederdi.

Abdallarsa farklı bir hikâyeydi.

Leyla'ya ihtiyacımız vardı.

Zincirli bir halde karşımıza getirildiğinde uyku sersemiydi. Ama gözleri kocaman açılmıştı ve ürkekti. Bizden yaşça çok küçük olmasa da Shazad'ın karşısında bir çocuk gibi görünüyordu.

"Leyla." Arkadaşım masaya yaslandı. "Konuşmadan önce bana vereceğin cevabı çok iyi düşün. Abdalları durdurmanın bir yolu var mı? Düşünebildiğin herhangi bir yol?"

Leyla tedirginlikle odada etrafa, bana ve Imin'e, gerçek kardeşleri olmadan kanı ve canı olan iki erkeğe baktı. "Emin değilim..." diye fısıldadı. "Yanılıyorsam başka kimsenin zarar görmesini istemem." Sesi dökmediği gözyaşlarının etkisiyle kalınlaşmıştı. Onu rahatlatma dürtüme karşı koydum. Rahim'i kurtarırsak ona acıyacak biri olurdu. O zamana kadar da büyümesi gerekiyordu.

"Abinin hayatı tehlikede Leyla. O seni kurtarmak için her şeyi yapardı. En azından onu kurtarmayı deneyebilirsin," dedim.

Leyla tedirgin bir şekilde alt dudağını ısırdı. Bir cevap mı arıyordu yoksa zaten biliyordu da bize söyleyip söylememek konusunda karar vermeye mi çalışıyordu anlayamadım. "Kelimeyi yok etmeyi deneyebilirsin," dedi.

Ahmed "Kelime mi?" diye sordu.

"Ona can veren kelimeyi. O kelime cin ateşini onların kıvılcımına aktarıyor. Onu ayaklarının içine koydum," derken

tedirginlikle kıpırdandı. "Birinin onlara zarar verebileceği en zor yer orasıydı. İnsanlar gibi görünüyorlar. O yüzden insanlar da onların kafalarını ya da kalplerini hedef alacaklardır. Kim bir ayağı hedef almayı düşünürdü ki?"

Shazad "Bu akıllıca," diye itiraf etti. "Ve bizim için çok zahmetli."

"Sence bir illüzyonla kandırılabilirler mi?" diye sordum. "Hala'nın zihinlerine girmesi gibi değil. Bir örtü gibi." Delila'nın illüzyonlarından biri gibi. Ama onun adını söylemedim. Cevap evet olursa Delila'yı bizimle götürmek bir tartışma konusu olurdu ve bu Leyla'nın önünde yapacağımız bir tartışma değildi."

Leyla "Kandırılabilirler," diye itiraf etti. "Öyle illüzyonlar yapabilecek biri var mı aranızda?"

Ahmed "Teşekkürler Leyla," derken sesi onu başından atar gibiydi. "Çok yardımcı oldun."

Leyla geri götürülürken Ahmed kendini hazırlayarak bana baktı.

Bir kavgaya hazırdım. "Onu sonsuza dek koruyamazsın Ahmed. Delila'ya ihtiyacımız var..."

"Biliyorum," derken beni durdurmak için bir elini kaldırdı. "Onu sonsuza dek koruyamayacağımı biliyorum. O yüzden bunu yapmanız için siz ikinize güveneceğim," deyip eliyle yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Gidip kardeşimi kurtarmadan önce biraz dinlenin."

Güneş gökyüzüne doğru çıkmış olsa da diğerleri yataklarına doğru giderlerken Sam benimle birlikte geride kaldı.

Jin arkasına doğru bana bir bakış attı ama elimi sallayarak onu gönderdim.

Sam, diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda "Teyzeni buldum," dedi. "Bir altın tüccarının üstünde çok lüks bir dairede, her yönden basit bir ilaç tüccarının sahip olacağı şartların çok daha ötesinde bir yaşam sürüyor. Bu da onu bulmayı kolaylaştırdı." Benim karşılığımda aldığı altınlar üzerinden geçiniyordu. Bu da Sam'in onu bulmasına izin veren şairane bir adaletti adeta.

"Peki," deyip kafamı iki yana salladım. Kafam uyku, bir sürü plan, Rahim'i kurtarırken yanlış gidebilecek bir sürü şey yüzünden ağırlaşmıştı. "Birkaç gün içinde gidebiliriz ve..." Sam sözümü keserek "Öyle yaparsan boş bir ev bulacaksın. Hayatını toplayıp yarın şehri terk edecek. Bir sürü insan da aynısını yapacak. Şehirde çok fazla huzursuzluk var. Şimdi bir de sokağa çıkma yasağı var. Şehirler savaş zamanında bulunulması en iyi yerler değildir."

Tabii ki de. Bu gerçek olamayacak kadar iyi bir şans gibi gelmişti kulağa.

"O zaman ona içimdeki demiri çıkarttırmayı denemek için bu gece gitmek zorunda kalırız."

Bunun için Sam'in yardımından daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

"Ve sen de bana geliyorsun." Hala'nın gözlerinin altındaki yorgunluk halkaları tenini daha koyu bir altın tonuna büründürmüştü. "Canın Shazad'ın ya da Sevgili Jin'in yerine bana ha?"

Onlar senin gibi bir insanın zihnine girmeyi bilmiyorlar. Bu, dilimin ucundaydı. Ama Hala yanılmıyordu. Shazad ya da Jin ve birkaç uygun yerleştirilmiş tehdit de muhtemelen bana aynı şeyi elde ettirebilirdi. Burada olmamın gerçek nedeni o değildi. İkimiz de Cindölüydük ve birbirimize gerçek borcumuz vardı.

"Onlar insan," dedim. Yanımda savaşırlardı. Birbirimiz için ölürdük ama ne olursa olsun bunu Hala'yla aynı şekilde anlamazlardı asla. Bir parçamın tutsak edilmesini, türüm yüzünden birinin bana zarar vermiş olmasını, benim de teyzeme zarar vermek isteyişimi...

"Kampta anlatılan hikâyeye göre annen seni parmaklarını alan adamla evlenesin diye satmış."

Hala'nın yüzü anında değişti. Altın rengi parmaklarını simsiyah saçlarının arasında gezdirişini izlerken "Annelerimizin babalarımızdan bizimle beraber ne aldıklarını biliyor musun?" diye karşılık verdi.

Shira'yla hapishanedeki konuşmamı hatırlayarak "Bir dilek," dedim.

"Annenin ne dilediğini biliyor musun sen?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Beni tekrar saraya sokmayı başarırsak bunu babama sormam gerekiyordu.

Hala "Benimki altın dilemiş," dedi. Bu öylesine aptalca ve basit bir dilekti ki. Hikâyelerde her köylünün, hurdacının, dilencinin dilediği dilek. Onu konuşmaya zorlamadım. Sadece bekledim. Bana anlatmak istiyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Altın rengi dudakları hafif aralandı. Zorlamazsam anlatacaktı.

"Annem fakir büyümüş ve zengin olmayı dilemiş," dedi sonunda. "Belki de niyeti iyiydi. Belki de bir çocuğu olaca-

ğını ve beni kendi büyüdüğü çukur yerine rahatlık içinde büyütebilmek için zenginlik diledi. Küçükken kendime söylediğim yalan buydu. Ama bunu hiçbir zaman sesli söyleyemedim," derken gülümsemesi buruktu. "Sonra para bitti ve geriye ben kaldım. Altından kızı."

Geriye yaslandı ve çadırın aralığındaki ışık teninin ışıldamasına neden oldu. Çadır kurma zahmetine giren tek insan oydu. Saklanıyor olabileceğini fark ettim. Altını çok seven kadının altın kızı. İkimiz de kendimize göre farklı şekillerde altınla takas edilmiştik.

"Sana yardım edeceğim," dedi.

Jin'i evin içinde, çalışma odasından ayrılan küçük bir odada tıraş olurken buldum. Onun, generalin yatağına yatmadığı uzun geceler için tasarlanmış bir oda olduğunu tahmin ettim. Çatlak bir aynanın altında yarısı dolu dövülmüş pirinçten bir lavabo vardı. Jin için biraz alçakta kalıyordu. O yüzden de üzerine eğilmek zorunda kalmıştı. Gömleği kapının koluna atılmıştı. Arkadan çıplak omuzlarındaki kasların nasıl kasıldığını, kalbinin diğer yanındaki pusula dövmesini nasıl hareket ettirdiğini görebiliyordum. Diğer omzunda da yeni bir dövme vardı. Teninde bir dizi küçük siyah nokta. Kum patlaması gibi. Doğrulurken yansımasında kapıya yaslanmış bir halde kendisini izlerken beni fark etti.

"Şu yeni." Oda ona dokunmak için sadece bir adım atmamın yeterli olacağı kadar küçüktü.

"Xicha ordusundayken yaptırdım." Parmaklarım nok-

taların üstünde bir bir gezerken teni elimin altında sıcaktı. "Tanıdığım bir kızı düşünüyordum." Çabucak dönerek elimi yakaladı. Çoğunlukla nane kokuyordu ama beni çaresizce ev hasreti çekmeme neden olacak bir şekilde öptüğünde altta çöl tozu ve barut esintileri de vardı. Bu da söylemek üzere olduğum şeyi söylemeyi daha da zorlaştırdı.

"Jin, sana bir şey söyleyeceğim," diyerek geri çekildim. "... ve bana bu konuda hiçbir soru sormanı istemiyorum. Sadece bana güvenmeni istiyorum. Bu gece Rahim'i kurtarmadan önce yapmak zorunda olduğum bir şey var. Onun için de Sam'e ve Hala'ya ihtiyacım var. İşe yaramayabilir diye de sana ne olduğunu söylemek istemiyorum."

"Daha şimdiden bunun her şeyinden nefret ettim," diyerek çenesinden akan bir su damlasını elinin tersiyle sildi.

"Öyle yapabileceğini hissettim zaten. Ama birine söylemek zorundayım ve Shazad'ın beni durdurma ihtimali daha yüksek. Ama onun pusu kurulacak noktaya gitmesi gerek. İkinizin de gitmeniz gerekiyor. Bunun benim yüzümden darmadağın olması riskini göze alamayız."

Jin "Bunu sağlamanın tek yolu senin bizimle gelmen," derken kısa saçlarımın uçlarıyla oynayarak bana dikkatlice bakıp aklımı okumaya çalıştı. Ama bunun için hiçbir şey belli etmemeye kararlıydım.

"Kavşağa gidin," derken kararlı durdum. "Bizi orada bekleyin. Her şey yolunda giderse Rahim'in yolunu kesmek için oraya zamanında yetişebiliriz zaten."

"Bu bir söz mü?" Jin'in aslında gerçekten dile getirmeden ne zaman evet dediğini biliyordum. O benim tarafımdaydı.

"Cinlerin kızları söz vermemeliler," deyip doğrularak kulağının yakınında jiletin neden olduğu bir kesiğe uzan-

dım. Ona kalp atışını hissedecek kadar yakındım. "Öyle yapmanın sonu genelde iyi bitmez."

Jin kafasını çevirerek hızlı ve kendinden emin bir öpücükle beni hazırlıksız yakaladı. Öpücüğü çabucak bitirdi ama geriye çekilmedi. Sadece dudakları dudaklarımdayken gülümsedi. "O zaman bu son olmasa iyi olur Haydut," dedi.

Kırk Beşinci Bölüm

Teyzemin altın tüccarının üstündeki dairesi yarı dolu ve ağzına kadar dolmuş da taşan çekmecelerle darmadağınıktı. Sam bizi duvardan geçirdiğinde baldırımı birine çarptım ve dilimin ucuna gelen bir dizi küfrü güçlükle içimde tuttum.

Dağınıklığın arasından dikkatlice ilerledik. Bir sandıktan taşan ipekler ve muslinler kumaştan parmaklarmış gibi bacağıma sürtündüler. İnci bir kolye de başka bir sandığın üstüne özensiz bir şekilde atılmıştı. Yani Sultan'a birini satmak insanın bunları almasını sağlıyordu.

Hepsinin ortasında da bir yatağa yayılmış bir halde uyuyan teyzem vardı.

Hala "Hazır mısın?" diye fısıldadı. Onaylayarak kafa salladım çünkü cevap verebileceğimden emin değildim. Hala sokakta gösteri yapanlar gibi ellerini teyzemin bedeninin üzerinde sallıyormuş gibi yapmaya tenezzül bile etmedi. Alnında konsantre olduğunu gösteren hafif kırı-

şıklık dışında herhangi bir şey yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

Hala onun zihninin kontrolünü ele geçirirken teyzem nefes almaya çalışarak aniden sıçrayarak uyandı.

Bir an gözlerini fıldır fıldır açarak etrafa bakındı. Sonra beni gördü ve gözleri tanıdığını belli edercesine bana odaklandı.

Güçlükle bir nefes vererek "Zahia," dedi. Gerçeklikle rüya arasındaki çizgiye bir an karşı koyuşunu izledim. Kız kardeşinin öldüğünü bilmesiyle önünde gördüğü şey arasında gidip geldi. İllüzyonun kazanması için gözlerini sadece birkaç kez kırpıştırması yetti.

"Safiyah," diyerek onun yatağının kenarına oturdum. "Yardımına ihtiyacım var." Elimi yorganın üstünde onun elinin yanına koydum. Onu yalvarırcasına tutmayı kendi kendime yediremedim.

Ama Safiyah benim yerime yaptı. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirerek elimi dudaklarına götürdü. "Tabii ki de," derken artık gözlerinde yaşlar vardı. "Senin için çöle sel bile bastırırım." Beklentiyle durakla-yarak bana baktı. Bunun bir sözün ilk yarısı olduğunu fark ettim. Safiyah'la annem arasında geçen bir şey, kız kardeşler arasında gizli bir bağ.

Ama bu bir sır değildi. Ne olduğunu biliyordum. Annem bana daha önce söylemişti. Ama onu Safiyah'a söylememe imkân yoktu.

Shazad'ı düşündüm. Kollarımdaki kız kardeşimi. İlk kez karşılaştığımızda birbirimizde bir şey bulmuştuk ve o anda birbirimize bağlanmıştık. Kandan daha öte bir şeyle.

"Kız kardeşim için..." Bu sözcükleri dilimden çıkmaya zorladım. "Denizi ateşe veririm."

Gerisi teyzemi bir rüya dünyasından geçirmek gibi bir şeydi. Beni mutfağa götürdü. Havada asılı baharatlarla bir eczaneye ait kavanozlar dolusu şeylerle tıka basa dolu küçük bir yerdi. Mutfak masasını temizledi. Bu süre boyunca da konuştu. Benim neredeyse hiç anlamadığım, anneme hitap eden konulardan bahsetti. Aralarında bir çöl varken kız kardeşiyle konuşmak istediği on sekiz yıl boyunca birikmiş şeylerden, bundan önceki bir hayatta kız kardeşlerin arasında geçen gizli özel şakalardan da. İki kadının aslında hiç bilmediğim diliydi bu.

"Soyunman gerek," dedi bana. Hala'yla ben tek bir vücut gibi Sam'e dönüp imalı imalı baktık.

Sam kendisine silah doğrultulmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ben ıı... geleni gideni gözetleyeceğim," deyip duvardan geri çıktı.

Soyunup teyzemin masasına yattım. Bıçakların arasından küçük bir bıçak alarak onu temizlemeye başladı. Hayatım boyunca bıçaklanmış, vurulmuş, dayak yemiş ve başka birçok şeye maruz kalmıştım. Ama yine de o bıçağın görüntüsü hoşuma gitmiyordu. Teyzem öne doğru gelip tenimi karıncalandıracak bir şeyle ıslatılmış bir kumaş parçasıyla ilk metal parçasının gömülü olduğu yeri silerken, Hala gözlerini devirerek elimi tuttu.

Küçük bıçak koluma battı. Acının bedenime saplandığını hissettim. İçgüdüsel olarak kasılarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama tenimin kesilmesi hissi hiç gelmedi. Sonra da altımdaki sert masa kayboldu. Parmaklarımı hareket ettirdim ve tenimin altında yumuşak kumları buldum.

Gözlerimi açtım. Yıldızlara bakıyordum. Çöl yıldızlarına, karanlıkta apaçık hiçliğin arasında parlayışlarına, çölün yanan son ışığına bakıyordum.

Bu bir illüzyondu. Öyle olduğunu biliyordum çünkü Hala'yı tanıyordum. Ve mutfak masasında yattığımı ve teyzemin bir bıçakla kolumdaki metali çıkarıp tenimi tekrar diktiğini de biliyordum.

Ama tepedeki yıldızların gerçek olmadıklarını bilmenin bir önemi yoktu. Rüyada olmanın insanın uyanmasına bir yardımının dokunmadığı gibi. Hala'nın zihnimi acıdan uzaklaştırarak yaptığı bu beklenmedik nezakete karşı koymadım. Öyle yapmak yerine parmaklarımı kumlara uzatarak tenimde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Hepsi kafamda olsa da.

Hala'nın zihnimde yarattığı illüzyon dağıldı. Çöl ve yıldızlar gitmişti ve mutfak geri geldi. Bedenimdeki acı uyandı. Dişlerimin arasından nefes aldım ve Hala çabucak zihnimi tekrar kontrolü altına aldı ve o acıyı zihnimden çekerken, hissettiğim acı da dindi.

Bayağı uzun bir süre illüzyon altında olmalıydım ki çünkü masanın yanındaki cam bir kabın içinde duran on iki tane küçük demir parçası vardı. Her birine işlenmiş küçük bir sembol vardı. O sembol Sultan'ın mührüydü. Yeniden öfkelendim. Bu tam da ona göre bir hareketti. Hurdalıktan bir demiri alıp derimin altına sokabilirdi sadece ama bu parçalar özel yapılmışlardı.

"Sonuncusu..." derken teyzemin tenimi incelediğini hissettim. Karnımda, kalçamın hemen üstünde, kasığımdan azıcık yukarıda hafif bir basınç hissettim. Teyzemin rüyadaki yüz ifadesi şimdi endişeli görünüyordu.

Bana "Karnına çok yakındı Zahia. Burada iyileşmiş bir yaranın izleri vardı zaten," dedi. Kardeşine neyin zarar verdiğini hatırlamakta güçlük çekiyormuş gibi kaşlarını çattı. Orası Rahim'in beni vurduğu yerdi. Yaranın uzun ve işkence gibi bir ayın sonunda iyileştiği yer. Safiyah şimdi "Yara izi daha da berbat etmeden metali tamamen çıkarmayı zorlaştırıyor resmen," diyordu. "Daha beter bir hale getirdim diye endişeleniyorum."

Tenimin farklı yerlerine yayılmış on iki tane küçük yaranın geri gelen acısını göz ardı ederek kalktım. Burası şehir olabilirdi ama hâlâ çöl arazisiydi. Her yerde kumlar vardı. Onu çektim. Çekerken de eski yaramın olduğu yere bıçak gibi bir acı saplanarak bir anlığına gözümü kör etti. Ama gerçekten de yerin kıpırdadığını, bin tane küçük kum tanesinin hızla parmaklarıma doğru geldiğini hissettim.

Acının arasından gücümü kullanmanın verdiği heyecanı hissettim. Bu kadarı yeterli olmak zorundaydı. Kumu serbest bıraktım ve acı yatıştı.

"Gitmemiz gerek."

Hala ben giyinirken "Bekle," diyerek beni durdurdu. "Ona ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Teyzemi kastediyordu. "Onun zihnini paramparça etmemi ister misin?" Kızını bencilce kullanan annesi onu sattığında ona yaptığı gibi.

Teyzemin acı çekmesini istiyordum.

Ahmed göze göz inancının bütün dünyayı kör edeceğini söylerdi. Shazad bana işte bu yüzden bir insanı ilk seferinde iki gözünden de bıçaklamak gerektiğini söylerdi.

"Öyle yapmak sana kendini daha iyi hissettirdi mi?"

Bu bir suçlama değildi. Gerçek bir soruydu. Bilmek istiyordum. Teyzeme onun bana zarar verdiği gibi zarar vermek göğsümde çürüyen bu öfkeyi alıp götürecek mi diye merak ettim. "Yani annenin zihnini paramparça ettiğinde. Bir faydası oldu mu?"

Hala önce teyzeme arkasını döndü ve "Gitmemiz gerek," dedi.

Kırk Altıncı Bölüm

Karanlıktan sonra Izman sokaklarında ilerlemek pek de kolay değildi. Özellikle de Abdallar varken ve tenim her adımda acıyla isyan ederken. Hala zihnimde olmadan, bedenimdeki kesikler krallığı acıyla haykırıyordu.

Ama hız, büyük önem taşıyordu.

Bir köşeyi döndük ve ay ışığı metalle kile çarparak yansıdı. Hala kolumdan tutarak beni gölgede kalan iki evin arasında itti. Kıpırdamaya cesaret edemedik. Abdal yolun ağzından geçti. Uzanıp dokunabileceğim kadar yakından. Sonra da tekrar ayak sesleri geldi. Bu kez daha yakından, sokağın diğer ucundan bize doğru gelerek bizi köşeye sıkıştıran ayak sesleri. Sam benim ve Hala'nın elini tutarak tereddüt bile etmeden "Nefesinizi tutun ya da çok çabucak ölün," dedi.

Ciğerlerimi tek seferde havayla doldurmuştum ki tam ikimizi de duvardan geçirdi. Sendeleyerek küçük bir mutfağa girdik. Dışarıdan gelen ayak sesleriyle aynı anda

kendi kalp atışlarımın şiddetini de duyabiliyordum. Birkaç derin nefes alıp bekledikten sonra Sam bizi tekrar dışarı çıkardı.

Buluşmamız gereken kavşağa sadece saniyeler önce vardık.

Çatıdan söz verildiği gibi bir ip merdiven sarkıtılmıştı. Hala ve Sam yan bir sokağa saparlarken ben yukarı tırmanmaya başladım. Jin benim için elini aşağı uzatıp kolumdan tutarak beni çatıya kalan son birkaç adımlık mesafeden yukarı çekti. Baş parmağı yaralarımdan birine değince dişlerimi sıkarak nefes aldım.

"Seni beş saniyeliğine her yalnız bıraktığımda yaralanmış bir halde gelmenin bir nedeni var mı? Yoksa..." Sesi fazla yüksek çıktı ve elimi ağzına kapatarak onu susturdum.

"Kendini övme," dedim sessizce. "Ben sen yanımdayken de hep yaralanıp duruyorum." İçim de dışım da yaralıydı. Teyzemle karşılaşmamı o an açıklamak gelmedi içimden. Bir parmağımı dudaklarıma bastırdım. Kafa sallayarak onayladığında elimi yavaşça geri çektim.

Çatının kenarına yüz üstü uzandık. Köşede bir Abdal belirmeden bir saniye önce Jin bana bir tüfek verdi.

Abdalın adımları boş sokaklarda yankılandı. Ona da peşinden gelen hapishane arabası ve bu kez insan ayaklarındaki bir düzine bot sesleri eşlik ediyordu.

Sağ topukta Abdalı bir kalp gibi çalıştıran metale işlenmiş bir kelime vardı. Kimsenin içgüdüsel olarak vurmayı aklına getiremeyeceği bir yer. Ama bizim içgüdüye ihtiyacımız yoktu. İçeriden aldığımız bilgimiz vardı.

Bir adım daha.

İki adım daha.

Derin bir nefes aldım.

Ay ışığında metalin parıltısının izini sürmeye çalışarak karanlıkta gözümü kıstım. Yukarıda bir yerde bir perde hafif titredi. Sonra kapanarak sokağı aydınlattığı kadar çabucak gölgelere boğdu.

Ama yeterliydi.

Tetiği çektim.

Mükemmel bir atıştı. Bronz topuklu muhafızın topuğunun kenarını kırarak hafif eğdi. Neredeyse kahkaha atacaktım. Yumuşak metale şükürler olsun.

Arabanın etrafındaki adamlar daha o andan silahlarını çekmişler tehdidi arıyorlardı. Ama o benim sorunum değildi.

Yanımda Jin'in silahı ateşlendi. Tam o sırada da Shazad, Delila'nın illüzyon örtüsünden çıkarak bıçakları çekilmiş bir halde aşağıda bir intikam meleği gibi aniden belirdi.

İkinci bir el ateş ettim. O kurşun da yumuşak kilden vücuda isabet etti. Üçüncü bir el daha ateş ettim. Ve o anda kilden tenin altındaki metalin parıltısını gördüm. İçinde bir yerde Abdal'a hayat veren bir kelime vardı. Bir asker silahını bana doğrulttu ve anında yere üştü.

Bir anlığına her şey eski zamanlardaki gibiydi. Illiaz'dan önceki günlerdeki gibi. Dünyaya karşı üçümüzdük. Her küçük zaferin bir savaş kazandırabildiği isyanın basitliği geldi aklıma.

Bir sonraki kurşunum sertçe isabet etti.

Fani şeyler öldüklerinde yere düşerlerdi. Bizim açtığımız ateş altında sokaklara saçılarak yerleri kirleten

askerler gibi düşerlerdi. Ama Abdal düşmedi. Durdu. Sadece Sultan bana bir emir verdiğinde olduğu gibi durdu.

Ve sokaklar yeniden hareketsizdi.

Jin'in ardından zar zor aşağı indim.

Abdal korkutucu bir şekilde donup kalarak durdu. Leyla'nın küçük icatlarını, bunun farklı olduğunu anlamaya yetecek kadar çok kez yakından görmüştüm. Bu da benim kadar bir cin icraatıydı.

Aracın arkasındaki kilit bir el daha ateş edilince kırılarak dikkatimi da beraberinde götürdü. Kapı birden açılırken vagonun arkasında Shazad ve Jin'e katıldım. Rahim'in elleri kolları bağlıydı ve ağzı tıkalıydı. Kafasına bir çuval geçirilmişti. Bir elimi kaldırarak Jin'le Shazad'ı durdurdum. Rahim beni bir kez kurtarmıştı. Ben de ona aynısı borçluydum.

Ben içeri girerken vagon ağırlığım altında hafifçe sallandı.

Rahim'in kafasındaki çuvalı çekip çıkarttım. Kolları bağlıyken falan dövüşmeye hazırmış gibi silkelendi. Beni gördüğünde, ağzındaki bağı çekip çıkarmama izin verecek kadar uzun bir süre hareketsiz kaldı. Pürüzlü bir sesle "Neler oluyor?" dedi.

Shazad bir kolunu aracın tepesine koymuş arkamdan kapının çerçevesinden görünerek "Açıkça görülüyor ki bu bir kurtarma operasyonu," dedi.

Ben onun bağlı olduğu ipleri keserek kollarını serbest bırakırken Jin "Bize bir ordu verdin. Şimdi onu yönetmek konusunda ne düşünürsün?" dedi.

Rahim omzundan geriye doğru bize şüpheli gözlerle baktı: aşırı güzel general, henüz kardeşi olduğunu bilme-

diği yarı Xichalı bir prens, Mavi Gözlü Haydut taklitçisi ve tedirgin bir şekilde bir çiçek illüzyonuyla oynayan siyaha boyanmış mor saçları olan bir Cindölü ve ten rengini saklamak için hiçbir şey yapmayan bir başka Cindölü. Ne düşündüğünü tahmin etmeme gerek yoktu. Ben de sekiz ay önce onun yerindeydim. Gözleri sonunda bana çevrildi.

"İsyan Cephesi'ne hoş geldin. Alışırsın," dedim.

Izman'ın karanlık ve boş sokaklarından elimizden geldiğince hızlıca ilerledik. Sokaklarda düzenli bir dama tahtası ritmiyle devriye gezen Abdallar kargaşanın olduğu yere çekilmemişlerdi ama bu kendimizi yürüyen hedefler haline getireceğimiz anlamına da gelmiyordu. Tekrar Shazad'ın evine doğu giderken kesik kesik fısıltılarla Rahim'e durumu anlattık:

Ona Leyla'nın güvende olduğunu söyledik.

Orduyu Lord Bilal'in elinden zorla alacağımızı da.

Kendisinin bunu yapmamız için bize yardım edeceğini de.

Rahim göz bile kırpmadı. Belki de isyan Sultan'ın oğullarının kanında vardı. Belki de buna vatana ihanet denmeliydi. Ne olursa olsun onu tahtı ele geçirmek için kullanacaktık.

Mutfak kapısından içeri girdiğimizde Shazad'ın evi sessizdi. Geç olduğu için öyle olduğunu farz ettim. Ama yine de sessizlikle ilgili bir şey beni rahatsız etti. Bir görevden dönmenin gerginliği yoktu.

Hepimizin eve sağ salim geldiğimizden emin olmak

için bekleyen, kız kardeşini bekleyen Ahmed yoktu.

Hala'yı bekleyen Imin yoktu.

Tünelin sonundaki merdivenleri çıkarak bahçeye giderken rahatsızlığım hat safhaya ulaştı. Son adımdaydım ki botum tanıdık bir ses çıkararak yuvarlanan bir şeye çarptı. Bir kurşundu o. Sessiz bir bahçeye sıçrayarak gözden kayboldu.

Bir şeylerin yolunda gitmediğine hissetmekte saliseler kadar geç kaldım. İki makine dişli çarkının birbirine oturuşunun çıt sesini duydum. Gittikçe daha hızlı dönen metal parçaların dönerken çıkardığı uğultuyu, sonra da yerlerine oturuşlarını duydum. İllüzyon kaybolmadan önce gelen tek uyarı buydu.

Huzurlu manzara kaybolurken kaos belirdi. Yerlerde çoğunlukla isyancılara ait cesetler, ellerinde hâlâ silahları olan sadece bir ya da iki tane üniformalı adam vardı. Cesetler yıkılmış çadırların üstüne saçılmış, yeri kırmızıya boyamıştı. Hayatta kalanlar elleri bağlı bir şekilde arka duvarlara doğru itilmişlerdi. Etraflarında askerler varken dizlerinin üstünde duruyorlardı: Ahmed, Imin, Izz ve Maz, Navid, Tamid. En azından hepsi hâlâ hayattaydı.

Karşımızda da koca bir grup Abdal vardı.

İllüzyonu onların yarattıklarını fark ettim. Onlar sadece Noorsham'ın yıkım gücüne sahip değillerdi. Cindölleri kadar da güçlüydüler. Başlarında da...

"Evet Amani." Sultan bana Jin'in gülüşüyle gülümsedi. Muziplik göstergesi o gülümsemeyle. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Etrafındaki kaosun, bağlı ve ölmüş asilerimizin arasından bir kişi çıktı. Yani elleri, ayakları bağlı olmayan ve korkmayan bir Leyla. Auranzeb'den beri

giydiği kıyafetlerin üstünden de Sultan'a ait gibi görünen bir ceket giymişti. Gözlerindeki kapana kısılmış hayvan bakışları kaybolmuştu. Onun yerine babası konuştuğunda ukala bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Bir tuzaktı," dedi.

Kırk Yedinci Bölüm

Çok geç olduğunu bilerek silahımı çıkardım. İki düzine kadar silah ses çıkararak bize doğrultuldu. Mecbur kalırlarsa bizi vurmak üzere hazırdılar. Shazad ve Jin'in de silahları çekilmişti ve mücadeleye heveslilerdi.

Ölürlerdi. İkisi de ölürlerdi. Bunu şimdi görebiliyordum. Hepimiz tuzağa düşürülmüştük. Ben, Jin, Shazad, Rahim, Delila, Hala ve Sam'i arayarak etrafa bakındım. Yoktu. Ortalıkta görünmüyordu. Etrafımız sarılıydı. Sayımız azdı. Ama bu, onların mücadele ederek ölmelerine engel olmayacaktı.

Ahmed diz çöktüğü yerden "Mücadeleyi bırakın," diye emir verdi. "Herkes mücadeleyi bıraksın. Silahlarınızı indirin," diye emretti.

Jin yan gözümle gördüğüm kadarıyla silahın üstündeki elini açıp kapatırken Shazad'ın varlığının her bir hücresiyle emre karşı gelmek için mücadele verdiğini görebiliyordum. Ama benim dikkatim Sultan'ın üzerindey-

di. Gözleri bana kilitlenmişti. Onu neredeyse duyar gibi oluyordum. Bana hepimizin yaramazlık eden çocuklar olduğumuzu hissettiren o ağır ve mantıklı sesiyle *"Mücadele edersen bunun nasıl biteceğini biliyorsun Amani,"* dediğini.

"Onun dediğini yapın. Silahları indirin," deyip silahımı yere attım. Demir tenimden bir rahatlama hissiyle uzaklaştı.

Sonunda Shazad'ın kılıçları gürültülü bir şekilde yere çarptı. Onları Jin'in silahı takip etti. Ben silahsızdım. Ama çaresiz değildim. Sultan bunu planlamış olabilirdi ama beklemediği bir şey vardı.

Farkındalığımın hemen kıyısında bir yerde, şehir duvarlarının ötesinde çöle uzandım.

"Çok akıllıca," diyerek bağlı ve kapana kısılmış Ahmed'e kafa salladı. "Dünyanın ne kadar ironik olabileceği beni hep şaşırtıyor. Bana en çok bağlayan oğlumun beni halkın önünde kötü ilan etmek isteyen tek oğlum olması."

Rahim benimle babasının arasına girerek "Ama bu doğru değil," dedi. Onun vücudunu siper olarak kullanarak ellerimi azıcık kıpırdattım. Kollarımı kullanmadan, hiçbir sürtünme hareketi yapmadan çekmeye çalıştım. İçimin derinliklerinden, şu ana kadar bütün ihtimallere rağmen hayatta kalmamı sağlayan kısımdan çektim. O da eski yaramdaki kavurucu acıyla birlikte geldi.

"Ben de seni anında kötü ilan ederdim baba."

Uzakta çöl cevap vererek yükseldi.

Leyla "O yüzden de sen babamın silahının yanlış tarafındasın ve bense doğru tarafında," diyerek konuştu so-

nunda. Kulağa her zaman tatlı gelen utangaç, titrek sesi şimdi bahçe duvarlarında yankılanırken farklı bir tona bürünmüştü. İri gözleri yaşlarla dolu kız gitmişti. "Aileme ihanet etmeyen benim."

Abisi bahçenin bir ucundan diğer ucuna doğru onun gözlerine baktı. Yavaşça "Sen benim ailemdin," dedi. "Ben seni kurtarmaya çalışıyordum. Makineler konusunda annem kadar yetenekli olduğunu öğrendikten sonra babamın seni aynı onu kullandığı gibi kullanacağını biliyordum. Annemi bu mahvetti Leyla."

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok," diyerek akşam havasına karşı ceketi bedenine daha sıkıca sardı. "Sen beni o kadınlar ve gizli planlarının arasında bıraktığın günden itibaren kendi başımın çaresine baktım ben. Hayatta kalmasını öğrendim. Faydalı olmayı." Bunu bana bir keresinde haremde Mouhna, Uzma ve Ayet birbiri ardına kaybolduklarında söylemişti. Faydalı olmazsan ortadan kaybolup görünmez olmaya davet çıkarırsın demişti. Ama kim haremde yalnız bir prensesten daha görünmezdi ki?

Öylesine görünmezdi ki Ayet'in, ben Leyla'ya onun Ağlama Duvarı bahçesinde beni Sam'le yakaladığını söyledikten sonra ortadan kaybolduğunu aklıma bile getirmemiştim. Uzma ve Mouhna'nın intihar biberi ve beni bahçede küçük düşürmeleri olayından sonra kaybolduklarını da. Öylesine görünmezdi ki onların kötülüklerine de şahit olduğu, onları makineye koymak için Sultan'ın değil onun seçtiği kimsenin aklından geçmemişti. "Sen yoktun ve ben buradaydım. Annemin başladığı işi bitiriyordum." Konuşurken Leyla'nın gülümsemesi her zamanki kadar

tatlıydı ve bir silah gibi Rahim'e yöneltilmişti. "O da bunu isterdi. Onun nefret ettiği Gallanlardı. Babamız değil."

"Bana yalan söyledin," dedim ve bunu fark etmemiştim çünkü o sevimli bir suratı olan iri gözlü, utangaç bir kızdı.

Sultan "Cindölleri yalan söylemenin en kolay olduğu kişilerdir hep. Sizin türünüz bunu asla beklemez," dedi. "Hangi iyi bir kız evlat babasının sözünü tutmaz ki?" deyip bir yayı çekip bırakıyormuş gibi bir hareket yaptı. Bense zihnimde şehrin kıyısında kocaman bir kum fırtınasını tutmuş onu duvarlar ve çatıların üstünden sürüklüyordum. Bir şey, onu etkilemek isteyişimin, onu memnun etmek isteyişimin, onun için Ahmed'den şüphe edişimin korkunç ve utanç verici anısı kalbime yumruk gibi indiğinde kumların sendelediğini hissettim.

"Küçük Mavi Gözlü Haydut... Amma da kolay güvendin. Tekrar tekrar." Sultan bana doğru gelirken takma adımı söyleyince irkildim. Yan gözle Jin'in öfkeyle kıpırdandığını görebiliyordum ama babası yaklaştıkça herhangi bir şey denemeyecek kadar akıllıydı. "Ah! Evet Amani. Senin küçük mavi gözlerini gördüğüm andan itibaren anlamıştım bunu."

Bunu Sultan'dan gizlemeye, gerçek hain dilimden kayıp gitmesin diye Ahmed'in adının geçmesine engel olmaya yönelik bütün o çaresiz girişimler... Oysaki Sultan bunun yanıma kâr kalmasına, lafı konunun etrafından dolandırmama izin veriyormuş. Çünkü Ahmed'e bağlı olduğumu çoktan biliyormuş zaten.

Sultan bana ulaşınca çenemin altına hafifçe dokunarak kafamı kaldırdı. "Bildiğini anlattırabilirdim sana

ama öyle yapmam beni Ahmed'e götürmezdi. Prensine sahte bilgiler vermen için seni kullanmak çok daha kolaydı. Leyla bana Rahim'in hain olduğunu söyledikten sonra, onu sana bilgi vermesi için kullanabildim."

Sultan'ın arkasında bir anlık bir hareketlilik gözüme çarptı. Gölgelerin arasında bir kişi. Elimden geldiğince çabucak Sultan'a baktım tekrar. Gördüğüme ihanet etmemeye çalışarak. Yumruğumu sıkarak çölü kavramaya devam ettim.

Sultan kafasını çevirdi. "Senin etrafta dolanıp sorunları çözüşünü, kafanı çevirmeni istediklerimi asla fark etmeyişini izlemekten bayağı bir keyif aldığımı belirtmem gerek. Sen Saramotai'ye bakarken ben Fahali'yi geri alıyordum. Sen darağaçlarından hainleri kurtarırken, benim muhalifleri kendi evlerinde tutuklayan adamlarım vardı. Sen etrafta koşuşturup hain oğlumu kurtarmaya çalışırken, ben senin hain kampını boşaltıp diğer hain oğlumu tutukluyordum." Bir elini Leyla'nın omzuna koydu. "O da çok işler yaptı. Sizi saklandığınız küçük vadide nasıl bulduk sanıyorsun?" Bir şeyi havaya kaldırdı. O bir pusulaydı. Jin'le Ahmed'de olan gibi. Ama ondan daha küçüktü. Bir keresinde bana onların Gamaniks yapımı olduğunu söylediklerini hatırladım. Leyla'nın annesi Gamaniksli bir mühendisti. "Bunlardan birini onu... kurtarılmak üzere salıvermeden önce casusunuzun üstüne gizledik." Sayyida. O da bir tuzaktı.

"Rahim'den kaçmayı planladığınızı öğrendiğimde de..." Leyla konuşurken heyecandan zıplıyordu. "Görmek ister misin?" Bu bana haremdeki çocuklar için yaptığı yeni bir oyuncağı gösterirken yüzünde gördüğümle aynı ışıltıydı.

Dönerek askerleri işaret etti. İkisi Tamid'i duvardan uzağa çekiştirdiler. Tamid takma bacağının üstünde onlara ayak uydurmakta zorluk çekiyordu.

Öne doğru bir adım attım ve bu kez beni yakalayıp durduran Jin'di. Tamid'i zorla yere ittiler. Tamid bronz bacağı önüne uzanmış bir halde oturuyordu. Leyla onu deneyimli bir rahatlıkla gevşetti. Ne de olsa onu kendisi yapmıştı. Gururla boştaki bacağı bana döndürdü. Tamid'in baldırının boşluğuna mükemmel bir şekilde oturtulmuş bir pusula vardı.

"Bunu seni Tamid'in bizimle birlikte gelmesine ikna ettikten sonra yerleştirdim. Babamı sizin kampınıza getirmek için kendisini kullandığımı ruhu bile duymadı."

Bu benim hatamdı. Onları bize ben getirmiştim. Tamid'i kurtarmıştım. Onu geride bırakmamıştım ve yine de cezalandırılıyordum.

Cindölü güçlerimi son bir kez daha şiddetlice çektim.

Sonra gökyüzü karardı. Çöl fırtınası üstümüze geliyordu.

Üstümüze bir gölge düştüğünde Sultan aniden kafasını kaldırdı. Şiddetli kum bulutu bahçenin tepesine büyük bir güçle hücum etti. Ellerimi kaldırarak onu tam anlamıyla tuttum. Artık rol yapmanın anlamı yoktu.

Bütün varımı yoğumu kumlara döktüm. Bütün öfkemi, bütün karşı koyuşumu, bütün çaresizliğimi. Kumları çılgınlar gibi bir fırtına halinde döndürdükten sonra kollarımı hızla aşağı indirerek çölün bütün gücünü etrafımıza topladım.

Gözlerim Sultan'ı aradı. Beni izliyordu. En son gördüğüm şey, ilk gün savaş odasında ölü ördeğin üstünden

bana gülümsediği gibi gülümsediğiydi. Gurur duyuyormuş gibi.

Sonra kum fırtınası bizi yuttu.

"Amani!" Shazad bağırarak bana kargaşada araya karışan bir emir veriyordu. Tam ona döndüğüm anda Abdal'ın kıpkırmızı parlayan elini kaldırmış halde arkasında yükseldiğini gördüm. Kolumu savurdum. Kum bir bıçağa dönüşüp Abdal'ın bacağına çarpıp kilden bedenini ve metal kemiklerini keserek parçalayıp, yaratığı iki büklüm bir halde yere yapıştırırken, yan tarafımda yaramın olduğu yerde bir şeyin yırtıldığını hissettim.

Ona "Arkanı kolla!" diye bağırdım. Bir kez olsun emirlere ihtiyacım yoktu. Ne uğruna savaştığımı biliyordum. Kiminle savaştığımı biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Cindöllerinin geri kalanına ihtiyacımız vardı, onların dışarı çıkmalarına ihtiyacımız vardı. Sultan'ın ellerinde hiçbir Cindölü'nü bırakamazdım. Onun onlara da bana yaptığı aynı şeyi yapmasına izin veremezdim.

Kollarımı birden aşağı indirerek Izz'ın sonra da Mazz'i bağlayan demiri kestim. İkizler anında harekete geçtiler. Havaya atılıp tekrar yere dalarken, tenleri tüylere, parmakları pençelere dönüştü. Ben Ahmed'i serbest bırakırken Delila ona doğru koşuyordu. Sonra da öne, Navid'e doğru sendeleyen Imin'i serbest bıraktım.

Hala'nın bacağına bir kurşun isabet etti. Çığlık atarak öne doğru yalpaladı. Yere yapışırdı ama Sam oradaydı. Onu kollarını bacaklarının altından geçirerek tuttu ve ikisi bir duvardan geçerek gözden kayboldular. Ben dikkatimi başka tarafa verdim. Ahmed'i kargaşada gözden kaybettim.

Kazanmıyorduk ama kazanmamıza gerek yoktu. Sadece elimizden geldiğince çok insanı dışarı çıkarmalıydık. Bir avuç dolusu kumu alarak sertçe büktüm. Karnımda şiddetli bir acı cevap verdi. Sonra da kayboldu. Kum yalpaladı, sonra da düştü. İşte böylece de gizimiz gitmişti.

Kumu tekrar kavramaya çalışırken yan tarafımdaki acı ikiye katlandı. Birdenbire gözümü kör edecek kadar oldu. Bedenim kan ve candan yapılmış olması gerekirken acıdan oluşuyordu adeta. Sendeleyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Güçlükle nefes alıyordum.

"Amani." Tekrar görebildiğimde Shazad'ın önümde diz çöktüğünü fark ettim. Adımı söyleyişi bana onu ilk kez söylemiyor olduğunu düşündürdü. Korkmuş gibi görünüyordu. Tepemizde iki tane isyancı daha duruyor, Shazad benim arkamı kollarken onlar da onun arkasını kolluyorlardı. "Ne oluyor?"

Bilmiyordum. Istıraptan konuşamıyordum bile. Teyzemin içimde dikkatlice açtığı bir kesik yan tarafımı koparıp alıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Bu kadarı yeter. Buradan çıkıyorsun sen."

"Hayır!"

Ama Shazad çoktan ayağa kalkmam için bana yardım ediyordu. Geri çekilip kendi kendime ayakta durmayı denedim ama Shazad beni bırakmadı.

"Karşı çıkma. Geçen sefer arkada bırakıldığında bu oldu," dedi. Cinleri, Abdalları ve diğer her şeyi kastediyordu. "Cindölleri önce çıkın, bu generalinizden ve arkadaşınızdan bir emirdir. Jin!" Bahçedeki kargaşanın ortasında onun dikkatini çekti. Anında yanımızda bitti. "Onu buradan çıkar."

Jin'e bunun bir kez daha tekrarlanması gerekmedi, ben de emre karşı koyacak durumda değildim. Jin kollarını dizlerimin ve omuzlarımın altından geçirerek beni yerden kaldırdı. Auranzeb gecesini hatırladım.

Beni kurtarmak için mi buraya geldiğini söylüyorsun?

Bir kız böyle kurtarılırdı işte. Her yerim bu kadar çok acımasaydı gülebilirdim. Jin beni, insanları elinden geldiğince çabukça güvenli bir yere taşıyan kocaman bir Zümrüdüanka kılığına bürünmüş Izz'a doğru taşırken, Shazad bizi korudu.

Jin'le ben Izz'ın sırtındaydık ve bizi Izman'ın çatılarının üstünden taşıyan güçlü bir kanat çırpışıyla yerden yükseldik. Ardımızdan gelen kurşunlar geceyi deldiler. Kum fırtınası olmadan net görerek nişan aldılar. Ama Izz bir hedef olamayacak kadar çabuk hareket ederek kurşunlardan ustalıkla kaçındı. Yükselirken Izman'ın aşağımızda karanlık sokaklardaki pencerelerdeki küçük ışık noktalarının serpiştirildiği bir harita gibi görüyordum. Karman çorman duvarlar ve çatıların hemen ötesinde de şafakta pembe görünen deniz vardı. Neredeyse atış menzilinin dışına çıkmıştık. Bunu kör edici acının arasından bile anlayabiliyordum. Neredeyse. Biraz daha yükseğe, biraz daha uzağa gidersek, buradan çıkıp gitmiş olacaktık ve Izz benle Jin'i güvenli bir yere bırakıp diğerleri için geri dönebilirdi.

Bizi vuran silah sesini duymadım. Ama hissettim. Demir bedenini deldiğinde Izz'ın bedeninin aniden sarsılışında, attığı çığlıktan hissettim. Acı sersemliğiyle kanadını vurduklarını fark ettim. Jin kollarını bana sımsıkı doladı.

Bir anlığına tekrar haremde, Sultan yanımdayken kuşları hedef alırken yayım geriye çekilmiş bir halde suya bakıyordum. Okumun avıma saplandığı ana gittim ve onun yere çakılışını izledim. Biz de düşüyorduk şimdi.

Izz bizi tekrar kampın içine düşürmemek, daha uzağa taşımak, bizi buradan çıkarmak için mücadele veriyordu. Sultan bir Cindölü daha yakalayamazdı. Demirin etini yakışını, acının yaralı kanadını aksattığını hissedebiliyordum.

Son birkaç telaşlı kanat çırpışı bizi öne doğru götürdü ve rüzgâr bizi alıp götürdü. Sonra da çarptığımızda paramparça olacak şehirden, çatılardan, sokaklardan ve duvarlardan kurtulmuştuk. Denizin üstündeydik. Şehirden suya inen dimdik bir uçurumun üstünde.

Düşüyorduk. Izz kanatlarını deli gibi çırparak ıstırap içinde haykırırken bedeni havada dönerek bizi havaya düşürdü. Jin'in kolları belimden çekildi.

Izz'ın sırtından kayıp ona doğru hızla dalarken aşağıdaki suyu sadece bir anlığına gördüm.

Su beni tamamen yuttuğunda hissetmedim bile.

Kırk Sekizinci Bölüm

Boğulmayı hiçbir zaman anlayamamıştım.

Ben bir çöl kızıydım. Benim geldiğim yerde deniz kumdan yapılmıştı. Kum da bana itaat ederdi. Bu... Buysa bir saldırıydı.

Su her yanımı sararak aç bir şekilde bütün bedenimi yutmak için hücum ediyordu. Ağzıma, burnuma doluyordu. Nefessiz kalıyordum ve dünya karanlığa indirgenmişti. Görünüşe göre bir çöl kızına göre boğulmak konusunda bayağı iyiydim.

Birden suyun derinliklerinden çıkmaya başladım. Hava yüzüme vurdu. Bir şey ciğerlerime sertçe çarptı. Gözümün önünde ışıklar patladı. Aydınlanıp sonra tekrar karardı. Sonra tekrar. Acı ve ışık bedenimi sarstı. Bedenimi ele geçirmek için mücadele ediyorlardı.

Sonra yıldızlar vardı... Tepemde yıldızlar... Ve dudağımda dudaklar vardı.

Ölmüyordum. Bu Hala'nın illüzyonlarından biriydi. Ama aslında değildi. Jin tepemdeydi. Acı tekrar ciğerle-

rime çarparken, beni yakıp kavururken, şafak öncesi aydınlığında bulanık yüzünün çizgilerini gördüm.

Ben bir cinin kızıydım. Yanmak benim işimdi.

Sonra yıldızlar kayboldular... yere bakıyordum. Kumlara akan safra ve suları gördüm. Ben denizin yarısını kusarken ciğerlerimden çıkmışlardı. Hepsi gittikten sonra bile ellerim ve dizlerimin üstünde durmuş şiddetli bir şekilde öğürüyordum.

Sırtımda nazik bir el hissettim. "Bir ara hatırlat da sana yüzmeyi öğreteyim." Bu şaka kulağa gergin geldi. Ama yine de güldüm. Gülüşüm daha ziyade öksürüğe dönüşürken yerde iki büklüm olarak titredim ve tekrar kendime hâkim olmaya çalıştım.

Izman'ın gölgesi tepeye çökmüş bize yukarıdan bakıyordu. Aşırı yüksek bir mesafeden bir düşüştü bizimkisi. Jin'in suratına işlemiş acı ifadesini gördüm. Saçları alnına yapışmıştı. Bir tutamını geriye aldım. Kalbim yavaşlıyordu. Mücadelenin, hayatta kalmanın kargaşası da. Yan tarafımdaki acı bir parça dinmişti.

Güneş doğarken burada kıyıda her şey sessiz ve sakindi. Sadece bir anlığına. Ama yıldızlar bana suçlar gibi öfkeyle bakıyorlardı. Eninde sonunda da dünyanın geri kalanına kendimi tekrar açmak zorunda kalacaktım.

"Izz?" diye sordum. Hiçbir yerde kocaman mavi bir Zümrüdüanka göremiyordum. Bir kurşunla vurulmuştu. O kurşun bedenindeyken tekrar dönüşemezdi.

Jin "Emin değilim," derken kafasını iki yana salladı. "Biz şanslı çıktık ve suya çarptık. Izz bizimle düşmedi. Ben seni su yüzeyine çıkardığımda, onu gözden kaybetmiştim." Su masumca bedenlerimize vuruyordu ama

açıkta insanı tüm yutacak dalgalarla çalkalanıyordu.

"Peki ya diğerleri?"

Jin kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sam bazılarını dışarı çıkardı. Bazılarının düştüğünü gördüm. Ahmed ve kız kardeşimi arbede sırasında gözden kaybettim. Sonra da sen düştün." Geriye, topuklarının üstüne oturdu. Titriyordu. "Demek bilmemi istemediğin şey bu."

Zihnimde kuma uzandım ama eski yaramın olduğu yerdeki batma hissini hissedebiliyordum ve durdum. Tenimden demiri çıkarmış olabilirdim ama tekrar eski halime dönmem o kadar kolay değildi. Parmaklarımı altımdaki suyla ıslanmış kumların arasına daldırdım ve kalp atışlarımı yavaşlamaya zorladım. "Ahmed yaşıyor." Bu dilimden kolayca döküldü. Yani gerçek. "Shazad yaşıyor." İsimler ağzımdan birbiri ardına çıktı: Delila, Imin, Hala, Izz, Maz, Sam, Rahim. Bizim insanlarımız hâlâ hayattaydılar.

"Dışarı çıkabilen herkes Gizli Ev'e gidecek." Jin sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden geriye doğru iterek ayağa kalktı ve aşağı, bana uzandı. "Oraya geri dönmemiz gerek. Güvenli olacak..."

"Çok uzun süreliğine olmayabilir," derken Jin'in elinden tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bir süreliğine nefes almadığım için hâlâ dengesizdim. "Öyle olması da sadece bir kişinin ağzından çıkan lafa bağlı."

Tepelerden çıkarak yavaş yavaş tekrar şehre dönmek işkence gibiydi. Güneş gökyüzünde belirirken suyun yeterince sığ olduğu kısma doğru suda bata çıka yürüdük. Jin bir kısmını omuzlarında beni taşırken yüzerek geçti. Ta ki sonunda yerin tırmanmaya yetecek kadar şehre doğru çıktığı bir yere ulaşana kadar. O zamana kadar güneş

tepemizdeydi ve yine de hızlı hareket etmedik. Sendelediğimde Jin beni yakaladı ama birkaç kez dinlenmek için durmak zorunda kaldık, yan tarafımdaki yara zonklarken nefesimi toplamam için. Sonunda şehir duvarlarının hemen dışında düz bir zemin bulduk. Yalnız olmaktan çok uzaktık. Bir insan güruhu kapılardan içeri geçmek için mücadele veriyorlardı.

Birisi beni iterek arkamdaki Jin'e çarpmama neden oldu. O da beni doğrulttu.

Jin "Baksana," diyerek bir adamı omzundan tuttu. Adam bariz bir şekilde kavga etmeye hazırlanarak arkasına döndü. Adam öldürmesini bilen ve kısmen de çaresiz görünen Jin'i görünce geri bastı. "Neler oluyor?"

Adam "Asi Prens," dedi. Ahmed'den bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Asi Prens yakalanmış. Sarayın basamaklarında idam edilecekmiş."

Öne çıkarak "Ne zaman?" diye sordum. Daha fazla içimde tutamadım. Adam beni dağınık saçlarımdan deniz suyuyla tenimde kuruyup taş gibi olan kazağıma kadar küçümser bir tavırla süzdü. Jin'e kafa tutmak istemeyebilirdi ama benim yabancı prensim kadar korkutucu olmakla uzaktan yakından alakam yoktu.

Jin "Ona cevap ver," diye baskı yaptı.

Adam Jin'in elini silkeleyip iterek "Gün batımında," dedi ve çoktan kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. "Bir geceliğine sokağa çıkma yasağını kaldırıyor ve siz bana izin vermezseniz kaçıracağım."

Jin'le ben birbirimize bir bakış attık. Sonra gözlerimiz denizin üzerinden ufka gitti.

Gökyüzü kararıyordu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Asi Prens

Erkekler ve kadınlar uzun çöl yollarında, kendilerini yalnızca yıldızların görebildiği kamp ateşlerinin etrafında oturduklarında Asi Prens'in hikâyesini en iyi bildikleri şekilde anlatırlardı. Ellerinden geldiğince de doğruyu söylerlerdi. Ama hepsini anlatamazlardı. Hiçbir zaman hepsini anlatamazlardı.

Onun haremde geçirdiği günleri anlatırken kendisiyle aynı yıldızların altında doğan Yabancı Prens'i hiç anlatmazlardı. Doğan cin melezi kız kardeşini anlatırlardı ama Asi Prens'in annesi ölürken üç çocuğu güvenli bir yere götürmek için kendi hayatını riske atan kadını hiç bilmezlerdi. Sultim İmtihanları'ndan bahsettiklerinde de, Asi Prens'i eğiten, zorlukla yüzleşene kadar onun yanında mücadele eden generalin güzel kızını es geçerlerdi.

Çölde gelecek yıllarda da karavanlar büyük adamlarla ilgili hikâyelerle dolu gece korkusuna karşı korunduğunda, binlerce kişilik Izman halkının Asi Prens cellat sahnesinde durmuş baltanın düşmesini beklerken, Sultim İmtihanları'ndan beri onu ilk kez görmek için toplandıkları günü anlatacaklardı.

Hikâyeler Asi Prens'in Sultan'ın o günkü tek tutsağı olmadığını asla anlatmayacaklardı. Kendisinden önce bir sürü insanının kaçmasını sağlamasaydı kendisinin de kaçabileceğini asla bilmeyeceklerdi. Arkada bırakılanları kurtarmak için silahlarını bırakıp kendisini babasına teslim ettiğini de asla anlatmayacakları.

Hikâyeleri anlatanlar sahnede duran adamın kendi tercihiyle orada durduğunu asla bilmeyeceklerdi. Daha az iyi, daha az cesur bir adam olsaydı kaderinden kaçabileceğini de.

O gün, yüz bin adam ve kadın izlemeye gelecek ve hepsi orada gördüklerinin hikâyesini anlatacaklardı. Hikâyeler sonraki aylarda kumlarda yayılacak, çölde ve yabancı kıyılarda tekrar tekrar anlatılacaktı. Aynı hikâyeler yine sonraki yüzyıllarda, çocuklarına çölde kendilerinden önce gelen bütün yüce kahramanları öğretmelerinin zamanı geldiğinde karavanlar arasında anlatılacaktı.

Ama o gün gerçekten ne olduğunu bilecek sadece altı kişi olacaktı. Karavanlardaki insanların şafakla gün batımı arasında sarayın altındaki hapishane hücrelerinde ne olduğunu asla bilmeyeceklerdi. Bütün Izman'ın sahnede gördüğü o andan önce.

Hepsi omuz omuza mücadele etmiş ve bunun için yan yana hapsedilmiş altı kişi. Karanlıkta oturup onlardan

önce orada oturmuş binlerce kişi gibi kaderlerini beklemişler. Hücrelerinin içinde kendi aralarında fısıldaşmış, isyanın burada onlarla birlikte ölmeyeceğine yemin etmişler.

Sonsuza dek Asi Prens'in öldüğü gün olarak bilinecek günde ne olduğunun hikâyesini asla anlatamayacak altı kişi...

Ellinci Bölüm

Efsanevi Prenses Hawa, Saramotai'de öldüğünde zaman bütün anlamını yitirmiş. Güneş onun batışını izlemek için doğmuş. Gecenin köründe gökyüzünde donup kalmış. Yıldızlar da dünyada yeni bir ıstırabın doğuşuna tanık olmak için onun yanında aşağı bakmışlar. Attallah kalbi ikiye bölündüğü için ölürken bütün dünya nefesini tutmuş.

Zaman şimdi durmadı. Çoktan tükeniyordu. Plan yapacak zaman yoktu. İkmal yapacak ya da bir silah almak için koşuşturacak zaman bile yoktu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ya da neye doğru koştuğumu. Sadece sokaklardaki kalabalığın arasından ilerleyerek koştuğumu, aceleyle saraya doğru gittiğimi biliyordum.

Yardım çağıracak zaman yoktu. Bir kurtarma operasyonu planlayacak zaman yoktu. Sultan da buna güveniyordu.

Ahmed'i idam edecekti ve bizim onu nasıl çıkaracağı-

mızı planlamak şöyle dursun, oraya gidecek zamanımız bile ancak vardı. Adeta uçarak koşarken bir plan yapmak zorunda kalacaktık. Her zaman yaptığımız gibi.

Bu konuya iyiydik.

Biz geçerken elinde silah olan bir adam gördüm. "Jin," diyerek onu kolundan tuttum. Durup işaret ettiğim yere baktı. Başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Jin adamı tutarak kollarını arkasına büktü ve ben silahını alırken onu tuttu. Sonra da tekrar ilerliyor, suçlamalar yağdıran adamdan aceleyle uzaklaşıyorduk.

Biz daha sarayı görebileceğimiz kadar yaklaşamadan insan kalabalığı fazla sıklaşmaya başladı. Aralardan ite kaka ilerledim. Sokaklar insanlarla dolup taşıyordu ve daha fazla ilerleyemiyordum.

Meydanı göremiyordum bile. Öne geçmek için ittirdim ama kısa bir süre sonra güruhlar halindeki insanlar arasında sıkışıp kaldım. Bir duvara sıkışana kadar büküle büküle aralardan ilerledim. Kafamı kaldırıp baktım.

O duvara tırmanamazdım. Yalnız başıma yapamazdım. Ama yardım alarak çıkabilirdim oraya. Jin ben daha düşüncemi tamamlamadan ne düşündüğümü biliyordu.

"Yalnız olacaksın," dedi. Birisi onu iterek bizi duvara yapışana dek birbirimize daha da yaklaştırdı. Altı farklı yerimden kanarken elimde bir silahla güçsüz ve yalnız olacaktım.

"Biliyorum," derken dilimi dudaklarımda gezdirdim. Dudaklarım tuzdan çatlamıştı.

Jin beni kaldırdı. Tepedeki duvarın ucundan tutarak acı içinde kendimi yukarı çektim. Yan tarafıma saplanan acıya karşı koyarak aşırı yavaş bir şekilde...

Ayaklarım duvarın kenarına bastı ve bedenimdeki kavurucu acıyı görmezden gelerek koşmaya başladım. Bir kez atlayınca aradaki dar mesafeyi kolayca aşarak hemen yandaki çatıya geçtim. Gitmeye devam ettim. İleri, daha da ileri gittim. Ta ki gidecek bir yer kalmayana dek. Sarayın önündeki meydana bakan bir çatının üstünde duruyordum.

Ahmed kaynayan bir insan kalabalığının üstüne kurulmuş bir platforma el bileklerinden bağlı bir şekilde duruyordu. Gözleri aşağı çevrilmişti. Ne gördüğünü biliyordum. Acı ve ölüm sahnelerini, acıyla kıvranan canavarları görüyordu.

Shira'nın en son gördüğü şey...

Ahmed'in en son gördüğü şey olacaktı.

Tabii ben onu kurtarmazsam.

Bir adam sadece Asi Prens'in sözde suçları olduğunu tahmin edebildiğim bir listeyi okuyordu. Kalabalığın çıkardığı gürültüden onu duyamıyordum. Tepesinde de Shira'nın ölümünü izlediğim balkonu gördüm. Ayaklanmalardan sonra onu ahşap oyma paravanlar yerine demirle kapatmışlardı. Demirdeki işlemelerin deliklerinden manzarayı inceleyen, bir oğlunun daha ölümünü izlemeye gelen Sultan'ı zar zor görebiliyordum.

Liste sona yaklaştığında Ahmed sonunda kafasını kaldırıp denizler gibi yayılmış Miraji vatandaşlarına baktı. Kendi halkıyla yüz yüze geldi.

Adam "Sultan üstün bilgeliği ve şefkatiyle diğer isyancılara hoşgörü bahşetmeye razı oldu. Kafaları kesilmeyecek ama ihanet ettikleri bu ülkeye ömür boyu hizmet etme cezasına çarptırılacaklar." *Hoşgörüymüş...* Sultan halkı-

nın sevgisini geri kazanması gerektiğini bana kendisi söylemişti. Shira'nın idamı yüzünden Kadir'i azarladığını hatırladım. İnsanlar bir masumu öldüreni sevmezlerdi. "Ama kendi kanına karşı işlediği suçlar yüzünden Asi Prens Ahmed idam cezasına çarptırıldı." Ama Ahmed'in kendi kardeşi Kadir'i öldürdüğünü söylemişti insanlara. Onlar da Ahmed'in öldüğünü görmek zorundaydılar.

Gözlerimi kısarak silahımı balkona doğrulttum. Bu kadar uzaktan küçük bir hedefti bu. Benim için bile. Boşa harcayacak bir kurşunum olup olmadığını da bilmiyordum.

Ardımdaki Miraji çatılarının üstünden güneş batıyordu.

Yüz üstü yere yattım ve silahımla nişan aldım. Bunun iyi bir silah olmasını öyle çok umut ettim ki. Celladı vurmak dışında bir planım yoktu. Ama o da yeterli olacaktı; en azından şimdilik. Ahmed'i kurtarmak zorundaydım. Sonra olacaklardan da daha sonra endişe ederdim.

Cellat platformun üstüne çıktı ve kalbim tekledi. Ahmed'i öldürmek için bir insan göndermemişlerdi. Sultan bir Abdal göndermişti.

O atışı ben bile yapamazdım.

Cellat dikkatimin odağındaydı ve çaresizdim. Yine de silahla nişan aldım ve ateş ettim. Dizden temiz bir atış oldu. Silah sesi gelince kalabalıktan bir çığlık koptu. Ama cellat sendelemedi bile. Yine ateş ettim. Sonra bir daha ve bir tane daha. Çaresizce onun ayağındaki küçük hedefi nişan almaya çalışarak. Ta ki elimdeki silah boşalana dek.

Ta ki Abdal Ahmed'e ulaşana dek.

Onu oraya koydukları ahşap bloğun üstünde zorla diz çöktürdü. Ahmed karşı koymadı. Şerefiyle diz çöktü. Ka-

fasını cellat tahtasına koyarken gözleri yerdeki felaket sahnelerine indi.

Çöle uzandım. Onun sokaklardan savruluşunu, toprağın şehri işgal edişini hissedebiliyordum. Onu kendime doğru toplamaya başladım ama yan tarafımdaki acı şiddetlenip çığlık atarak yere çökmeme, kumların tekrar sokaklara saçılmasına neden oldu.

Mekanik adam geriye doğru bir adım attı. Baltasını yukarı kaldırdı, ben çaresizdim. Cindölü gücüm olmadan, hiç kurşunum olmadan çaresizdim. Onu durduramazdım. Hiçbir şey yapamazdım.

"Ahmed!" derken adı adeta göğsümden koparak çıktı. Kalabalığın arasından, seslenen, öne doğru giden, onun kellesini isteyen, özgürlüğünü isteyen insanların arasından haykırdım.

Ama beni duyamayacağı kadar uzaktaydım. Ona uzanamayacak kadar uzakta. Ama bir şekilde balta yukarı kalkarken kafası tahta yukarı doğru kalktı. Doğruca bana baktı. Gözleri gözlerimle buluştu.

Güneşin aşağılara inen ışıkları baltanın demirine vurarak tam tepeye ulaştığında onu aydınlattı.

Ama güneş durmadı. Zaman durmadı. Dünya ıstırabıma hiçbir anlayış göstermedi.

Balta düştü. Güneşten demire dönüştü. Sonra da kana...

Elli Birinci Bölüm

Güvende olana kadar ağlamadım. Gizli Ev'e nasıl gittiğimizden bile emin değildim. Tek bildiğim beni, balta aşağı iner inmez kaos ortamına dönüşen sokaklardan bir elin götürdüğüydü. Mantıklı olmayı bırakan bir dünyadan da... O el Jin'indi. Beni cellat tahtasına götürüyor olabilirdi ve tepemde bir balta varken kafamı kaldırıp kalabalığa baktığım ana dek anlamazdım.

Ama sonra kapılardan, sadece iki gece önce hep birlikte olduğumuz Gizli Ev'in güvenli sığınağına girdik. Sara beline yasladığı bas bas bağıran bebekle hemen gerisinde bekliyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama dediği hiçbir şeyi duymadım. Jin beni onun yanından geçirdi. Sonra her şey karnıma inen bir yumruk gibi geldi. Merdivenlerde dizlerimin bağı çözüldü.

Hıçkırarak ağladım. Ölüler için, bütün kayıplar için, alınan şeyler için... O sahne sonsuza kadar zihnime işlendi. Bıçak, kan, gözler...

Kalabalığın diğer ucundan gözlerime baktığında gözlerindeki ifade.

Ölmeden bir saniye önce...

Ve o bu benim hatamdı. Benim ve güvendiğim birinin. Masum olduğunu düşündüğüm birinin.

Çığlık öyle ani ve şiddetli koptu ki evin duvarlarının dışından duyulmasına engel olmak için eşarbımı ağzıma tıkıştırmak zorunda kaldım. Eşarpta ter, kum ve bir şekilde Jin'in teninin tadı vardı.

Yan odadaki sesleri duyabiliyordum. Kısık sesler, belirsizlik ve ıstırapla kalınlaşmış tereddütlü sesler. İsyan Cephesi'nden geriye kalanlar. Shazad'lardaki saldırıdan kaçan insanlar.

Aralarında konuşma sesleri rahatlatıcıydı. Gözlerimi kapattım ve kafamı bir duvara yasladım.

Çok fazla insan başka birisinin canı karşılığında kendi canını vermişti.

Badi Shazad'ı kurtarmak için yanmıştı.

Shira oğlu için cellat tahtasına yürümüştü.

Rahim Leyla için merhametsiz babasının merhametine sığınmıştı.

Annem benim için kafasını darağacının ilmiğine eğmişti.

İntikamı, sevgiyi, fedakârlığı ve insanların yaptıklarını gördüğüm harika ve korkunç şeyleri düşündüm. İsyan için ne kadar çok insanın tekrar tekrar hayatlarını yere serdiklerini gördüğümü düşündüm.

Baltanın aşağı indiği anı düşündüm. İçlerindeki ışık kaybolmadan bir saniye önce benimkilerle buluşan gözleri düşündüm.

Merdivenlerde yanımda yeni bir çıtırtı sesi çıktı. Gözlerimi açmadan gelen kişinin Jin olduğunu anladım. Ağırlığını bana yaslamadan önce anladım. Ellerini ellerimin arasından geçirip baş parmağıyla avucumda ağır ağır daireler çizmeden önce.

"Henüz işimiz bitmedi," derken sesim pürüzlü çıktı. Tamamen kısıktı ama yine de hâlâ çıkmıştı. Sonunda gözlerimi açtım.

"Biliyorum," dedi.

Biz girince alçak sesli konuşmalar yerini sadece aşağıdaki sokaklardan gelen slogan seslerine bırakarak kesildi. Kalp atışı gibi sürekli bir uğultuya. Güzel diye düşündüm. Çünkü sessizlik ölümdü. İsyan da henüz ölmemişti.

Ve odadaki bütün gözler bana çevrilmişti. İyi tanıdığım isyancıların ve tanımadığım isyancıların gözleri...

Hala'nın altın rengi elleri birinin ona verdiği üstünden buharı tüten bir bardağın iki yanındaydı. Kumral saçları bütün suratına dağılmıştı. Sara kucağında uyuyan oğluyla bir köşede oturmuş, panjurların arasından aşağıdaki sokağı izliyor ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırıyordu. Sam parmağını boş bir bardağın ağzında tekrar tekrar döndürüyordu. Maz bir battaniyeye sarınmış bir halde zangır zangır titriyordu. Mavi saçları her yana dikilmişti. Tamid yapacak bir şeyi olduğu için minnettar olarak Izz'ın kolunda kurşunun deldiği yerdeki yarayı dikiyordu.

Sadece bir tane boş yer kalmıştı. Masanın başında. Odadaki insanların yarısı oraya oturmak yerine yerde

oturuyorlardı. Jin'in o yeri görünce arkamda kasıldığını hissettim.

Boğazımı temizledim ama sesim sakin çıktı. "Bir plana ihtiyacımız var," dedim. Plan yapmak için Shazad'a bakma içgüdümle savaştım. O da Ahmed'le birlikte ele geçirilmişti. Delila, Imin, Rahim, Navid de. Hepsi düzinelerce başka insanla birlikte yakalanmışlardı.

"Planlanacak ne kaldı ki geriye?" Hala bu soruyu sorarken bana bakmak yerine bardağının içine bakıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. "Baltanın tekrar aşağı inmesine sadece azıcık bir zaman kaldığını düşünmüyor musun? Tekrar, bir daha, bir daha..."

Maz onun altın rengi koluna bir elini koyarak "Hala," dedi. Hala hafifçe doğrularak gözlerini açıp bana baktı. Bakışları karşısında irkildim. Gözleri herhangi bir çöl kızınınki gibi koyu kahverengi olabilirdi ama yine de bana Imin'in altın rengi gözlerini hatırlattı.

"... ta ki diğer herkes de yok olana kadar," diyerek cümlesini tamamladı.

Fikrimden dönmeden kararlılıkla "Hayır," dedim. Sultan saraydaki onca ay boyunca beni kullandığını düşünmüş olabilirdi. Ama ben oradaki bütün zamanımı Miraji'ye hükmeden adamla ilgili bir iki şey öğrenmeden geçirmemiştim. Sultan akıllıydı. Sokaklarda daha fazla ayaklanma çıkması riskini göze almayacak kadar akıllı. "Sultan insanları üstündeki hâkimiyetini yitiriyor. Bunu kendisi de biliyor. Bu yüzden Rahim idam edilmedi. Ahmed'in aleni bir şekilde ölmesine ihtiyacı vardı." Köşede birisi hıçkırığa benzer bir ses çıkardı ama o ses hemen eşarpla bastırıldı. "Ama geri alanı için güç göstermekten-

se merhamet göstererek daha fazlasını kazanıyor."

Hala "Onları uzağa göndereceğini düşünüyorsun," dedi.

Maz "İdam etmek yerine," diye tamamladı. Odada bir anlığına yeniden bir kıvılcım çaktı.

Onlara geri kalanı, çözdüğüm şeyi anlatmak zorundaydım. Ama gözlerim bu durumu daha da kolaylaştırmamak üzere bekleyen köşedeki Hala'ya gidip durdu.

"Başka bir şey daha var," dediğimde ortama bir sessizlik çöktü. "Bugün birini kaybettik." Hepsini zihnimde görebiliyordum: Tahtanın üstünde kalkan kafayı, gözlerime bakışını, illüzyon ve yanılgı yaratan yaratıkları da. "Ama o Ahmed değildi." Gözlerim gökyüzü rengindeydi. Ahmed'inkilerse erimiş altın rengindeydi. Doğruca bana bakarken. O gözleri tanıyordum ben. Ama onlar Ahmed'in değildiler.

Ne demek istediğim odada yavaşça idrak edildi. En geç idrak etme ifadesi de karşıdaki altın rengi teni olan Cindölü'nün yüzünde belirdi.

Imin'di ölen.

"Hala, üzgünüm."

Geri kalanımız Imin için sessiz dururken, Hala'nın yüzünde ıstırap ve öfke mücadele verdi. Kafasını ellerinin arasına indirdi.

Ahmed idam tahtasına kimsenin kendisi için gitmesine izin vermezdi. Ama tek hapsedilen kişi o değildi. İsyan Cephesi'nin yarısı Ahmed bunu yapmadan önce kendileri o platforma çıkardı. Shazad saldırının bütün kafa karışıklığı sırasında bu planı yapmış olacaktı. Delila boyanmış siyah saçlarıyla Cindölü yanını gizleyerek bütün bir isyan cephesini gizleyemezdi ama abisini bir süreliğine

gizleyecek, onun kimliğini farklı bir yüz illüzyonuyla, Imin o sırada hangi kılığa büründüyse o yüzle saklayacak kadar iyiydi. Imin de Ahmed'in yerini alacak kadar iyiydi. Sadece yeterince iyi değil, iyiden de öteydi.

Imin prensimiz için idama yürümüştü.

"Ahmed yaşıyor."

Masada, son sığınağımız olan bu sıkışık odada etrafa bakındım. "Sultan bugün bizden üstün çıkmış olabilir ama her şeyi planlayamaz. Benim elinden kaçmamı hesaba katmadı." Tamid'in gözlerine baktım. "Bizim kaçmamızı hesaba katmadı. Eminim ki Ahmed'in yaşamasını hiç hesaba katmadı. O yüzden onu kurtarmamızı da hesaba katmayacak."

Izz "Bizi kim yönetecek?" diye sordu. Gözler Jin'e çevrildi.

Jin "Bana bakmayın," dedi. Kapının çerçevesine yaslanıyordu. Her an isyandan kaybolup gidebilirmiş gibi.

"Ben bizi yönetebilirim," dedim. Bu da odadaki bütün gözlerin bana dönmesine neden oldu. Bekledim. Ama tek bir itiraz gelmedi. Hiç kimse karşı çıkmadı.

Ben bir Cindölüydüm. Mavi Gözlü Haydut'tum. Ben onların arkadaşıydım. Strateji yapmayı Shazad'dan öğrenmiştim. Düşmanların arasında bulunmuştum. Jin onları bırakmışken ben onları bırakıp gitmemiştim. Yönetebileceğimi söylediğimde bana inandılar.

İnsanlarımızı, arkadaşlarımızı, ailemizi kurtaracaktık. Hepsini geri aldığımızdaysa Rahim'i bir ordu almak için Illiaz'a götürecektik. Duvardan destek alarak uzaklaştım. Dengem yerinde değildi ama hâlâ ayakta duruyordum. Hâlâ buradaydık.

Bu kez Sultan bize bir avantaj sağlamıştı. Gerçekten yenilmez olan tek şeyi sunmuştu. Ölümsüz bir yaratık değil ama bir fikir, bir efsane, bir hikâye.

Mavi Gözlü Haydut benden daha güçlüydü. Asi Prens de her zaman Ahmed'den daha güçlüydü. Şimdiyse kayıp prensten daha iyi bir hikâye yazabilirdik. Kimsenin asla unutmayacağı bir hikâye. Bütün Miraji'nin arkasında duracağı bir hikâye.

Tahtını geri alıp insanlarını kurtarmak için ölümden dönen prensin hikâyesini...

Teşekkürler

Bir sürü insana hem *Çöllerin Asisi* çıktığından beri destekleri hem de bu kitabı yazmamda gösterdikleri destekleri için birçok teşekkür borcum var. Daha başlamadım bile ama birini unutacağımdan endişe ediyorum. O yüzden bu kitapların ve benim yanımda olan herkese, nazik bir sözcükten, bir içecekten, kitabı beynimden dizüstü bilgisayara geçirmeme yardım etmeye kadar herhangi bir şey sunan arkadaşlar ve ailem, bu kitabın dizüstü bilgisayarımdan kitapçılara gitmesine yardımcı olan yayınevi çalışanları, kitabın raflardan okuyucuların ellerine geçmesine yardımcı olan kitapçılar ve kütüphaneciler, lütfen minnettar olduğumu bilin.

Öncelikle her zaman, bir şekilde beni aklıma koyduğum her şeyi başarabileceğime dair absürt bir düşünceyle ve başarmam için de çalışmam gerektiğine dair eğitici bir anlayışla yetiştirmeyi başaran anneme ve babama teşekkürler. Onlar olmasaydı ikiyi bırakın bir tane kitabı bitirmeye heveslenemezdim ya da başaramazdım. Yazma

sürecinin son haftalarında düzenli bir şekilde hem teşvik hem de alkol desteği sunmasalardı muhtemelen bitiremezdim de.

Benimki kadar akıllı, kitaplara tutkuyla bağlı ve destekçi (ve burada yerim olmadığı için sıralayamayacağım bir milyon tane başka özelliği olan) bir temsilciyi bulmak için ruhumu kime sattığımdan hâlâ emin değilim. Muhtemelen ruhsuz idare edebilirim ama yanımda Molly Ker Hawn olmadan idare edemeyeceğimi biliyorum.

Ayrıca Bent Agency'nin geri kalan çalışanları ve muhteşem yabancı telif hakları temsilcileri, *Çöllerin Asisi*'nde yaptığınız gibi çalışmalarınız için size de teşekkür ederim.

Bence raflara iyi bir kitap çıkartmanın püf noktası sizden daha akıllı olan insanlarla çalışmak. O nedenle ben daha başarmaya çalışmadan önce ne istediğimi anladığı ve nasıl oluyorsa her seferinde tam olarak şüphem bana baskın çıktığı anlarda zaman yönünden teşvik edici e-postalar gönderdiği için psişik olduğundan şüphelendiğim Kendra Levin, sana da teşekkür ederim. Ayrıca bu kitaba çok fazla pozitiflik ve heves katan Naomi Colthurst'e de teşekkür ediyorum. Eminim düzeltmeleri bitirebilmek için onların bir kısmını aldığımdan oldukça eminim.

Eski klişe deyişi kullanacak olursam: "Bir elin nesi va? İki elin sesi var." O nedenle Atlantik ötesindeki iki elim Penguin Random House ve Faber&Faber'a da teşekkürler.

Ken Wright ve Leah Thaxton'a bana ve *Çöllerin Asisi*'ne karşı böylesine muhteşem derecede destekçi oldukları için teşekkürler. Stephen Page'e de teşekkürler. Ayrıca Amani'yi ve ekibini ilk başta Birleşik Krallık'taki evlerine getirdiği için teşekkürler.

Gölün iki yanındaki yayıncılarım, pozitifliğiyle eminim kocaman bir ülkeyi aydınlatabilecek ve Amerika Birleşik Devletleri çapında kitapseverlerle buluşma turu organize edebilip bunu yapması kolay bir şey gibi gösteren Elyse Marshall ve Birleşik Krallık'taki kitapseverlerle buluşma turlarım sırasında benim aklımın kısmen başımda olmasını sağlayan ve bazen ürkütücü ikiz kardeşim gibi giyinen Hannah Love, kitaplarımı okuyucularla buluşturduğunuz için teşekkür ederim.

Maggie Rosenthal, Krista Ahlberg, Natasha Brown, Sarah Barlow, Mohammed Kasim ve Naomi Burt, her gün bu kitap üstündeki görmediğim yoğun çalışmalarınız için ama aynı zamanda bu kitapla ilgili gerçekten akıllıca katkılar ve yorumlar gibi gördüğüm kısımlar için de teşekkür ederim. O kelimeler üzerinde bu kadar ekstradan göz ve akıl olduğu için çok minnettarım.

Kitaplarımı güzelleştiren insanlara da teşekkürler. Theresa Evangelista, Will Steele ve Emma Eldridge'e kapaklarım için teşekkür ediyorum. Kate Renner'a harika harita da dahil Amerika iç kapaklarını tasarladığı ve tam anlamıyla coğrafya fakiri halimle uğraşacak kadar sonsuz sabrından ötürü teşekkür ederim.

Bütün pazarlama ve sosyal medya ekiplerine teşekkürler. Emily Romero, Rachel Cone-Gorham, Anna Jarzab, Madison Killen, Erin Berger, Lisa Kelly, Mia Garcia, Christina Colangelo, Kara Brammer, Erin Toller, Briana Woods-Conklin, Lily Arango, Megan Stitt, Carmela Iaria, Venessa Carson, Kathryn Bhirud, Alexis Watts, Rachel Wease, Rachel Lodi, Susan Holmes and Niriksha Bharadia. And especially Amanda Mustafic and Kaitlin Kneaf-

sey yol boyunca verdiğiniz desteklerden ötürü teşekkürler. Ayrıca Bri Lockhart ve Leah Schiano, bu kitabın ilk okuyucuları olduğunuz ve kitap sevgisi söz konusu olduğunda genel olarak aşırı derecede muhteşem insanlar olduğunuz için teşekkürler.

Atlantik'in iki tarafındaki bütün satış ekiplerine, özellikle de ben Amerika'yı geçerken bana rehberlik etme inceliğini gösterdikleri ve beni bazı muhteşem kitapçılarla tanıştıkları için Biff Donovan, Sheila Hennessy, Colleen Conway ve Doni Kay teşekkür ederim. Ayrıca Faber satış ekibindeki David Woodhouse, Miles Poyton, Clare Stern ve Kim Lund'a da teşekkür ederim.

Ayrıca Boston, Chicago, Seattle tanıştığım inanılmaz ve Raleigh'de tanıştığım ve *Çöllerin Asisi*'nin ilk okuyucuları olacak kadar nazik olan bütün kitapçılara teşekkür ederim. Özellikle de ilk kopya hakkında öylesine güzel şeyler yazdıkları için Kelly Morton, Allison Maurer, Lauren D'Alessio, Betsy Balyeat, Rosemary Publiese ve Kathleen March'a teşekkürler. Ayrıca Gaby Salpeter, daha sonraki bir kopyaya yönelik hevesinden ötürü sana da teşekkür ederim. Ayrıca bu kitap için muhteşem destekçileri olan Birleşik Krallık'taki bütün kitapçılara, özellikle de Waterstones Piccadilly'deki Aimee ve Kate, Foyles'taki Chloe ve Waterstones Birmingham'daki Jamie-Lee'ye de teşekkürler.

Ayrıca isimleriniz sayılamayacak kadar çok olsanız da siz harika blog yazarları, vlog çekenler ve internette yeni bir yazarla ilgili duyuru yapan çok hevesli bütün Genç Yetişkin türü destekçileri, size de teşekkürler.

Bu kitabı tanıdığım en akıllı ve nazik insan olan ve hem yazarken hem de kitap dünyası dışında iyi ve kötü

zamanlarımda yanımda olan arkadaşım Rachel Rose Smith'e ithaf ediyorum. O benim hayatım boyunca biriktirecek kadar şanslı olduğum ve isimlerini yazmaya çalışarak parmaklarımı yoracağım insanların olduğu uzun listenin sadece başında. Ama özellikle her zaman ilk hayranım olduğu için Michella Domenici'ye teşekkürler. Bana bir hikâyedeki tutarsızlıkları bulmak için yardım etmeye her zaman zaman ayırdığı için Amelia Hodgson, elim bir kalem tutabildiğinden beri yaratıcı bir destekçi olduğu için Justine Caillaud'ya, kitabı önceden okudu ve kumdan yapılmış kolye için Meredith Skyes'a, akıl sağlığımı koruduğu için Christie Coho'ya, kahve, yiyecek ve köpek yavruları için Cecillia Vinesse'e teşekkür ediyorum.

Roshani Chokshi'ye de yaralar ve ten altındaki metallerle ilgili gerçek tıbbi tavsiyeleri için teşekkürler. Cinsiyetler arasında gidip gelen kılık değiştiren bir karakter için zamir kullanımı konusundaki harika tavsiyesi için Juno Dawson'a teşekkürler.

Çöllerin Asisi için güzel bir tanıtım yazısı yazma inceliğini gösterdikleri için Rae Carson'a, Alison Goodman'a ve Erin Lange'e teşekkürler.

Ayrıca bu süreç boyunca yanımda olan, bu kitabı yüzlerce diğer kişinin ellerine veren ve iyi zamanlarda ve daha az iyi zamanlarda, kişisel ve yazarlık anlamında nazik ifadeler kullanan, tavsiye veren Jon Andrews, Kat Berry, Anne Caillaud, Emma Carroll, Lexi Casale, Sophie Cass, Traci Chee, Jess Cluess, Noirin Collins, Laure Eve, Max (Hamilton) Fitz-James, Maya (M.G Leonard) Gabrielle, Stephanie Garber, Jeff Giles, Meave Hamill, Janet

Hamilton-Davies, Heidi Heilig, Bonnie-Sue Hitchcock, Mariam Khan, Rachel Marsh, Kiran Millwood-Hargrave, Anne Murphy, Elisa Peccerillo-Palliser, Marieke Peleman, Chelsey Pippin, Harriet Reuter-Hapgood, Marie Rutkoski, Melinda Salisbury, Samantha Shannon, Tara Sim, Evelyn Skye, Carlie Sorosiak, Solange Sykes, Emma Theriault, Annik Vrana, Katherine Webber, Anna Wessman ve anladıkları için bütün 2016 dönemi yazar arkadaşlarıma teşekkürler. Ayrıca benimle birlikte kitapsever oldukları için bütün kitap kulübüme ve resmen bu kitabın enerji kaynağı olan ve benim müesseselerinde evimde geçirdiğimden daha uzun saatler geçirmeme izin veren Artisan Kafe'deki çok iyi insanlar, hepinize teşekkürler. Ayrıca çok daha fazla kişiye de teşekkürler.

Sonunda ilk kitabıma yönelik bütün hevesinizi ve bu kitaba yönelik bütün beklentinizi paylaşmaya zaman ayıran siz *Çöllerin Asisi* okuyucuları, size de teşekkür ederim. Sanırım önce kendim için yazmam gerekiyor. Ama ben hep başkaları için yazmak istedim. Ve bunu siz mümkün kıldınız.

Yalan söylemek günahtır.
Kendi kanından birini öldürmek de öyle...

